

JOHN SANDFORD

ALIAS PRÉDA

A mű eredeti címe: Wicked Prey
Copyright © 2008 by John Sandford

Fordította
Kovács Kristóf

Szerkesztette
Pesti Júlia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva
©2010 JLX Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Főszerkesztő
Laux József

ISBN: 978-963-305-305-8

Kiadó: JLX Kiadó
Budapest, 1126 Szendrő u. 47
Tel: 269-4002 • Fax: 269-4003
e-mail:

jlxlaux@Jlx.hu

Könyveink megrendelhetők postai úton
és a
www.jlx.hu
honlapon

Nyomdai előkészítés: Typo-Kép Bt.
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100493
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Randy Whitcomb semmi más nem volt, csupán egy rakás szerencsétlenség, vörös hajú nyomorék, a feje körül eloszlatatlan párafelhővel, szájában hatalmas foghíjakkal, a pofáján rengeteg pattanással, szóval egy deréktól lefelé lebénult szarzsák, akit hat hete engedtek szabadlábra a Lino Lakes közepes biztonsági fokozatú sittről. Most meg itt cikázott a csomagszállító futószalagok között a Minneapolis-St. Paul nemzetközi reptéren, hajtotta, mint a meszes, a kézi hajtású, állami könyöradomány kerekesszékét, vörös haja, akár a kárhozottak glóriája, úgy lobogott utána.

– Tűnj el az útból, te kis seggdugasz! – rivallt rá egy három év körüli szösze kissrácra, majd elsöpört a szájtáti anyuka mellett, egyenest neki annak a langaléta szakállasnak, a csillogó-villogó, mondjuk ki, kordován cipőjében. – Húzz a faszbá, pöcsfej! – rivallt rá vészjóslón, és sutty, átlendült az ajtón, vörös haja után most már a dühe is úgy sistergett körülötte, hogy egy erőmű körül se jobban.

A szakállas, a kiglanolt kordovánjában, mely utóbbi amúgy a londoni Jermyn Street egyik boltjából származott, csak meredt némán az útitársára, egy fekete hajú nőre, jeansben, fekete blúzban, az orrán filléres, de annál nagyobb, sőt divatjamúlt műanyag kerettel súlyosbított napszemüveggel. – Ha ez a ripók még egyszer a szemem elé kerül, ne hagyd elfelejtenem, hogy kitekerjem a nyakát – kérte.

– Ripók?! – húzta széles vigyorra a száját a nő. – Nem voltál egy kicsit túl sokáig Angliában?

De Brutus Cohn, illetve az útlevele szerint John Lamb, le se vette a szemét a nyomorékról. Kék szeme volt, és a pillantása nem sok jót ígért. – Nos, meglehet – felelt a nő kérdésére –, de most hazajöttem!

És azzal Cohn, oldalán a nővel, aki Rosie Cruz néven szólíttatta magát, megindult a rövididős parkoló felé, Cohn kerekesszékén hűségeken nyikorgott a nyomukban. Ahogy kiléptek a terminál ajtaján, azonnal megcsapta őket a hőség: nem olyan szörnyű, mint Alabamában, de azért jó sűrű ez is, kipufogógáztól, rothadt gyümölcstől és rágógumitól bűzlik. Cruz lenyomta a slusszkulcs pityegőjét, válaszul egy bézs Toyota Camry csipogott fel.

– Ótvar – fintorgott a férfi, miközben a nő betette a kerekesszékét a csomagtartóba. Cohn rühellte az ótvar kocsikat, továbbá az ótvar cuccokat és lakásokat is.

– Ebből fut a legtöbb egész Amerikában, tehát ez a legkevésbé feltűnő – vont a vállát Cruz. Amúgy helyes kis nő volt, kora közelebből meghatározhatatlan, mindent megtesz azért, hogy szürke egérkének nézzék, nem hordott sminket, és a hajával sem vacakolt sokat.

Most. Cohn látta egyszer Dallasban, egy estélyen, ahová kiöltöztek a nők, ott szinte szikrázott körülötte a levegő, maga volt a megtestesült texasi álom, a haja, a méteres túsarka, a varrás a harisnyáján, látszott rajta, hogy az ükdédnagyapja még az Alamo ostrománál esett el... de munkaruhában az egyszerűt szerette, a láthatatlanságig menően egyszerűt. Beleolvadt a környezetébe Dallasban, és itt, Minnesotában is, meg mindenütt, ahol csak a melók során megfordultak, nagyjából annyi feltűnést keltve, mint a képernyővédő vagy a tapéta: valami, ott a háttérben. Most ő ült a volán mögé, a férfinak a sofőrülés maradt, de már nyúlt is az ülés alá, hogy hátrataszigálja a széket: elkélt a lábtér a százkilencven centijének.

– Add csak ide az útlevelet, meg a többit! – szólt rá Cruz, ahogy beindult a légkondi, és meg lehetett szólalni a kocsi belsejében.

A férfi engedelmesen a zsebébe nyúlt, átadta a tárcáját: száz angol font volt benne, ötven euró és ötven dollár, amerikai útlevél, jogosítvány, két hitelkártya, egy biztonságiór-jelvény mágnes csíkkal, meg a többi szokásos zseb- és tárcapiszok.

Fentiek, kivéve az útlevelet és a készpénzt, nemrég még egy bizonyos John Lamb tulajdonát képezték, tőle az építésvezetője lopta el, az a gané. Az útlevél már kicsit bonyolultabb história volt, be kellett küldeni a kérelmet, ellátva Cohn igazolványképeivel, kívánni, míg az illetékes hatóság kipostázza, már csak ki kellett emelni nevezett Lamb postafiókjából. Amíg nevezett Lamb a fejébe nem veszi, hogy ő bizony útlevélekérelmet ad be, el is van vetve az ügy gondja.

Cruz csak a tárcát tartotta meg, besuvasztotta az ülés alá, de a kárpét visszaadta, sőt új tárcát is adott hozzá, csak úgy dagadt a pénztől az is. – William Joseph Wakefield a neved, de te csak szólítsd úgy

magad, hogy Billy Joe. A papírok valódiak, eltekintve persze a fényképtől a jogosítványon. A hitelkártyákat ne használd, csak ha nagyon nagy baj van.

– Billy Joe – nyálazta át a pénzköteget Cohn – és kétezer dollár. Előttünk pedig három éjszaka egy jobb hotelben.

– Ne álmodozz semmiféle jobb hotelről – hűtötte le Cruz. Hátranyúlt, a hátsó ülésről egy baseballsapkát kerített elő, Minnesota Twins-jelvényel, Cohn fejébe nyomta. – Majd jól húzd a szemedbe – tanácsolta.

Cohn engedelmeskedett, bár érezte, hogy ebben a sapkában és az angol úri öltönyben röhejesen nézhet ki, de hát ez a csaj semmit sem csinál ok nélkül, nyilván a sityaknak is értelme van, csak derüljön ki egyszer, mi az. – Hová megyünk? – csak ennyit kérdezett.

Cruz megfontoltan kitolatott a parkolóhelyről, megindult a kijárat felé. – A Hom Telbe. Hudson, Minnesota. Ha innen nézzük, egy lépésre az államhatártól. Innét harminc mérföldre. Kétszázhusz dollár egy éjszakára. Te kapsz két egybenyíló szobát, kétszer annyiba kerül, mint amennyit ér, de a városban zajló republikánus elnökjelölő nagygyűlés miatt örülj, hogy egyáltalán kapsz valamit. Én egy emelettel feljebb vagyok, a hotel tulsó szárnyában.

– A srácok?

– Jesse az utca túloldalán, a Windmillben, Tate a Cross Motelben, Jack pedig egy Wakefield Inn nevű kis családi panzióban. Mindhárom Hudsonban van, sétatávolságra a Hom Teltől. – Ez volt a lényeg, mindenkinek külön szoba, külön hotelben, így könnyen össze lehet jönni, és ugyanilyen könnyű villámgyorsan eltűnni, ha a zsaruk valamelyikük nyomára akadnának. Egy perc, és már kint is vannak az utcán, egy olyan hotelből, ahol a személyzet még csak látásból sem ismeri őket. Szabvány eljárás, kiötölve, megvitatva és jóváhagyva az ország legnevesebb fegyintézeteiben. – Oké – hagyta jóvá Cohn is.

– Amikor megtudtam, hogy Jack is benne van, majdnem kiszálltam és hazamentem – említette meg Cruz, ahogy átszalomozott a parkolóház betonoszlopai között.

– Jobb, ha belül van a sátorban, és kifelé hugyozik, mint fordítva – mentegetőzött Cohn.

– Nem egészen értem, hogy mit akarsz ezzel – akadékoskodott a nő.

– Azt, hogy amikor elkapják, és azt mondom, amikor, mert kizárólag idő kérdése, megpróbál alkut kötni – magyarázta Cohn. – Ő az egyik problémánk. El kell beszélgetnem vele.

– Csinálhatunk mi bármit, ő akkor is alkut próbál kötni.

– Nem. Nem olyan biztos. Erre is gondoltam már – folytatta a magyarázatot Cohn, azon a valahonnét Yorkshire megye déli végvidékeiről származó angol orrhangján. – Bizonyos körülmények között nem köt alkut, akármit ajánljanak fel a zsaruk, akkor sem.

– Most már igazán abbahagyhatnád ezt az angol nyafogást – elégedetlenkedett Cruz. – Billy Joe Wakefield vagy, lakcímed Birmingham, Alabama. Inkább vegyél fel sortot meg golftrikót.

– Csak hadd hallgassak egy kis countryt! – kérlelte Cohn. – Csak két perc, és már vissza is zökkentem!

– Na, mindegy. Szóval, Jack...

– Szállj már le róla! – vágott közbe a férfi. – Jack az én dolgom.

– Hát jó – egyezett bele a nő. – Vedd fel a napszemüvedet!

Este hétre járt az idő, de az ég még ragyogó fényben szikrázott. Cohn egy összehajtogatható napszemüveget halászott ki a zsebéből, felvette. A fizetőfülkénél Cruz leeresztette az ablakot, kiadott egy tízest a sálba burkolózott szomáli nőnek, visszacapott a tízeséből, visszaemelte az ablakot, s gázt adott, a nyugtát Cohn kezébe nyomta.

– Nézd át – mondta neki.

– Hűha – pillantott Cohn a nyugtára –, rajta van a rendszám!

– Mert van egy ellenőrző kamera a bejáratnál – világosította fel Cruz. – Csak arra volnék kíváncsi, hogy az arcokat is nézik-e, vagy csak a rendszámot. Mert elvben az is lehetséges, hogy összerakják a kettőt, és végigfuttatják az országos nyilvántartáson.

– És abból bajunk lehet?

– Nem, egészen addig nem, amíg valaki meg nem látja a képedet az FBI nyilvántartásában – nyugtatta meg a nő. – És ez is csak a te problémád, nem az enyém.

– Mindegy, most már rajtam van a szakáll és a sapka, meg a szemüveg. Kicsit megvagdosztam ezt a szakállat, attól megváltozik az arcformám. Most már csak ezt a baseballsapkát kéne megszoknom valahogy.

Elkanyarodtak a reptér elől, megindultak St. Paul felé, elhagyták a Mississippi-Missouri torkolatot: hála a két folyónak, még a nagyváros közepén is maradt némi vadnyugati hangulat: Cohn a szülőházájára, Alabamára emlékeztette. Bezzeg Angliában, ott még a világ vége is rendezett park benyomását keltette!

– Ez a Jack! Bocs, de sehogy se megy ki a fejemből...

– Jack miatt ne nyugtalankodj – bámult ki az ablakon a férfi. – Szóval azt mondd, majdnem hazamentél? Na és hol van az a haza? Zihuatanejo?

– Életemben nem jártam Mexikóban, Brute – vigyorgott a nő. – Szállj már le rólam!

– Ezzel a névvel, hogy Cruz, csak megfordultál már Mexikóban!

– És miből gondolod, hogy tényleg Cruz a nevem? – lebegtette meg a szempilláit Cruz.

– Na, jó – nevetett fel Cohn. Pedig tényleg, szemre kiköpött Cruz, gondolta magában.

A nő bekapcsolta a rádiót, kicsit tekergetett rajta, végül talált egy country-adót. – Ne azzal foglalkozz, hogy én honnét vagyok, hanem azzal, hogy mi lesz az alabamai kiejtéseddel! – szólt rá a társára.

Az első szám a Somé Girls Do volt, amit hallottak, Sawyer Brown vezette elő: Cohn is vele énekelte végig az egészet. – Atyaisten, de jó végre itthon, a jó öreg Államokban! – kiáltott fel a végén. – Ami pedig Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát illeti, hát ott baszódjon meg, ahol van!

Randy Whitcomb, Juliet Briar, és egy Dick nevű, aki azonban a Ranch néven hívatta magát, egy rothadófélben lévő faházban laktak, St. Paul keleti szélén, egy idomtalan gödör partján: utóbbi egykoron a Svéd Gödör névre hallgatott, és nyüzsgött a svédektől nyüzsgő házacskáktól, mára azonban lepukkant városi parkká züllött.

Whitcomb strici volt. Amint az életkora lehetővé tette, máris stricinek állt: ahogy a szülei kihajították otthonról, azaz tizenkét éve. Mióta az eszébe tudta, vonzotta a távlat, hogy strici lehessen belőle, imádta a stricis sorozatokat a tévében, legédesebb álmaiban smaragdzöldre lakkozott R-osztályú Mercedes terepjáróban furikázott, a klasszikus, stricomobilban. Továbbá rajongott a fájdalomért, már ha nem épp neki magának fájt.

Briar volt az egyetlen alkalmazottja.

Testes szőke csaj, esetlen szürke kámszába burkolva: a haja egy hajdani dauerolás szomorú emlékétől göndörödik. Most épp Whitcomb rokkantjelzéses kocsijának a volánjára kuporodva ült, és hol az útjelzésekről csiripelt végeérhetetlenül, hol meg pityergett, a fogaihoz szorítva az öklét, mert félt. Attól, ami vár rá: hogy Whitcomb megkorbácsolja, a külön erre a célra tartogatott kutyakorbácsával.

Ezen a nyáron háromszor korbácsolta meg a kiscsajt, mindháromszor annak elégtelen teljesítménye okán.

Szerette a munkáját. Neki magának nem állt fel, ezért néha négykézlábra parancsolta a csajt, ő meg elterpeszkedett a székében, és ütötte. Csontot sose tört, ehhez nem is volt elég kemény a husáng: no, nem mintha ez annyira érdekelte volna, csak hát törött csontokkal képtelenség ura és parancsolója kedvére tennie. Csak a bőrén hagyott nyomokat. A csaj tehát most egyszerre vihorászik, mutogat és pityereg, közben meg a félelem csak úgy gomolyog a torkában, és egyre feljebb és feljebb jön, ahogy közelítenek a házuk felé.

Mikor megérkeztek, Whitcomb kiengedte a furgon rámpáját, kigurult, majd a távirányítóval visszaküldte a rámpát és bezárta a kocsit. A reptér óta ki se nyitotta a száját, de kapkodó lélegzete idegességről árulkodott.

Ilyenkor persze csak izgatja magát, azért liheg, ebben még nincs semmi veszélyes. Amióta az a golyó a gerince végébe fúródott, egy szál erekciója nem sok, annyi sem volt.

– Befelé – mordult fel most.

– Ég a lámpa – szólalt meg Briar, és rögtön el is hallgatott. Pedig biztosan tudta, hogy leoltott mindenütt, amikor elindultak. – Pedig mindenütt leoltottam!

Ez meg mit dödörészik itt összevissza, értetlenkedett magában Whitcomb. – Ranch biztos felkelt – vetette oda neki.

– Ranch sose kel föl!

Összevissza dumál. A hülye kis kurva összekeverte a járatszámokat, úgyhogy most egy orvoslátogató töprenghet, mindhiába, hogy hol lehet a jó kis bőröndje a gyógyszermintákkal, valaki más meg azt képtelen megfejtetni, hogy mit keres egy másik repülőtér csomagkiadó körszalagján az a gazdátlan zöld

nejlonzsák. Ők mindenesetre kinyitották a bőröndöt, megtalálták a gyógyszermintákat, de dobhatták ki az egészet, úgy, ahogy volt. Hülye ez a csaj.

– Indíts, befelé a házba – szólt rá megint.

– De a lámpa...

– Mondom, húzzál már befelé a kibaszott házba!

A kiscsaj tehát megfordult, felkapaszkodott a rámpán, kinyitotta az ajtót, benyomakodott, tartotta az ajtót a kerekesszékeknek, Whitcomb begördült, huppant egyet a küszöbön, benézett a nappaliba, és nagyobb sebességbe kapcsol. Túl gyorsra, ahhoz, hogy idejében vissza tudjon fordulni. Pedig odabent a Polish ikrek várták, Dubuque és Moline: két tagbaszakadt csávó a díványon, szeszű hajjal, levágott szárú jeansben, asszonyzabolázó ingben.

Ranch meg a sarokban feküdt, a futonon, arccal lefelé, nyitott szájjal, az álla alatt valami fehér trutymóval. Nehezen szedte a levegőt.

Moline egyik kezében Whitcomb sörét melengette, a másikban egy sanda kinézetű 22-est. Az ikrek amúgy a szexuális szolgáltatóiparban tevékenykedtek, ügyvezetői beosztásban, St. Paul egyes hátsó udvaraiban a Shit és Shinola becenevet érdemelték ki, mert néhányan voltak olyan tompa agyúak, hogy ne tudják megkülönböztetni őket egymástól. Ám a zsaruk és az utca tájékozottabb fiai tudták, hogy Dubuque egy egyetem körüli csetepatéban elvesztett egy darabot a bal füléből. Moline nem: ő most épp a fegyverét fordította Whitcomb felé. – Mondj egy okot, de csak egyetlenegy – mondta –, hogy miért ne lyukasszam ki a tetves, kibaszott koponyádat!

– Te meg mi a faszi dumálsz? – érdeklődött Whitcomb. – És egyáltalán, mit keresel a házamban? – Átgördült a sarokba, ahol Ranch feküdt, úgy kanyarodott, hogy a kocsilábtartója rést vágjon a fiú bordái közé. – Élsz még? – kérdezte tőle.

Ranch válaszul csak nyögött egyet, megpróbált elhúzódnival az újonnan érkezett fájdalomforrás elől. Ekkor ajtó csapódása hallatszott a konyha felől. – Mi volt ez? – szökött egyből talpra Dubuque.

– Kiscsaj rendőrökért szaladt – tájékoztatta Whitcomb.

– Merthogy tudja, kik vagytok ti. Meg hogy pofára estetek, azt is.

– Inkább azt mondd meg, minek futtatod azt a Jasmine nevű kurvát pont az én utcámban? – váltott témát Moline.

– Jasmine? – kerekedett el Whitcomb szeme – Két hete a színét se láttam! Már nem velem van, Jorgenson a gazdája.

– Jorgenson? Te most szívatsz? – álmélkodott Moline.

– Én aztán nem! Juliet az egyetlen, aki megmaradt nálam. Jasmine bedühödött, mert kivertem azt a lusta seggét ezzel a korbáccsal, itt ni! Ő meg fogja magát és lelép, ruhástul, mindenestül. Másnap már azt hallom, hogy Jorgenson lett a gazdája, de ha a szemem elé kerül, olyat kap, hogy mehet a dokihoz, új száját csináltatni magának.

– Csávó hadovál – fordult Dubuque az ikertestvére felé.

– De az is igaz, hogy ez a Juliet, ez ismer bennünket – vetette ellen Moline. Hiába, kettejük közül ő volt az ész.

– Nem hazudok én – tódította Whitcomb is. Moline felállt, az inge alá tömködté a pisztolyát. – Eredj az ajtóhoz, bratyókám – utasította a testvérét.

Whitcomb úgy döntött, hogy ezt a históriát ezek szerint ennyivel megúsza. – Ha még egyszer idetoljátok a képeteket, anyabaszók – kezdett volna a búcsúbeszédébe, mire Dubuque, aki már a tornácra vezető ajtónál állt (ezt Whitcomb sosem használta, mert hat lépcső vezetett róla lefelé), visszafordult.

– Ha még egyszer idetoljuk a képünket, akkor neked, haver, fel lesz kenve az agyad a falra – fejezte be a mondatot Whitcomb helyett Moline: és két gyors lépéssel a kerekesszék mögé került, megragadta a széket, futni kezdett vele, és, mielőtt Whitcomb egyáltalán reagálhatott volna, átlódította az ajtón (Dubuque szerencsére kinyitotta közben), ki a tornácra, sőt azon is túl. Whitcomb lezötyögött a lépcsőn: a csontjai úgy zörögtek odabenn, mint az ezüstkanalak a fiókban. Az egész menet nem tartott tovább egy, legfeljebb két másodpercnél, Whitcomb időközben megtett mindent, hogy fölébe kerekedjen az eseményeknek, de a tolószék túlzottan felgyorsult, elfogyott minden remény, Whitcomb arccal előrezuhan a járdára, a lábai úgy kacsaringóztak utána, mint egy pár kinyúlt térdzokni.

– Legközelebb nem leszünk ilyen pajkos hangulatban – hajolt föléje Moline.

Juliet csak három vagy négy perc múlva került elő, akkor persze már könnyek közepette. – Jézusmária! Jól vagy, szívem? Nem fáj? Mindjárt itt lesznek a zsaruk!

Whitcomb nagy nehezen a hátára fordult. Az orráról szinte teljesen lehorzsolódott a bőr, mindkét keze, az alkarja és a hasa is vérzett, ahogy megpróbált megkapaszkodni mindenben, ami az útjába került.

Megcsapkodta a lábait, sírva fakadt. Képtelen volt védekezni, és ez még súlyosabbá tette a megaláztatást. – Davenport! Miatta van ez az egész! – nyögött fel. – Az a kibaszott tetű Davenport!

Brutus Cohn nem fecsérelte az időt kipakolásra. Lehajította a bőröndjét a motelszoba ágyára, és azzal végzett is. – Kimegyek, járok egyet – jelentette be. – Nem lazítottam azóta, hogy Yorkban felszálltam a vonatra. Te addig szedd össze a srácokat. Egy félóra múlva itt vagyok.

– Írd fel a szobaszámomat a tenyeredbe – nyújtott át egy tollat Cruz –, különben elfelejted!

Cohn engedelmesen felvéste a számot a tenyerébe, Cruz kikísérte az ajtóig, ott Cohn a fenekére csapott, azt mondta, viszlát, bébi – de a nő nem sértődött meg, tudta, hogy nem akar ezzel Cohn semmit, ő már csak ilyen, és kész.

Cohn tehát sétált egyet, közben alaposan megnézte magának az utcákat. A sztrádáról a 2-es kijáratnál jöttek le, Wisconsin államban, egy komolyabb gyorsétterem- és áruházkupac mellett, a nagyváros újonnan épülő külvárosában.

A motellel szemközt először is egy Taco Bellt fedezett fel, rögtön össze is futott a nyál a szájában. Aztán a McDonald's következett, még közelebb egy Country Kitchen, egy Burger King és a Denny's. Jobbra, a sztrádára vezető bekötőút mentén a Buffalo Wings, a Starbucks, a Chipotle meg néhány bolt. Balra pedig a szupermarket, egy italbolt, egy-két ruhaüzlet, egy svédasztalos étterem, végül a motel mögött egy barkácsáruház.

Remek. Mi kell az embernek? Benzin, pia, szerszámok: itt meg minden megvan, egy helyen.

Elsőre a Taco Bell, azon belül pedig egy grillezett, csirkével töltött burrito mellett döntött, közben átolvasta, mit ír a *Star Tribüné* a republikánus naggyűlésről. A cikk majd' kicsattant a hisztériától, és Cohn szerint ez így is volt jó. Minél nagyobb a hiszti, minél több a rendőr az utcákon, annál jobb. Ráadásul Cohn a konzervatívok közé sorolta magát, imái John McCain sikeréért zengedeztek. Az meg különösen a kedvére volt, hogy azok a seggfej kis anarchisták most majd jól megkapják a magukét a zsaruktól.

A Taco Bell után a szupermarket következett: itt néhány almát vételezett, továbbá egy fánkot és három Pepsit. Az italboltból egy flaska George Dickel megnyugtató társaságában távozott, ezt magával cipelte a barkácsáruházba is, ahová szemeteszsákokért és egy franciakuлcsért ugrott be, a legnagyobbért, amit csak talált.

– Jó nagy pofája van ennek a franciakuлcsnak – révedezett az eladó lányka a kasszájánál.

– De az se kicsi, amit be kell majd kapnia – kacintott vissza Cohn.

A lányka felvihogott, mintha valami sikamlós kétértelműséget fedezett volna fel a válaszbán: vagy jól sejti, vagy sem, morfondírozott magában Cohn, ahogy a csomagjaival a motel felé ballagott.

Szóval itt vannak a srácok, mind itt, a városban.

Jesse Lane fehér, piszkosszőke haja a vállát verdesi, keskeny arcából egymáshoz közel ülő szemek világítanak: az összképet csontos, nagy pórusoktól díszlő orr és feszesre zárt száj egészíti ki. A bal fülében ezüst fülbevaló csüng, akkora, mint egy jegygyűrű. Tizenöt éve megjárta ő is Alabama egyik börtönét, fegyveres rablásért, ott kapott rá a súlyemelésre. Azóta sem hagyta abba, meg is látszott ez végtelen széles vállain meg a karcsú, izmos csípőjén.

Lane saját farmmal büszkélkedhetett Tennessee államban, nem messze az alabamai határtól. Szóját természetett, a fészerben kocsikat bütykölt: az a hír járta róla, hogy a leglepukkantabb családi verdából is képes olyan kocsit faragni, hogy az országúti járőr bottal ütheti nyomát. A vevői persze nem bűnözők voltak, csak képregényeken nevelkedett, hetvenkedő kamaszok.

Tate McCall hajszálra ugyanaz, mint Lane, csak feketében. Összevissza tíz évet húzott le Kalifornia állam fegyintézeteiben, két menetben, mindkét alkalommal rablásért, de ennek már nyolc éve, és azóta tiszta, akár a szűz hó. Lane-hez hasonlóan, ő is rászokott a súlyemelésre, de ahol Lane négyszögletesre sikeredett, ott McCall hosszúra és hajlékonyra. Hosszúra, akár egy baseballcsapat hátvédje,

lapáttenyerekkel, mindkettőben elérne egy-egy tányér, talán nem véletlenül, McCall ugyanis egy büfé társtulajdonosának mondhatta magát, a kaliforniai Ocean Park főutcáján, nem messze Santa Monicától.

Jack Spitzer a texasi Austinból jött. Látszatra nagy orrú francia biciklibajnok, esetleg atléta, középtávfutó, de sovány, mint az agár, ritkuló fekete haját hátranyalva hordja madárfejen. Az orrát betörték néhányszor, de ez a múlt kódébe vész. Mostanság leginkább munkanélküli.

Lane a számítógépasztalnál ült, McCall egy székbe gyömöszölte a végtagjait, Spitzer az ágy szélén ücsörgött, ahonnét többé-kevésbé szemmel tarthatta a többieket. Lane és McCall golftrikót és sortot viselt, Spitzer viszont öltönyhöz illő, bár rövid ujjú inget öltött, föléje meg fekete sportzakót, hiszen, legalábbis a többiek ezt feltételezték, alatta pisztolyt hord, a barom.

Most Rosie Cruz lépett be a Cohn két szobáját elválasztó ajtón. – Mindjárt jön – jelentette be.

– Nincs itt az égvilágon semmi, csak egy csomó gyorsétterem, semmi más – morgolódtott McCall.

– Honnét tudod?

– Onnét, hogy körülnéztem – felelte McCall –, amíg te kimentél a reptérre, Brute elé.

– Na, hát Brute is most épp körülnéz. Tudod, hogy milyen!

– Rendbe kell hoznunk ezt a dolgot – fakadt ki McCall, a pillantása egyenesen Spitzer arcába fúródott.

– Én megteszek mindent, amit Brute mond – óvatoskodott Spitzer.

– Hát azt aztán jól is teszed – hagyta rá Lane.

Üdögléltek, várakoztak, nézték a tévét, bár a hangot levették, a CNN egyik tyúkjá lebegtette némán az ajkát, a feje mögött egy erdőtűz képeivel. Egy perc, kettő, végül megzörrent a zár, majd belépett Cohn is. Átöltözött: rajta is golfszerelés pompázott, zakóval kiegészítve, továbbá két bevásárlószatyor. Középvezető, vasárnapi puccparádében, ez sírt le róla.

Ahogy észrevette őket, azonnal egy széles mosolyt villantott: Cohn tényleg örült, hogy itt látja őket, és ezt ők is tudták. – Srácok – csukta be maga mögött az ajtót –, végre itt vagytok! Jesse! Tate! És Jack – lépett be a szobába, kezét rázni, vállakat veregetni. Cruz az ajtónyílásból figyelte a jelenetet.

– Ember, de jól nézel ki! – vigyorgott Lane. – Tetszik a szakállad!

– Ja, persze – vakarta meg Cohn a kérdéses arcdíszét –, várjatok, lemegyek, hozok jeget!

Azzal felkapta az asztalról a jeges vödört, kiszáguлдott, egy pillanat alatt vissza is tért, a vödör színültig megtelt jégkockákkal. – Van nálam egy üveg Dickel – újságolta.

– Már nem is emlékszem, mióta, hogy csak scotchot meg gint iszom, az azért nem ugyanaz, mint a bourbon.

– Van ám itt egy szarság, amit nem ártana tisztázni – vetette közbe McCall, sanda pillantással Spitzer irányába.

– Rendben – bólintott Cohn –, meséljete! – Talált egy poharat, teletöltötte jégkockával, aztán néhány csepp itallal is megízestette. – Azt hiszem, abban mindnyáján egyetértünk, hogy Jack alaposan beleköpött a levesbe a legutóbbi melónál – kortyolt bele az italába. – A mindenit, ez aztán rendben van!

– Beleköpött a levesbe? Én inkább úgy mondanám, hogy beutalt minket a siralomházba! – fakadt ki Lane. – Semmi értelme sem volt lelőni azokat az embereket!

– Baleset volt! – védekezett Spitzer. – Az istenit neki, millió esetből egyszer fordul elő ilyen! Azt hittem, értem jöttek! Mi a faszt kellett volna csinálnom? És, ha már az egyiket leszedtem, muszáj volt a másikat is.

– De zsaruk voltak! – emelte fel a hangját McCall.

– Azért annak is van teteje, amit Jack mond, ha az elsőt leszedte, a másikat is muszáj volt – ismerte el Cohn. Spitzer mellett állt, az egyik keze Spitzer vállán, a másikban az itala.

– Brute, tudod, hogy szeretek veled melózni – folytatta McCall –, prima szakember vagy. De ez a seggfej...

Spitzer elfordult Cohntól, most McCall felé nézett. Cohn kihasználta a pillanatot, letette a poharat, kihúzta a farzsebéből a frissen beszerzett franciakulcsot, jól rámarkolt, hátrahajlította a csuklóját, és Spitzer tarkójának vágta a szerszámot. Spitzer előretántorodott, az arcából egy pillanat alatt eltűnt minden szín, a szeme tágra nyílt, a padlóra zuhant.

– Ne, Brute, ne! – kiáltott fel Cruz, még mindig az ajtónyílásból.

– Menj át a másik szobába! – mordult rá Cohn.

– Brute! – A nő egy lépést sem moccant.

De Cohn már meg is feledkezett róla, kinyitotta a gardrób ajtaját, levett egy drótból hajlított akasztót a rúdról, kiegyenesítette, visszament Spitzer mellé. Spitzer elájult, talán meg is halt, illetve nem, akkor

nem adná ki magából azokat a hörgő hangokat. Cohn a nyaka köré tekerte a drótot, térdével keményen leszorította az eszméletlen férfi gerincét, és addig húzta a drótot, amíg szinte ketté nem vágta Spitzer nyakát. Aztán, az erőfeszítéstől viczorogva tekert egyet a dróton. Spitzer most már semmiféle hangot nem adott ki magából, egy pillanatra megrándult a lábszára, mintha futni akarna, aztán ezt is abbahagyta. Beállt az agyhalál.

– Előbb vagy utóbb biztos, hogy feladott volna minket – fordult Cohn McCall és Lane felé. – Ő munkanélküli volt, nem úgy, mint ti, srácok. Előbb-utóbb elfogták volna, és akkor biztos, hogy alku köti. Mi voltunk az utolsó kártyája, amit kijátszhatott.

Némán nézték a holttestet. – Azért igazán szólhattál volna, hogy mit tervezel – sóhajtott Cruz.

– Nem tudtam, mit szólnátok hozzá – mentegetőzött Cohn. – Bocs a felfordulásért...

– Nem így értettem – vágott közbe Cruz. – Úgy értettem, hogy ha időben szólsz, talán találok valami jobb helyet is, ahol végezhetesz vele. Most meg, tessék, vérzik! Atyaisten, ha meglátják a vérfoltot a szőnyegen...

Azzal három gyors lépéssel a gardrób előtt termett, kirántott onnan egy nagy műanyag zsákot, és, a férfiak feszült figyelmétől kisérvé, letérdelt Spitzer holtteste mellé, a hajánál fogva felrántotta a fejét, és rágöngyölítette a zsákot. Megnézte a szőnyeget alatta. – Hál' istennek, a szőnyegnek semmi baja. A kurva életbe, Brute, legközelebb próbálj meg a következményekre is gondolni, jó?!

– Bocs, bébi – nyögte ki zavartan, vállvonogatva Cohn.

– Menj, mosd le azt a franciakulcsot! Majd kidobjuk az autóból valahol – pattogott Cruz. – És ne szólíts bédinek!

McCall nem szólt, segélykérően meredt Lane felé. – Örülhetünk, ha még egy darabig nem fedezik fel, hogy mi történt itt – mondta Lane.

– Kivisszük az erdőbe, és elkaparjuk a seggét – legyintett Cohn. – Amikor a franciakulcsot vettem, vettem egy csomó szemeteszákot is. Ásót meg majd csak találunk valahol útközben.

– Jobb lett volna, ha négyen maradunk – ingatta a fejét Cruz.

– Hát majd nálad lesz a negyedik pisztoly, drágaságom – mosolygott rá Cohn.

– Nem, nekem odakint kell lennem – rázta meg a fejét Cruz. – Bent nem tudom használni a rádiót, meg a többit. Hárman is megcsinálhatjátok, négy persze jobb lett volna. Egyelőre nem tudjuk, hány főt kell kezelünk.

– Mi volna, ha behívnánk a bátyádat? – nézett Cohn Lane felé.

– Nem, mindketten nem lehetünk benne ugyanabban a melóban – tiltakozott Lane. – Merthogy ki maradna, hogy gondoskodjon a családról? Mármint, ha valami baj van.

– Emlékszel Bob Mortensonra, Fresnoból? – szólalt meg McCall.

Cohn bólintott, hogy igen.

– Volt neki egy segítője, Steve Sargent, tavaly szabadult Chinóból, valami ékszerügyben buktak meg Los Angelesben, miután Mortenson otthagya őket. Ismerem a srácot, óvatos, tartja a száját... Szóval, ha szükség van rá...

– Majd megbeszéljük – döntött Cohn. – De nem szívesen vennék be ebbe a melóba új embert. Látjátok, ezzel a szarházával is mennyi bajunk lett – rúgott bele Spitzer holttestébe a cipője orrával. – Nem, csináljuk így, ahogy vagyunk, Rosie, meg mi hárman talán elegenden leszünk. Egyébként mi van Mortensonnal? Évek óta nem hallottam róla.

– Visszavonult. Lógatja a lábát Hawaiiiban – mesélte McCall. – Van ott egy háza. Folyton horgászik meg golfozik.

– Hát erről beszélek én is! – kiáltott fel Cohn. – Mi is épp ezt várjuk ettől a melótól! Rosie azt mondja, nagy pénz van benne, ha megcsináljuk, utána mi is abbahagyhatjuk.

– Addig is – tápázkodott fel Lane – szabaduljunk meg ettől a fickótól.

– Te vagy a farmer, te ismered az erdőt – felelte Cohn. – Én városi gyerek vagyok, félek az erdőben, tele van farkassal meg medvével, a frász jön rám.

Kellemetlen szag áradt a halott felől: a halál pillanatában kiürülő beleké vagy talán magáé a halálé. – Szerezni kéne légfriessítőt – találta ki Cruz. – Fenyőillatút, a motel is azt használja.

– Tudod, még ha nem lenne ez a meló – szólalt meg Lane – Jack miatt már akkor is megérte volna. Már most száz százalékkal nyugodtabb vagyok.

– Hozd már azt a szemeteszákot! – fordult Cohn McCall felé.

– Tényleg, tulajdonképpen mi a célpontunk? – kérdezte Lane a nőtől. – Merthogy azt idáig még nem árultad el.

– Nem egy célpontunk van – felelte Cruz –, hanem hat, de az is lehet, hogy nyolc.

Lane és McCall egy ideig értetlenül bámulta a nőt, végül Cohn szólalt meg. – Majd elmondja. Először szabaduljunk meg a barátunktól, aztán majd Rosie szépen elmond mindent, amit kell.

– Csak a lényeg! – kérlelte csak azért is Lane. – Nem kellene a részletek, csak nagy vonalakban!

– Az akció két részre oszlik – fogott bele a magyarázatba Cruz –, és a két rész nincs is igazán kapcsolatban egymással. Kezdődik a republikánus gyűlés, jönnek azok, akik utcai szinten kezelik a párt ügyeit, ők lesznek a küldöttek meg a nézők. Aztán megérkeznek a nagyfiúk is, a lobbisták, készpénzzel teli táskákkal, az a költőpénz, ők úgy nevezik, utcai pénz. Ebből fizetik a plakátragasztókat és a többieket, zsebből, számla nélkül. Erről mindenki tud, de senki sem beszél róla, mert illegális. Nálam viszont megvannak a nevek és a szállodai szobafoglalások, mind a hetüké. Mind a hétnél van legalább negyedmillió dollár, de az is lehet, hogy egymillió. Szépen végigjárjuk őket, egyiket a másik után, amíg idegesek nem leszünk. Talán ötöt? Nem tudom, meglátjuk. Közben nézzük, mit mond a tévé, figyeljük a célpontokat, hogy nincs-e testőrségük, vagy ilyesmi.

– Ki az, aki figyel? – kérdezte Lane.

– Lényegében én. Nyilvántartást vezetek mindnyájukról – felelte Cruz. – Ezek csak lótifutik, nekik egy a fontos, hogy kapjanak valamit a pénzükért.

– Bemész a gyűlésre is? – akarta tudni McCall.

– Nem. És ezek az emberek sem. Nagyon komolyak a biztonsági intézkedések, és senki sem akarja, hogy elkapják, a táskájában százezer dollárral, kis címletekben – magyarázta Cruz. – Ezek az emberek általában a szállodájukban intézik az ügyeket. Ketten közülük fél percre sincsenek egymástól, ugyanabban a szállodában, lerendezhetjük mindkettőt egyszerre, úgyis pont ennél a kettőnél van a legtöbb pénz. A harmadikkal és a negyedikkel már egy kicsit óvatosabbnak kell lennünk. Ha azt látjuk, hogy a zsaruk kezdenek ébredezni, abbahagyjuk, és egyből elkezdjük a második felvonást.

– És az mi? – kíváncsiskodott Lane.

– Az egy hotel. Aznap, amikor bejelentik, hogy McCain az elnökjelölt, rendeznek egy gigászi partit a St. Andrews Hotelben, a belvárosban. A buli után kirámoljuk a szállodai páncéltermet. Hajnali háromkor. Szerintem olyan húszmillió dollárnyi ékszer lesz benne, és egy, esetleg kétmillió, készpénzben.

– Van belső emberünk?

– Volt. Washingtonban. Benne volt abban a bizottságban, amelyik a szobafoglalásokat intézte.

– És a hotelben?

– Ott nincs, nem találtam senkit, akiben megbíznék – sajnálkozott Cruz. – Az egész hotelben mindenütt ott nyüzsög a Titkosszolgálat. Laktam párszor abban a szállodában, sosem tovább egy hétnél, de jutott időm, hogy rendesen körülnézzek. És használtam a páncéltermet is, legalább fél tucatszor jártam benne. Ismerem az egész szállodát, pincétől padlásig.

– Rengetegen mászkálnak egy ilyen hotelben – fanyalgott Lane.

– Az minket nem zavar – legyintett Cruz. – Ebben sincs több kockázat, mint egy páncélozott pénzszállítóban vagy egy bankban. Ráadásul kitaláltam egy apróságot, ami elvonja majd a rendőrség figyelmét, épp akkor, amikor mi odabenn dolgozunk.

Ezt a hírt hosszabb csend fogadta, úgyhogy Cruz kénytelen volt folytatni. – Ide figyeljete, srácok, ez az a meló, amelyik után végre kiszállhatunk. Szerzünk kétmilliót a politikaiaktól, meg még egyet a hotelből, és a húszmillió ékszerekért is kapunk legalább hétmilliót, ha nem nyolcat, és ez a minimum, ezt garantálom nektek, úgyhogy utána simán kiszállhatunk. Kezet rázunk, és érzelmes búcsút veszünk egymástól.

Dolgoztak ők már együtt jó néhányszor, és ez a nő eddig még sosem tévedett. Ráadásul régóta álmodoztak már arról, hogy kiszállnak. Lane családos ember, McCall évek óta ugyanazzal a nővel él. Cohn öregszik, Cruz egyre idegesebb lesz. Ideje abbahagyni. Lane és McCall újra sebtiben egymásra sandított, végül McCall szólalt meg.

– Rendben. A részleteket majd később elmondod. Egyelőre szabaduljunk meg ettől a fehérszeméttől.

Randy Whitcomb beszájzva ült a furgon hátában, Juliet Briar a volánnál, Ranch mellette, az utasülésen: Davenport háza előtt autóztak fel-alá, öt-hat percenként húztak el a ház előtt, amíg meg

nem pillantották a lányt, aki kiszáll a kocsijából, odaint nekik, aztán elindul a ház felé: magas, szőke kamasz lány, ódivatú fekete szoknyában és fehér blúzban, a lábán szandál.

– Biztos a béisizitter – kockáztatta meg Ranch.

– Kulcsa van – szállt vitába vele Briar –, béisizitternek nem szokás kulcsot adni.

– Hát akkor nyilván a lánya – szögezte le Whitcomb. – Ahhoz túl fiatal, hogy Davenport dugja. A lánya. Épp jó lesz.

– De hát vele semmi bajunk – próbált ellenkezni Juliet.

– De Davenporttal van. Ezt neki köszönhetem – ütögette meg a lábát Whitcomb. – Ő kezdte. Miatta volt az egész.

– De a lánya nem...

– Davenport miatt lettem nyomorék – bámult a lány után Whitcomb –, és meg is fizetek érte. Ha csak lelövöm, az semmi. Meg akarok fizetni mindenért.

Azt akarom, hogy tudja, mi történik vele, és hogy kinek köszönheti. A tetves anyabaszó!

Lucas Davenport Porschéja úgy suhant át a kékben és napbarnítottban pompázó augusztusi tájon, a kukoricatáblák és a babföldek közt, a kék virágokkal ékes árpaföldeken szorgoskodó traktorok és a fekete vízű tavacskákra hajló szomorúfüzek mellett, mint a kés a vajban. Állva hagyta a kereszteződések környékén ágaskodó orgonabokrokat, Wisconsin farmjait, a kapujuk előtt a Behajtani tilos táblákkal: a vörösre festett górék közt legelésző aranyszőrű lovak meg a tarka tehenek is csak bámultak utána. Pedig nem is láthatták, hogy Lucas karját szinte ellepik a napfürdőzés emlékei, a szeplők...

Élete egyik legszebb nyara volt ez a mostani.

A felesége, Weather, ott szunyókált mellette, a hepehupás út sem zavarta az álmát. Mielőtt álomba zuhant volna, még bekapcsolta a rádiót, a közszolgálati adóra tekerte, ahonnét Mozart vagy valamelyik másik géniusz lüktetett elő, enyhe szoftpornót idéző hangulattal töltve be a kocsu utasterét.

Weather orra alaposan leégett, hamarosan hámlani kezd majd: ahogy a hasa meg a combjai is. Csak húsz percre, jelentette ki, egy perccel sem többre, de addig kifekszik a csónak orrába, a kétrészes fürdőruhájában. Lehetett volna több esze is: de persze nem volt.

És tényleg, húsz perc is elég volt hozzá, hogy – vigyorgott magában Lucas – puhára főjön. Mert ugye alkatilag képtelen rá, hogy beismerje, ha tévedett: így aztán most még csak nem is panaszkodhat, szegényke.

Átevickéltek Hammondson, aztán fel a dombra, a golfpálya mellett, le a dombról, elhagyták a főiskolát, a focipályán szorgoskodó kölkökkal egyetemben, ahogy utána fordulnak a Porsche kipufogócsövéből dübörgő morajlásnak, aztán már csak végig kellett menni az országúton, hogy Lucas ráfordulhasson az I-94-esre, és az estéli fényben egyenesen a Városok felé vegye az útját.

Két teljes napot töltöttek elzárva a világ elől, Hayward mellett, a tóparti víkendházukban. Két héttel előtte Lucas asszisztense, Virgil Flowers, volt kedves letartóztatni a Nemzetbiztonsági Hivatal két munkatársát, gyilkossági kísérlet vádjával.

A szar a tőle elvárt intenzitással csapódott a ventilátornak. Az ügyet végül maga a Kormányzó és a főgőrénye vették kezelésbe, ők maguk ragaszkodtak ehhez a megtiszteltetéshez. Maga a letartóztatás legalább annyira volt jogi, mint politikai természetű, bár a komolyabb újságok, a New York-iak, a Los Angeles-iek, sőt maga a londoni *Times* is, továbbá a *Washington Post* és a *Boston Globe* is inkább a jogi vonalat igyekeztek erősíteni. Azt persze már nem olyan könnyű eldönteni, hogy komolyan gondolták-e a lapok vagy csak kekeckedni akartak Bush elnökkel.

A Kormányzó esetében ez utóbbi a holtbiztos, ha másért nem, hát azért, mert épp az ő városában kezdődik, méghozzá épp a jövő héten, a Republikánus Párt országos nagygyűlése.

De, már akár így, akár úgy, Lucas bizony kihasználta ezt a két napot, és a tópartra emigrált a telefonok ostroma előtt, Virgil pedig kiszökött pecázni Minnesota északi végvidékeire, míg maga a Kormányzó Washingtonban turnézott, egyik tévéfellépésről a másikra. Meg is nézték, hála a műholdas tévé áldásainak: Weather majd elalélt a gyönyörtől, ahogy meglátta a Kormányzót a képernyőn: amióta a Légiforgalmi Biztonsági Hivatal emberei elkobozták a körömmollóját egy repülőút előtt, azóta vágyott rá, hogy bosszút álljon az államhatalmon.

Most viszont felébredt, megköszörlötte a torkát, körülnézett. – Te jó isten, hol vagyunk? – érdeklődött.

– Az I-94-esen. Hat mérföldre a folyótól – tájékoztatta Lucas.

– Ühüm – bújt a táskájába Weather, a telefonja után. Meg is találta, egy darabig üres szemmel meredt a kijelzőre. – Nem keresett senki – állapította meg. – Jé, te Chopint hallgatsz? Sose hittem volna! – nézett a férjére.

– Ha nincs hívás, az azt jelenti, hogy semmi baj – adta a bizakodót Lucas. Weather azonban kényelmetlenül érezte magát: nem igazán akarta ő magára hagyni Sam fiukat, pedig a gyerek már a kettőt is kis híján betöltötte, ráadásul ott van mellette a bébiszitter, és az is, mintha csak a saját anyja volna annak a gyereknek. Ám Weather mégiscsak idegeskedett: eddig sosem hagyta magára a gyereket nyolc-tíz óránál tovább. Most már alig várta, hogy hazaérjenek.

– Rózsaszínben látod már a világot? – kérdezte most Lucas.

– Tessék?

– Leégtél?

– Nem, nem igazán – csóválta a fejét Weather. – Semmiség.

– Baromság! – nevetett fel a férfi. – Ropogósra sültél!

– Inkább nézd meg a telefonodat – javasolta Weather –, hátha Ellen már keresett.

Ellen a bejárónőjük volt. Davenport tehát, mi mást tehetett, előhalászta a telefont, megnézte: három hívása volt, mind a három ugyanarról a számról. – Dan Jacobs – sóhajtott fel. – Ellen még nem keresett.

– Most már késő lenne visszahívni – nézett az órájára Weather.

– Háromszor is hívott – ellenkezett Davenport –, és utoljára húsz perccel ezelőtt. Mostanában nyilván huszonnégyszáz órázik.

Visszahívta a számot, várt: Jacobs vezette azt a bizottságot, amely a naggyűlés biztonságáért felelt. – Jacobs-bizottság – vette fel a telefont egy fáradt női hang –, Sondra beszél.

– Lucas Davenport vagyok, Dan keresett.

– Igen. Egy pillanat, Lucas! Máris kapcsolom.

A telefonból először néhány ütemnyi countryzene csendült fel, végül bejelentkezett Jacobs is. – Lucas, van egy problémánk – kezdte. – Átküldök egy anyagot, egy bizonyos Justice Shafer ügyében. Nyakon kéne csípnünk azt az alakot. Hálás volnék, ha érintkezésbe lépne a kollégájával Wisconsinban.

– Ki ez a Shafer?

– Egy dilis. Rogue Warrior-füzeteket árul fegyvervásárokon. Tudja, mi az a Rogue Warrior?

– Nagyjából – morogta Lucas. Hallott már erről a képregény-sorozatról: a jövő Amerikájában játszódik, ahol iszlám fanatikusok vették át a hatalmat, kivéve az ország azon részén, ahol valahogy a zsidó bankárok kezében maradt a gyeplő. – Valami közelebbit hallhatnék?

– Hát, az az igazság, hogy eddig még mi sem hallottunk róla – ismerte be Jacobs. – Aztán egyszer csak azt hallom, hogy az egyik emberünk összefutott vele egy fegyverbemutatón, Barron megyében, Wisconsinban. Vele, meg az ötvenes kaliberű gépágyújával. Kicsit elcseverésztek, az emberem azt mesélte, Shafer folyton a zsidókkal jött, meg a dzsiháddal, meg azzal, hogy a politikusok kiárúsítják Amerikát. A szokásos... És mindezt egy ötvenessel az oldalán, amivel, ezt is mondta az emberem, hétszázötven méterről eltalált egy rendszámtáblát.

– Elég szokatlan lőtáv – hümmögött Lucas.

– És éppen ez a mi bajunk! Először is: Shafer Oklahomában él, úgyhogy fogalmunk sincs, mi keresnivalója lehet errefelé. Szegény, mint a templom egere, egy lepukkant Ford furgonnal jár, de közben van neki ez a vadonatúj fegyvere, rajta egy ezerdolláros teleszkóppal meg egy Nikon irányzékkal, és különleges lőtávokon gyakorol... Miért pont hétszázötven méter? Az FBI dossziét vezet róla: tengerészgyalogos akart lenni, aztán már beírta volna a gyalogsággal is, még évekkel ezelőtt, de nem vették be, gyengécskének találták. Lehet, hogy azóta összeállt valami szélsőséges fehér fajvédőkkel, a bátyja skinhead volt, ült is egy ideig. A szövetségek szerint lehet, hogy ő volt az, aki horogkereszteket festett egy zsinagóga falára Normanban, meg ledöntött néhány sírkövet a zsidó temetőben. A mellére 88 van tetoválva, meg ilyenek.

– Utánanézek – ígérte meg Lucas. – A dossziét már átküldte?

– Az ujjam már a gombon van – nyugtatta meg Jacobs. – Az ATF, a dohány- és lőfegyver-ellenőrzési hivatal is foglalkozik az ügyel, de az FBI is érdeklődik, úgyhogy nagy valószínűséggel belefut az ő embereikbe is.

– Én meg majd szólok mindenkinek, hogy csak óvatosan – felelte Lucas.

Magas, keménykötésű, fekete hajú pasi volt ez a Lucas Davenport. Mostanra, a minnesotai nyár végére, le is sült, ami jól ment a hidegkék szeméhez, a sasorrához, és a sebhelyekhez az arcán, melyekből kettőt érdemes kiemelni: egy hosszú heg a két szemöldöke között futott le, a másik pedig, nagyjából a görög ábécé phi betűjét idéző, a közepén vízszintes vonallal, a torkán éktelenkedett. Utóbbit egy 22-esnek köszönhetette, illetve a lövést követő gégemetszésnek, amely az életét mentette meg. A gégemetszést Weather hajtotta végre, egy zsebkész segítségével.

– Na, mi van? – érdeklődött most az egykori életmentő.

– Valami vörös nyakú bunkó Oklahomából, egy ötvenes kaliberű gépfegyverrel, épp erre kószál, mifelénk – felelte Lucas. – Egy nyolcvannyolcas, tudod. Kicsit berezeltek tőle, de csak egy kicsit.

– Mi az a nyolcvannyolcas?

– Ugye, a H az ábécé nyolcadik betűje, a 88 tehát HH, azaz Heil Hitler. Mostanában ezt szokták a koponyájukra tetováltatni maguknak.

– Akkor Dan Jacobs helyében én is berezelnék – bólogatott Weather.

– Aha... Az ATF hajkurássza, meg talán a Titkosszolgálat is. Azt kérték, hogy hívjam fel a wisconsini kollégákat meg a népeket az Ikervárosok körül, hátha elkaphatjuk valahol. Este felhívok néhány seriffhelyettest, hogy szimatoljanak körbe.

– Sok sikert – epéskedett Weather: az együtt töltött hosszú évek alatt jutott ideje kellőképpen felvértezni magát az afféle tévképzetek ellen, amelyekben sasszemű rendőrök pikkpakkra kiemelik a gazfickókat a tömegből. Inkább Lucas nézeteit tette a magáévá, már ami a zsarukat és a bűnözőket illeti: hogy a káoszt, a balesetek végtelen sorát, továbbá a teljes ostobaságot és örületet kizárólag a véletlen kormányozza.

Bizonyítékképpen azt az esetet szokta felhozni, amikor egy szerdai napon kiengedtek egy drogot a Stillwater börtönből. A drogos a zsebében csörgő szabadulópénzt azonnal itálra váltotta, éjfélre el is aludt, méghozzá egy benzinkút parkolójában. Hajnali háromkor aztán felébredt, a zsebében már csak a fekete úr tátongott, ő pedig szomjazott, ezért a kólaautomata felé vette az útját, talált mellette egy téglát, azzal bekopogtatott. Épp az automatából kiömlő aprót szedegette a földről, mikor a rendőrök kiérkeztek; péntekre vissza is került Stillwaterbe, hogy leülje azt a három évet, ami az eredeti büntetéséből hátravolt.

Átkeltek a St. Croix folyón, beértek Minnesota államba: huszonöt perc múlva már otthon is voltak. Ahány lámpájuk csak volt, mind égett, és még ide, a garázsajtóhoz is kihallatszott Letty, a fogadott lányuk nevetése. Bent aztán meg is találták mindkettejüket: Letty és Sam röplabdáztak, a labdát és a hálót egy szivacs, illetve egy kifeszített spárga helyettesítette.

De Sam azonnal abba is hagyta, ahogy Lucas és Weather feltűnt. – Feladtad! – kiabált utána Letty. – Nemnemnemnem! – kiáltotta vissza Sam azon kevés szavak egyikét, amit már tudott, és Weather karjába vetette magát.

Tökéletes, gondolta Lucas, ez így tökéletes. A kissrác szemmel láthatóan zseni, a testalkata alapján viszont valóságos atléta, és alighanem ő lesz a legjobb képű kiskölyök az egész Minneapolis-St. Paul agglomerációban. És Letty is kezd egész izgalmasra kinőni magát. Az anyját egy olyan ügyben gyilkolták le, amelyet Lucas oldott meg, aztán annyira meghatódott a kislánytól, hogy hazavitte, hadd örüljön Weather is.

Most meg már mindjárt felnőtt lesz belőle: Lucas és Weather, Letty biztatásától kísérve, járta a bíróságokat, hogy papíron is örökbe fogadhassák a gyereket, hogy ezentúl Letty Davenport legyen a neve. Letty úgy tett, mintha nem érdekelné az egész, de hetente legalább egyszer, ha nem kétszer rákérdezett, hogy mi újság a bíróságok háza táján.

Lucas lenvászomból készült hűtőtáskát cipelt – ez volt az egyetlen, ami belefért a Porsche csomagtartójába – tele sörrel és frissen fogott hallal, és persze nála volt Weather táskája is. Letty egy ölelést kapott, Sam meg ő összedörzsölték a homlokukat, aztán Ellen, a bejárónő adott neki egy szelet kökenyes sutit: végül visszavonult a kuckójába, bekapcsolta a laptopját.

Justice Shafer dossziéját a Bűnmegelőzési Hivatalnál fenntartott mailboxában találta meg. Kinyitotta, és, míg átrágta magát a süteményen, el is olvasta, az utolsó betűig.

Ez a Shafer amolyan határszéli vadhajítás lehetett, az arca még hasonlított is Jesse James vagy Colé Younger muzeális körözei arcképéhez: szalmakazal-fazonra fésült haj, rengeteg szeplő, vizenyős szem, csontos arc. Mintha gyerekkorában sosem kapott volna eleget enni. A fotón egy nyitott platójú kisteherautó mellett pózolt, a kezében öblös 22-essel, a platón egy raklap halott mókussal. Shafer nyelve kilógott a szája sarkából: ettől egyszerre idióta és eszelős lett a képe. Egy fickó, aki képtelen a nyelvét a szájában tartani.

A dossziéja szinte hemzsegett az apró, de annál baljósabb részletektől: az érettségit nem tudta letenni; aztán fiatalorkúként elkapták autólopásért; később a tengerészgyalogsághoz, majd a gyalogsághoz próbált bejutni, de hiába, itt is, ott is elbukott a pszichológiai teszten. Felmerült a gyanú, hogy kirámolt néhány benzinkutat, de nem lehetett rábizonyítani semmit. Végül egy közép-nyugati náci

motorosbandával állt össze, amely banda leginkább a rivális náci motorosbandákkal mérte össze az erejét, de olykor-olykor a mexikóiakkal is ujjat húztak.

Hát ennyi. Lucas jegyzetekkel látta el a dossziét, aztán felhívta a BMH ügyeletes tisztjét, hogy küldje szét az anyagot Minnesota és Nyugat-Wisconsin seriffirodáinak.

Kikapcsolta a gépet. A republikánus nagygyűlés járt a fejében. A Nagy Eseményt – mikor bejelentik, hogy John McCain lesz a párt elnökjelöltje – megelőző hónapokban Lucas végig azon kardoskodott, hogy az Ikervárosok egyszerűen nem készültek fel ilyen horderejű feladatra, hogy otthont adjanak a nagygyűlésnek. Meg is magyarázta, hogy miért nem, méghozzá kellően támadhatatlan érvkészlettel – ráadásul kitűnő kapcsolatai voltak a helyi tévékkel és a két nagy reggeli lappal –, úgyhogy sikerült rávennie a helyi kormányhivatalokat, hogy egy kis előzetes felderítést végezzenek az ügyben, továbbá körbe is telefonálta az ország rendőrségeit, hogy küldjenek erősítést. Mindeme munkásságával sikerült is megutáltatnia magát a szervezőkkel, olyannyira, hogy kifejezetten felkérték, legyen szíves a lehető legnagyobb ívben elkerülni a nagygyűlést és kapcsolatos rendezvényeit.

Jól van, ott egye a fene. Úgyse akart odamenni.

Az órájára pillantott, aztán felhívta a Ramsey megyei seriff irodáját. – Jé, te odabenn vagy? – álmélkodott, amikor a seriff felvette. – Azt hittem, kint ügyködsz az utcán, és a tüntetők jogait csorbíthatod.

– Ha rajtam múlna! – sóhajtott a seriff – De nem lehet, a gyerek a hét végén indul Madisonba, neki készítem össze a holmiját.

– Madison! Nem is rossz, szerettem ott. Egyetemista koromban mindig oda jártunk csajozni.

– Ezt igazán örömmel hallom, ugyanis a lányomat viszem oda – morogta a seriff.

Hoppá!

– Na, igen, persze... Amúgy? Milyen a helyzet? Minden rendben?

– Úgy néz ki. Holnap este kivonulunk, elagyabugyaljuk egy kicsit ezeket a seggfejeket. Megelőző céllal. Állítólag valahol Minneapolisban bujkálnak, de vannak köztük embereim.

– Te jó isten...

– Ha van kedved, kijöhetsz nézőnek.

Ez bizony csábítóan hangzott, de Lucas tudta azt is, hogy a vége úgylis megalázó lesz: állhat ott egy helyben, legfeljebb, ha a nyakát tekergetheti, hogy ne maradjon le semmiről, egyébként meg nézheti, ahogy a többiek melóznak. – Tudod, annyi embert sikerült már felbosszantanom – szabadkozott –, de azért örülök, hogy a te kezébe került az ügy.

Egy kicsit még fecsegték, később Lucas kiment, hogy Letty és Sam is kapjanak belőle, aztán belekezdett Alan Furst regényébe, minek következtében ágyának esett, és hamarosan már az igazak álmát aludta.

Ez a péntek is csodálatos napnak ígérkezik, állapította meg Lucas, ahogy észak felé hajtott a Cretin Avenue-n.

A Summit Avenue sarkánál ezúttal az antiszemita ütöttek tanyát, transzparenszeket cipelve, amelyeken Palesztináról volt szó: innét az I-94-esre kanyarodott fel, berobbant a hibridek közé, el is mosolyodott, mintha ez azt jelentené, hogy van még remény a világban, de aztán bejutott a városba, átevic kélt a forgalmon, elsuhant a benzinkút előtt, ahol egyszer egy örült nő megpróbálta agyonlőni, és végül beállt a BMH parkolójába.

A bejáratnál leadta a fegyverét. A titkárnője, Carol, az iroda ajtajában várta.

– Volt egy hívása, elég fontosnak hangzott – újságolta.

– A Biztonsági Bizottság? Már elérték.

– Nem, New Yorkból – pillantott a papírlapra a kezében Carol. – Ismer egy Lily Rothenburg nevű nőt? Azt mondja, százados a New York-i főkapitányságon.

– De még mennyire hogy! – mormolta Lucas.

– Visszahívást kér – jelentette Carol. – Azt mondja, félig fontos.

– Hívja fel nekem, és kapcsolja át az irodámba – kérte Lucas. – Aztán kerítse elő Dan Coates számát, Wisconsinban, ő azt ottani igazságügy különleges bevetési irodájának a főnöke. Lily után rögtön vele kell beszélnem.

– Jó, rendben – állt meg habozva az ajtóban Carol –, és van még valami. Hívta valami dilis, azt kérdi, Davenport irodája? Mondom, az. Erre azt mondja, adja át a rohadéknak, hogy elkapom.

– Be sem mutatkozott? – nevetett fel Lucas.

– Azt nem, de azonosítottuk a hívószámot. Mond valamit az a név, hogy Achmed Mansoor?

– Nem – csóválta meg a fejét Lucas. – Allahot nem említette?

– Nem. És amerikaiasan csengett a hangja. Gettóakcentussal. Utánanéztem a számnak, egy közel-keleti büfé, lent Dinkytownban.

– Adja meg a címüket, majd kinézek hozzájuk.

Del Capslock még beszélgetett valakivel a folyosón, amikor benyitott. – Hello, gyönyörűség – köszönt oda Carolnak.

– És hogy van a terhes felesége? – igyekezte megőrizni a józanságát Carol.

– Remekül! Igazán nagyszerűen – sugárzott Del. – Kiköpött rózsabimbó, én mondom! A doki azt mondja, nagyon elhízott, pedig még jócskán van idő. Úgyhogy most szaladgálhatok én mindenért. Tisztára tamagocsit csinált belőlem.

– Az még van? – csodálkozott Lucas.

– Biztos, hogy van – bólintott Del. – A tamagocsi él, a tamagocsi élt, a tamagocsi élni fog – ült le egy vendégszékbe, a lábát nagy kényesen feltette Lucas íróasztalára. – Na, meséljete, mi a helyzet ezzel a büfével Dinkytownban?

Carol elmesélte.

– Kimegyek, elbeszélgetek azzal a fickóval – ajánlotta Del.

– Nekem sincs semmi dolgom – ellenkezett Lucas.

– Persze, de ha te besétálsz oda, lehet, hogy a haverod előrántja a pisztolyát, és golyót röpít beléd – érvelt Del –, engem viszont nem ismer.

– Már amennyire tudhatod.

– Jó, persze – ásított egy nagyot Del. – De akkor sem hallottam még soha előre bejelentett rendőrgyilkosságról.

– Pedig valahol már biztos megtörtént egyszer – vélte Lucas.

– Valahol már minden megtörtént egyszer.

Viharvert egy alak volt ez a Del, a negyvenes évei második felével taposták egymást. Most épp jeans volt rajta, meg olajfoltokkal sűrűn tarkított trikó, továbbá melósbakancs, a nyakából egy divatjamúlt hátizsák csüngött a hasára, de lógott onnét egy digitális fényképezőgép is, akkora csak, mint egy mobil. A felszerelést Del 38-asa egészítette ki, ez a divatjamúlt hátizsákban rejtőzött. Del ugyanis épp az utcán dolgozott, a nagygyűlés központja körül.

– Mi a helyzet odakinn? – érdeklődött Lucas.

– A szokásos. Kölykök meg nyugdíjasok. Meg persze néhány igazi seggfej is, de a többség csak hobbizik. Egyik jobban hasonlít a muteromra, mint a másik. Olyan kis öregek, érted? És a nótáik! Hát mintha a hatvanas években volnánk! Hello, hello, John McCain, nem köll a háborúd, húzzál el!

– Aha. És ott vannak még az igazi seggfejek is.

– De nincsenek sokan – legyintett Del. – Huligánok vörös-fekete zászlókkal, parittyások, meg azok, akik csak szórakozásból randalíroznak. Ha kiemelhetnék közülük egy olyan húszat, és bekasztlizhatnám őket pár napra a pincébe, az a nagygyűlés maga volna a béke szigete.

– A Ramsey megyei seriff épp ma estére tervez egy kis akciót ellenük, ha akarsz, beszálhatsz. Legalábbis nekem ezt mondta.

– Itt?

– Nem, odaát Minneapolisban. Az ottani rendőrökkel. Ezen volt mit megvitatniuk, de aztán Lucas bedobta a mesterlövész-puskával kószáló pasas sztoriját is. – Na, még csak ez hiányzott – háborgott Del.

– Lily Rothenburg a kettesen! – harsan fel Carol kiáltása.

– Volna egy telefonom – intett Lucas a fejével Del felé.

– Akkor csak vedd fel szépen. Ha Lily az, úgyse mozdulok innét, egy tapodtat se!

– Jól van, dögölj meg – adta fel Lucas. Lily és ő már kimentek a divatból, pedig annak idején még egy geometriailag is figyelemre méltó alakzatba szerveződtek egy korábbi Porsche hátsó ülésén. Del

természetesen minden részletet ismert. Lucas tehát, mi mást tehetett, szomorúan megcsóválta a fejét, és felvette a telefont. – Te vagy az, Lily? – köszönt be.

– Lucas Davenport! – rikkantott fel a nő a telefon túlsó végén. – Hát mi újság?

– Sok a dolgunk... úgyhogy minden rendben – felelte Lucas. – És veled mi van? Hogy van a gyerek? Ha esetleg elváltál volna, nálam mindig ellakhattok, a garázsban.

– Amit én Weatherről hallottam – nevetett a nő –, inkább a hátsó udvarban találna nekem egy jó kis helyet. Viszont a gyerek remekül van, én pedig nem váltam még el.

– Itt van Del is, üdvözlöl...

Egy ideig még semmiségekről csevegtek. – Na, ide figyelj – állította meg a kvaterkázást Lily –, van egy kis problémánk. Volt itt nálunk, két és fél éve, egy fegyveres rablás, két biztonsági őrt megöltek. Mindkettő zsaru, a szabadidejükben biztonságiskodtak. A rablók félmillió dollárral léptek meg.

– Nem sok, ahhoz képest, hogy fegyveres rablás – hümmögött Lucas.

– Volt több is abban a pénzszállítóban, de elfajultak a dolgok. A pénz java része a raktér végében volt, egy külön páncélszekrényben – magyarázta Lily. – Az volt a szabály, hogy baj esetén az őrök bedobják a páncélszekrény kulcsát egy fémládába, amihez nincs kulcsuk, tehát onnantól fogva senki sem férhet a páncélhoz. Meg is tették, de valamelyik rabló bedühödött, legalábbis szerintünk, lövöldözni kezdett, úgyhogy a rablóknak be kellett érniük avval, amit a raktérben találtak.

– És nekünk mi közünk ehhez?

– A mi feltételezésünk szerint a banda vezére egy bizonyos Brutus Cohn – mondta Lily. – Kaptunk egy névtelen telefont, férfi, erőteljes déli akcentussal, a Kennedy-reptérről telefonált, hogy látta, ahogy Cohn tegnap a londoni Heathrow repülőtéren felszáll a Los Angeles-i gépre. Az emberünk még Alabamából ismeri, Cohn is ottani. Azt mondja, Cohn szakállat növesztett. Amúgy vörös haja van.

– Egész jóképűnek tűnik – ismerte el Lucas.

– Az. Na, szóval az emberünk azt mesélte, hogy már épp fel akart szállni a gépére, amikor meglátta Cohnt. Nem akart Londonból telefonálni, félt, hogy akkor azonosíthatjuk, és Cohntól is fél. Úgyhogy csak stikából figyelte, ahogy Cohn elindul a Los Angeles-i gép kapujához. Mire szóltunk az ottani kollégáknak, Cohn gépe már csak egy órára volt a leszállástól. A gépet meg is találták, de Brutus Cohn sehol. A telefonálónkat már nem tudtuk előkeríteni, úgyhogy utánanéztünk a Heathrow reptéren, és minden stimmelt: a New York-i járat kapuja mellett volt a Los Angeles-i gépe is. Csakhogy amellett következett a harmadik kapu, és az a gép...

– Az ide jött – fejezte be helyette a mondatot Lucas.

– Stimmel. És a gép már három órája leszállt, mire mindent sikerült tisztáznunk. Beszéltünk a személyzettel, láttak valakit az első osztályon, aki lehetett akár Cohn is. Legalábbis majdnem biztos, hogy a telefonálónk róla beszélt, márpedig a telefonáló jól ismeri Cohnt. A személyzet szerint magas, sovány, izmos, vörös hajú, és elbűvölte a stewardesseket. Tehát a személyleírás ráillik Cohnra.

– Szerinted készül valamire?

– Azt nem tudom. Az is lehet, hogy csak átvágott a Városokon, átszállt egy másik gépre, és elpályázott. De az is lehet, hogy épp nálatok készül valamire – mondta Lily. – Felkészült, és rendkívül erőszakos természetű fegyveres rablóról beszélünk, aki nagy akcióra készül, mert vissza akar vonulni. Korábban többnyire Délen tevékenykedett, Floridában, Atlantában, Új Mexicóban, néha Kaliforniában. Egyszer talán Mexikóban is. Az FBI nem biztos benne, csak abban, hogy legalább öt gyilkosság van a számláján, harminc-negyven rablás, és egy túlélő, akit mellkason lőtt. Ő azonosította be Cohnt az FBI-nak, a börtönben készült képek alapján. Mi azóta is csak várunk, várunk, most meg egyszerre felbukkan nekünk maga Cohn. Nektek meg ott a nagygyűlés... Rengeteg pénz forog ott egy ilyen alkalomkor. Zsákszámrá a pénz!

– Hadd kérdezzek valamit – szólt közbe Lucas. – Honnan tudja a telefonálótok, hogy keressük ezt a Cohnt?

– Nem csináltunk titkot belőle. Kiplakátoztuk, hogy körözzük, lenéztünk Birminghambe, Alabamába, hogy elbeszélgezzünk a régi kapcsolataival, a rokonaival, a mamikájával. Még a tévébe is bekerültek, na, képzelheted, abból micsoda szenzáció lett, itt az új Jesse James, szóval odalent, Délen, elég nagy visszhangja volt az ügynek.

– És most nagyon szeretnék, ha elkapnánk.

– Mi tagadás, tényleg nagyon szeretnénk.

– Akkor küldjétek át minden anyagot, amitek csak van

– kérte Lucas. – Én meg szétozom az itteni tévék között.

– Ne, ne – vágott közbe Lily –, azt ne! Nagyon óvatos, azt is mondhatjuk, hogy ez a munkamódszere. Ha megszimatozja, hogy a nyomában vagyunk, egy pillanat alatt elpárolog.

Az az igazi probléma, magyarázta Lily, hogy New Yorknak tulajdonképpen nincs komoly bizonyítéka arra, hogy Cohn volt annak a páncélautó-rablásnak a tettese. Találtak némi DNS-nyomokat, feltehetően a gyilkos és a rendőrök közötti lövöldözés maradványaként, de azt nem tudták, kitől származik a DNS: lehetett Cohn, de a banda egy másik tagja is.

– Cohn nyilvánvalóan gyilkol, ha úgy érzi, hogy az a megoldás, de nem tudjuk, hogy ő lőtt-e, vagy sem. Azt igen, hogy ott volt, de azt nem, hogy ki húzta meg a ravaszt. Aztán, legalábbis azt hisszük, megtaláltuk a rejtkehelyüket, ahová a rablás után menekültek. Egy motel Queensben, de azt felgyújtották, úgyhogy ott semmi nyom nem maradt, se DNS, se semmi.

– Felgyújtották?

– Aha. A tűzoltók szerint valaki benzin- és gázolajkeveréket locsolt szét, és meggyújtotta – mesélte Lily. – És a tűzben eltűnnek a DNS-nyomok.

– Tudom, de azért mégiscsak nagyon szélsőséges megoldásnak hangzik – vetette ellen Lucas.

– Mert Cohn ilyen. Szélsőséges. Három évet ült Alabamában, újoncként került be, de mire szabadult, gyakorlatilag ő volt a főnök odabenn.

– Ha nem akarsz, hogy szétküldjük a fotóját, akkor mit akarsz tőlünk?

– Küldünk neked egy csomó képet. Tizenkét évesek, de átfuttattuk a Photoshopen, hogy megöregítsük, és hozzáadtuk a szakállat is. Arra gondoltunk, hogy az embereid esetleg végigjárhatnák a szállodákat meg a moteleket, hátha látták valahol. És ha igen, akkor... akkor utánanézhethetnétek, hogy miben sántikál.

– Például végignézhethetjük, ahogy megint kirabol egy páncélautót?

– Végül is nem kell egészen a legutolsó pillanatig várnotok – kockáztatta meg Lily. És a hangja majd' kicsattant a sorok közé bujtatott javaslatról.

– De hát nyilván azért jött ide, mert tervez valamit.

– Hát persze. A nagyvárosi élet forgataga, az maga a fertő, mi? – nevetett fel Lily. – Az a lényeg, hogy ha tudja, hogy DNS-mintát hagyott valahol, például itt, New Yorkban, akkor fegyverrel teremtsz szabad utat magának.

– Szóval azt akarsz, hogy nyírjuk ki – kockáztatta meg Lucas.

– Azt nem mondtam. Csak azt, hogy lelőtte két emberünket, és feltehetően még három embert, útközben.

– Küldd át az anyagot – döntött Lucas pár pillanatnyi habozás után –, majd eljuttatom oda, ahova kell.

– Kösz, Lucas. És maradjunk kapcsolatban!

– Egész érdekes kis beszélgetés volt – állapította meg Del.

Carol most Dan Coates hívását adta be: Coates töltötte be Lucas pozícióját, csak ő Wisconsin államban, úgyhogy Lucas elmondott neki mindent Justice Shafer ügyéről.

– Átküldtük az anyagát a folyó túlsó oldalára, minden seriffirodába köztünk és Eau Claire között, de azért az is segítene, ha ti is idegesítenétek őket egy kicsit. Tudod, csak azért, hogy legyen kit hibáztatni, ha félremennének a dolgok – mondta neki.

– Ki hibáztatna minket? És mi az, hogy félremennek a dolgok? – értetlenkedett Coates: közben rágicsált valamit, Lucas füle azt súgta, hogy répa, esetleg zellerszál lehet az.

– Na, ide figyelj, ha valami baj történik a nagygyűlésen, ha valaki esetleg le találna löni valakit, hétszázöt méterről, egy ötvenmilliméteressel, akkor mindenki rátok mutogat majd. Meg ránk. Meg a környék összes rendőrére. Gondold csak el!

– Jó, majd körbetelefonálok – adta fel a vitát Coates. – Mennyit teszel a Vikingekre?

– Hagyjál már békén a Vikingekkel! Az egy gengszterbanda – fortyant fel Lucas. – Nem mintha a Green Bay jobb lenne náluk.

– Na, ide figyelj... – és folyt tovább a vita, mígnem Del ásított egyet, és felállt. – Lenézek ahhoz az arab főszerhez a büféjében – jelentette be.

– Csak óvatosan – súgta oda neki Lucas, a kezében még mindig a telefonnal.

– Te meg találj valami álruhát magadnak – viszonozta az aggodalmaskodást Del –, ha kimész az utcára.

– Miért nem viszi el azt az Oscar Mayer virsliautót? – hallatszott Carol kiáltása kintről. – Arra aztán igazán senki sem fog gyanakodni!

– Del, becsuknád az ajtót kifelé menet? – nyögött fel Lucas.

Egy darabig még Lily járt a fejében, aztán Cohn és bandája, végül felment a netre, megnézett néhány háborús fotóriportert. Felhívta Jackson, hogy mindjárt lejön hozzá, ruhákat és egyéb álcákat kölcsönözni.

Kifelé menet még odaszólt Carolnak, hogy printerje ki Justice Shafer fotóit, meg a Brutus Cohn-képeket is, ha megérkeznek. – Aztán hívja fel Minneapolist, St. Pault, és Bloomingtont, állítsanak össze listát azokról a fegyverkereskedőkről, akikről feltételezhető, hogy szívesen szállnak valami piszkos üzletbe – hagyta még meg neki.

– Persze csak a nagy játékosokról, azokról, akikről sokan tudnak, és akiket azonnal megtalálhat bárki, aki sötét tervekkel látogat a városba – tette hozzá.

– Szóval piszkossági sorrend szerint kéri a listát? – kérdezte Carol.

– Úgy bizony. Én majd elcsevegek velük – felelte Lucas.

– Csak találjon végre valami munkát nekem!

Lucas egy tükörreflexes digitális Nikon fényképezőgép és a hozzá való teleobjektívek büszke tulajdonosának vallhatta magát: a kamera Weather karácsonyi ajándéka volt. Jobbára a gyerekeket fotózta vele – de amikor Jackson előkaszálódott a berendezések szekrényéből, két Nikon kamerával és egy Domke gyártmányú muzeális kamerassal, Lucas nagyjából tudta, mit kezdjen velük.

– Megmondom, mit csinálunk – bontott ki egy tekercs szigetelőszalagot Jackson –, ezzel a szikszalaggal letakarjuk a márkajelzést, a haditudósítók mindig ezt csinálják, nehogy becsillogjon a felirat, érted? És így legalább nem sokan lesznek, akik észreveszik, milyen régi kamerát használsz.

– Úgyse nagyon fogok fényképezni – legyintett Lucas.

– Akkor is úgy kell kinéznie – hajtogatta a magáét Jackson. – Úgyhogy jobb lesz, ha párszor elsütöd a kamerát, egyébként is, tetszeni fog. Ja, és még valami! Próbálj valami katonai inget keríteni, feketét vagy csukaszürkét, és tórd fel az ujját! A fotósok imádják a katonai cuccokat.

– És mit mondjak, ha valaki megkérdezi, hogy mit keresek ott?

– Csak menj tovább nyugodtan, és közben mormold azt, hogy BMH. Erre majd bólintanak, hogy persze, persze – nyugtatta meg Jackson. – Érted, ez is csak úgy hangzik, mint BBC vagy NBC vagy CBS vagy ABC.

– Lehet, hogy be kéne szereznem egy fehér zoknit – morfondírozott Lucas.

– Lehet, hogy komolyan kéne vened – vágott vissza Jackson. – Ha valakinél lebuksz, még jól seggbe is rúgnak egynéhányszor.

– Ugyan, tele van a környék rendőrrel!

– Hát akkor az lesz a legbiztosabb, ha rendőregyenruhát veszel fel – pillantott fel Jackson. – Akkor senki sem áll le kötekedni veled. Igaz, beszélgetni se, maximum annyit, hogy hello.

– Nem, így jó – nézett bele a kamera keresőjébe Lucas. – Egyébként egész jól nézek ki így is.

– Csak a hajad még mindig túl jól fésült. Meg kéne dolgozni valami géllel, és állítsd fel jó tüksésre. És jeans legyen rajtad! De ne vadonatúj! Az a baj, hogy túl jól ápolt vagy, nagyon jól ápolt. Pedig úgy kéne kinézned, mint aki jeansben alszik. Mindig, amikor jeansben látlak... Mondd, mit csinálsz te azzal, beadod a vegytisztítóba?

– Nem, vegytisztítóba azért nem – tiltakozott Lucas.

– Hát? Vasalod?

– A bejárónő néha kivasalja – ismerte be Lucas.

– Va-sal-ja? – Jackson majd elájult a döbbenettől.

– Jó, de...

– Jó, jó, értem én...

– Nehogy már beleőrülj egy ilyen apróságba! – emelte fel a hangját Lucas.

– Tudod, azért ez mégiscsak érdekes – váltott témát Jackson –, tényleg úgy nézel ki, mint egy haditudósító. Na, hadd mutassam meg neked, hogyan kezelünk egy ilyen gépet. Olyan, mintha célba lőnél. Tény, hogy a fotózás sokban emlékeztet a vadászatra.

A leckét Del hívása szakította félbe: megtalálta azt a közel-keleti büfét, és most a gyros-nyárs mellől jelentkezett be. – Van itt egy nyilvános telefon, a pulton tartják, távolsági hívásokat nem kapcsol, úgyhogy hagyják, hadd használja, akinek kell. Természetesen fogalmuk sincs, hogy téged ki hívhatott, de

emlékeznek valakire, aki üvöltött a telefonba, és Carol azt mondja, aki téged keresett, az üvöltött. De ez az itteni üvöltöző, ez kerekesszékekben ül.

– Ez azért megnyugtató – sóhajtott fel Lucas. Letette. – Nincs valami kisebb teleobjektívod? – fordult Jackson felé. – Ez itt akkora, mint a faszom.

– Csak szeretnéd – vigyorgott Jackson.

Jenkins és Shrake épp golfozott, még hozzá a BMH-székház előcsarnokában. A lyukat egy műanyag csésze volt szíves helyettesíteni, ütőként meg egy kiérdemesült pajszeret használtak. Ez még valamikor a nyolcvanas években vonult be a Tárgyi Bizonyítékok Raktárába, majd, valamivel az ezredfordulót követően valaki ráunt a látványára, és kikukázta, Jenkins szíve azonban megesett a pajszeren, és kimentette az enyészet karjaiból. A labda pedig, ha a falnak ütődött, azt mondta, kopp; ha meg üveget ért, akkor azt, hogy csörömp.

Azt viszont, hogy „segítségre volna szükségem”, már Lucas mondta, aki percek óta figyelte a mérkőzést.

– Itt van neked Jenkins – ajánlotta fel Shrake. – Ő arra született, hogy segítségére legyen az emberiségnek – azzal felemelte a pajszeret: újabb ütésre készült.

– Vigye mindkettőt! – szólt bele a beszélgetésbe a fekete hajú nő a DNS-laborból. Ült egy asztalkánál, a tojás-salátás szendvicse, továbbá a *New York Times* társaságában. – Halálra idegesít már ez az állandó csörömpölés meg koppanás, mintha kötőtűvel kaparásznának a fülemben, esküszöm, tisztára olyan!

– Nekem randim van – fordult sajnálkozva Lucas felé Shrake. – Ha elmegyek veled, nincs az az isten, aki megmondja, mikor keverednék haza megint. Menjen Jenkins, neki semmi dolga.

– Azért ez nem egészen így van – tiltakozott azonnal Jenkins.

– Amit a mai meccseken vesztettél, azt leszámítom, ha vele mész – ajánlotta fel Shrake –, az egész napi veszteségedet, az összes partit!

– Na és ki az a szerencsés nő? – kérdezte Lucas. – Csak nem Shirley Knox? Még mindig?

– De bizony, hogy ő – válaszolt Shrake helyett Jenkins. – Shrake fülig szerelmes, bizony ám!

– Jesszusmária, Shrake, az a nő tagja a maffiának!

Shrake azonban nem válaszolt, a labdával volt elfoglalva, ám hiába, ezúttal még el sem találta a csészét. Kopp, mondta a csésze vagy a fal. – Megzavartál ütés közben – mondta Shrake.

– De tényleg, az atyaúrstenre esküszöm, megőrjítenek – jajdult fel ismét a laboránsnő. – Ez a hang a sírba visz!

– Semmi köze a maffiához! – hadonászott Shrake. – Megkérdeztem, és azt mondta, semmi köze, én pedig hiszek neki.

– Ennek a jóembernek elment az esze – fordult vissza Lucas Jenkins felé –, azt mondja, a csajnak semmi köze a maffiához!

– Hogyhogy elment? – értetlenkedett Jenkins. – Miért, volt neki valaha?

– Igazán megpróbálhattál volna beszélni a fejével? – csóválta a fejét Lucas.

– Hát azt hiszed, nem próbáltam? Mondom neki, Shrake, ez a nő tagja a maffiának! Erre meg azzal jön, hogy jó, jó, de képzeljem el, ez a nő képes átszopni egy golflabdát a vízvezetéken! Hát erre mit felelhettem volna?

– Hé! – csattant fel a DNS-labor őrangyala. – Hallottam! Mi a fene, talán láthatatlan lettem?

– Kussoljon már, drágaságom – fordult Jenkins a nőhöz: aztán megint Shrake felé. – Ha a mai adósságomat elengeded, meg a többi felét, akkor elmegyek Davenporttal.

– Rendben – bólintott Shrake.

– Na és hova megyünk? – kérdezte Jenkins.

– Meglátogatunk néhány fegyverkereskedőt – felelte Lucas.

Jenkins vadonatúj Ford kisteherautóját vitték, amihez külön engedélyt kellett kérnie a Hivatal fejétől. – Nem, egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy megint egy ilyen vacakot vettél – zsémbelt Lucas. – Esküszöm, egy halászhajóval gyorsabban mennénk! Ember, ha kiállsz egy traktor ellen, akkor is vesztesz!

– Csak várd ki, hogy lendületbe jöjjön a kicsike! – tiltakozott Jenkins. – Ezek a filléres elsőkerék-meghajtásúak a nyomunkba se érnek, meglátod! Ez a kicsike, ez... – simogatta meg a Ford műszerfalát – na, hová lesz a fuvar?

Az első megálló az Arcade üzletközpont egyik kis boltja volt, a Keleti Hetedikén – azaz, egy falba vájt lyuk, felette a felirat, hogy Terry Sportszerei, a kirakatban egy tizenkét milliméteres kaliberű puskával, amelynek a markolatát pisztoly méretűre fűrészelték.

– Íme, az ideális modell sarki boltok kirablására – morogta Jenkins, és megállt a kirakat előtt.

– Sose értettem, miért számít főbenjáró bűnnek, ha lefűrészeljük a puska csövét – tette hozzá Lucas – , amikor a markolatát teljesen legálisan fűrészelgethetjük, amekkorára csak akarjuk. Pedig annak is ugyanaz az eredménye, hogy gond nélkül elrejtethetjük a kabátunk alá.

– Ugyan, a jogászok! – legyintett Jenkins. – A jogászok törvényeket gyártanak, semmi közük a józan észhez!

Bedörömböltek az ajtón, mire a tulaj beengedte őket: a bolt cigarettafüst és fegyvertisztító olaj szagát árasztotta. Maga Terry kiszáradt, ötvenes idegroncsnak tűnt, jobb kezének ujjai nikotintól sárgállottak. – Jó napot, zsaru urak – ismerte fel vendégeiben a rendőröket.

– Mennyiért adja azt a zsarulenullázót a kirakattól? – adta meg a beszélgetés alaphangját Jenkins.

– Az egy önvédelmi fegyver – villantotta fel aznapi legszebb mosolyát Terry, hogy bemutassa, a fogai is éppoly sárgák, mint az ujjai. – Elsősorban hölgyek vásárolják.

– Helyes – söpörte félre a kérdést Lucas: inkább elővette Justice Shafer és Brutus Cohn fotóit, a pultra terítette az egész csomagot, Cohn képével a tetején. – Láttá már ezt az embert?

Terry felvette a képet, az orra alá dugta, hosszan tanulmányozta. – Nem, nem mondhatnám – rázta meg végül a fejét.

– Na és őt? – mutatta meg most Shafer arcát Lucas.

Terry ezt is elnézegette egy ideig: aztán egy újabb ránc települt a homlokára. – Mit művelt? – kérdezte.

– Az most mellékes – hessegette el a kérdést Jenkins. – Szóval láttá már?

– Láttam hát – ismerte el Terry. – Kábé egy hete. Egy olyan húsz percet, ha lehetett itt. Nem úgy nézett ki, mint aki venni akarna bármit is, és tényleg, nem is vett semmit.

– Azt legalább megmondta, hogy mit keres? – kérdezte Lucas.

– Ötvenmilliméteres lövegeket, bronzhüvellyel. Mondom neki, ha kell, tudok esetleg szerezni, igazi gyári árut. Erre megkérdezte, hogy mennyiért. Mondom neki, nyolcvan dollárért kap tízet. Erre ő, hogy az sok. Még megnézte magának ezt a Bushmaster M4-est, aztán elment.

– Nem is vett semmit?

– Az égvilágon semmit.

– Idefigyeljen, mi helyi erők vagyunk – emelte fel a hangját Lucas –, úgyhogy jobb, ha az igazat mondja, ha velünk beszél. A Titkosszolgálat meg az ATF tűvé teszi az országot ezért az emberért. Most, hogy itt a nyakunkon a nagygyűlés, nem hiszem, hogy nagyon magyaráznom kéne, miért. Ugye, maga sem akarja, hogy elkapjuk, a táskájában a munícióval, amit magánál vett, maga meg letagadta?

– Nem vett az nálam az égvilágon semmit, Isten a tanúm rá, hogy semmit! – emelte égne a jobbját Terry, mintha esküt tenne. Az arca is a kellő mennyiségű aggodalomról árulkodott.

– Nekem így is jó – bólintott Lucas. – Az ATF akkor is kérdezősködni fog, úgyhogy jobb, ha tudja, hogy előbb vagy utóbb felbukkannak itt. Lehet, hogy a Titkosszolgálat is idelátogat.

– Mennyit kér azért a zsarueltávolítóért? – kérdezte megint Jenkins.

– Hatszáz dollár lesz – felelte Terry –, de rendőröknek adok árengedményt.

– Tíz százalék! – sóhajtott fel kint az utcán Jenkins. – Legszívesebben tényleg megvenném azt a puskát, csak azért, hogy kivonjam a forgalomból, de az a csótány úgyis összeeszkábálna egy másikat.

– Még csak az első megállónál tartunk, és Justice Shafer máris felbukkan – mondta Lucas. – Ez azért fura egy véletlen, nem?

– Velem már történt ilyesmi – hetvenkedett Jenkins –, egyszer egyetlen üzletben sikerült bevásárolnom mindent.

– Mikor történt veled ilyesmi? – vonta fel a szemöldökét Lucas.

– Jó, hát nem személy szerint velem, de ismerek valakit, akinek sikerült – adta alább Jenkins.

– Velem még soha.

Visszaültek az autóba: Lucas most Dan Jacobs, a nagygyűlés biztonsági főnökének számát hívta. – Igazán nem szívesen zavarom épp most, amikor nyilván mindenki magát zargatja, de híreim vannak Justice Shafer barátunkról – és elmondott mindent, amit Terry boltjában hallott.

– No, nézd csak, ez érdekes! – fakadt ki Jacobs – Tehát a Titkosszolgálat és az ATF is keresi, lent Oklahomában, és most meg már aggódnak is! Egyébként néhány gengszter ismerőse azt mondja Shaferről, hogy nem fogadták be igazán, mert nyámnyila alaknak tartották, sose bizonyította be, hogy milyen kemény legény.

– Aha, értem – mormolta Lucas.

– Mindenesetre felhívom őket, elmesélem nekik, amit mondott. Küldjenek ki valakit ebbe a... mit is mondott, mi a neve? Terry boltjába?

A következő megálló egy Eagan nevű elővárosban volt, délre az Ikervárosok központjától: az egyik itteni áruház fegyverosztálya. Nem volt ez több egy nagyobb szabású betonkockánál, telve vadásztőrökkel, számszeríjakkal, nyílpuskákkal, szamuráj-, és fantáziakardokkal, egy fél hordó baseballütővel, egy teli polc ólmozott horgászcsalival, és egy rakás használt fegyverrel – de a bolt fő attrakciói mégiscsak a török voltak. Az egyik sarokban egy igazi vevőt is láttak: épp egy célpontot igyekezett eltalálni, vasalt végű nyilakkal lövöldözött rájuk nyílpuskával.

A bolt két tulajdonosa egy testvérpár volt, a Jenkins fivérek – Jenkins és ők sürgősen meg is állapodtak abban, hogy csak névrokonok – először alaposan végigvizslatták a fényképeket, aztán közölték, hogy nem látták egyiküket se, a bűdös életben soha.

– Miért jobb a számszeríj a nyílpuskánál? – érdeklődött Lucas.

– Az, hogy számszeríjjal bárki tud lőni – szólt hátra a válla fölött a vevő a nyílpuskával.

– Na és ha történetesen azt kérdezném – kapcsolódott be a beszélgetésbe Jenkins is –, hogy hol kaphatnék rugós kést, tudna rá válaszolni?

– Hát persze – vágott értetlen arcot feleletül a Jenkins fivérek egyike –, például épp itt, nálunk. Milyet keres? – indult el a pult mentén, egy fiók felé. Kinyitotta: odabent vagy egy fél tucat rugós kés heverészett vörös bársonyon.

– A rugós kés legális volna? – maradt tátva Jenkins szája.

– Hát persze! Nálunk, Minnesotában az – vágta rá a másik Jenkins. – A neten is rendelhet!

– Ezt nem is tudtam – ismerte be Jenkins, a rendőr. – És rendőröknek van árengedmény?

A negyedik és az ötödik fegyverkereskedő sem látta még soha az életben sem Shafer, sem Cohn képét az üzletében, a hatodik viszont – az volt aznapra az utolsó – felismerte Shafert. A kereskedő, név szerint Bob Harper, az otthonából árulta a készletét. – Azt mondta, még Oklahomából hallott rólam, bizonyos Dan Oaks révén, és azt hallotta, hogy nálam esetleg találhat egy jobbfejű ötveneset. De hát, mondom neki, nincs énnekem ötvenesem. De ha lett volna, neki akkor sem adom el.

– És miért nem? – érdeklődött Lucas, miközben felírta a noteszába, hogy Dan Oaks, meg azt, hogy Oklahoma.

Soványka, öregedő férfi volt Harper, de a keménysége még nem veszett oda, a feszes ráncokkal keretezett szeméből gyilkos vadság csillogott. – Mert nem vagyok hülye – felelte. – Beállít ide egy skinhead, egyenesen Oklahomából, hogy egy ötven milliméterest keres, egy héttel a republikánus nagygyűlés előtt? Ember, én szeretem a reklámot, de azért az ilyenből nem kérek!

Az autóból Lucas megint felhívta Jacobs biztonsági főnököt, megadta neki Harper nevét és telefonszámát, meg az oklahomai fegyverkereskedő számát. – Nem tudom, miben sántikál ez a Shafer – tette hozzá –, de annyi biztos, hogy esze ágában sincs bujkálni.

– Értem. Hát, kösz mindenért, Lucas, tényleg sokat segítettél. Megtenné még, hogy szétküldi azokat a képeket?

Mert mindenképpen el kéne beszélgetnünk ezzel az emberrel.

– Hogyne, semmi akadály.

– Na, végeztünk? – érdeklődött Jenkins, miközben benyomta újonnan beszerzett rugós kése gombját. A penge, ahogy illik, ki is ugrott nyomban.

– Végeztünk – bólintott Lucas. – Csak aztán vigyázz, egyszer majd a zsebedbe nyúlsz a mobilodért, véletlenül megnyomod a gombot, kiugrik a penge, és lenyíszálja a tőködet.

– Akkor inkább odaadom Shrake-nek – gondolta meg magát Jenkins. – Ha az ő tőkét nyíszálja el, legalább nem randizik többé ezzel a Shirley-vel.

– Igen, tényleg kéne kezdenünk valamit ezzel a históriával – értett egyet Lucas is –, például betehetnénk egy közleményt a lapokba, amiben kijelentjük, hogy semmi közünk az egészhez.

Jenkins a BMH-székház előtt tette ki: Carol már hazament, Lucas tehát léleknyugalommal végignézhette a kiprintelt fotókat New Yorkból. Cohn arca nem sok jót ígért: ez már nem holmi Shafer, látszik rajta, hogy komolyan gondolja a bűnözést. Táskájába tette a képet, és elindult.

Verőfényes késő nyári nap volt. Lucas áthajtott St. Paulon, jól megnézte magának a mindenütt jelen lévő rendőröket, néhányuk vállapján látta, hogy honnét vezényelték őket ide: Virginiából és Illinoisból is érkezett erősítés. Mint amikor komoly hurrikán közeleg, jutott Lucas eszébe: mindenki az őrhelyén vár, és reménykedik.

Hazament, adott egy-egy puszit mindenkinek, és kapott egy banánt a bejárónőtől. – Na és mi a helyzet a merénylőddel? – kíváncsiskodott Weather.

Lucas elmesélte neki, mi történt aznap.

– Legalább ezzel megvagy – nyugtatta meg Weather –, hál' istennek, egy gonddal kevesebb.

Cruz és Cohn a szombat délelőttöt a minneapolis-i Loring Park, illetve az ottani szálloda, a Lyman High Hat bejárásával töltötték. Jó kis hotel volt ez, negyven dollárba fájt a sajtburger, a ház pezsgőmárkáját pedig egy ötvenesért mérték, poharanként.

Cohn, a csecsemőkék golfingében, átsétált a főbejáraton, benézett az étterembe, ügyet sem vetett a főúrra, épp csak hogy bekukkantott, mintha a barátait keresné, aztán visszament a kocsihoz. A közeli utcákat és a parkot már feltérképezte, ment az utcán, meg-megállva, hogy vessen egy pillantást a Google-ról leszedett műholdkép fénymásolatára. Útközben észlelte, hogy McCall és Lane is járják a terepet, külön-külön: McCall tisztes zakóban és vasalt ingben feszített, a gomblyukában Obama-jelvénnel, de Lane jelmeze, a golfing és a bütykös, ébenfából faragott szoborra emlékeztető térdeit előnyösen kihozó sort is hibátlannak tetszett.

– Nézzük meg még egyszer azt az ajtót! – javasolta Cohn, ahogy visszaért az autóhoz.

– A gazdasági bejáratnál lámpa van, és videokamera felvesz és élőben is ad – nézett fel Cruz a noteszébe vésett jegyzetei közül –, de csak az áruátvevők nézik a monitorokat, azok meg nem érnek rá foglalkozni vele. Ráadásul szabályosan mész be, úgyhogy, ha meglátnak a monitoron, akkor is azt hiszik, hogy a személyzethez tartozol. Kalap lesz rajtad, a fejedet meg hajtsd le. Ha bemész, balra találsz a személyzeti lépcsőházat. Ott nincsenek kamerák. A folyosókon vannak, de azok csak felvesznek, élő adást nem közvetítenek sehova.

– Tehát ha felbukkanunk a folyosón maszkban...

– Akkor rendben is vagytok. Később megnézik a felvételt, de akkor már késő.

– Honnan szerezted az egyenruhákat? – kérdezte Cohn, csak azért, hogy kérdezzen valamit: ez volt a módszere a terep feltérképezésére.

– A Macy áruházból. Zsakett, fekete nadrág, bordó ing – számolt be Cruz. – Tehát: a folyosón látni fogjátok a kamerákat, a plafonról lógnak le, ilyen sötétített üvegű gömbök, nagyjából félarasznnyi átmérővel. Odaértetek az ajtóhoz, McCall hátat fordít a kamerának, leveszi a maszkját, kopog... Ha kinéznek a kukucskálón, mit látnak? Egy feketét, tetőtől talpig szobapincérnek öltözve. Ha kinyitják az ajtót, de nem akasztják ki a láncot, berúgjátok az ajtót, és bementek, közben McCall visszahúzza a maszkot a fejére. Ha kinyitják az ajtót, akkor szépen beszélgetek.

– És mi van, ha találkozunk valakivel a folyosón? – okvetetlenkedett Cohn.

– Természetesen előbb megnézik, van-e ott valaki. De hát akkorra tervezzük az akciót, amikor a nagygyűléseket meg a partikat tartják, úgyhogy nem hinném, hogy nagyon nyüzsögnének a folyosókon. A Mississippi bálteremben épp akkor rendezik a nagy partit, szóval elképzelhető, hogy valaki feljön a mosdóba. Ha igen, akkor őt is magatokkal viszitek a szobába. Nem lesz nehéz helyben tartani őket, legfeljebb öt percre lesztek odabenn.

Eddigre körbejárták a háztömböt: Cohn most visszanézett a hotel felé. – Két szoba van, ugyebár – emlékeztette önmagát.

– Kettő – helyeselt Cruz. – Ha az ötszázötösben végeztetek, Lane ott marad az emberekkel, lefagyasztja őket, közben te meg McCall átmentek a négyszázharmincegyesbe. Ezt vesszük másodiknak, hogy gyorsabban le tudjunk lépni, ha baj van. Ráadásul a négyszázharmincegyes a személyzeti lépcsőházhoz is közelebb van. Amikor itt is végeztetek, felszóltok mobilon Lane-nek, és mindnyájan kísértétek.

Közben átvágtak a park és a belváros közti utcák labirintusán. Cruz most egy parkolóház felé mutatott.

– Látnod, összesen két háztömbre és két sarokra van a szállodától. Ha meg kell szabadulnunk a kocsitól, vagy ha valakit még gyalog elkapnak, akkor itt találsz egy tartalék autót, a másikat meg az utcán, a park mellett. Mindkettőt közvetlenül az akció előtt a helyére kell állítanunk. Minden más úgy lesz, mint mindig: slusszkulcs zárban, mágneses doboz a bal hátsó lökhárító alatt. Mindkét kocsi találtok egy kétgallonos marmonkannát, félig olajjal, félig benzinnel. Ha el kell tüntetni a kocsit, azt használjátok.

Cohn bólintott: persze, tudta ő jól, hogy Cruz gondoskodik tartalék autókról is. És persze hogy mindkettőben ott a marmonkanna. Ha ő munkába indul, ezek a biztonsági kiegészítők sose hiányozhatnak. Nem volt ellene semminek, amitől hasznót várt, vagy akár csak hasznót remélt tőle. Ezért is sikerült mindeddig épségben megúsznia mindent – és épp ezért szeretett Cruzzal dolgozni: mindkettejüknek jó szeme volt az előnyökhöz és a túléléshez.

– Szeretném még egyszer végignézni a tervrajzokat – jelentette be Cohn. – Tudnunk kell, merre menjünk, ha ki akarunk jutni, akkor is, ha esetleg egy széket kell vágnunk az ablakhoz.

– Rendben – egyezett bele Cruz.

– Azért mégiscsak fura érzés – nézett vissza Cohn a válla felett a szállodára, és a körülötte nyüzsgő, jól öltözött társaságra. – Ennyi készpénz, mindenféle védelem nélkül! Mondd, te biztos vagy abban, hogy tényleg ennyi pénz van náluk?

– Mondjuk, kilencven százaléig biztos vagyok. Ennél többet nem tudok mondani. Nem mehetünk olyan biztosra, mint a kacsánál, de azért ez is elég jó célpontnak tűnik – a „kacsa” a páncélozott pénzszállító autót jelentette a Cohn-banda tolvajnyelvén, talán az „ülő kacsa” fogalmából tovább képezve. – De igazából nekem azért tetszik ez a terv, mert olyan kis sima – tette hozzá Cruz.

Egy sikátor bejárata előtt álltak. – Ott a gazdasági bejárat – mutatta Cruz –, ott hátul, balra. A múlt héten ellenőriztem a kulcsot. Ha azóta lecserélték a zárat, akkor nincs más választás, szépen tovább sétálok.

Cohn öt, végtelennek tetsző másodpercig némán bámulta a bejáratot. – Jó, menjünk vissza Hudsonba – szólalt meg végül. Megnézte az óráját, hátradőlt az ülésen, ujjaival megütögette a mellkasát, behunyta a szemét. – Még egyszer, utoljára, nézzük át a tervrajzot. Meg akarom nézni a biztonsági autó helyét. Aztán kezdhethetünk is.

Felhívták Lane-t és McCallt, hogy indulhatnak visszafelé. A motelben, Hudsonban, Cohn vett magának egy csésze kávé, azzal nekiültek, hogy átnézzék a szálloda belsejének tervrajzait. – Semmi kedvem összefutni a szobapincérrel, aki épp vacsorát visz fel egy kedves vendégnek – morgott McCall.

– Azok a személyzeti liftet használják – nyugtatta meg Cruz –, itt van, a saroknál, látod? A lépcsőház meg inkább csak tűzlépcső. Bejártam az egészet, mindenütt cementport láttam a padlón, olyan, mintha soha nem is használnák.

– Igen, ez volt a helyzet két hete – vetette ellen Lane.

– Semmi sem tökéletes – vont a vállát Cruz.

– Jó, hát csak úgy mondtam – vonult vissza Lane. Most a bizonytalansági tényezők kerültek terítékre. A csoport mindig is a menetrendszerű pénzszállításokat tekintette első számú célpontnak: a pénzautomata-feltöltéseket, vagy a déli, autógyártó államok páncélautóit, amelyek fizetésnapokon szinte szétduzzantak a készpénztől.

De az összes lehetőség közül a pénzszállító autókat kedvelték a legjobban, mert ezeket ott támadhatták meg, ahol a legszerencsésebbnek gondolták az akciót: már csak a megfelelő autót kellett megtalálni a megfelelő helyen, és már dőlt is a lé, számolatlanul, miközben a rendőrség garantáltan csak késve reagálhatott. Egyéneket idáig még sosem vadásztak le, mégpedig abból az egyszerű okból nem, hogy egyének nem hordanak maguknál annyi pénzt, amennyiért érdemes kockáztatni. Márpedig – és ebben mindnyájan egyetértettek – ha az embernek hosszú börtönbüntetéssel kell számolnia, akkor intézze úgy, hogy a zsákmány megérje a kockázatot.

A korábbi célpontoknál mindig rengeteg bizonytalansági tényezővel kellett számolniuk. Ha a páncélautó nem érkezett meg a kitűzött időben, mondjuk X pontra; ha a helyi rendőrautó épp nem állt Y pontnál, akkor újra kellett szervezni mindent. A szakszervezeti bérkifizetési állomások persze mindig ugyanabban az időben nyitottak és zártak. Ha, teszem azt, délelőtt tízkor, akkor az első egy-két melós valamikor 10 óra 05-kor oldalgott be a pénzéért, tehát reggel kilenc, illetve 10:05 közé kellett időzíteni a támadás időpontját.

A mostani meló esetében viszont még abban sem lehettek biztosak, hogy a pénz tényleg ott lesz a helyén. Cruz azt mondta, ott lesz – illetve, hogy kilencvenszázalékos biztonsággal ott lesz. Vagyis, akárhogy nézzük, ezúttal jóval több a bizonytalansági tényező, mint általában.

– Az első ember egy bizonyos John Wilson. Kicsi emberke, de harapós – kezdte a tájékoztatót Cruz. – Elképzelhető, hogy bajunk lesz vele. De hát ez van, és kész. Az sem kizárt, hogy egy-két ember ott lesz vele a szobájában. Ha mégsem, akkor úgy bántok vele, ahogy gondoljátok. Ha nincs egyedül, törjétek össze. McCall, használd a pisztolyodat. Verd össze, küldd padlóra, rúgd szét a fejét, rúgd szét a tökét.

Megölni nem kell, de azért fájjon neki. Az a lényeg, hogy terjedjen a hír, hogy ezeket a pénzes fickókat levadásszák. Ha a későbbre tervezett célpontok meghallják, beijednek. Márpedig nekünk épp erre van szükségünk, hogy frászt kapjanak. Hogy megpróbáljanak minél távolabbra kerülni tőlünk. Amivel megkönnyítik a dolgunkat.

– És mi van, ha vannak biztonsági őrök?

– Nincsenek. Nem akarnak tanúkat maguk köré, amikor szétosztják a pénzt. Tudjak, hogy törvényellenes, amit művelnek. – De...

– De ha mégis van valaki velük, pisztollyal, akkor majd lerendezitek ezt a kérdést. De nyugi, nincs velük senki. Ez a legszebb az egészben. Ha a rendőrök rájönnek, miben sántikálnak, az rosszabb nekik, mint ha kirabolják és megverik őket. És most beszéljünk egy kicsit a szobáról. Nem tudtam bemenni mindegyik szobába, de néhányba azért sikerült bejutnom. Valószínűleg a mi emberünknek is lesz egy nappalija, és az ajtótól jobb felé egy hálószooba...

Cruz már épp indulni készült, amikor kopogtattak az ajtón: erre megdermedt, mint aki hirtelen jéggé fagyott: az ajtón kívülről ott függött a „ne zavarjanak!” tábla.

– Nem a kulcsukkal kopognak – sutogta –, tehát nem a szállodai személyzet.

– Nézd meg, ki az – szólt oda Lane-nek Cohn: eddig az ágyon hevert, de most talpra ugrott.

Lane engedelmesen odament az ajtóhoz, résnyire kinyitotta. – Na, nézd csak! – kiáltott fel, és szélesre tárta az ajtót. Fiatal, szőke nő viharzott be, a kezében régi modelles sminktáskával.

– Brutus! – sikoltott fel, ahogy Cohn a látóterébe került, és azonnal rá is vetette magát. Cohn felemelte, a nő a dereka köré fonta a lábait. A szobát, miközben Lane becsukta az ajtót, Cruz káromkodásának zaja verte fel.

– Hát hogy vagy mindig, te Lindy? – kedélyeskedett Lane, aztán McCall felé fordult. – Ez itt Lindy – mutatta be az újonnan érkezettet.

– Én kiszállok-jelentette be Cruz.

– Nyughass már, Rosie, jó? – förmedt rá Cohn a Lindy válla felett.

– Igen, nyughass már, Rosie – tódította Lindy is –, te jószágos isten!

– De mi a fészkes fenének? – tette csípőre ökölbe szorított kezét Cruz: az arca egyetlen haragos maszkká torzult.

– Mert már nem bírtam tovább várni – felelte Cohn. – Azért.

– De Brute...

– És most húzzatok innét, ahányan csak vagytok – adta ki a parancsot Cohn. – Egy óra múlva visszajöhettek, de egy perccel sem korábban, ha nem akartok valami szörnyűséget látni!

Megindultak kifelé. Cruz kétségbeesetten túrt a hajába. – Vagy inkább két óra múlva – szólt utánuk Cohn.

Szombati nyugalom az állami Parlament épülete előtti enyhén lejtős domboldalon, St. Paulban.

Letty átkígyózott a tömegben, a tiltakozókon és a bólogatójánosokon, a járókelőkön és az utcai árusokon, de még a rendőröket sem vetette meg, átkígyózott ő mindenkin, aki az útjába került. Kamasz volt, fél lábbal még a középiskola felső osztályaiban, de már második éve dolgozott, bár egyelőre még nem hivatalosan, csak fizetés nélküli gyakornokként, a Channel Three tévétársaságnál. Lucas egyik régi barátnője szervezte be, történetesen egy olyan volt barátnő, akivel közös gyerekük is volt, egy lányuk, aki az anyjával és az anyja új családjával élt együtt.

Letty néha kénytelen volt végiggondolni, hogy milyen bonyolult egy história ez az egész: nők, akiknek több férfitől is van gyerekük, férfiak, akik több nőnek is csináltak gyereket, ő maga pedig hamarosan hivatalosan is gyereke lesz annak a férjnek és feleségnek, akiken kívül senki sem viselkedett szülő módjára vele.

Letty Észak-Minnesota egyik legreménytelenebb vidékén született, az anyja alkoholista volt, az apja lelépett, amikor Letty még egészen kicsike volt, azóta nem is látták egymást. Anya és lánya egy kisváros melletti lepukkant tanyán éltek, Lettynek még közeli szomszédai sem voltak. Nem volt műholdas tévéjük se, csak két szegényes kínálatú helyi adót tudtak befogni, Letty tehát a helyi könyvtárban vált komoly könyvmollyá.

Akkoriban, amikor iskolába került, összeismerkedett egy emberrel, aki megtanította, hogyan cserkészsze be a környék lánvidékét, késő ősszel, sőt még télen is, és hogyan állítson csapdát Isten

prémes kis állatainak. Megtanította mindenre, bár nemigen volt ezen mit tanulni, néhány nap megfigyelés, és már tudod is a szakmát. Letty tehát trappernek, csapdát állító vadásznak állt, a lápról pézsmapocokkal, a feltöltött földekről üregi nyúlal tért haza. Így volt ez szinte végig, mialatt Letty általános iskolába járt: időközben autót vezetni is megtanult, sőt nemcsak azt, de azt is, hogyan kerülje ki az országúti járőrökcsikat. Ez idő tájt gyakorlatilag abból élt a család, amit ő a csapdáival összekeresett.

Vagyis kemény kölyök lett belőle, az már szent igaz.

Ezt az életet szakította félbe a gyilkosságsorozat, amelyben meghalt az anyja, és amelynek köszönhetően Lucas Davenport és Del Capslock a városba érkezett. Letty és Lucas jóformán egy szempillantás alatt megtalálták a hangot egymással, Lucas pedig úgy döntött, hogy hazaviszi magával a lányt, és törvényesen örökbe fogadja. Tiszta Hamupipőke.

Letty munkája a Channel Three tévénél több volt egyszerű szórakoztató időtöltésnél: Lucas zsaru haverjai mindig ellátták kellő mennyiségű fülessel ahhoz, hogy a nagy felnőtt riporterek kedvenc hírforrása lehessen.

Most egy kisgyerekes anya mellett sétált el, az anya egy narancsszín sátor előtt üldögélt, a gyerek a karján. Az anya rámosolygott, mire Letty is egy mosolygós köszönéssel válaszolt.

– Nahát, te tényleg tévés vagy? – álmélkodott az anya, ahogy meglátta Letty nyakában a kitűzőt.

– Persze hogy az vagyok! – vágta ki nagy büszkén Letty.

A park túlsó széle mentén most egy fehér furgon hajtott végig, az oldalajtaja nyitva volt, egy tolószékes ember nézegetett belőle kifelé. A parkot nézegette – vagy inkább engem, futott át a gondolat Letty fején. De csak átfutott: egyet pislantott hozzá, és a gondolat el is enyészett.

– Hát hány éves vagy te? – érdeklődött tovább az anyuka.

– Tizenöt leszek.

– És a tévénél dolgozol? – Az anya arcán látszott, hogy tetszik neki a felelet, csak nem hiszi el.

– Még csak gyakornok vagyok – adta alább Letty. – Tudja, az úgy volt, hogy a papámnak van egy gyereke azzal a nővel, aki...

Lucas megfogadta a tanácsot: kopott jeanst húzott, hozzá khakiszín katonai inget, az ujját a könyökéig feltűrve. Szerzett kitűzőt is, az egyik oldalán azzal a hírrel, hogy, ha korlátozottan is, de benézhet az Egyes Szekció üléseire, a másikon meg azzal, ami igaz volt: hogy ő a BMH embere. Bár ő maga mindvégig magán érezte a nyakában lógó két fényképezőgép és a Domke fényképezőgép súlyát, senki nem vetett rá egyetlen kíváncsi pillantást sem. Azért készített két képet a tömegről, és közben igyekezett unott képet vágni.

Nem esett nehezére: tényleg unatkozott. Pedig a nagygyűlés volt az Ikervárosok történetének legnagyobb rendőri akciója, ő azonban kimaradt belőle, vegyülhetett el civilként a tömegben, márpedig a tömeg nemigen mozdult. Ám az is igaz, hogy Letty valahol errefelé császkal...

– Hé, apu, apu!

Ez bizony Letty hangja volt: ott is állt a lány, egy terjedelmes szilfa alatt, onnan integetett. A nyakából egész csokorra való kitűző függött. Egy narancsszín sátor mellett álldogált, a sátor előtt fiatal nő ült, kopott-kék ingben, rövidre vágott szárú jeansben, mellette, a földre terített pléden csecsemő feküdt.

– Maga rendőr? – tért a nő egyenesen a tárgyára.

– Úgy nézek ki? – próbálkozott válaszképpen egy fáradt mosollyal Lucas.

– Aha – fintorította el az orrát a nő, mintha csak viccelne, pedig a kérdés komolynak hangzott. De Letty elvágta a további eszmecsere lehetőségét.

– Nem tudod, hol van John és Jeff? – kérdezte az apját. – Megígérték, hogy elvisznek a nagygyűlés központjába.

– Mi keresnivalójuk volna itt? – kérdezett vissza Lucas.

– Csak nézelődnek. Tudod, nekik van kocsijuk, és...

– Letty!

– Jó, jó tudom. De nem kell félned, ezek rendes srácok.

– Hidd el nekem, pontosan tudom, hogy milyenek, hiszen én is pontosan olyan voltam, mikor annyi idős voltam, mint most ők – vágott vissza Lucas.

– Jól van, apu, de akkor is, tudom kezelni őket! – vágta csípőre ökölbe szorított kezét Letty.

– Jó. Azért csak óvatosan! – nézett körül a parkon Lucas. – Mondd, nem kéne innen öt perc múlva egy menetnek elindulnia? Merthogy jól jönne nekem néhány utcai felvétel a tömegről.

– Minden időpont csúszik – felelte a nő: azaz úgy döntött, hogy beveszi a két fényképezőgép csalmimeséjét. – Ezek a jónépek egy telefonbeszélgetést sem tudnának megszervezni. A férjem például azt mondta, öt perc, és visszajön. Ezt mondta két órája.

– Tényleg? Ő is részt vesz a menetben?

– Igen. Ugyanis anarchista. Vagy antikrisztianus, nem tudom, melyik, elvesztettem a fonalat.

– Kéne szereznem egy kamerát – nevetett Letty. – Nézd, már itt is vannak! – szakította félbe a nevetést, hogy heves integetésbe kezdjen két kaszáló járású kamasz felé: látszott rajtuk, hogy testvérek, ha máson nem, hát azon, hogy egyforma fogszabályozó villogott a szájukból. Egyikük, a nagyobbik, máris hírhedt utcai kosárlabda-játékosnak mondhatta magát, egyszer már Lucas ellenében is bizonyított, utóbbi pályáján, amely a garázsbejáró fölé szerelt kosárból állt. Lucas a szíve legmélyén talán még kedvelte is ezt a két srácot, de néztek, nagyon néztek, és tudta, hogy a srácok tudják róla, hogy tudja róluk... így aztán igyekeztek is csínján bánni vele. – Aztán vigyázatok magatokra? – próbált udvariasan elbúcsúzni a fiataiságtól.

– Jó, jó – viszonzta Letty. – Nincs egy tízesed?

– Annyi még csak akad...

– Bár egy húszas jobb volna – tette hozzá sietve Letty.

Lucas kiadta a húszast, és Letty már ott sem volt.

– Helyes kislány – állapította meg a nő, a gyerekkel a karján.

– Nagyon erősen süt a nap – terelte másra a szót Lucas. – Nem lesz baja a gyereknek?

– A gyerekkel semmi baj, eltekintve attól, hogy az életet is kiszívja belőlem – panaszkodott a nő. – Korog a gyomrom, a pénzt meg Mark elvitte magával.

– Szívesen meghitelezek magának egy sajtbургert – ajánlkozott Lucas.

– Elfogadva – állt fel azonnal a nő, le is porolta a sortja fenekét. – Tényleg rögtön éhen halok. Amúgy kinek dolgozik?

– BMH – motyogta Lucas. – Csak hát itt túl nagy a nyugi. Jól jönne némi élet a tömegben.

– Mert meleg van – magyarázkodott a nő: szemmel láthatóan szakértője volt a zavargásoknak. – A tüntetések egyik alaptörvénye: sose tüntess, ha meleg van! Melegben mindenki ellustul. Ki kell várni az estét, amikor lehűl a levegő. A legjobb tüntetés-időpont egy nyári este.

– Lehet, nem sokat értek hozzá – felelt egy mosollyal Lucas.

Lábakat és biciklikerekeket kerülgetve jutottak el egy utcai büfé standjához – hála a nőnek és a gyereknek, útközben senki sem kíváncsiskodott, hogy Lucas mit keres itt –, ahol meghívta a nőt egy sajtburgerre sült krumplival és kólával, önmagát pedig egy diétás kólára, aztán átvette a gyereket, míg a nő, aki a Lucy névre hallgatott, elmajszolta a sajtburgerét. Mire befejezte, vissza is jutottak a sátorhoz. A gyerek nyugodt, kék szeméből átható, mégis elégedett pillantás tükröződött: szemlátomást megtetszett neki Lucas orra.

Egy alkesz lépett el előttük, fakó szemű, napszíttá lófarokkal a feje búbján, a kezében meg egy lanttal: a tekintete Lucy arcára tévedt, aztán Lucas fizimiskájára vándorolt át, végül a gyerekén állapodott meg. – Látom már, az ősz meg a tavasz egész szépen egymásra találtak – mormolta a bajusza alatt. – Ez ám a szép!

– Jaja, az ágyban istenek vagyunk – bólogatott Lucy.

– Én inkább úgy mondanám, tavasz és nyár vége – fanyalgott Lucas.

– Jól van, ember, jól van – veregette meg a vállát az alkesz –, tudja, hogy értem! Az a lényeg, hogy működjön, aminek működnie kell, nincs igazam?

– Csak olyan átkozottul nehéz ne volna néha ezekkel a kis nőcikkel! – sóhajtott fel Lucas. – Pláne ezzel itt! Mindig többet akar, mint ami kijár neki!

– Hát azt mondom én is – bólogatott az alkesz. – Az élet úgy szar, ahogy van, aztán meg mi a vége? Hogy meghalunk, basszameg!

Ez a gondolat láthatóan kijózanította, mert egyenes, határozott léptekkel indult tovább.

– Az új egalitáriánus kultúra alapkövei, azok vagyunk – sóhajtott Lucy, ahogy visszaült a plédre a sátor előtt.

– Mindenkinnek a szükségletei szerint, mindenki a képességei szerint. Vagyis a biztosítási ügynökök árulhatják heti hatvan órában a biztosításokat, hogy ezeknek a részegeseknek kiteljen a napi egyszeri berúgás.

– Ő is csak olyan ember, mint a többi – vette a védelmébe Lucas –, elveszett lélek, mint mi, valamennyien.

– Tele a hócipőm az egészszel – sóhajtott fel Lucy, az arcát a lenyugvó nap fénye felé fordítva. Három hét, és itt az őszi napforduló, aztán már csak a tél. – Azt hiszem, jobb, ha hazamegyek Massachusettsbe, az apám majd csak beírat valami főiskolára.

– Biztos benne, hogy beíratja?

– Az apám megtesz bármit, ha én kérem. Mint maga meg a lánya, olyanok vagyunk mi ketten.

– Hát igen – bólogatott Lucas. – Na és mi lesz a férjével?

– Ő hol volt, amikor éhes voltam, hogy hozzon egy sajtbургert? – csattant fel Lucy, a dühét egy marék krumplival csillapítva. – Ott rohadjon meg a világforradalom, ahol van!

Mintha csak erre a végszóra vártak volna, körülöttük vagy tíz tüntető épp ebben a pillanatban zendített rá, hogyaszongya: „Háborút az osztályháború ellen!” – és azzal nekiindultak. A park népe a nyomukba szegődött, az ő nyomukban pedig egy-két rendőr lassan, poroszkálva.

Lucas és Lucy elbeszélgettek még egy darabig: Lucy, mint kiderült, azelőtt Iowa államban élt, a férje meg ő egy ottani színjátszó kommunában jöttek össze, forradalmi drámákat adtak elő a farmereknek – de Lucas felállt, mennie kellett.

– Kösz a kaját – búcsúzkodott Lucy –, már majdnem kilyukadt a gyomrom.

– Brutus! Jaaaaajjj! – verte fel Lindy sivító szopránja a HomTel csendjét. – Brutus, te. Jaaaaajjj!

Szó, ami szó, Brutus végigcsinált vele mindent, amit lehet és kell és illik, előlről, hátulról, oldalról... aztán, hogy végzett, meztelenül, verítéktől csatakosan elhevert mellette az ágyon. – Tény, hogy még mindig neked van a legjobb segged egész Észak-Amerikában – nyögte ki.

– És Európában? – ült fel Lindy az ágyra terített törülközőn: nem akart a lepedőre szivárogni. Igen, jócskán elmúlt már harminc, futott át Cohn fején a gondolat, de a mellei még mindig olyan helyes kicsikék, a rózsaszín mellbimbóin még mindig ugyanazok a szeplők virulnak.

– Fogalmam sincs, mi a helyzet Európában – vallotta be Cohn. – Persze hallottam egyet s mást a francia csajokról. De hát azok meg Franciaországban vannak. Tudod, mindig a szomszéd zöldje füvesebb, vagy mi.

– Jobb vagyok én az összes francia csajnál – biggyesztette el a száját Lindy.

– Szerintem is – egyezett bele Cohn. – De hát, mondom, ez csak feltételezés, sose jártam arra.

– Hát jobb is!

– Te ki mindenkiel kurtál, amíg elvoltam? – érdeklődött Cohn.

– Ezzel-azzal. Az istenit, Brute, két teljes évig voltál el! Mit csináljak két évig, masztizzak?

– Remélem, nem szedtél össze semmit – morogta Cohn.

– Vigyáztam én – paskolta meg Cohn lábát a nő. – Tudod, milyen kis óvatos vagyok! Meg aztán házasemberek voltak mind. Tudod, a legjobbat, azt neked tartogattam.

– Aztán fizettek legalább?

– Hát, vettem neked ezt-azt – ismerte be Lindy.

– Legalább drága cuccokat?

– Richárd például, tudod, volt az a Richárd Blanding, Birminghamben, ő fizette a lakbéreimet, meg vett neked egy kocsit.

– Az rendes tőle – bólogatott elismerően Cohn.

– Egy Pontiac Solstice volt az a kocsí. Vakító sárga. Jó, nem egy Ferrari, de azért...

De Cohn nem figyelt, lehunyta a szemét, mélyet sóhajtott, visszasüllyedt az álmodozás felhői közé, hagyta, hadd pihenjenek a csontjai. Lindy viszont dudorászni kezdett, mint mindig, ha elunta magát. Jól van, hát akkor rohadjon meg, gondolta Cohn.

Ami azt illeti, a megjegyzése Észak-Amerika legjobb seggéről szemenszedett hazugság volt: jó, helyes lány ez a Lindy, de ami a testét illeti, az inkább Pontiac Solstice, mint Ferrari. Az a Richárd Blanding, akárki legyen is, tudta, mi mennyit ér.

Lindy tehát folytatta a dudorászást, megkapargatta a lakkot a lábkörmén, eltűnődött, nincs-e itt az ideje, hogy felkeresse a pedikűröst, végül alaposan megnézte magának a mellette fekvő meztelen férfit. Amikor összejöttek, ő csak tizenhat volt, de Cohn már a húszas évei közepén járt. Már akkor kemény srácnak számított, imádta a nőket, a szerencsejátékot, a kokaint, és a szombat esti bunyókat az országút menti parkolóban, kivált, ha az árokpárt széléről békakórus kísérte a látványosságot, és a világitást hazafelé siető szentjánosbogárcák szolgáltatták.

Középosztálybeli családból származott Cohn: ha megtette volna, amit a szülei elvártak tőle, akkor elvégzi a főiskolát, és talán az építőiparban helyezkedik el, mostanra saját vállalkozása lenne, ő építené Atlanta és Birmingham külvárosi lakóparkjait. Tán meg is gazdagodott volna: csak unná az egészséget, úgy, ahogy van.

Amit nem unt – a nők, a kokain, meg a többi –, az mind pénzbe került, pénzre pedig munkával képtelenség szert tenni. A probléma megoldása kézenfekvőnek tűnt: attól kell pénzt szerezni, akinek van. Egy-két éven át épp ezzel foglalkozott: végül elkapták, és börtönbe csukták. Ez lett az iskolája, itt tanulta meg végiggondolni a dolgokat.

Ez utóbbi során arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy esze ágában sincs jó útra térni, inkább a munkamódszerét tökéletesíti.

És így is tett.

Lindy és ő épp ekkoriban futottak össze. Cohn épp egy pénzszállító autó kirablását pihente ki: most pedig, jó húsz év múltán, itt ültek, megint egy motelben. Cohn arcára időközben ráncok telepedtek, főként a szája széle mellé – mosolygödröcskének is nézhette őket az ember, valójában azonban a harag nyomai voltak – a szeme alatt meg szarkalábak tenyésztek. A haja még mindig erős és göndör, és a fogain sem látszottak meg az eltelt esztendő. Most is karcsú és erős – de öregszik. A szőr a mellkasán már határozottan őszül...

Öregszik, ahogy én is, gondolta Lindy. Nincs már sok hátra abból az időből, amikor az embert eltartják, csak azért, mert kedves valakihez...

– El se tudom mondani, mennyire örülök, hogy újra láthatlak – nyúlt át az ágyon Cohn, hogy megsimogassa Lindy lábát.

– Én is neked – felelte Lindy.

Randy Whitcomb és Cohn vörös hajának árnyalata szinte azonos volt, Randy azonban sosem dicsekedhetett Cohn potenciájával: őt már középiskolás korában magával ragadta a gengszter-rap hajnala, ott ült a képernyő előtt, és az MTV klipjeit bámulta, ahelyett, hogy iskolába ment volna. Szöges ellentétben az emberiség zömével, ő hitt abban, amit ezek a szövegek állítottak. Bár St. Paul egyik alsó középosztálybeli, fehér elővárosában nőtt fel, ahol a világ közepét a hokicsarnok jelentette, Whitcomb mégiscsak született gengszternek számított, dacára csontos, sápadt képének és selymesen sima hajának. Mire végre-valahára kirúgták a suliból, átköltözött Minneapolis északi felére, egy szerény, de alkalmanként erőszakos fekete gettóba: itt eltanulta a helyi szlenget, drogot árult az utcán, végül áttért a lányok futtatására, lett is két-három saját kurvája, azok, akikre senki más nem tartott igényt.

Ekkoriban élte át a világ a crack-háborúk legdaliásabb napjait, aki csak tehette, felvásárolta a drogériák sütőszódakészletét, hogy otthon, a konyhában cracket kotyvasszon, a tizenkét éves kiskölykök kilencmilliméteres pisztolyokkal a kezükben, és a szívükben gyilkos indulatokkal kószáltak az utcákon. A rendőrök egyik idegbajtól a másikig evickéltek, kinek lehetett volna ideje figyelmet szentelni egy kispályás marihuánaárusra meg a másodosztályú nőcskéire, akikkel kiegészíti a keresetét?

Whitcomb tehát zavartalanul élhette a gengszterek mondén életét, rikító ingekben és széles korbárszony nadrágokban járt, meg zöldre fakított gyíkbőr cowboycsizmában. Aztán egy szép napon mit lát? Hogy az egyik nője egy rendőrrel cseverészik, és miről? Arról, hogy ki miben sántikál, ki mit árul, ki kap csomagot El Pasóból, a mexikói határról, kik azok a nagydarab fickók, akik Chicagóból jönnek, nagy arccal, degesz aktatáskával a hónuk alatt... Hát igen. Whitcomb talán túl sok gengszter-rapet hallgatott, azokból tanulta ki, miféle büntetést mér ki egy strici a hűtlen kurvájára: elkapta a csajt, és egy konzervnyitóval hámozta meg az arcát.

A zsaru, akivel a kiscsaj elbeszélgetett, nem volt más, mint Davenport.

Davenport meg elkapta őt, Randyt, becipelte egy kocsma raktárába, és istenesen elagyabugyalta.

Később Whitcomb véletlenül összefutott egy sorozatgyilkossal – de tényleg az utcán szokásos véletlenek egyike volt ez az eset, elvégre azért van az utca, hogy találkozóhelyként szolgáljon a lehető legkülönbélebb emberek számára – minek következtében lövöldözésbe keveredett, minek következtében deréktól lefelé megbénult. Ez véget vetett a nemi életének, de a fejében nemigen okozott változásokat. Whitcomb szerint Davenport tehetett a lövöldözésről: ő tehetett minden rosszról, ami rossz csak érte életében, köztük arról a két menetről is a rácsok mögött.

Most üldögélt a furgonjában, nézte a domb körül bókászó tüntetőket és rendőröket, látott egy másik tolószékest is, még egy szerencsétlen faszkalapot, aki észre se veszi, milyen nyomorult az élete, aztán meglátta Lettyt a park fái között. Egy sátor mellett állt, egy nővel beszélgetett, amikor odalépett hozzájuk egy férfi, lehetett volna akár Davenport is, de nem úgy öltözködött, aztán két kölyök is csatlakozott a gyülekezethez, pont azok a fajta kölykök, akiket Whitcomb rühellt, jóképűek, atletikus testalkatúak, lesír róluk a jó bizonyítvány, és hogy reggelenként mogoróvajás szendvicset zabálnak anyuci, anyuci fiúja és a házikedvenc társaságában...

Briar a volánnál ült, nézte a tömeget ő is, míg Whitcomb ki nem nyitotta a száját. – Ott megy a kicsike! – vakkantotta. – Biztos mennek valahova, csak tudnám, hova... Indulás utánuk! Nem arra, te idióta, arra! Gyerünk már!

Letty búcsút vett Lucastól, és John és Jeff társaságában továvitorlázott, John kocsijának elülső ülésén. John úgyis a vezetésre koncentrált majd, csak egy hónapja, hogy jogosítványa lett, Jeff biztonságban van a hátsó ülésen, nincs kiért aggódni.

Azt eddig is tudta, hogy hamarosan eljön az idő, amikor a szexszel is foglalkoznia kell – de most még korai, döntötte el magában. Majd ha kezdődik az iskola, talán akkor. Egy barátnője, pedig egy hónappal fiatalabb nála, már túl volt a legelején, felhúzott melltartóval és lehúzott bugyival dőlt a fal és a barátja közé. Aktusról persze, a szó technikai értelmében, nem lehetett beszélni, de olyan közel jutottak hozzá, amennyire csak lehetséges. Ha kezdődik a foci szezon, majd csak alább adják, gondolta Letty, hacsak nem áll be valami fordulat a kapcsolatukban. A lány ugyanis szerelmes, és ez rögtön sokkal, de sokkal bonyolultabbá tesz mindent.

De hiába értett mindent, azért idegesítette ez az egész história. Valahogy muszáj lesz rendet tenni benne; de inkább majd később. És semmiképpen sem John lesz az, akivel. Először is túl öreg – már felsős. Jeff viszont évfolyamtárs, ráadásul nem is rossz, már persze ha kiveszi a fogszabályozóját. Neki magának ezzel szemben még mindig elég lapos a melle. Ez egy kicsit zavarta is: mi lesz, ha egy fiú hegyet keres, és rájön, hogy egy vakondtúrást talál?

Weather többször is kérte, hogy emiatt ne aggódjon. – Tudom, nem tudsz nem aggódni miatta – ismételte – de azért mégse aggódj. Nem vagy egy dudaművész, és kész, ez van. A fiúknak így is tetszeni fogsz! Meglátod, a végén baseballütővel kell elhajtani őket.

Most tehát itt ül Jeff és John között a kocsiban, nézik a politikai diliseket, aztán egyszer csak megnyílik John szája. – Na, kaptál pénzt a faterodtól?

– Aha. Egy húszast.

– Akkor meg vagyunk híva?

A Keleti Hetedikén lévő McDonald's mellett döntöttek, mert közel volt az Xcel Centerhez, a nagygyűlés központjához. A srácok a létező legnagyobb bigmacet rendelték, Letty beérte egy kis adaggal, persze sajt nélkül, kis adag krumplival, és diétás kólát: aztán leültek, és átbeszélték a rájuk váró iskolaévet, továbbá, hogy ki van, volt, és lesz kivel, hogy ki gyűjtött össze eleget a nyári melójából ahhoz, hogy egy tízéves Camarót vegyen magának, ezt a köcsöggjárgányt, amin jókat lehetett nevetni, bár szó, ami szó, John is az anyja Toyotáját vette kölcsön, de erről tapintatból inkább nem is beszéltek. Közben nézték a nagygyűlésekről ki-be áramló népeket.

Aztán Randy Whitcomb gurult be az ajtón, Briar tolt. Letty azonnal felismerte, el is kapta Whitcomb tekintetét, amikor az éppen őt nézte. Nem szólt egy szót se, csak némán bámult a krumplijába. Whitcomb és Briar is megkapták, amit kértek, és pont a mellettük lévő asztalt választották. – Nem ismerjük mi egymást? – hajtotta oldalt a fejét mosolyogva Whitcomb, amikor odaértek.

– Nem, nem hinném – mosolygott vissza Letty.

– Nem Lucas Davenport lánya vagy? Mert nekem úgy tűnik, hogy találkoztunk mi már, csak akkor még kicsi voltál.

– Hát, lehet – bólintott Letty –, Lucas Davenport tényleg a papám.
– Mindjárt gondoltam – bólogatott Whitcomb is, kezét nyújtott, és jól megrázta Letty jobbját. – Örülök, hogy találkoztunk. Az én nevem Carl Rice. Ez meg itten egy barátnőm.

– Én is örülök – viszonzta Letty.

A két fiú inkább Lettyvel beszélgetett volna: az idegen zavarta mindkettejüket. Whitcomb igyekezett barátságosan viselkedni, de valahogy lesírt róla a strici. Persze azért udvariasan elcseverészték ők is. Végül John szólt, hogy nekik most már menniük kéne, haza kell vinnie a kocsit az anyjának.

– Anyuci kocsija, mi? – vigyorgott Whitcomb, még mindig barátságosan, de azért már a lenézés is kicsengett a hangjából.

– Aha – mormolta zavartan John. De legalább kijutottak innét. – Ijesztő egy fazon – sóhajtott fel John, már a parkolóban.

– Szerencsétlen nyomorék – legyintett Jeff.

– Megtennétek nekem valamit? – kérdezett közbe Letty.

– Naná – válaszolta John, már a kocsiban. – Mit?

– Menj körbe a háztömb körül, gyere vissza ide, és parkolj le ott. Tudni akarom, melyik kocsiba száll be az emberünk.

– Rendben. Miért?

– Mert szerintem ma már találkoztunk egyszer, a Capitoliumnál, és akkor is ugyanígy bámult – felelte Letty. – Mintha követne, vagy mit tudom én.

– Mondtam, hogy ijesztő fazon – hajtogatta a magáét John.

Megkerülték a tömböt, leparkoltak. Álltak tizenöt másodpercet, aztán felbukkant Whitcomb meg a nő: egy fehér furgonba szálltak be, a tolószéknek külön rámpája volt a kocsiban. Elnézték, ahogy a nő elvacakol a tolószéket rögzítő hevederekkel, és beszáll a vezetőülésre.

– Ő az – állapította meg Letty. – Ugyanaz a pasi. Megtennétek nekem még egy szívességet?

– Persze. Mit?

– Menj szorosan mögöttük, hogy le tudjam olvasni a rendszám táblájukat. De ne túl szorosan! Jeff meg én majd lehajolunk, hogy a barátnője ne vegyen észre a visszapillantóból.

Így is tettek.

Whitcomb nem vett észre semmit.

– Majd Ranch megkapja – mondta Whitcomb a nőnek. – Csak bassza meg szépen Ranch! Én meg addig verem az ostorral, amíg olyan vörös nem lesz az egész teste, mint egy lenyúzott nyúlak!

– Hát, nem tudom – ingatta a fejét Briar.

– Azt nem is neked kell tudnod, hülye liba. Elég, ha én tudom. Te csak kussoljál, és az útra figyelj!

Szombat este volt, Rosie Cruz nyugatnak hajtott az I-494-esen, a Mail of America és a Minneapolis-St. Paul nemzetközi reptér magasságában: a kocsi padlóján digitális rendőrségi rádió hevert, lopott holmi, fogta a nagyváros összes rendőrkapitányságának adását. A nap már lement, égtek az utcai lámpák, a fényükben emberek járkáltak ki és be a bevásárlóközpont környéki bárók és motelek ajtaján, kokaint tömködtek az orrikaikba, koktélokot gördítettek le a torkukon: Rosie viszont a mobiljával volt elfoglalva. – A rádiók szinte égnék, annyi bennük a duma – jelentette. – De mindenki St. Paulban van. Úgy látszik, a zsaruk valamiféle főpróbát tartanak. Ha készen álltok, megcsinálhatjuk.

– A motelben találkozunk – felelte neki Cohn.

Cruz lekanyarodott a 494-esről, elhajtott a sztráda alatt, délnek fordult, a Wayfarer motel felé. Útközben Cohn, McCall és Lane járt a fejében, ahogy maszkkal az arcukon, a kezükben meg a fegyverekkel behatolnak a High Hat hotelbe.

Ez ügyben ő már úgysem tehet semmit. Kilencvenöt százalék esélyük van, a maradék öt meg a bukásra esély. Ő azonban nem áll bukásra. Ha Cohn, McCall és Lane lebuknak, legfeljebb visszakerülnek oda, ahonnan jöttek.

Leparkolt a Wayfarer mellett, elsétált az első emeleti ajtó előtt, felment a betonból épült lépcsőn, a másodikra, bekopogtatott a 214-es ajtón. Az ajtó kinyílt: Justice Shafer nézett ki rajta, teljes gülüszemű, girhes, koszlott pompájában. Hátralépett. – Van valami? – kérdezte.

– Semmi – nyugtatta meg Cruz. – Megnéztél magadnak mindent?

– Ha kell, akár most rögtön nekiindulhatok – nyalta végig kiszáradt alsó ajkát Shafer. – Csak kezdek kifogyni a készpénzből.

Cruz biccentett, a zsebből borítékot húzott elő, feltépte, a benne lévő bankjegyeket Shafer felé tolta, csak a borítékot tartotta meg magának. Shafer átvette a pénzt, ötveneseket, átszámolta, biccentett. – Hogy van Bill? – kérdezte aztán.

– Bill dekkol, legalább egymillió zsarú mászkál errefelé mostanában – nézett az órájára Cruz. – Folyamatos mozgásban van, de azt ígérte, fél kilenckor felhív, csak előbb szerez egy tiszta telefont. Amikor utoljára beszéltünk, valami út menti tanyaházban ült, odaát Wisconsinban.

– Akkor jobb, ha maradok – pillantott Shafer az éjjeliszekrényen álló órára: 8:13-at mutatott.

– És ne nagyon mutakozz, Justice – lépett az ajtó felé Cruz. – Jó esély van rá, hogy nem lesz semmi baj, és mehetsz, amerre látsz, sértetlenül, de józannak kell maradnod. Ha kitör a balhé, és az anarchisták megindulnak a Capitolium felé, minden emberünkre szükség lesz. És akkor neked kell az élre állni.

– Én készen állok – biztosította Shafer, a vállát is kifeszítette hozzá. – Szerinted meddig várjak Billtelefonjára?

– Én a helyedben kilencig mindenképpen várnék – válaszolta Cruz. – Utána nem érdemes, akkor már úgyse hív.

Mondtam már, kezd feszültté válnia a helyzet. Az egyik anarchista azt meséli mindenkinek, hogy Billfejét akarja. Ki is tűzött rá százezer dollár vérdíjat.

– Te jó isten, száz lepedőt? – álmélkodott Shafer: ő a maga részéről sosem keresett óránként tizenkét dollárnál többet, kivéve azokat az alkalmakat, amikor benzinkutakat rabolt ki.

– Szóval maradj készültségben – búcsúzkodott Cruz, és már ki is lépett az ajtón.

Ez a Shafer egy faszkalap, nyilván leül az ágyára, és a telefont bámulja – de azért, ahogy leért a parkolóba, Cruz úgy döntött, vár még öt percet, a szemét Shafer ajtajára szegezve, nehogy ez az idióta még elrontson valamit.

Elmúlt az öt perc. Cruz hajhálót és kesztyűt húzott, átsétált a furgonjához, beszállt hátra, a raktérbe. Nejlaboritót terített arra, amit odabent tartott, de most lehúzta a borítót: alatta három katonai lőszeres láda rejtőzött. A legkönnyebbnek tetszőt kinyitotta: félig tele volt teljesen üres .50-es töltényhüvelyekkel. Négyet kivett, kikászálódott a furgonból, bezárta, visszament a kocsijához.

Felnézett a motelszoba ajtajára: az a tökfek nyilván még mindig ugyanott ül, nézi a telefont, vár Billhívására, pedig arra hiába vár, Billmostanában nem engedhet meg magának távolsági hívásokat Minnesotába, börtönben ül Portlandben, Oregon állam.

Cohn, Lane, és McCall külön-külön jutottak el a szállodáig, mindegyik a saját kocsijában, úgy parkoltak le, hogy veszély esetén azonnal indulhassanak. Ha a zsaruk megneszelik, hogy három fegyveres épp kirabolja a helyet, nyilván egy olyan kocsira vadásznak majd, amelyben hárman ülnek, a három külön kocsit tehát nemcsak luxus, hanem extra biztonsági intézkedés.

Meleg, csillagfényes éjszaka volt, Hudson már elcsendesedett, csak Minneapolis felé volt még mindig élénk a forgalom. A szállodához érve Cohn még vagy fél tucatszor körüljárta az épületet, látta, hogy Lane ott köröz előtte, látta, hogy Lane észreveszi, ahogy egy autó kihátrál a parkolóhelyéről: tett még néhány kört, mozgást észlelt, gyorsan beállt a kiálló autó helyére. McCall nyilván a parkolórámpánál jár, a másik biztonsági kocsinál. A helyszín pontosan megfelel Cruz leírásának: folyamatos a jövés-menés a szálló körül, ki-be járnak az emberek. Visszasétált egy háztömböt, a távolból éljenzés hangjait hallotta: valami politikai hacacaré folyik Loring Parkban, gondolta, és befordult a hotel gazdasági bejáratához vezető sikátorba. McCall már ott ment, a bejáratnál, mögötte Lane. Cohn még egyszer, utoljára, körülnézett.

Na, itt egy lehetséges veszélyforrás. Ha egy zsarunak, teszem azt, az a különös ötlete támad, hogy épp most hajtson el a sikátor bejárata előtt, és ha kíváncsi természetű zsaru az illető, még megállíthatja a kocsit, megnézi, és gyanút fog, hogy mit keres Cohnnál a maszk meg a lőfegyver. Erre bizony nemigen lehetne elfogadható magyarázatot adni.

Cohn tehát kénytelen volna lelőni a zsarut. Egyszer már megtette, Houstonban: azóta nem is gondolt rá, de tényleg, soha. Pech, neki magának is, de főként a zsarunak. Egyébként semmi harag. Aztán valami szerencsétlen feketét végeztek ki az ügyből kifolyólag – talán mégiscsak ő húzta a legrövidebbet ebben az egész históriában.

Lane és McCall tehát bent vannak. Öt betonlépcső vezet fel a rakodóbejáratig, körötte semmi, csak egy fémkuka. Két vasajtón jutnak át az áruk: a harmadik ajtó, balra, résnyire nyitva állt. Bement, és azt látta, hogy Lane és McCall a lépcső aljánál állnak, a kezükben a maszkjukkal.

– Felkészültetek? – húzta elő ő is a maszkját, hogy a fejére illessze.

– Minden rendben – biccentett McCall, de feszültség bujkált a hangjában. Igaz, ez mindig így volt vele: ahogy közeledett az akció kezdete, McCall egyre feszültebbé és feszültebbé vált, de mire tényleg belekezdtek a hadműveletbe, visszanyerte megszokott nyugalmát. – A kocsit is a helyén van – fűzte hozzá – a harmadik szint legvégében.

Felhúzták a gumikesztyűket is. Érezték, ahogy az ereikben meglódul az adrenalin: Cohn hallotta, ahogy a lélegzetük visszhangzik a lépcsőház zárt terében. Mintha már most a lépcsőkön kapaszkodnának felfelé. McCall szmokingot viselt, és bíbor inget, a maszkját a feje tetejére húzta, a kezében egy üres FedEx-borítékot szorongatott.

– Kezddetünk – mondta McCall. Lane bólintott. Felszágulhattak a lépcsőn: a lépteik visszhangot vertek a szűk falak között, a nyers cement szaga áthatolt a maszkjuk sűrű szövetén is. Megálltak az ajtó előtt, amelyen az 5-ös számot látták, hallgatóztak. Végül McCall lépett be először a folyosóra, a keze az arca előtt, mintha a feje fájna. Üres volt a folyosó, nyugodtan az arcára húzhatta a maszkot. Észrevette a kamera füstüveg gömbjét is, ott lógott a folyosó közepe táján. Ez csak felvételt készít, Cruz legalábbis így mondta, élő adást nem közvetít. Csak aztán igaza legyen. Igaz, ennek a nőnek mindig igaza van.

Az 505-ös szoba majdnem a folyosó végén volt, tehát eltart egy ideig, míg innét visszajutnak, igaz, nem kell rohanni, nyugtatta meg magát. A kulcsával bekopogtatott az ajtón. Erezte, hogy odabenn megrebben a szoba levegője.

– Jön valaki – mormolta Cohn. Ott állt McCall és a kamera között, miközben McCall visszahúzta a maszkot az arcára. – Tessék! – szólalt meg egy hang bentről.

– FedEx – szólott vissza McCall, és odatartotta a borítékot a kukucskáló elé.

– Egy pillanat – zörrent meg az ajtó, majd ki is nyílt. McCall elfordította a fejét a kopaszodó, alacsony férfi felé, aki öltöny nadrágban, és az öltönyhöz illő, kék ingben ajtót nyitott, de Cohn azonnal fölébe kerekedett a kis embernek, kivillantotta előtte a pisztolyát, aztán az erősebbik kezével, a jobbal, hatalmas ütést mért a férfi mellkasára, a férfi összeesett, az ajtó döndülve bezáródott mögöttük, mire a díványon ülő, bordó estélyi ruhás fiatal nő, a kezében egy doboz kakaós tejjel, felnyögött, úgy tűnt,

mindjárt sikoltozni kezd, már emelkedett is, hogy felálljon a díványról, erre egyszer csak ott termett előtte Lane, kiütötte a kezéből a tejesdobozt, a doboz elszállt, akár a golf labda, a tej a nő arcára és a függönyre fröccsent, McCall pedig a kis ember mellére térdelt, ököllel arcul ütötte, betörte az orrát, ennek láttán a fiatal nő megint felnyögött, sikoltásra nyitotta a száját. – Ezt ne csinálja! – dörrent rá Lane, és a nő arca felé lendítette a pisztolyát. – Kuss legyen, kibaszott kurva! – A nő elhallgatott, bár kicsit azért nyüsztett még, Lane tehát kénytelen volt lekenni egyet, mire a nő a díványra esett, onnét a padlóra zuhant, ott összegömbölyödött, a cipőjét valahol útközben elveszítette.

Az alacsony emberke úgy megrökönyödött, hogy szólni sem bír, csak a két tenyerét szorította az orrához, ahol eltört, közben záporoztak a könnyei a fájdalomtól. – Hol a pénz? – fordította az arcának a pisztolyát Cohn. De meg sem várta a férfi válaszát, belekezdett a másodpercek visszaszámlálásába. – Öt, négy... – húzta hátra a pisztoly ravaszát.

– Az ágy mögött – nyögött fel a nő, és McCall már indult is az ágy felé. – Nem ott, a másik mögött, a szomszéd szobában – zokogott a nő. McCall bepillantott a szomszéd szobába nyíló ajtón, majd be is ment. Egy perc múlva aktatáskával a kezében tért vissza.

Lane most mindössze pár arasznyira volt a nőtől, aki továbbra is a padlón feküdt, oldalvást a díványnak dőlve. Lane felnevetett. – Srácok, van időnk, úgyhogy én megismerkednék ezzel a kicsikével itt – nyúlt oda a nő ruhájához, és egyetlen mozdulattal feltépte az elejét. A nő kétségbeesett mozdulatokkal igyekezett takarni magát.

– Kúrásra most aligha jut időnk – felelte Cohn unottan.

– Azért, amíg úgyis várunk kell, igazán leszophatna – erősködött Lane: a pisztoly markolatát a nő homlokának szorította. – Lefogadom, rengeteg faszt leszoptál te már a régi szép időkben, nem igaz, drágaságom? – kérdezte tőle.

– Erre most tényleg nincs idő – nézett fel McCall: épp az aktatáska cipzárját nyitotta ki –, bár tulajdonképpen magunkkal is vihetnénk. Ha visszatérünk a szállásra, kitanítjuk, aztán piacra dobjuk a kis pináját, hátha keresünk rajta valamicskét.

– Kérem, őt ne bántsák! – szólalt meg a kis ember.

– Ugatsz, rohadék? – mért ki Cohn egy ütést, és nyomatékképpen egy rúgást is a bordái közé. – Mit akarsz? Hozzánk beszélsz? Ha akarjuk, az összes rohadék nyílásán át szétbasszuk ezt a kurvát, érted?

A kis ember felnyögött, odébb gurult, Cohn még kétszer belerúgott, McCall pedig belenézett a táskába. – Jóságos atyaúrsten! – álmélkodott, miután kihúzta a táskából a legfelülre gyűrt két inget, és meglátta a gumiszalaggal összefogott ötvendollárosok végtelennek tűnő kötegét.

– Na, gyerünk – döntött Cohn. – Jim, kapsz öt percet. Ha meg akarod szopadni a kicsikét, jobb, ha sürgősen nekilátsz, mert öt perc múlva ki kell jutnunk innen.

Azzal Cohn és McCall kifordultak a folyosóra. Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, még hallották Lane hangját. – Helyes kis szájacskád van, kisasszonka!

– Ez a barom, esküszöm, hogy a moziban tanult meg udvarolni – mormolta Cohn, már lefelé menet, a lépcsőházban.

– Azért kicsit sajnálom ezt a csajszit – csóválta a fejlét McCall –, egész helyesnek nézett ki.

– Mindnyájan tesszük a dolgunkat – rándított egyet a vállán Cohn –, a kicsikének meg most az a dolga, hogy halálra rémüljön.

– Ja, még valami – terelte másra a szót McCall –, Rosie információi, úgy látszik, stimmelnek.

– Annál jobb nekünk – vigyorogta el magát Cohn.

Lementek egy emeletet, a 431-es szobában megismételték, amit odafent végeztek: itt, amikor berúgták az ajtót, egy ötven körüli, kövérkés, tésztaképu szakállas fogadta őket, és mielőtt még Cohn egyáltalán megszólalhatott volna, már emelte is a kezét a magasba. – Ó, a nyavalya törje ki – jaidult fel. – A pénz az ágy mögött van.

Cohn egy pillanatra megdermedt. – Jól van – ütögette meg a férfi arcát, ahogy magához tért a megrökönyödésből. – Okoska.

McCall újabb aktatáskát húzott elő egy újabb ágy mögül. Belenézett. – Ez egyre jobb és jobb lesz – mormolta elégedetten.

– Tudtam én, hogy szép napon bekövetkezik – csóválta a fejét a szakállas –, mindig is mondtam nekik.

Cohn válaszul az arcának fordította a pisztolyát, de a szakállas láthatóan nem rendült meg különösebben tőle, csak finoman odébb húzódott, a whiskys pohara irányába.

– Pár percig még ne hívjon segítséget – javasolta Cohn –, mert ha úgy alakulna, hogy a rendőrség rajtunk üt, felhívom a bátyámat, és beolvasom neki a maga nevét és címét, ő meg kilátogat magához, és lefejez mindenkit, akit odahaza talál.

– Nem találna ott senkit – legyintett a szakállas –, annyiszor elváltam már, hogy a bútoraimat is lízingelem. De attól még semmi kedvem bajba kerülni. Adok maguknak öt percet.

– Ez tényleg egyre jobb lesz – vigyorgott Cohn.

– Mondtam én nekik, hogy egyszer ez lesz – lamentált tovább a szakállas. – Túl sok pénz kavargott ahhoz, hogy ne történjék meg.

– Szóval öt perc! – indult el Cohn az ajtó felé.

– Vigyen el egy névjegyet! – kérte a szakállas.

– Minek? – értetlenkedett Cohn.

– Csak vigyen el egyet! Aztán hívjon fel, mondjuk, egy-két év múlva. Pár héttel az időközi választási nagygyűlések előtt.

– És miért kéne felhívnom magát? – érdeklődött Cohn.

– Mert akkor sokkal több pénz forog, mint most – lötyögtette meg a jégkockákat a poharában a szakállas. – És tudom, hogy hol lesz, és kinél. És nem kérek többet, mint... egyharmadot.

Cohn egy pillanatig csak némán bámult a szakállasra. – Hol az a névjegy? – kérdezte végül.

– Az asztalon.

Cohn odalépett az asztalhoz, felvett egy névjegyet. – Elképzelhető, hogy tényleg felhívom – süllyesztette a zsebébe a névjegyet.

– Én meg majd jól nyitva tartom a szememet – ígérte a szakállas.

– Azt jól teszi – bólogatott Cohn, aztán McCall felé fordult. – Mennyi?

– A fene ott egye meg, meg se tudom számolni! Ötvenesek és százasok, mint a másokban. Mind használt.

Cohn bólintott, elővette a mobilját, Lane-t hívta. – Indulás! – mondta neki.

Eltette a telefont, hátralépett, hogy lendületet vegyen, és az ökle pontosan a halántékán találta el a férfit. A szakállas összeesett. – Jaj, jézusom! – nyögte, ahogy a könyökére támaszkodva megpróbált feltápáskodni. Az arcán rémület tükröződött, a homlokából, ahol az ütést kapta, vér szivárgott.

Cohn a táskához lépett, kimarkolt belőle annyi bankjegyet, amennyi csak belefért egy kezébe. A szakállas mellé térdelt. – Bocs – mentegetőzött –, de mindjárt elmúlik. Muszáj volt, tudja, a hitelesség kedvéért. Szerintem van vagy ötvenezer ebben a csomagocskában – nyújtotta oda a bankjegyköteget. – A magáé. Mielőtt kihívná a zsarukat, adja oda valakinek, akiben megbízik. Vagy rejtse el. Egy-két év, és felvirrad az igazi fizetésnap, nem igaz?

Megpaskolta a férfi lábát, és azzal távoztak: ki a folyosóra, onnét a lépcsőházba, ahol Lane-nel találkoztak. Együtt hagyták el a szállodát, mentek a kocsik felé.

– Halálra rémisztettem őket – nevetett fel útközben Lane. – Ahogy kimentetek, a kis szarházi rögtön rázendített, hogy a zsaruk életre-halálra fognak keresni minket, merthogy ő marha fontos ember, úgyhogy kénytelen voltam az ingénél fogva felemelni, és megrázni a kicsikét.

– Nagyon megverted? – kérdezte Cohn.

– Nem, dehogy! Vérzik, csupa sebhely, olyan, mintha egy autóbalesetet élt volna túl, de azért nem vertem meg nagyon.

– Mi van a náci tetkókkal? – kérdezte McCall.

– A csajsi észrevette, láttam, ahogy észreveszi – mesélte Lane. – Valami szerencsétlen nyavalyás zсарu most azzal tölthet minimum két hetet, hogy tetkókat böngéssz a nyilvántartásban.

– Jó – bólintott Cohn: és jó is volt. A csapata csupa jó képességű tagból állt.

A motelben olyanok voltak, mint egy győztes csapat a meccs után az öltözőben: ölelgették egymást, vihogtak, még Cruz is beszállt az örömködésbe, ahogy visszaért. Aztán kiborították a pénzt az ágyra, hogy megszámolják. Százasok voltak és ötvenesek, mind használt, a sorozatszámuk teljes összevisszaságban, és egyik sem mutatott semmi jelzést az ultraibolya alatt. Jó fél órát tartott, míg átszámolták, pedig mindnyájan kivették a részüket a munkából.

– Egy-negyvenegy, egy-negyvenkettő, egy-negyven-három – mormolta Cohn – és egy fél.

– Egymillió négyszázharmincötezer – állapította meg a végösszeget Cruz.

– Szép – sóhajtott fel Lane.

– Nagy vagy, kisanyám! – mutatta fel a győzelmi jelet McCall Cruz felé.

Házasságuk évei alatt túl sokszor csengette fel őket a telefon éjnek évadján, ezért úgy döntöttek, hogy kiviszik a hálósobából. Vasárnap hajnali ötkor, amikor megint megszólalt, Lucas negyedik órája, ha alhatott: de, tekintettel a nagygyűlésre, kikászálódott az ágyából, átbetorkált a nappalin. A telefon kijelzőjén nem látszott név, csak szám, de Lucas felismerte.

– Igennnnn – nyögte be a telefonba.

– Át tudnál jönni az irodámba?

– Most?

– Jó lenne.

– Félóra.

– Oké.

– Ki volt az? – kérdezte Weather. Vasárnap volt az alvónapja, érthető, ha bosszantotta a korai ébresztés.

– Neil Mitford – felelte Lucas. Mitford volt Elmer Henderson kormányzó első asszisztense, bizalmasa, főgőrénye, stricije, talán még dílere is, és őt küldte a kormányzó Washingtonba, harcolni, amikor a BMH volt szíves letartóztatni a Nemzetbiztonsági Hivatal két ügynökét.

– Na és mit akart?

– Honnan tudjam? – vonta meg a vállát Lucas.

Weather visszafeküdt, Lucas percekig nézegette magát a fürdőszobai tükörben, hátha sikerül kinyitnia a szemét, aztán, hogy ezen sikerrel túljutott, megborotválkozott, fogat mosott, végül bedugta a nyakát a forró zuhany alá. Megtörülközött, felöltözött: jeans, kék trikó, tornacsuka, könnyű zakó, kiegészítőként egy 45-ös Colt. Kifelé menet jutott eszébe, hogy a nagygyűlésre való belépőjét bent felejtette, tehát mehetett vissza, hogy előhalássza a fiókból, és a zakózsebébe süllyessze. A fényképezőgépeket estére a kocsiban hagyta.

Kigördítette a Porschét a garázból, ásított egyet, nekivágott a csendes városi utcáknak, aztán az I-35-ös következett. Itt felbőgte a kipufogót: északnak fordult, a Capitol, vagyis az állami parlament felé. Amikor odaért, először tett egy kört az épület előtt, hogy kikémlelje, mi folyik itt, ha folyik egyáltalán valami. Egyelőre annyit látott, hogy szónoki emelvényt ácsolnak a ház előtti pázsiton: délután népgyűlést tartanak, a háború ellen. Az állványok körül alig néhányan lézengtek, mindnyájan valamilyen üzenetet hirdettek a trikójukon. Ketten cigarettáztak, a harmadik, egy kölyök, a kukák tartalmát böngészte, hátha talál valami ehetőt. Lucas felhajtott a dombtetőre, leparkolt az állami garázsban, a Capitolium mögött, besétált a főbejáraton, az őr képébe villantotta az igazolványát, és haladt tovább Mitford irodája, vagyis inkább odúja felé. Bekopogott, de válasza nem várt, benyitott, csakhogy az ajtót zárva találta. – Mindjárt! – hallotta meg bentől Mitford hangját.

– Lucas vagyok!

Mitford kicsatolt övvel nyitott ajtót, a másik kezével még a sliccét gombolgatta. A nadrághoz másnapos atlétatrikót és szomorú borostát viselt, továbbá merev lábakat, és karikákat a szeme alatt.

– Gyere be! – a hangja is szinte nyikorgott. Kidugta a fejét a folyosóra, körülnézett, csak aztán csukta be az ajtót. Odabent, a padlón, a divány mellett, egy lepedő hevert a földön: ezek szerint Mitford aludt, amikor Lucas bekopogtatott hozzá. – Baj van – ugrotta át a bevezetést.

– Azt sejtettem – bólogatott Lucas –, még hat óra sincs.

– Egész éjjel fenn voltam – támolygott az íróasztalához Mitford. Belesüppedt a székébe, a másikat Lucasnak kínálta fel. – Hurrikán közeledik New Orleans felé, gondolom, megint csak lenullázza azt a környéket ott. Lehet, hogy McCain el se jön, az elnök meg az elnökné már lemondták, ez a nagygyűlés kezd szép lassan füstbe menni.

– Rádásul a főnöködet is utálják Washingtonban – tódította Lucas.

– Utálják – ismerte be Mitford –, de annak csak örülünk.

– Szóval?

– Szóval az éjjel két embert fegyverrel kiraboltak a High Hat hotelben, az egyik még most is kórházban van – mesélte Mitford. – Aztán van még egy nő, aki még most is hisztizik, mert a rablók megfenyegették, hogy magukkal viszik, feltehetően csoportos örömszerzés céljából. A minneapoliszi zsaruk már tudnak mindent, de én azt szeretném, ha te beszélnél velük.

– Mennyit vittek el?

– És erőszakosan léptek fel, megalázták az áldozataikat – emelte fel figyelmeztetően az ujját Mitford.

– Sapka volt rajtuk, álarc és kesztyű. Egy fehér, egy fekete, egy nem tudni, miféle. A fehér náci tetoválásokat hord a csuklóján. Ennyi a személyleírás. Ezek jöttek, vitték, mentek.

– Mennyit?

– Nem olyan sokat... Pár száz dollárt... Na, mondjuk, négyszázötvenet.

Lucas nem türelmetlenkedett, pedig sejtette, hogy Mitford nem riasztaná egy négyszázötven dolláros rablásért.

Mitford viszont nem ezt a reakciót várta, úgyhogy ő maga zendített rá. – Na, jó, érted te, miről van itt szó. A politikai kampányok szívesen fogadnak el adományokat. Néha-néha akadnak az adományok között olyan adományok is, amikor az adományozó nem ragaszkodik hozzá, hogy a neve és az adományozás ténye nyilvánosságra kerüljön. Fent nevezett adományok java része jobbára készpénz, terepmunkások számára.

– Illetve szavazatvásárlásra.

– Hívd, ahogy akarod – legyintett Mitford. – Bár persze szó sincs róla, hogy szavazatokat vásárolnánk. Sokba kerülne.

– Szóval mennyit? – makacskodott Lucas.

– Pontosan nem tudom. Mennyi lehet? Egy olyan egymillió kettő? Egymillió öt? Attól függ, mennyit költöttek sikerült már elkölteniük az áldozatoknak.

– Készpénzben?

– Hát... mondjuk, hogy...

– Kis címletek, használt bankjegyek, jelöletlenek? – faggatózott Lucas, pedig tudta a választ.

– Hát... Philadelphiában egyébként ezt terepdíjnak hívják.

– Nem értem, mi itt a gond? Add oda az ügyet a zsaruknak, és kész. A rendőrség hemzseg a republikánusoktól! Képzeld, mi lesz, ha híre megy a dolognak!

– Igazán kreatív gondolat. Sajnos, attól tartok, az ügyben érintettek közül, már úgy értem, az efféle pénzek kezelői közül többen is, feltehetően Denverben tartózkodtak pár héttel ezelőtt – tárta szét a karját Mitford. Denverben tartották a demokraták nagygyűlését.

– Mibe keveredtünk már megint...

– És az illetők nem szeretnének beszélni róla – Mitfordon látszott, hogy a legszívesebben könnyekre fakadna. – Képzeld el, még előállna valaki, hogy ugyan mire is kell ennyi rengeteg készpénz, mi lenne abból? Egy rakás félreértés!

– Miféle félreértés? – morogta Lucas. – Szerintem, ha ennek a históriának híre megy, mehet mindenki, aki benne van, egyenesen a Szövetségi Üdülőtelepre, legalább húszéves beutalóval!

– Hát az lehetséges. Úgyhogy annyi biztos, hogy ezek az áldozatok nem fognak panaszt tenni, de még csak beszélni se a rablásról, csak olyanokkal, akikben ezer százalékgig megbízhatnak – szögezte le Mitford.

– Persze feljelentést tettek ismeretlen tettes ellen rablás miatt, hogy a főnökeiknél bebiztosítsák magukat, nehogy már azt higgyék, hogy ők nyúlták le azt a pénzt. És az egyiküket tényleg pépesre verték a rablók. De beszélni akkor sem fognak.

– Akkor talán az a legjobb, ha szépen beletörődnek, hogy ilyen az élet – vont vállat Lucas.

– Igen, csak hogy van még egy bökkenő – sajnálkozott Mitford. – Nevezetesen az, hogy még legalább húsz ember mászkál a városban ugyanezzel a feladattal. És a rablók pontosan tudják, hogy kicsodák, és merre járnak. Egyébként az egyikük a High Hat pincéregyenruhát hordott.

– Szerinted folytatják, amit elkezdtek?

– Miért ne? Ha megvannak a kellő infóik, laza kis sétagalopp az egész. Olyanok ezek az alakok, mint a könyvelők, ceruzafejű köcsögök, a zsebükben cukorpénz, etanolpénz, olajpénz meg autópénz, szakszervezeti pénz... de rablásról soha még csak nem is hallottak. Biztosítást nem kötnek, mert nem akarják, hogy mások is tudjanak róla, mikbe keverednek. De ezek a rablók! Ember, ezek tiszta őrültek! Lefogadom, hogy tele a fejük kokainnal meg mit tudom én, mivel! Majdnem agyonverték azt az embert!

– Az is lehet, hogy ez csak munkamódszer náluk – kockáztatta meg Lucas.

– Hogy mi? – vonta fel Mitford szemöldökét.
– Gyúrd le az emberedet, alázd meg, ijeszd meg úgy, hogy képtelen legyen ellenállni – sorolta Lucas.
– A profik legalábbis így csinálják, legyúrik az áldozataikat, és el se engedik őket. Bár vannak köztük olyanok is, akik tényleg szadisták.

– Megtennéd, hogy szemmel tartod az ügyet?

– Persze – vonta meg a vállát Lucas. – De börtönbe nem megyek miatta. Ha valaki megemlíti a tényleges összeget, akkor én bizony feljegyzést készítek róla.

Mitford felsóhajtott, megrázta a fejét, elfordult, bámulta a csupasz falat, azt a helyet, ahol, ha rendes irodája volna, az ablaknak kellene lennie. – Amikor melletted döntöttünk, volt egy kis vita. Tudjuk rólad, hogy rugalmas vagy, mindig is rugalmasan kezelted az ügyeidet. De azt is tudjuk, hogy jó sok pénzed van, tehát csak egy kérdés maradt, hogy tényleg eléggé rugalmas vagy-e. De sokan, sőt a legtöbben, nem engedhetik meg maguknak, hogy elküldenek minket a fenébe, ha felkérjük őket.

– Én nem küldök senkit a fenébe – védekezett Lucas. – Sőt, ha akarod, kinevezlek a bizalmas informátoromnak, nekem ez nem kerül semmibe. De nem vagyok hajlandó falazni senkinek. És lehet, hogy egy napon a nyilvánosság elé kell vinnem az ügyet. Nem feltétlenül, de lehet.

– Nem feltétlenül... – rágta a körmét Mitford: a nyesedéket a papírkosárba köpte. – Azért csak lassacskán, jó? Ha úgy gondolsz, hogy nyilvánosságra kell hoznod valamit, előtte szólj, de még időben, hogy mozgásba lendíthessem a PR-gépezetet. De egyet mondhatok, méghozzá abszolút biztos vagyok benne, hogy egyik áldozat sem fogja elárulni, mennyi pénz volt nála.

– Akkor meg mire jó ez az egész? – értetlenkedett Lucas. – Fejezzük ki őszinte részvétünket a történetek miatt, és menjünk szépen haza!

– Csakhogy ezek az emberek a mieink – ütött a mellkasára Mitford. – Politikaiak. És mi, politikaiak, olyanok vagyunk, mint a rendőrök, mindenki rühell minket, tehát mi összetartunk. És azt aztán végképp nem akarom, hogy valamelyiküket lemészárolják ezek az idióták.

– De ha elkapom a tetteseket, és bíróság elé kerülnek...

– Az az én dolgom – vágta el a vitát Mitford. – Az ügyészek is politikaiak. Most ügyis divatba jött a vádalku, majd azzal kezdünk valamit. De egyelőre egy a fontos, Lucas: kapd el őket!

Lucas nem felelt, csak nézett.

– Tessék – tolt elé egy papírt Mitford –, nevek, címek, szobaszámok, mobilszámok. Elvennéd?

– Jó, majd belenézek – adta meg magát Lucas.

– És... még valami – folytatta Mitford. – Ugye, leszel szíves diszkréten kezelni ezt a históriát? Amennyire lehetséges, ugyebár?

Lucas hazament, megint pizsamára vetkőzött, bemászott az ágyba, elaludt. Akkor ébredt fel, amikor Weather is felkelt, elhúzta az egyik függönyt, és a hálószobát napfény árasztotta el. – Hát te meg merre jártál? – érdeklődött.

– Beszélnünk kell – fordult az oldalára Lucas.

– Aha. Miért, mi történt?

– Felkelek, fogat mosok, aztán lejövök, és megkávézunk.

Hét óra volt, csend és nyugalom, igaz, már nem sokáig: hamarosan felkelnek a gyerekek is. Weather munkanapokon negyed hatkor szokott kelni, hogy hat után pár perccel a kórházba érjen: ha hétig aludhatott, az nála már kényeztetésszámba ment. Lucas viszont ritkán kelt kilenc előtt, igaz, csak kivételes alkalmakkor került ágyba éjjel egy-fél kettő előtt. Vasárnap viszont mindig a feleségével együtt kelt, így tettek szert egy nyugodt órácskára kettesben.

Mialatt a kávé lefőtt, átrágták magukat a zabkásán és néhány süteményen. Lucas közben elmesélte, amit a rablásokról hallott, meg azt is, hogy a pénzről nem szabad mesélnie.

– Szóval Neil most azt akarja, hogy kapd el azokat az embereket, vagy legalább állítsd le őket, és anélkül, hogy bárkinek is szólnál egy szót a pénzről – foglalta össze Weather.

– Szóról szóra – bólogatott Lucas.

– Akkor ő miért beszélt róla? Felkérhetett volna anélkül is! – elégedetlenkedett Weather. – Ha csak annyit mond, hogy az áldozatok valami nagykutyák vagy politikai szövetségesek, akkor legalább te támadhatatlan maradsz. Mármost erkölcsi értelemben.

– Tudja, hogy ügyis rájönnék – mondta Lucas. – És azt akarta, hogy előre kiszámíthassa a lépéseimet.

– Ja, értem.

– A lényeg az, hogy én már sejtem, kik lehetnek az embereink. Valószínűleg ugyanazok, akik megölték két rendőrt New Yorkban.

És elmesélte Lily Rothenburg pénteki telefonját: Weather már hallotta a Lily-Lucas-sztorit, hogy Del vagy Sloan mesélte, arra már nem emlékezett, de arra, hogy az események színhelye egy korábbi Porsche hátsó ülése volt, arra igen. – A jó öreg hátsó ülés – morogta most is.

– Jaj, ne...! – forgatta a szemét Lucas. – Évekkel ezelőtt történt! És Lily azóta férjhez ment, gyerekei vannak.

– Engem bezzeg sose molesztáltál a Porschében...

– A mi korunkban ahhoz előbb legalább egy évet kéne jógára járni – mentegetőzött Lucas. – Na, mindegy, a lényeg az, hogy felhívott, hogy egy csapat igazi nehézfiú mászkál itt, a városban. Csak nagy pénzre utaznak, és profik. Mindig kidolgozott terv szerint dolgoznak, merészek, de azért óvatosak is, ezt mesélte Lily, és ez azokra is ráillik, akiről Neil beszél.

– Akkor bajban vagy – sajnálkozott Weather –, ugyanis másokat is be kell vonnod az ügybe. Úgy értem, más rendőröket. Egyedül semmire se mész ellenük. Tehát segítséget kell kérned.

– Az még megoldható lenne – vélte Lucas –, és lehet, hogy Cohn már rég Texasban van. De az is lehet, hogy itt van, és lista alapján halad előre. Ha meglátom őket, minden további nélkül rájuk hívhatom a kommandósokat, végül is van már két fegyveres rablás a számlájukon, ügyési feljelentést tettek ellenük, az egyik áldozat még most is kórházban van. Nem ez a baj, az a baj, hogy ha belemegyek ebbe, én is közéjük keveredem, mármint a politikaiak közé.

– Azon már rég túlestél – intette le Weather.

– Nana! – emelte az ujját az asszonyra Lucas. – Elvállaltam néhány megbízatást, aminek volt némi politikai vetülete is, de maguk a megbízatások tökéletesen legitimek voltak. Tudod, az olyanok, hogy vadásszak le egy seggfejet, csak azért, mert Henderson szívességgel tartozik a helyi seriffnek. Ez az ügy viszont más térszta. Tudomást szereztem egy meglehetősen komoly bűntettéről. És a dolgok jelenlegi állása szerint felkészültem rá, hogy ne vegyek róla tudomást. Legalábbis nagyon úgy fest...

– Megesett már korábban is, hogy nem vettél tudomást egy-egy bűntettéről – vigasztalta Weather –, például amikor Letty hozzánk került, akkor tudtál róla, hogy az apácák tiltott gyógyszereket csempésznek át a határon. Tudtál róla, de hagytad, hadd bomoljanak.

– Azért annak mégiscsak volt valami erkölcsi alapja – ellenkezett Lucas. – Én mindenesetre a jó oldalon álltam. Az egyik apáca azt állította, biztos emlékszel, hogy a gyógyszerek legálisak, nálunk is, és Kanadában is, ők csak az erkölcstelenül magas ára miatt csempészik. Helyesen is tették, még akkor is, ha törvényellenes, amit tettek. De ezek az emberek, és ez a pénz... És ha szavazatokat vásárolnak rajta?

– Az erkölcsi dilemmádban sajnos nem tudok segíteni – tárta szét a karját Weather –, de tudok valamit, amin elgondolkozhatnak. Ha belekeveredett az a sok pénz ebbe a történetbe, ha nem, a lényeg mégiscsak az, hogy a nyomára bukkantál egy bűnbándának, amelyik rendőröket ölt. Tehát mindenképpen megéri levadászni őket, ha van az a pénz, ha nincs.

– Jó, de mit mondjak a minneapolisiaknak?

– Mondd azt, hogy... hogy folyamatban van egy ügyed, és hogy minden jel szerint azokat kell elkapnod, akiről ez a Lily Hátsóülés értesített benneteket.

Lucas ezen a javaslaton eltűnődött egy ideig. – Jó – bökte ki végül –, ha ez az a banda, amiről Lily beszélt, akkor el kell kapni őket. De akkor is mondanom kell valamit a minneapolisiaknak, nem küldhetem ki őket Cohn ellen, minden tájékoztatás nélkül!

– Így is, úgy is borotvaélen kell majd táncolnod – bólogatott Weather –, úgyhogy nem árt, ha gyakorolni kezdesz!

Amit a nyáron el kellett volna olvasnia, az Harper Lee *Ne bántsd a feketerigót!* című könyve volt; aztán olvasónaplót írnia róla – és mindezt az utolsó utáni pillanatra hagyta.

– Hány oldal van még hátra? – érdeklődött résztvevően Weather.

Rick Jones, egy fekete minneapolis rendőr kapta a rablási ügyeket. Lucas a Dairy Delight nevű belvárosi fagyizóban beszélt meg vele találkozót: Jones a maga részéről a csokiszósszal leöntött vanília mellett tette le a voksát. Magas, karcsú fekete volt ez a Jones, kopasz fejjel, a fülében fülbevaló szikrázott. Látszott rajta, hogy azt hiszi magáról, tisztára olyan, mint a profi kosarasok – és nem elég,

hogy ezt hitte magáról, de még igaza is volt. Amúgy jeans volt rajta, pár számmal nagyobb katonai trikó, tornacipő és összehajtogatható napszemüveg.

– Nézd csak, Lucas Anyaszomorító Davenport! – kiáltotta, ahogy Lucas besétált a fagyizóba.

– Talán inkább Mister Anyaszomorító Davenport, a magadfajták számára! – viszonozta Lucas a kedveskedést. Ő is átnézte a Dairy Delight fagyaltkülönlegességeinek listáját, kiválasztotta a magáét. – Épp most jövök az irodából – fordult közben Jones felé. – Hallom, rád löcsölték a High Hat-rablásokat.

– Aha – bólintott Jones. – Mondom is magamnak, na, RJ, öregem, most aztán olyan históriába botlottál, amiről egy mukkot se tudsz! És miközben így beszélgetek magammal, ki sétál be a képbe? Hát maga a nagy Davenport!

– Na, ebben az egyben legalább igazad van – ismerte el Lucas. – Engem hajnalban kergetett ki az ágyamból a kormányzó házimanója. Tudod, ezek az emberek a nagygyűlésre jöttek, és...

– Nekem is ezt mondták – vágott közbe Jones.

– És meglehetősen különleges és fontos érdekeket képviselnek. Ha kirabolják őket, nekik csak telefonálniuk kell. Nézd, nekem sem tetszik jobban ez az ügy, mint neked, de annyi biztos, hogy ezeket az embereket tényleg kirabolták.

– Akkor végképp nem értem, miért hazudtak nekem – csattant fel Jones. – Kérdezem őket, hogy mennyi pénzt raboltak el tőlük, mire ők, hogy hümm, hümm, hát egy olyan pár száz dollárt. Aha, gondoltam, a szállodai lakosztályuk hatszáz dollár egyetlen éjszakára, de csak pár száz dollárt találtak náluk.

– Jó, de – kezdte volna rá Lucas, de azonnal abba is hagyta: semmi kedve se volt vitatkozni.

Jones közben megbirkózott a fagyaltjával. – Szóval téged küldtek, hogy kerékbilincset rakj a tökömre.

– Nem, engem azért küldtek, hogy a magam szakállára nyomozzak ezekben a rablási ügyekben. Már beszéltem is Dannyvel – Danny Laké a rablás-gyilkossági ügyosztály vezetője volt a rendőrségnél –, ő mondta, hogy be kéne szállnom. Az a helyzet, hogy úgy látszik, van egy fülesem, ami elvezet a tettesekhez. Egy régi barátnőm hívott, New Yorkból. Semmi köze a politikához, egyszer csak felhívott – és Lucas elmesélte, amit Lily Rothenburg mondott neki: megemlítette a körözési képeket is.

– Meg is kaptad a képeket?

– Meg, de még nem nyomtattam ki – sajnálkozott Lucas. – De a mostani hétvégén mindenki dolgozik, úgyhogy akár most rögtön is kinyomtathatom. Csak előbb beszélni akartam veled, tudod, nehogy már azt érezd, hogy a sarkadban lihegek.

– Na, tudod mit? Kijelentem, hogy semmi kifogásom ellene, hogy belenézz a lapjaimba. Lehet, hogy máskor volna kifogásom ellene – komolyodott el Jones –, de most mindenki halálfáradt. Ha végig kell járni az összes hotelt és motelt, akkor csak magunkra, számíthatunk.

– Lehet, hogy tudok szerezni még egy embert – kockáztatta meg Lucas –, és átküldöm e-mailben azokat a képeket. Te szétosztod őket a folyó egyik oldalán, én meg a másikon.

– Ez is valami. Akarsz beszélni az áldozatokkal?

– Persze. Csak, mondom, legelőször veled akartam beszélni.

– Tudtam én elejétől fogva, hogy valami nincs rendben náluk – morogta Jones. – Egyáltalán, tudjuk, hogy mennyit zsákmányoltak azok a seggfejek?

– A pénzről senki se beszél, de ez a Brutus Cohn, vagy ki, ez nagypályás, nem áll le vacakolni néhány százasért meg egy jegygyűrűért – biztosította Lucas. – Nem, ezek az emberek tudják, mit miért kockáztassanak.

– Ez a világ rendje, cicafül – rándított egyet a vállán Jones. – Nem akarsz kinézni a Hennepinre? Beszélhetnénk még egyszer azzal a Wilson nevűvel, ha ébren van – kérdezte Jones.

– Gyerünk! Próbáljuk meg!

A Hennepin Közkórház leginkább üregi nyulak odvára emlékeztetett, ám Jones a jelek szerint ismerős volt erre: Lucas engedelmesen ügetett a nyomában, csak egyszer állt meg, hogy pár csepp alkoholt dörzsöljön a tenyerébe, azt is csak azért, mert szerette ezt az érzést. Odaértek John Wilson betegszobája elé, az ajtót nyitva találták: Jones azért bekopogtatott az ajtófélfán, mire Wilson intett nekik, hogy lépjenek beljebb. Épp telefonált. – Le kell tennem – szólt a telefonba –, megjöttek a rendőrök... Persze, lehet, de ma még nem találkoztam vele. Conway viszont épp ma reggel hívott... Jó, jó...

Az egyágyas kórterem sarkában egy nő üldögélt, kórházi kerekes székben: átlagosan csinos, barna haj, barna szem, harmincon még talán innen, de fáradtnak tűnt: Lucas a negyvenesek ráncait észlelte a szeme sarkában. A bal halántékán meg egy sötét véraláfutást, mintha portóival öntötték volna le.

Lucas elnézte Wilsont, ahogy telefonál: alacsony emberke, kerek kis orral, duzzadt, durcásan lefelé görbülő ajkak, kórházi köpenybe burkolózva. Mindkét szeme alatt tekintélyes méretű monokli, az orrát alumíniumszabályozó tartja a helyén, míg magát a szabályozót ragtapasz rögzíti. A halántékán sebhely, külleme alapján egy cipősarok okozhatta, a fülét kötés takarja. Ágya mellett, a kihúzható asztalkán tálca, rajta az ebéd maradványai, kenyérmorzsák meg egy csésze, alighanem puding lehetett benne.

Jones nem akarta megszakítani a telefonbeszélgetést, inkább Lucas felé hajolt, hogy csöndben bemutassa neki a nőt. – Ez itten a Johnson kisasszonyka – sutyorogta.

– Jó, jó – ismételte a telefonba Wilson. – Erre még visszatérünk, rendben? Majd hívlak! – azzal letette, és Jones és Lucas arcára függesztette a pillantását. – Elkapták? – kérdezte.

– Még nem – intett Jones Lucas felé. – Ez itt Lucas Davenport, a minnesotai Bűnmegelőzési Hivatal ügynöke. Ő és én együtt dolgozunk az ügyön.

– Ismeri Neil Mitfordot? – fordult Lucas felé Wilson is.

Lucas bólintott, hogy igen.

– Már mondták, hogy magát is az ügyre állították – folytatta Wilson. – Maga szerint mi lesz ennek a vége? Nyilvános tárgyalás, vagy lehugyozzuk a tüzet, és szépen hazamegyünk?

– Annyi biztos, hogy mi mindenáron el akarjuk kapni ezeket a rablókat – biztosította Lucas.

– Lucas azt mondja, van egy fülese, hogy kik lehetnek az elkövetők – tette hozzá Jones. – A négyszáz dollárjukat persze sosem kapják vissza, de legalább a forgalomból kivonhatjuk őket.

– Mindenképpen ki kell vonni a forgalomból ezeket – szólalt meg a nő is. Előrehajolt a székben, a könyökét a térdére támasztotta, összekulcsolta a két kezét. – Ezek állatok!

– Van erre egy terápia – fogott volna bele Lucas a vigasztalaiba, de a nő leintette.

– Halálra rémültem! – fakadt ki. – És fel vagyok háborodva! Miféle hely ez?

– Kellemes, nyugodt hely, az év nagy részében – felelte Lucas –, és ezek a fickók nem csak úgy véletlenül bukkantak fel, ezek kifejezetten magukra utaztak. Voltak információik, magukról is, meg arról a másikról, akit szintén összeverték.

– Spellman – szúrta közbe Wilson.

– Szóval az a lényeg – bólintott Lucas –, hogy nem itteniek. Úgy tudjuk, Alabamából jöttek.

– Azért ez elég furá, ekkora utat megtenni négyszáz dollárért – mordult fel Jones: Lucas vetett rá egy oldalpillantást, még egy gyors fejrázással is jelezte, hogy ezt inkább hagyjuk.

– Te csak ne próbálj elkussoltatni – tiltakozott Jones.

– Erről majd az úton hazafelé – mondta a nőnek Wilson, aki szemlátomást levette, miről van itt szó –, csak szabaduljunk ki innét egyszer!

– Na, jó, lassítsunk szépen, méghozzá mindnyájan? – zárta le a témát Lucas, és visszafordult Wilson felé. – Azt hallottam, az egyik támadó fekete volt, a másik fehér, a harmadikról meg nem tudják, milyen.

– Hát igen, de egyiküket sem tudnám azonosítani, úgy élek, hogy nem! – esküdözött Wilson. – A feketéből láttam valamit a kukucskálón keresztül, de az arca elé tartotta azt a borítékot, úgyhogy gyakorlatilag csak azt láttam, meg a formaruháját. Amikor meg berúgták az ajtót, már rajtuk volt a maszk.

– És a fehérről is csak azért tudja, hogy fehér, mert látta a karját – egészítette ki Lucas.

– Csak a csuklójáig – szólt közbe a Johnson nő. – Horogkeresztek voltak tetoválva a csuklójára, ott, ahol az órát szokás hordani. Sőt az egyik még úgy is nézett ki, mint egy óra. A számlap helyén volt a horogkereszt, még az óraszíj is tetoválva van.

– Ezt én nem is láttam! – csodálkozott Wilson.

– Már átnéztük a tetkó-nyilvántartást – szólt oda Lucasnak Jones –, és semmi ilyesmit nem találtunk. Semmit.

– Márpedig én láttam, amit láttam – kötötte az ebet a karóhoz Miss Johnson.

– Én meg hiszek magának – nyugtatta meg Lucas –, bár azért ez elég fura, nem? Egy náci és egy fekete, ugyanabban a csapatban... Na és a harmadik?

– Szerintem a harmadik is fehér volt – felelte Wilson. – Persze nem tudom megmondani, hogy honnan tudom, miért, mindenütt elfedte magát.

– És szerintem is – tette hozzá a nő. – A szemükből se lehetett valami sokat látni, de nekem mégis az az érzésem, hogy kék vagy zöld szeme volt, de mindenképpen világos.

– Magas? – kérdezte Lucas.

– Igen. Kifejezetten magas, főleg az, akiről nem tudjuk, fehér vagy fekete. A másik kettő sem éppenséggel törpe, legalább száznyolcvan mindkettő, de a harmadik, az kifejezett égimeszelő.

Cohn, döntötte el magában Lucas.

Végigvettek még egyszer mindent, a betörést, a rablást, a verést, és végül a rablók távozását, illetve kettejükét, mert a harmadik, a horogkereszt-tetoválásos még maradt vagy öt percig. A másik kettő nyilvánvalóan ezeket a perceket használta fel Spellman kirablására. – Valósággal lebegett itt felettem – idézte fel az emléket Johnson. – Mintha rám akarná vetni magát!

– De csak a szája járt, ugye? – folytatta a kérdezősködést Lucas.

– Mi?! Kis híján letépte rólam a blúzomat!

– De nem húzta le a cipzárt a sliccén, és semmi egyéb exhibicionizmus nem volt, igaz?

– Nem, de... Maga meg mi az ördögről beszél?

– Arról, hogy csak megfélemlíteni akarta, nem állt szándékában megerőszakolni magát – felelte Lucas.

– Azt meg maga honnét tudja, amikor itt se volt? – ripakodott rá a nő.

– Nem azt mondom, hogy nem erőszakolta volna meg, más körülmények között – adta alább Lucas –, csak azt, hogy ebben a helyzetben nem volt rá ideje. Esetleg megfojtotta volna magát, vagy agyonveri, de a nemi erőszaktétel, az hosszadalmas procedura, ráadásul DNS-nyomokat is hagy maga után. Ezek az emberek profik, nem hagynak nyomokat maguk után. Ön pedig, Mr. Wilson, azt állítja, hogy a támadók brutálisan léptek fel, közben meg itt ül, és jóízűen fogyasztja az ebédjét. Ha a támadói komolyan gondolták volna azt a verést, akkor most infúzióban kapná az ebédjét. De semmi olyasmit nem tettek, ami arra utal, hogy szándékukban állt volna megölni magát. Tudniillik azzal a kelleténél nagyobb feltűnést keltettek volna. Azt meg minek egy négyszáz dolláros rablásért? – vont a vállát Lucas.

– Ezen bizony már én is elgondolkoztam – vallotta meg egy pillanatnyi szünet után Wilson. – Amikor elkezdtek ütni, tény, hogy nagyon megijedtem, de aztán észrevettem, hogy nem is fáj annyira, kivéve, amikor az orromat törték be, mert az nagyon fáj, sőt még most is fáj. De, még amikor ütöttek, akkor is feltűnt, hogy mintha nagyon is kiszámították volna az ütéseiket.

– No, nézd csak, ez érdekes! – élénkült fel Lucas.

– Ha nem akartak bántani, akkor miért tettek úgy, mintha akarnának? – értetlenkedett Wilson.

– Hogy eléggé megfélemlítsék ahhoz, hogy egy ember is elég legyen kordában tartani magukat, míg a másik kettő kirabolja Spellmant – magyarázta Lucas. – Volna még egy kérdésem: hány embernek beszélt a rablásról?

– Nem is tudom – vont vállat Wilson –, néhánynak.

– Néhány másikkal nyilván azok is elmesélték, azok meg továbbadták... Vagyis valószínűleg már az egész környék tudja, hogy magát brutálisan összeverték, Miss Johnstont pedig kis híján megerőszakolták – borongott Lucas. – Ha utaznak még valakire, akkor számolnak azzal, hogy az illető esetleg már hallott róla, és erre az eshetőségre is felkészültek.

– Jajistenem, de hiszen ez szörnyűség! – jajdult fel Johnson kisasszony.

– Bizony az! – helyeselt Lucas. – Hideg fejjel kiszámítottak mindent. Viszont van, aminek örülhetünk: annak, hogy mindketten élnek, egészségesek, és egyiküket sem erőszakolták meg.

Bart Spellman a High Hat bárjában ücsörgött, előtte egy nagy pohár szóda, citromszelettel, továbbá a *Star Tribüné* – utóbbiból a képregényeket olvasta ki éppen. Ahogy meglátta, hogy Jones közeledik, összehajtotta az újságot. – Elkapták? – kérdezte.

– Nem – felelte Jones. – Ez itt Lucas Davenport.

Bemutatta őket egymásnak, aztán Lucas meg ő rendelték egy-egy diétás Pepsit, mert a High Hat nem árusított Coke-termékeket, Spellman pedig felemelte a fél szemét takaró kötést. Akkor monokli volt a szeme alatt, mint egy gyerektenyér, a közepén félelmetes sebészsnitt éktelenkedett, vagy egy tucat öltés tartotta össze. – Uram, magát aztán tisztességesen leütötték – állapította meg Lucas.

– Wilson még többet kapott... Fogadok, hogy a jó öreg Jackie megpróbálta leugatni őket – szerénykedett Spellman. – Én inkább a padlóra estem, ott gurultam egy kicsit, közben meg nyögtem, hogy lássák, mennyire fáj. Békében is hagytak.

– Kirabolták már korábban is? – kérdezte Lucas.

– Egyszer – köpte vissza a jégkockát a poharába Spellman –, Washingtonban. A szart is kiverték belőlem, és mennyiért? Háromszáz dollárért meg a cipőmért.

– A cipőjéért? – tátotta el a száját Jones.

– Azért bizony! Aligátorbőr cipő volt, egyenest Olaszországból! Azóta se hordok aligátorbőr cipőt Washingtonban!

Spellman kirablásának módszertana gyakorlatilag hajszálpontosan megegyezett a Wilson és Johnson ellenivel: erőszakos, villámgyors, a rablók pillanatok alatt bejöttek, majd kimentek. Szállodai formaruhában, FedEx-borítékkal álcázva magukat. Spellman is egy fehéret, egy feketét, és egy harmadik rablót látott, akiről semmit sem tudott mondani. – Az idő java részét a padlón töltöttem, a tenyeremet a szememre szorítottam – vallotta Spellman.

Lucas megköszönte az értékes segítséget, aztán Jones és ő visszamentek a kocsijukhoz.

– A tököm tele van vele, hogy egy szót se hajlandóak mondani a pénzről – mérgelődött Jones.

– Nincs kedvük bajba keverni magukat – vette őket a védelmébe Lucas.

– Tudom. De akkor is disznóság. Átküldöd azokat a képeket?

– Ahogy visszaérek az irodámba – biztosította Lucas. A Channel Three tévétársaság szerkesztősége hatalmas, végtelen hosszú, de elég szűk terem volt, derékig érő paravánokkal kis kockákra felosztva: a kockákban egy-egy munkaasztal iratszekrénnel és számítógéppel – néhányukban csinosan elrendezve minden, másutt viszont kupleráj uralkodott, szanaszét heverő noteszlapokkal és összegyűrt PR-cédulákkal.

Letty nem kapott saját asztalt, ám Jennifer Carey, a mentora, nemcsak hogy önálló irodával rendelkezett, de az irodának ajtaja is volt, ami errefelé komoly státuszszimbólumnak számított. Carey még nem érkezett meg, ahogy jóformán senki a szerkesztők közül, elvégre, nagygyűlés a városban ide vagy oda, mégiscsak vasárnap reggel volt. Letty tehát leült Carey asztalához, bekapcsolta a számítógépet, beütötte a mentora jelszavát, és ráklikelt a Minnesotai Járműnyilvántartó honlapjára, és begépelte a rendszámot, amit tegnap látott a fehér furgonon.

A jármű tulajdonosa Randy Whitcomb, lakcíme a Hetedik utca, St. Paul keleti felében. Letty megkereste a helyet a Google térképen, kinyomtatta a képet. Nem ismerte ezt a környéket, de látta, hogy könnyű odatalálni.

Most a Channel Three archívumába hatolt be, bár nem sok reményt fűzött az akcióhoz. Randy Whitcomb neve azonban azonnal felbukkant, és mellette egy másik név is: Lucas Davenport.

Ha már úgyis beleakadt ebbe a történetbe, átklikelt a *Star Tribüné* archívumára. Itt már jóval több anyagot talált: Lucas egyszer annyira összeverte ezt a Whitcombot, hogy emiatt kellett leszerelnie a minneapolis-i rendőrségtől. Igaz, az eset azt követően történt, hogy Whitcomb a késével szétkaristolta Lucas egyik informátornak az arcát. Az egyik vezércikk azt sugalmazta, hogy Lucast akár bíróság elé is állíthatnák a tette miatt – csak hát a tanúvallomások szerint az eset egy letartóztatási kísérlet, illetve az annak való ellenszegülés iskolapéldája volt, ráadásul a megvagdosott arcú lány történetesen fekete volt, és a rendőrök szakszervezete gondoskodott arról, hogy a szétvágott arcú lány képe eljusson Minneapolis összes fekete háztartásába.

Lucas tehát baj nélkül úszta meg az esetet, de jó ideig ott kellett hagynia a bűnüldözői pályát – igaz, pont ezekben az időkben keresett a legjobban –, és végül csak egy politikai intézkedés segíthette vissza a hivatalába.

Letty most a Whitcomb-dossziékat nézte át. Miután Davenport összeverte, Whitcomb két évre börtönbe került a lány arcának összevagdósása okán, de tizenhárom hónap után feltételelesen szabadlábra került. Aztán megint letartóztatták, ezúttal prostitúcióra való felbujtás vádjával, de megúszta pénzbírsággal, végül újabb néhány év múltán, belekeveredett egy sorozatgyilkos utáni hajszával kapcsolatos lövöldözésbe. Ekkor érte a lövés, amely megbénította. Lucas jelen volt a lövöldözésnél, de egyszer sem használta a fegyverét.

Ebből az ügyből kifolyólag Whitcomb megint csak a börtönben kötött ki, hamis tanúzás és az igazságszolgáltatás akadályozása miatt. A nyomozás kezdetekor hazudott egy kihallgatáson, aminek következtében az egyik gyanúsítottat óvadék ellenében szabadon engedték, ez pedig az illető életébe került. Whitcomb halmazati büntetesként hat évet kapott. Azért hazudott, írta a *Star Tribune*, mert gyűlölte Lucast, őt hibáztatta, amiért megnyomorodott.

Az a hat év még le se telt, hogyhogy szabadon mászkál? – csodálkozott Letty: ám erre semmi magyarázatot nem talált, egyik archívumban sem. Vagy a jó magaviseletéért enyhítettek, vagy valami egészségügyi probléma miatt: annyi biztos, hogy nem szökött meg a börtönből. Arról nyilván írtak volna a lapok.

Letty felpattant az asztal mellől, hogy végiggondolja a dolgot. Ez a Randy Whitcomb strici, aki nyilvánvalóan gyűlöli Lucast, most pedig az ő nyomában koslat, és közben adja a bájost. Nyilvánvaló, hogy forral valamit.

Lucas átküldte a New Yorkból kapott fotókat Jonesnak, aztán megkérte Carolt, a titkárnőjét, aki már így is szinte repesett az örömtől, hogy zsinórban a második napját töltheti túlórával, hogy állítsa össze a környékbeli hotelek és motelek listáját, és találjon ki valamiféle sémát, hogy ne neki kelljen egyenként szétosztogatnia a képeket. Végül felhívta Lily Rothenburg otthoni számát, Manhattanben.

– Nos, találtál valamit? – vette fel Lily a kagylót.

– Igen, történt itt egy érdekes história. Tegnap éjjel két embert kiraboltak, jó sok pénzt vittek el tőlük – és azzal Lucas elmondott neki mindent, amit tudott.

– Ők azok, Lucas! – kiáltott fel Lily a történet végén.

– Rájuk utal az információgyűjtés, és az akció módszere is. A többi melójukban is, amik miatt a szövetségek körözik őket, ugyanilyen pontos infók voltak. Mindig akkor csapnak le, amikor a legnagyobb összeg van a célpontonál, és mindig úgy, hogy szinte semmi esély nincs elkapni őket. Az egyeztetés, az időzítés, az áldozatok megfélemlítése, minden rájuk utal. A fene egye meg, de szeretnék most ott lenni!

– Most adjuk ki a fotókat a város összes szállodájának és moteljének – újságolta Lucas. – Nincs okuk gyanakodni, hogy a nyomukban vagyunk, úgyhogy lehet, hogy most van egy esélyünk.

– Én meg remélem, hogy a tegnap esti után nem vonultak le a terepről, de nem hinném, hogy Cohn beérné ennyivel. Legalább három-négymillióra van szüksége, úgyhogy legalább tízre pályázik, ha az embereit is ki akarja fizetni. Meg egyébként sem életszerű, hogy ennyi könnyű pénzt csak úgy otthagynának.

– Adhatok képet a CNN-nek is – javasolta Lucas –, ha más módja nincs, hogy elkapjuk őket.

– Szerintem már megszervezte a szökését az országból – vetette ellen Lily –, méghozzá olyan ravaszul, hogy így is nagyon nehéz lesz elfogni. Legalábbis az itteni gyilkosságai után nyom nélkül eltűnt. És nem szeretném, ha megint elszalasztanánk. Ha felrakod a képét a CNN-re, nyilván gyanút fog, és lelép.

– Rendben. Egyébként is, ezt csak utolsó lehetőségként gondoltam.

– Ja, és még valami: a britek mindent bekameráznak, mindenütt. Elég ijesztő, tisztára Orwell 1984-e, ami ott folyik, nem? A lényeg az, hogy visszaköverték a nyomát a Heathrow reptértől a vasútállomásig, és van egy kép, amin épp vonatra száll egy York nevű városban.

– York?

– Igen, mint New York, csak New nélkül. Valahol északra van Londontól. Kis város, pár százezres, ott bérelt egy házat, a szomszédainak azt mondta, hogy amerikai mérnök, George Mason a neve. Volt egy

viszonya egy PR-os nővel, aki a szomszéd városban lakik, Harrogate-ben, és... – itt elhallgatott: Lucas hallotta, ahogy a papírai közt bogarászik –, és ez minden. Ahogy lejárt a bérleti időszak, kiköltözött. A ház tulajdonosa azt mondta, igazán sajnálta, hogy elment. Rendes, csendes lakó volt, mindig pontosan fizette a bérleti díjat.

– Hogy a fenébe keveredett épp ebbe a Yorkba? – érdeklődött Lucas.

– Cohn szokásos trükkje. Nyilván találomra választotta ki. Legfeljebb annyi tudatos benne, hogy ott angolul beszélnek. Ja, igen, amíg ott lakott, spanyolul tanult, az ottani egyetemen.

– Spanyolul.

– Nyilván Mexikóba készül, vagy máshova Közép-Amerikába, esetleg Argentínába, vagy Chilébe – magyarázta Lily. – Úgyhogy, ha most is lelép, egyszer és mindenkorra lelépett.

– Na és mi van azokkal a képekkel, amiket a britek készítettek? Nyilván jobb minőségűek, mint a mi Photoshopjaink.

– Nem azok – sajnálkozott Lily. – Arra jók, hogy nyomon lehessen követni a célszemélyt, de másra nem, szemcsés és fekete-fehér mindegyik.

– Na, mindegy, folytatjuk mi anélkül is – vigasztalta Lucas. – Engem az ágyamból zavart ki egy helyi politikai nagyfejű telefonja, hogy mindenáron kapjuk el. Még hozzá diszkréten.

– Felőlem csinálhatjátok, amilyen diszkréten csak akarjátok, az a lényeg, hogy Cohn észrevegye – búcsúzkodott Lily.

Carol jelent meg, kezében a szállodák és motelek listájával. – Felhívtam Jonest. Azt mondja, Hennepin megyét ő majd elintézi. Átküldöm Cohn fotóját Bloomingtonba, meg az összes seriffhivatalba Dakotába és Washington megyébe, meg a St. Croix tulsó partjára, és River Fallsba és Prescottba is. Magának marad St. Paul.

– Mondja, meg is nézi valaki ezeket a képeket, vagy csak úgy bedobáljuk a fekete lyukba? – kérdezte Lucas.

– Ígéreteket már kaptam – felelte Carol. – És óránként felhívom őket, hogy jelentést kérjek. Persze a külvárosokból már egy csomó rendőrt idevezényelték, a nagygyűlés miatt.

– Szóval nagyjából egy emberre számíthatunk, hogy körbejárja a várost a fényképekkel – állapította meg Lucas.

– Hát ezt magyaráztam nekik én is – vágott közbe Carol. – Persze nem az a baj, hogy csak egy emberünk van, hanem az, hogy neki sincs ideje. Ez az igazi probléma!

Letty addig kunyorált, míg elérte, hogy Weather bevigye a Channel Three szerkesztőségébe: a terv az volt, hogy majd Jennifer Carey hozza haza – Letty azonban tapasztalt tömegközlekedő volt már, úgyhogy maga indult el St. Paul bevételére. Ahogy kitette a lábát, a szerkesztőség máris megtelt riporterekkel és operatőrökkel: ők is a nagygyűlés közvetítésére jöttek be. Úgy hírelett, valami menet készül St. Paulban, a riporterek már most a balhé esélyeit latolgatták.

Letty hagyott egy üzenetet Carey asztalán, aztán felült a 94-es buszra Minneapolis felé, majd a Midway Centernél átszállt a 84-esre, azzal délnek Snellingig, ott a 74-es következett: ez már majdnem a házig vitte, mindössze néhány sarokra volt tőle a megálló. Miközben a busz átvitte a folyón, volt ideje elgondolkozni azon, mi is várhat rá. Ez a Randy Whitcomb évek óta Lucas halálos ellensége, most meg a lánya után szaglászik.

Miféle bosszút forralhat vajon? Nos, az egyik kurvája arcát konzervnyitóval hasogatta fel: ez is egy lehetőség tehát. De az sem kizárt, hogy előbb megkínozz, és azután megöl, röppent át a vészjelzés Letty fején – bár azt, hogy Whitcomb hogyan valósítaná meg ezt a tervét, képtelen volt még csak elgondolni is. Hiszen nyomorék a szerencsétlen, és ott, a McDonaldsban, mikor elbeszélgettek, nem is tűnt úgy, mintha különösebben erős felsőtesttel dicsekedhetne. Sőt a társaságában lévő nő se látszott túl veszélyesnek. Esetleg nemi erőszak? Képes egyáltalán egy nyomorék megerőszkolni valakit?

Előkaparta a hátizsákjából a papírt, ahová Whitcomb címét felírta, tűnődött felette egy kicsit.

Semmi baj, sóhajtott fel magában. Csak körülnézek.

Ellen, a bejáronő épp a lepedőket cserélte le, amikor Letty hazaért, beköszönt, kivett egy kólát a hűtőből, a hátizsákjába csúsztatta, és amilyen gyorsan és csöndesen érkezett, ugyanúgy ki is ment, le a pincébe, Lucas munkasztalához és fegyverszéfjéhez. A széf kulcsát különösebb keresgélés nélkül

megtalálta, kinyitotta, félresöpört az útból néhány zacskót, bennük rejtélyes rendőrcuccokkal, és kivette a rugós kést. Lucas sosem használta ezt a kést, legalábbis Letty sosem látta, hogy használta volna, tehát nyilván keresni sem fogja. Kihúzta a kést a tokjából, benyomta a rugó gombját, és a tenyere megérezte a jóleső remegést, ahogy a penge kipattan.

Az övére tűzte, ott esik legjobban kézre.

Kellemes, meleg nap volt, az Isten is biciklizésre teremtette.

Kihozta a garázból a biciklit, elindult észak felé a Summit Avenue-n, aztán keletnek fordult: az volt a terve, hogy átvág St. Paul belvárosán, de a nagygyűlés miatt elkerülhetetlenné vált kerülők csak akkor jutottak az eszébe, amikor a katedrálishoz ért, és megpillantotta a menetet, ahogy lezúdul a domboldalon, a városközpont felé. Mintha egy koporsót cipeltek volna: szóval a béke-veteránok lesznek, már hallott róluk a szerkesztőségben.

Leült a domb tetején, a katedrális árnyékába, nézelődött, megdézsmálta a kólát, előhalászta a térképet, fejben eltervezte a kerülőutat: lefelé a University Avenue-n, aztán a Capitol és a Körzeti Közkórház háta mögött tovább.

Kicsit hosszabb az út, de akadálymentes, át az Ipari Parkon, keresztül néhány vasúti átjárón, aztán a Svéd Gödör melletti park következik. A térkép ígérete szerint Whitcomb háza épp a park mellett van, csak persze a másik széle mellett, tehát Letty legurult a Keleti Hetediken, és már szemközt is állt a dombbal, amelynek tetején a Városi Egyetem épülete emelkedik.

A haját a sisak alá gyűrte, az orrára napszemüveget biggyesztett: álcázásnak ennyi épp elég is. Felpedálozott a dombra, útközben eldöntötte, hogy lejtmenetben veszi először szemügyre a házat. Ha odabentről észrevennék, könnyű menekülési útvonal kínálkozik a Hetediken, egész a belvárosig, ahol már nyüzsögnek a zsaruk, hála a nagygyűlésnek.

Meg is tette, amit eltervezett, felkapaszkodott a dombtetőre, a Hope sarkánál bekanyarodott balra, továbbkerekedett a Margaretig, ott megállt. Greenbriar háztetői felett idelátszottak a park fái, de ez nem jelent semmit, gondolta, csak a fák tetejét látja, tehát kell ott lennie egy jókora tisztásnak a házak között.

Azaz, elkélne még némi terepszemle: de akkor is, itt a ház, az orra előtt, legalábbis itt kéne lennie valahol az utca közepe táján. Letty összeszedte magát, nekiindult a lefelé vezető útnak. Még oda sem ért Whitcomb házáig, de már meglátta a fehér furgont, ott parkolt a ház mellett.

Maga ház réginek és eléggé lepukkantnak tűnt, a festése pattogzott, az elülső veranda szinte romokban, a tető megroggyant, a ház előtti járda cementjében méretes repedések. A füvet talán sose nyírták még, állapította meg, olyan, mint egy elhagyatott legelő.

Elhúzott a ház előtt, nem látott senkit, balra nézett: megpillantotta a házak közt megbúvó sikátort. Egy sarokkal odébb, két ház között rálátott Whitcomb házának homlokzatára. Hallotta már sokszor, ahogy Lucas, Del, Sloan, és Virgil a megfigyelés unalmasságáról panaszkodik, igaz, azt is mindig hozzátették, hogy ez az unalom néha busás jutalommal kecsegtet.

Hát akkor egy ideig megfigyelünk, döntötte el. Talán az a legjobb, ha néhányszor körbejárjuk a terepet, alkalmanként megfigyelve a fehér furgont.

Mázlija volt. Leszállt a bicikliről, elüldögélt vagy tíz percig: ekkor felpattant a Whitcomb-ház ajtaja, és maga Randy Whitcomb jelent meg, megint a nő tolt a kerekesszéket, le a furgonra felvivő farámpáig. Mögöttük még egy fickó ügetett, sovány, akár a vasúti sín, szúrósnak tűnő szakállal az állán.

Whitcomb benyomta a távirányító gombját, mire a furgon hátsó ajtaja kinyílt, kiereszkedett a feljáró, Whitcomb felgördült rajta, a nő pedig lekötözte a kerekesszéket, aztán, ahogy végzett, megszorította a kötelékeket, végül megkerülte a furgont, beszállt a sofőrülésre. A másik férfi melléje ült.

A furgon kitolatott a ház elől, elindult lefelé. Letty utána, a Hetediken a város központja felé.

Miközben a furgont követte, visszanézett a házra: meddig lesznek el? Ha belegondolunk, mi folyik a városban közlekedés címén, ráadásul az utcák többségét lezárták a tüntetések miatt...

Tehát megfordult, visszakapaszkodott a dombra, nyomta, nyomta a pedált, egyenesen neki a Whitcomb-háznak, beállt melléje, a biciklit megfordította, hogy az eleje az utca fele nézzen.

A rokkantkocsi-feljáró viszonylag újnak tűnő ajtóhoz vezetett, az ablakán be lehetett látni az előszobába: pont így nézett ki a tanyaház is, ahol Letty felcseperedett. Bekopogtatott, jó hangosan: semmi válasz. Körülnézett. Az utcáról ide lehetett látni, de hát ki fogna gyanút, ha meglát egy kamasz lányt egy ház hátsó verandájánál?

Leccsattintotta a rugós kést az övéről, kipattintotta a pengét, újra gyorsan körbepillantott, nem látott senkit, nekivágta a pengét a zárhoz legközelebbi ablaktáblának. Az üveg kiesett: még egy ütés, és az utolsó maradványok is eltűntek. Benyúlt, belülről kinyitotta az ajtót.

Odabent csend ülte meg a házat, rothadó zöldségek, használt pelenkák és füst szaga terjengett. Tulajdonképpen nem is volt ez egy teljes ház, inkább csak a fele, egy nagyobb lakás az egész. A homlokzati ajtó a verandára nyílt, a ház másik oldala felé nem talált semmi bejáratot.

Visszament a konyhába, még egyszer körülnézett, kiemelt egy mosogatórongyot a csap alól, letörölte a zárat, ahol hozzáért, aztán újra a szobákat vizsgálta át, megnézett mindent, amit csak kicsit is érdekesnek talált. De nemigen látott ilyesmit: egy szúette dívány, két bicebóca asztal, néhány szék, egy ágy megfeküdt rugózattal, ennyi volt a szobában, amely szemmel láthatóan nappaliként kezdte a karrierjét, meg egy csillogó-villogó tévékészülék. Lépcsők, nyilván az egykori hálósobába vezetnek, gondolta Letty, de üresen tátongott a hálósoba is, sehol semmi, csak néhány összegyűrt csokipapír a padlón, és két-három cigarettacsikk.

Whitcomb tekintélyes ruhatárat harácsolt össze magának, és a nő se maradt le sokkal mögötte: a ruhák többsége egy ajtajavesztett szekrényben lógott, a többi a fiókokban, műanyagba csomagolva. A női ruhák jobbára olcsó konfekcióholmik, merész blúzok, fekete melltartók és cérnavékony bugyik. Közöttük itt-ott női óvszerek. A nő tehát kurva, állapította meg Letty.

Az egész házban egyetlen új tárgyra bukkant tehát, a tévére, no meg néhány játék konzolra.

Ekkor botlott bele Randy kutyakorbácsába.

Tudta, hogy mi ez, egyszer látott már egy embert, aki pont egy ilyenekkel oktatta jó modorra a gyerekeit, és addig-addig oktatgatta őket, míg egy szép napon, amikor épp a lányát beszélte le valami képzelt erkölcsi botlásról, a két idősebbik fia ki nem vitte a kertbe, és úgy összeverték, hogy egy jó egy évig lábra se nagyon bírt állni az istenadta.

Szóval tudta, mi ez: ki is vette – ezt is a ronggyal fogta meg – a dívány mögül. Ekkor látta meg rajta a vérfoltokat. Szóval a nő kurva, a pasas meg strici, és ezzel a korbáccsal veri. Letty fején átvillant, hogy ripityára töri a korbácsot, de csak megborzongott, és visszatette a helyére.

Vetett egy utolsó pillantást a házra, és kiment.

Behúzta maga mögött az ajtót, felpattant a biciklire, elkarikázott, le a dombon, a város felé.

Lesz min elgondolkoznom, ez járt a fejében.

Aki igazgató, főportás, szobainas csak volt St. Paul szállodáiban, Lucas mindet előkerítette, és mindtől megkapta a maga értetlen fejrázását: már épp az utolsó szállodájából indult el kifelé, dolgavégezetlenül, amikor Mitford tűnt fel szemközt vele, egy kisebb társasággal igyekezett a szálloda bárja felé.

– Neil!

Mitford megfordult, meglátta, ki szólítja. – Na, hogy haladsz? – lépett oda Lucas elé.

– Lassacskán. Épp ezzel a fotóval házalok – tartotta Mitford elé Cohn képét Lucas. Elmesélte, mit tudott meg az áldozatoktól, meg azt is, hogy Jones milyen türelmetlenül viselkedik velük.

– A pénzről beszéltél vele? – kérdezett közbe Mitford.

– Már tudott róla. Annyit legalábbis tudott, hogy valami nem stimmel itt – csóválta meg a fejét Lucas. – Biztos, hogy pillanatokon belül beindul a pletykaáradat, és ha nyilvánosságra kerül, akkor bizony rajtad a sor, hogy elhárítsd a komolyabb károkat.

– Mintha nem volna elég dolgom anélkül is – dörmögte Mitford. – Figyelj, nincs kedved leülni velünk? Ezek az emberek talán segíthetnek valamiben.

Azok az emberek nem itteniek voltak, hanem profi politikai handlék, demokraták, azért jöttek, hogy kigyönyörködjék magukat a republikánus siserahadban. Ray Landy és Dick McCollum épp John McCain viselt dolgait tárgyalták meg, különös tekintettel az alelnök-választására, erre a Sarah Palin nevű nyeretlen kétéves alaszakai kormányzónőre. Képtelenek voltak ejteni a témát, hol a szájukat tátották a csodálattól, hol a könnyük is kicsordult a röhögéstől, közben egyre az okostelefonjuk kijelzőjét vizslatták, rajtuk a haveroktól érkező kommentárokkal: hangosan felolvasták valamennyit. Aprócska bárja volt ennek a szállodának, de azért találtak egy asztalkát. – Maga mégiscsak kívülről áll – szólt oda Landy Lucasnak –, mondja, mi a véleménye erről a Palin nőszemélyről?

– Hát, tudja, én általában a demokratákra szoktam szavazni – próbálta kikerülni a választ Lucas –, úgyhogy nem is tudom, mit mondjak.

– Csak ne kerülgesse itt nekem a forró kását – erősködött Landy –, halljam, mi a véleménye?

– De hát nem tudok róla semmit! Csak az a bajom az egészszel, hogy túl gyors volt a döntés. Az újságok legalábbis ezt írják – felelte Lucas. – Azt írják, hogy McCain improvizál. Palinról semmit sem tudok, de nem hinném, hogy szívesen szavaznék valakire, aki egy elnökválasztási kampányban leáll improvizálgatni. Aki elnök akar lenni, az döntsön nyugodtan, megfontoltan, ésszerű érvek alapján.

– Az Isten áldását kérem magára – sóhajtott fel Landy –, meg azt, hogy a többiek is éppígy gondolkozzanak.

A három politruk Bloody Maryt rendelt, Lucas beérte a szokásos light-kólájával. – Urak – szólalt meg Mitford –, Lucas barátunk nagykutya a helyi Bűnmegelőzési Hivatalban. Ő veszi a szárnyai alá ezt a rablás-históriát.

– Szóval zsaru? – állapította meg inkább, mint kérdezte McCollum, ez a fakó tekintetű férfiú, az ujjai közt meggyújtatlan cigarettájával.

– Aha – biccentett Lucas.

– De néha megtesz egy-két szívességet a Kormányzónak is – vette a védelmébe Mitford. – Én kértem meg, hogy foglalkozzon a rablásokkal.

Megjöttek az italok: egy ideig elnémult mindenki, amíg bele nem kóstolt, és amíg a pincérnő az asztalunknál lábatlankodott. – Összesen tizenöten vannak – szólalt meg végül McCollum –, vagyis inkább tizenöten voltak, mert lehet, hogy néhányan azóta inkább kereket oldottak.

– Hallottak már ilyesmiről korábban is? – kérdezte Lucas.

Landy is, McCollum is tagadó fejrázással válaszolt. – Alacsonyabb szinteken már igen – adta be a derekát Landy. – De ezen a szinten még sosem. Tudja, ha pénz kerül ki az utcára, hamar felbukkannak a rablók is, de inkább csak az alkalom csábítja őket, elvégre kispályások, egy-két százast leakasztatnak innen-onnan, olyanok, akikkel mindenki találkozott már, ha a rossz környéken mászkál, pénzzel teli

zsebbel – magyarázta, és azt, hogy „rossz környék”, úgy mondta ki, mint aki valami isten tudja, honnét felszedett kliséit ismételve.

– Arra még sosem sikerült rájönnöm, hova is kerül az a rengeteg pénz – ismerte be Lucas.

Lady vetett egy sanda oldalpillantást Mitfordra, az vállat vont, mire Lady folytatta. – Tudja, kampány idején rendre előkerülnek ilyen kisebb kaliberű káderek, akiknek mindig szükségük van erre a könnyen mozgatható készpénzre. Érti, ha ebédelni szottyán kedvük, vagy meghívni valakit ebédre, taxit rendelni, vagy fizetni valakinek a taxiját, fizetni ezt-azt: végül is ezeken a kisembereken múlik a szavazatszám. És persze nem lehet csekket kiállítani mindegyiknek, és a többségüknek nincs annyi pénze, hogy a saját szakállára akciózhasson. Általában nincs egy fillérjük sem.

– Teszem azt, egy olyan terepen kell akciózni, ahol a gengszterek az urak – vette át a szót McCollum.

– Az efféle terepeken elképzelhető, hogy összeakadunk valakivel, aki, nevezzük így, egy gengszterbanda tisztje. Ő képes szavazatokat gyűjteni a terepen, ötvenet, hetvenötöt, százat, talán több százat is. De ez belekerül néhány hetébe, tehát ajánlatos, hogy valaki olykor-olykor megküldje egy-két százassal, hogy mennyitől, az attól függ, mi az illető feladata.

– Esetleg néhány ezressel is – tódította Lady.

– És bizony nem minden elnökjelölt rajong a gondolatért, hogy a neve ott virítson egy csekken, amit egy gengszternek állítottak ki – folytatta McCollum. – Az a szerepe ennek a pénznek, ami az olajnak, kenegeti a fogaskerekeket.

– Így első hallásra elég komoly összegnek tűnik – hűmmögött Lucas –, akár egymilliónak is, ha nem többnek.

– Tény, hogy ezen a szinten szokatlanul nagy pénz, legalábbis, amíg az aktatáskában hever. De ahogy leér az utcára, rögtön felosztódik. Lehet, hogy egy nagyvárosban, mint Philadelphia, vagy Cleveland, vagy Miami, több millió dollár. De az esetek túlnyomó többségében összeviszsa pár ezresről van szó. Persze ha az embernek két-három ezer informális munkatársa van, és mindet meg kell ebédeltetni, taxiba pakolni a seggüket s a többi... Akkor bizony egykettőre a nyakára hágnak az első milliúnak.

– Ezt hívják inflációnak – okoskodott Mitford.

– Úgy ám, szorul szóra! – helyeselt Lady. – De lefogadom, hogy régebben, mondjuk, nyolcvannyolcban, negyedennyiből kijöttünk volna. Akkor még olcsó volt a benzin, olcsó volt a kaja, olcsó volt akkor minden. Ma meg drága. Már a millió sem ér annyit, mint régen.

– Ha Phillyben vagy Miamiban egymillió kell, mennyi jut Los Angelesre vagy Chicagóra? – hüledezett Lucas.

– Hát, az azért nem így van – ingatta a fejét Lady. – Pennsylvania fontos állam, Florida is az. És kiszámíthatatlan, hogy merre szavaznak, tehát az utcai voksok kulcsfontosságúak. Illinois és Kalifornia viszont betonbiztosan demokrata, tehát oda nem kell annyi pénz. Egyébként a republikánusok sem pazarolnak ész nélkül. Szóval sok pénz forog, de... régebben több volt.

Míg Lucas a bárban ült, a kóláját szürcsölgette, és a politikai pénzről beszélgetett, Rosie Cruz a szobája felé tartott, vissza a kólaautomatától: ekkor pillantotta meg a recepciónál álló zsarut. A rendőrautó valamivel lejjebb parkolt le a motel bejáratától, de még itt is elég baljós látványt nyújtott. Rosie átnyomakodott a bejáraton, odaállt a rendőr mellé: kövérkés, szőke fickó volt, a recepcióspult mögötti népekkel beszélgetett.

Illetve nem is annyira beszélgetett, inkább mutatott nekik valamit: egy ügyetlenül kiszínezett fénymásolatot Brutus Cohn fényképéről. Az egyik recepcióscsaj azért felnézett a képből. – Mikor indul a legközelebbi reptéri busz? – csapott le rá a kérdéssel Cruz.

A lány a táblára mutatott, rajta a felirattal, hogy a busz reggel héttől kezdve négyóránként közlekedik, azzal visszafordult a rendőrhöz, aki már egy másik recepcióssal beszélt. – Igen, ez lesz az az ember – ingatta a fejét a kolléga –, bár nem vagyok száz százalékgig biztos benne. Na, nézzük csak, a sarokszobát vette ki, nézzük csak – terítette ki a szálló alaprajzát a pultra, hogy a rendőr is belepillanthasson.

Cruz tovább sétált, minél távolabbra Cohn szobájától: ahogy eltűnt a többiek szeme elől, máris hívta Cohn mobilját. Cohn négy csengetés után vette fel. – Igen? – nyögte bele.

Brutus Cohn épp anyaszült meztelenül fetrengett az ágyon, mellette Lindy: ekkor futott be Cruz hívása. Cohn felpattant az ágyról, körülnézett. Általában katonás rend uralkodott körülötte, de most Lindy is itt volt, márpedig az a nő maga a két lábon járó hurrikán. Lám, most is: ruhák mindenfelé a földön, cipők, papírok, miegymás.

– Öltözködj – szólt rá Cohn.

Szóval van képük róla. Ujjlenyomatuk is van, de DNS-mintát még sosem vettek tőle, amikor utoljára börtönben ült, akkor még nem volt divatban a DNS. Most viszont az egész szoba tele van ujjlenyomatokkal és DNS-mintákkal...

– Mi folyik itt? – kezdte volna rá Lindy: de hát régóta volt már gengszterek szeretője, tudta, hogy semmi értelme felesleges kérdésekkel előhozakodni, inkább a bugijával foglalkozott, azt húzogatta magára, amikor megint megszólalt a telefon. – Igen? – szólt bele Cohn, majd alig egy pillanat múlva már le is tette.

– Vedd le a bugyidat – szólt rá megint.

– Mi?

– Mondom, vedd le azt a kibaszott bugyit! Egy zsarú jön, tíz másodperc, és itt van, és te fogsz neki ajtót nyitni.

– Meztelenül? – tátotta el a száját Lindy, de a hangjából némi érdeklődés is kicsendült.

– Úgy bizony, a kurva életbe, meztelenül! Mit vacakolsz már azzal a bugyival?

Cohn körülnézett, felkapta az egyik éjjeliszekekrényt az ágy mellől, a földhöz csapta. Az asztal lába azonnal kitört, de nem teljesen. Cohn még egyet csavart rajta. Most már a kezében volt az asztalláb, alig hosszabb egy pólóútónél, de az alakja a baseballdurungra emlékeztetett.

– Ha kopog, azt mondd, egy pillanat – adta ki a parancsot Cohn –, aztán kinyitod az ajtót, hátralépsz, az ajtót elengeded. Én ott leszek mögötte. Az istenit neki, térj már észhez!

Charles Dee („de csak szólítsanak úgy, hogy Charles”) nagyjából kilencvennyolc százalékos biztonsággal tudta, hogy ez az egész história nem egyéb az őrsön szokásos heccek egyikénél: kiküldjük ezt a Dee gyereket egy fura képű, vörös szakállas pasi fotójának fénymásolatával – a szakálláról lesír, hogy kézzel festették oda –, hadd kérdezgesse a népeket, hogy felismerik-e. A megrendelés, mondták a kollégák, a tetves Minnesotából érkezett. Nagyjából kilencvennyolc százalékos biztonsággal sejthető, hogy előbb vagy utóbb felbukkan egy kolléga, és jót röhög a jól sikerült beugratáson.

Szó, ami szó, Hudson valahogy túl nagy volt Dee számára. Nem született ő városi rendőrnek, kisvárosi ember, aki azt szereti, ha egy ötfős kapitányságon szolgál, ott, ahol mindenki ismeri és szereti a helyi rendőröket, ahol az egész lakosság név szerint ismeri valamennyiüket.

Azért csak elvánszorgott a 120-as ajtóig, körülnézett, felsóhajtott, eltűnődött egy pillanatra, hogy vajon mi vár rá az ajtó mögött, végül bekopogtatott. – Egy pillanat! – szólt ki egy női hang az ajtó mögül. Na, kezdődik, szontyolodott el Dee.

Kinyílt az ajtó, és ott állt előtte Lindy, teljes, nagy mellű, bikini-fazonra nyírt pompájában. Dee az első pillanatban szinte levegőt sem kapott, alig vette észre, milyen ropogósnak tűnik a nő szőrzete, amikor egy nyakigláb, meztelen férfi bukkant fel a semmiből, elkapta az ingét, és berántotta a szobába.

Dee közrendőr Hudson városka kocsmáiban sajátította el az önvédelem művészetét, péntek esténként, amikor az úri közönség verekszik. Most azonban az egyensúlya nyomtalanul eltűnt, ő maga tehetetlenül zuhant a padlóra, ott megfordult, hogy még épp észlelje az asztalka lábát, amint egyenest a szeme felé zuhan: még kiáltani sem jutott ideje.

Cohn feszes ívben csapta le az asztallábat, pontosan Dee ornyerge felé, mire a rendőr arccal visszazuhan a padlóra. Cohn ekkor tarkón vágta, Dee elnyúlt a padlón, Cohn még két ütést mért ki rá, aztán a sarokba hajította az ütőt. – Öltözködj – utasította a nőt.

– És vele mi lesz? – nézett Lindy a fekvő rendőrré.

– Hogyhogy mi lesz vele?

– Látott minket!

– Halott – intette le Cohn. – Öltözködj! És szedj össze mindent! Húzd le az ágyról a lepedőt!

– Halott? – esett le Lindy álla. A bátyja zsarú volt, egy kisvárosban: érthető, ha nem dobta fel túlságosan a látvány. Tényleg, meghalt volna?

– Halott – ismételte Cohn. Ő félig már felöltözködött. – Szedelőzködj, indulunk.

Lindy elsírta magát, de Cohn nem hagyta egy helyben álldogálni. Bepréseltek mindent a két bőröndbe, felöltöztek, Cohn lehúzta a lepedőt az ágyról, a többi ágyneműt abba csomagolta, szoros batyut kötött belőlük, aztán felhívta Cruzt. – Menj ki a járdához, nézd meg, nem néz-e valaki épp errefele – mondta neki.

– Már ott vagyok – felelte Cruz –, és nem látok senkit.

– Akkor gyérünk – döntött Cohn. Hagyta, hadd menjen Lindy előre, ő pedig az asztallábal kitámasztotta az ajtót, aztán lementek a kocsához, bedobáltak mindent a csomagtartóba, Cohn kivette a kétgallonos benzines kannát. – Indítsd be a motort! – adta ki az ukázt. Visszament a szobájukba.

Odabent meglötyögtette a marmonkannát, a fürdőszobából kihozta az összes száraz törülközőt és csinos kis kupacot emelt belőlük a padlón, lelocsolta a kupacot egy fél gallon benzinnel, az egyik törülközőt a zuhanyozó csövére fektette, a benzin maradványait igazságosan elosztotta a két szoba között, az ágyról sem feledkezett meg, végül sűrű gőzfelhőtől övezve távozott.

Két gallon benzin végül is nem más, mint sűrített energia. Elegendő ahhoz, hogy jó harmincöt mérföldre, ha nem még messzebbre, elvigyen egy Ford F150-est. És persze porrá égeti ezeket a szobákat is. Cohn felemelte az asztallábat, amellyel végzett a rendőrrel, biztos, ami biztos alapon letörölgette, bedobta a szoba közepére, aztán megcsóválta a fejét: nem lesz ez így jó.

Az utolsó néhány csepp benzint a folyosó betonjárdájára öntötte, végül magát a kannát is behajította a szobába, égő gyufát dobott az ajtó alatt átkúszó benzincsíkra, iszkolt az autó felé.

A láng csak egy röpke pillanatig időzött a benzincsíkon, aztán átkúszott az ajtó alatt, végül egy hatalmas BUMM! süvített át a motel valamennyi szobáján.

A kocsi kigördült a parkolóból, kifordult az utcára, megindult az I-94-es feljárója felé, elment a motel előtt: az odabent ülők láthatták a fekete füstöt, és egy férfit, aki rohan a recepció felé.

Már fent voltak az I-94-esen, de a füst ide is ellátszott.

– Leégett az egész, úgy, ahogy van – siránkozott Lindy.

– Te, és mi van, ha az a rendőr meg se halt? – kérdezte aztán.

– Meghalt – nyugtatta meg Cohn; mentek tovább a St. Croix folyó felé, átkeltek a Minnesota felé vezető hídon, és útközben egyszer sem hallották a tűzoltók szirénáját.

Megszólalt Lucas telefonja: a kijelzőn Carol neve jelent meg. Na, mi az? – vette fel Lucas.

– Valami szörnyűség történt Hudsonban – válaszolta Carol.

Mire Lucas kiért a helyszínre, a tüzet már eloltották. Egy helyi rendőr kis híján idegrohamot kapott a kordonon simán áthajtó Porsche láttán, bele is gabalyodott a kordonba, de csak addig őrgönghetett, míg meg nem látta Lucas igazolványát. Nem tehetett mást, odamutatott a lehető legtávolabbi pontra, hogy Lucas ott parkoljon, ő meg jobbnak látta, ha engedelmeskedik.

A parkolóban, amerre csak a szem ellátott, mindenütt rendőrautók álltak, meg két tűzoltóautó, és két mentő, háttal a motel füstölgő romjainak. A tűzvész heves lehetett, minden, ami fából volt, elszenesedett, ami meg szövetből, az porrá égett. A bejárat ajtó nyílása mellett elégett holttest feküdt, füstölgő, szénszínű borzalom.

Lucas megtalálta a rendőrfőnököt és a tűzoltók parancsnokát, de a polgármester és egy városi tanácsos is ott sündörgött a tűzoltóautók körül: épp az orvosszakértők munkáját figyelték. Lucas odabíccentett a főnöknek. – Maga kicsoda? – kérdezte a főnök, mire Lucas közölte, hogy Davenport, BMH, és ők kérték az itteni rendőrséget, hogy hordozzák körbe Cohn képét.

– Azt hiszem, Charles megtalálta az emberét – intett a fejével a holttest felé a főnök.

– Egyedül volt? Egyáltalán, tudjuk már, hogy mi történt?

– Igen, egyedül. Az átkozott marhája, nem kért erősítést – csóválta a fejét a főnök: a szeme sarkából könnycsepp indult meg lefelé. A főnök letörölte.

– Látja azt a cingár kölyköt ott? – mutatott a recepció maradványai felé a tűzoltóparancsnok: egy fiatalember állt ott, csálén álló barna öltönyben, nyakkendőtüben, épp feléjük nézett. – Ő az utolsó, akivel Charles beszélt, úgyhogy ha pontosan tudni akarja, mi történt, vele beszéljen.

Lucas biccentett, hogy érti.

– És mi a helyzet a tűzzel? Használtak gyorsítót? Meddig tartott?

– Már itt vannak a szakértők, ők azt mondják, benzin és gázolaj keveréke lehetett. Molotov-koktél, tudja. Találtak egy szétolvadt kétgallonos marmonkannát, az ágy végénél – mutatott a tűzoltóparancsnok az ágykeret és a rugók maradványaira, egy halom összetekeredett fémre.

Lucas most a szoba kiégett homlokzati falát vette szemügyre, és a falban tátozó rést: ez volt valaha az ablak. A holttesttől eltekintve nem volt itt semmi, ami ne lett volna a motel leltári tárgya: ágyak, elszenesedett asztalok, telefon, lámpa, tévé, elolvadt vekkeróra, két képkeret, a képet belőlük kiette a tűz.

– Úgy látom, nem hagytak maguk után semmit – állapította meg.

– Hát nem. A tűzvizsgálók is ezzel kezdték. Alaposan kitakarítottak maguk után.

– Nem tudom, mi szüksége volt erre annak a Cohnnak – csóválta a fejét a rendőrfőnök. – Még csak időt se nyert vele, ha nincs ez a tűz, jóval később jöttünk volna csak ki ide.

– A DNS – világosította fel Lucas. – A tűz azt is elégette. Pedig, ha itt laktak egy ideig, nyilván tele volt minden DNS-mintavételre alkalmas nyomokkal, hajszálakkal, bőrcsúszatokkal, spermával, bármivel. De a tűzben minden odaveszett.

– De hát így is tudják, hogy kik voltak – vetette ellen a rendőrfőnök.

– Tudjuk, persze. Csak épp bizonyítékunk nincs – sajnálkozott Lucas. – Ezek az emberek megöltek két rendőrt New Yorkban, ott is ezzel a mutatóval álltak elő. Felgyújtották a motelszobát. Az ottani rendőrök nem találtak semmit, se ujjlenyomatot, se DNS-t, semmit.

– New York? – vörösödött el egyből a rendőrfőnök arca a méregtől. – Megöltek két zsarut New Yorkban, és nekünk nem is szóltak? Ha tudjuk, hogy ezek rendőrgyilkosok, hát...

– Ott volt a szöveg a fotón – legyintett Lucas. – Ez is, meg az összes többi adat is.

A főnök pillantása az egyenruhás őrmesteren állapodott meg, egy negyven év körüli, homokszínű hajú, sörtebajszos emberen, az erre vállat vont, elfordult. – Egyikünk se hitte volna, hogy tényleg talál valamit – mormolta. – Tudja, csak azért küldték ki épp őt, mert... hát hiszen érti, nem?

– Mert egy seggfej volt – fejezte be a mondatot Lucas.

– Mert a többieknek más dolguk volt – igazította helyre az őrmester, ám a tekintete mást mondott: azt, hogy bizony azért, mert ez a Charles egy seggfej volt.

– Mi volt a keresztnéve? – kérdezte Lucas.

– Hát a Charles. A teljes neve Charles Dee. Volt.

Az irodában, meg előtte, a lépcsőn, vagy egy fél tucat motelalkalmazott gyűlt egybe: az izgatottan zizegő csoportból Lucas végül kettőt emelt ki, bizonyos Joshua Martint és egy Kyle Wayne nevűt. – Idézzék fel, mit mondott maguknak Dee közrendőr! – húzta magával őket a lépcső aljába. – Szóról szóra, ha lehetséges, és attól a pillanattól fogva, hogy belépett az ajtón!

A két ember kétségbeesetten bámulta egymást: Kyle zavaros, szürke szemekkel meredt a másik felé, Lucas gyanította, hogy ami a szeme mögött van, az sem kevésbé zavaros. És valóban, Kyle némi tekingetés után vállat vont, mire Joshua látta jónak belefogni. – Na, jó. Ha rosszul mondom, kijavítasz, oké? – nézett a társára.

– Jó – egyezett bele Kyle.

– Szóval ott állunk a pult mögött...

– Egyedül voltak? – kérdezett közbe Lucas.

– Aha. Szóval ott állunk a pult mögött, egyedül, Kyle is visszajött már, egy idős hölgynek segített felvinni a csomagjait, tudja, sántít a néni, én meg épp az aprót számolom a kasszában, amikor egyszer csak megáll a rendőrautó a parkolóban. Aztán bejön a rendőr, az a Charles...

– Ismerték?

– Hát, tudtuk, hogy kicsoda – vont a vállát Joshua. – Tudja, néha ő szokott az iskola előtt állni, a zebránál. Szóval bejön, van nála egy fénykép, meg is kérdezi, nem láttuk-e az embert, aki rajta van, mármint a fényképen. Megnézzük a fényképet, és Kyle erre azt mondja, hogy hű, hát ez pont olyan, mint az a langaléta!

– Aha – bólintott jóváhagyóan Kyle.

– Nekem persze fogalmam sincs, miféle langalétáról beszél, de Kyle erre elmagyarázza, hogy hát az a langaléta, a 120-asból, tudja, amelyik aztán leégett, szóval nyilván ez az, akit keresett. Charles megkérdezi, hogy biztos? Kyle meg, hogy azt honnét tudjam? Vagy igen, vagy nem.

– Nem, én azt mondtam, hogy lehet, hogy igen, de az is lehet, hogy nem – helyesbített Kyle.

– Ja, tényleg – bólintott Joshua. – Szóval Charles elindul a szoba felé, Kyle meg utána, hogy megnézzé, hova megy. Én meg számoltam tovább az aprót, a kasszában.

– Szóval utánanézett? – fordult Lucas Kyle felé.

– Aha. Illetve, nem pontosan utánanéztem, csak a fejemet fordítottam utána, mert nem akartam, hogy meglássa, hogy nézek utána. Láttam, hogy odaér a szobához, bekopog, aztán bemegy. Ennyit láttam, többet nem, mert vissza kellett jönnöm a pumpáért, tudja, eldugult az egyik toalettünk, valami idióta nagysága egy egész tekercs klozettpapírt suvasztott belé, hogy törne le a keze, de még a fajtájának is, és egyszer csak azt hallom, hogy BUMM! Rohantunk mind kifelé, ahányan csak voltunk, aztán már láttuk is a tüzet, úgyhogy kihívtuk a tűzoltókat, meg a többit.

– A rendőrön kívül senki mást nem láttak?

– Akkor nem – felelte Kyle –, csak korábban, azt a csajszit.

Megint a társára sandított, az meg vissza rá: végül Joshua szólalt meg. – Nagyon, de nagyon komoly dudái voltak, tisztára Hollywood, érti? És nem sajnálta előlünk, de nem ám! Kipakolta, ahogy kell! És bement, ha jól láttuk, akkor bement éppen abba a szobába. De mink csak akkor egyszer láttuk a csajt. Mármint azt nem láttuk, hogy pont abba a szobába ment volna, de abba az irányba ment, és szobafoglalása, az nem volt neki egy szál se.

– Mondják, barátaim, maguk, ugye, felismernek egy kurvát, ha látják? – érdeklődött Lucas.

Kyle a jelek szerint rendelkezett ezzel a képességgel, mert most csak megrázta a fejét. – Ez a nő nem volt kurva. A kurvák mindig ilyen nagy táskákat hurcolásznak. De ennél nem volt semmi, legfeljebb a kocsikulcsai. És majdnem biztos, hogy abba a szobába ment.

– Felismerné?

– Hát fel – felelt most Joshua –, ezt a csajt aztán mindenképpen felismerném.

Lucas sebtiben feljegyezte a személyleírást: középharmincas, hosszú szőke haj, középmagas, Hollywood-kompatibilis dudák.

– Egyenesen belenézett a szemembe, még hozzá jó sokáig – folytatta Joshua –, de tényleg, mintha... – elhallgatott, a folytatáshoz, úgy tűnt, egyszerűen nem talál szavakat.

– Mintha jól megtekergette volna a dákódat – segítette ki Kyle.

Lucas már indult volna kifelé, de most megállt, visszafordult. – Kyle, maga azt mondta, hogy visszajött ide a pumpáért, és aztán hallotta a robbanást. Mennyi idő telt el közben? Hogy visszaért ide, és hogy meghallotta a robbanást?

– Hát... – fogott bele a válaszba Kyle. Odament a bejárat ajtóhoz, kinyitotta, aztán visszajött, megkerülte a pultot, onnan egy kisebb folyosó felé folytatta az útját, a takarítószekekrényig, azt kinyitotta, kivette a pumpát, és visszajött vele a pultig. – Na, ez meddig tartott? – kérdezte.

– Harminc másodperc – válaszolta Lucas.

– Hát akkor harminc másodpercig – hagyta jóvá Kyle. – Nem egy nagy ügy, gyorsan megvan.

– És egyszer sem állt meg útközben? Beszélgetni valakivel, vagy mit tudom én...

– Nem. Irány a szekrény, elő a pumpa, ennyi – ragaszkodott a magáéhoz Kyle.

– Úgy is van – bólogatott Joshua.

– És amikor Dee közrendőr megállt a motel előtt a kocsijával, rögtön bejött, vagy előtte még nézelődött egy kicsit?

– Jött az nyílegyenesen befelé. Tudja, csak addig volt odakinn, amíg a kocsijától az ajtóig ért. Dee kocsija vagy öt méterre állt a bejáratától. Tizenöt másodperc.

– És meddig beszélgetett magukkal? – kérdezte Lucas.

– Megmutatta, ugye, a fotót, Kyle akkor mondta neki, amit a sarokszobáról mondott, akkor még arról is beszélgettünk pár szót, aztán elindult. Szóval... szóval csak pár szót váltottunk.

Lucas bólintott, odaadta nekik a névjegyét. – Ha eszükbe jutna még valami, bármi, hívjanak! Kiment a moteltől, visszament a rendőrökhöz, kikereste magának a tűzeseti szakértőt.

– Talált valami személyes holmit a szobában? Bármit, amit maguk után hagytak volna? Fogkefét, vagy akármit?

– Eddig még semmit se találtam. De még nem vizsgáltunk át mindent, lehet, hogy a törmelék alatt lesz valami.

– Ha végzett, hívjon fel, szükségem lesz rá – kérte Lucas. Neki is adott egy névjegykártyát.

– Aztán mire lesz jó ez az egész? – érdeklődött a tűzszakértő, mialatt a zsebébe süllyesztette a kártyát.

– A pultos fiúk azt mondják, a tűz pár perccel azután kezdődött, hogy Dee elindult a szoba felé. Szerintük öt perc sem volt az egész. Na már most, a szobájukból nem látják a recepciót: akkor honnét tudták, hogy jön feléjük egy rendőr? Márpedig tudniuk kellett, mert jutott idejük összeszedni mindent, mielőtt a rendőr odaért volna. Dee megállt a parkolóban, elbeszélgetett a pultosokkal, eljött a szobáig... Ez három perc sincs, és már ott kopog az ajtajukon! De már vártak rá, ez egyértelmű, és még egy, maximum két perc múlva már kint is voltak a motelből!

Lucas végignézett a motel házcsoportján. – Valaki figyelmeztette őket. Van egy őrszemük. Lehet, hogy most éppen minket néz.

Lucas valahogy rávette Hudson város összes rendőrére, hogy járják szépen végig a környező moteleket, nézzenek utána mindenkinek, aki egy olyan szobát vett ki, és költözött ki onnan, amelynek az ablaka arra a sarokra néz, ahol Charles Dee a halálát lelte. Valaki, erre most már simán mérget vett volna, értesítette Cohnt, hogy jön a rendőr; hogy aztán Dee miért ment be a szobába, már nem tudta a választ: hacsak Cohn nem az ajtóban fogadta, fegyverrel a kezében.

Csakhogynem senki nem hallott lövést. A szomszédos szoba lakója aludt, mikor a tűz elkezdődött, de a lövést, azt meghallotta volna. A robbanást hallotta is, felkelt, hogy megnézzé, mi történt, de lövést ő sem hallott.

Nyavalyás idióta hudsoni zsaruk, mérgelődött magában Lucas. Kiküldenek egy szál embert egy rendőrgyilkosra. Pedig ők is tudták, hogy kit kell elkapnia, de nem, ezek táncolnak tovább borotvaélen, pedig, ha máshonnan nem, a hatórai hírekből tudhatták volna, kivel van dolguk.

Apropó, jutott az eszébe. Felkapta a telefonját, Carol számát ütötte be. – Adja oda Cohn fotóját mindenkinek – mondta neki –, de tényleg, mindenkinek! Ha kell, könyörödjön, ha kell, parancsolja meg, de kerüljön bele a tévéhíradóba! És az újságokba is, lehetőleg a címloldalra!

– Mi a pálya? – kérdezte Carol.

– Csapásirányt változtatunk – magyarázta Lucas. – Már tudja, hogy a nyomában vagyunk, tehát, ha szökni akar, akkor már fut is. Kerüljön be a kép a CNN-be, az összes helyi tévébe és a közeli államokéba, szóval Missouri, Indiana és Montana is kapja meg, meg az összes reptéri rendőrség, egy olyan, mondjuk, hatszáz mérföldes körben. És a Határőrség, és Grand Portage, International Falls! Persze lehet, hogy sikerül a Városokban tartani, de ha kijut Los Angelesbe vagy Miami-ba, akkor már nemigen állíthatjuk meg. Ha kell, rimánkodjon!

– Most rögtön nekilátok – ígérte Carol –, csakhogynem itt is balhé van, az egyik tüntetés elfajult, letartóztattak boldog-boldogtalant, úgyhogy holnap ez lesz a címlapsztori.

– Hát mondja meg nekik, hogy megöltek egy rendőrt! – biztatta Lucas. – Mondja el nekik, hogy otthagyták a rendőrt az égő épületben. Mondja meg, hogy nem tudjuk biztosan, halott volt-e már akkor a rendőr, vagy sem. Erre azért csak felfigyelnek a drágalátos újságírók!

– Halott volt már?

– Igen, remélhetőleg. De nem tudjuk biztosan – mondta Lucas. – Ez fontos, Carol, ezt kell hangsúlyoznunk. Lehet, hogy elevenen égett meg! Fel kell keltenünk az emberek figyelmét!

Lucas letette: még megvárta, míg befutnak a jelentések a környező motelekből: senki sem jelentkezett ki a kérdéses szobákból.

– Hát akkor ez is zsákutca – mormolta a rendőrfőnök, mintha Lucast hibáztatná.

– Pedig lesz itt valami – fogadkozott Lucas – csak még nem találtuk meg!

– Aha, értem – ingatta a fejét a főnök. – Egyéb ötlet? Egy éppenséggel volna.

Cohn és Lindy nyugat, a Városok felé tartott az 1-94-esen. Ahogy Hudson városa elenyészett mögöttük, és átjutottak a Mississippi hídján, Cohn elővette a telefonját. Cruzt hívta.

– Szóltam a srácoknak, hogy maradjanak fedezékben, legalább holnapig – jelentette Cruz. – Épp a szobájukat takarítják. Te tudod már, hogy hova mész?

– A Hatodik utcai kijáratig, onnét meg egyenesen előre, a parkolóházig – mondta Cohn.

– Ne használd a liftet! – figyelmeztette Cruz – Csak egy lift van, ha épp vár rá valaki, megláthatnak, azt pedig még egyszer nem engedhetjük meg magunknak. Ne kerülj szem elé, amíg meg nem változtatjuk a külsődet. Veszek hajfestéket, legyen, mondjuk, fekete hajad és bajszod, szakáll nem kell. Talán még ma este elintézhethetjük az apartmant, aztán tűnés innen!

– Jó. Talán. Mikor jössz?

– Egy félórával utánatok – felelte Cruz –, még meg kell vennem a hajfestéket.

– Rendben, szia!

Mialatt ő beszélt, Lindy elrendezte a két lepedőbe zsúfolt holmikat a hátsó ülésen, kilapította a csomagot, rátette a két bőröndöt, aztán kivárta, míg Cohn akkurátusan leelőz egy kamiont, csak aztán mászott vissza előre. – Remélem, meghalt – szólalt meg –, remélem, nem elevenen égett halálra.

– Kuss. Bocs, de gondolkoznom kell – ripakodott rá Cohn: gondolkozott is egy ideig. – Cruz azt mondja, megszerezték a fényképemet. De honnét? Hogyhogy tudják, ki vagyok? Atyaisten, mi történhetett itt?

– Az, hogy valaki beköpött – felelte Lindy.

Cohn feléje fordult, meglátta a szemében a hirtelen felvillanó idegességet. – Kösz szépen, drágaságom. Erről, amit most mondtál, az jut az eszembe, hogy valószínűleg nem te voltál az.

– Ha az a tetű Spitzer itt volna, azt mondanám, hogy ő volt az – folytatta Lindy.

– Az elején itt volt – vallotta meg Cohn némi csendes tűnődés után.

– Tényleg? – lepődött meg a nő. – És most hol van?

– Elment – válaszolta Cohn.

– De lehet, hogy csak utána dühödött be rád...

– Elment – ismételte meg Cohn, de mintha hóviharban volna, olyan fagyos hangon.

– Aha. Most már Lindy is értette. – Értem – nézett maga elé merev tekintettel. – De talán még azelőtt köpött be, hogy... elment.

– Ha ő lett volna, akkor a zsaruk pontosan tudják, hol és mikor keressenek – ellenkezett Cohn.

– Nem hinném, hogy a srácok köptek volna – szólt röpké hallgatás után Lindy.

– És én sem – rázta meg a fejét Cohn. – Először is azért nem, mert benne voltak már egy-két közös gyilkosságban, tehát nemigen lenne kedvük zsarukkal cseverészni. De ha mégis, akkor már rég elkaptak volna. Akkor is ott voltak, amikor Spitzer elment.

– És ez a Rosie, vagy hogy is hívják, ő is – tette hozzá Lindy.

– Igen, ő is – bólintott Cohn: most eszébe jutott, hogy Cruz ellenezte a gyilkosságot, éspedig olyan érvek alapján, amelyek most már korántsem voltak olyan meggyőzőek, mint akkor.

– Tudod, ez a Rosie – kezdte újra Lindy – lehet, hogy nem csak beköpött. Érted, mire akarok kilyukadni, nem?

– Azt hiszem – vélte Cohn –, de azért csak mondd ki!

– Lehet, hogy van neki valami terve, amiről mi nem is tudunk. Ez a nő, ez tényleg... Szóval, olyan kis bonyolult. Szerinted honnét szerzi az infóit? Egyáltalán, mit tudunk róla?

– Már sokszor dolgoztunk együtt – vette a védelmébe Cohn. – És háromszor, amikor még Jerry is velünk volt, tudod, a balesete előtt.

– Néha kíváncsi volnék, mi lehet azzal az emberrel, aki Jerry szívét kapta – révedezett Lindy.

– Nem tudom – csóválta meg a fejét Cohn. – Most nem is érek rá, Rosie dolga jár a fejemben. Igazad van, nem valószínű, hogy beköpne minket, mert akkor mi is beköphetnénk őt. Nyilván ő sem örülne, ha kiderülne, hogy ő tervezte ki a rablást, ami rendőrgyilkosságokkal végződött. Egész pontosan három rendőr meggyilkolásával. Ha köpött volna, nem figyelmeztetne minket előre. Nem, itt valami más van.

– Mindjárt le kell fordulnunk – mutatott előre, az útjelző tábla felé Lindy.

– Vagy inkább fel, én most már ettől kezdek félni – mormolta Cohn.

Az új helyük volt a végső mentsvár: Rosie azért bérelte ki, hogy legyen hova visszahúzódni, ha nagyon nagy baj van. Amikor kivette az apartmanház bemutató lakását, figyelmeztette is az ügynököt, hogy többé nem mutathatja meg a reménybeli lakóknak. – Harmadik hónapja, hogy a kutya se kíváncsi rá – szégyenkezett válaszul az ügynök. – De, ha mégis jelentkezne valaki, majd mutatok neki egy másikat.

Cohn megállt a parkoló bejáratánál, beütötte a kódot, a kapu kinyílt, Cohn lehajtott a rámpán, beállt az előre kibérelt helyére. Kiszálltak, felmentek a lépcsőn, öt emeletet. Bekukucskáltak a folyosó ajtaján, csak az után léptek a folyosóra, hogy meggyőződtek róla, semmi mozgás az emeletükön – hat lakás volt itt, de csak kettőben laktak –, és iszkoltak az ajtajuk, a 402-es elé.

Ahogy beértek, Cohn máris hívta Cruzt: ő még az autójában ült, útban St. Paul felé.

– A motel már tisztára úgy néz ki, mintha itt tartanak a rendőrök nagygyűlését – újságolta. – Kinyírtad a zsarut?

– Nem volt más választásom – mentegetőzött Cohn. Közben kinézett az ablakon. Egy parkot látott, a fűvön harminc-negyven béketüntetővel: úgy mászkáltak körbe, mint akik elvesztettek valamit. Talán a békéjüket, gondolta Cohn. Egy lány a biciklijét tolta a túloldali járdán, aztán a parkolóórának támasztotta, odalépett egy fehér furgonhoz, oldalán Channel Three felirattal, bekopogtatott az ablakán.

Cruz közben csak hallgatott, de Cohn várt türelmesen, tudta, hogy Cruz majd csak mond valamit. Így is történt. – Tíz perc, negyedóra, és ott vagyok – ígérte.

Az utca túloldalán valaki, mindegy, hogy ki, kinyitotta a furgon ajtaját, és a lány beszállt.

Frank és Lois a furgon végében ültek, pizzát majsztak. – Ne hagyd ott így a biciklidet, még lenyúlják! – nézett fel a pizzájából Frank.

– Tényleg? – kerekedett el Letty szeme az álmélkodástól.

– Miért, mit képzeltél? – vont a vállát Frank – Nézz már ki, mekkora tömeg gyűlt össze!

Tehát Letty szállhatott ki megint, tekerhette le a bicikliláncot a nyereg alól, hogy a biciklit a parkolóórához kösse. Visszaült a furgonba. Lois, a magas, rövid kefefrizurás, fekete hajú nő feléje kínálta a pizzáját. – Gomba van rajta, meg pepperoni – árulta el.

Letty elvett egy szeletet: ebben a pillanatban döbbsent rá, hogy mindjárt éhen hal. Evés közben fordult Frank felé. Ez a Frank is rövid, de göndör haját viselt, hozzá kerek arcot, keret nélküli szemüveget, vastag, húsos orrot, keskeny, finom rózsaszín ajkakát és rozsdavörös, lassacskán őszülő szakállat. Másodsorban arról volt híres, hogy remek operatőr, elsősorban pedig arról, hogy egyszer egy kurva, a piac alsó szegmenséről, orális szolgáltatásban részesítette, fényes nappal, a University Avenue kellős közepén, Frank nyitott tetejű Sebring kabriójában. Nem elég, hogy elkapták miatta, de még videóra is vették a produkciót.

Azóta azonban sok víz lefolyt már a Mississippin, bár ahhoz talán mégsem elég, hogy Letty ne épp őt kérdezze meg, hogy hol találhatna egy olyan igazi, filléres kurvát. És Lois is Frank felé fordította, ha nem is az arcát, de legalább a szemét, ahogy a kérdés elhangzott. Frank a maga részéről épp egy gombával foglalatostkodott a pizzájáról, előbb lehántotta a bőrét, aztán jól megnézte magának, csücsörített egyet, végül hamm! bekapta. Rágicsált egy kicsit, mielőtt megszólalt volna. – Hány éves is vagy te? – kérdezte.

– Az mindegy – hessegette el Letty –, a kérdésre felelj! Láttam az újságban, hogy a rendőrség felszámolta a University Avenue-t, de most, hogy itt ez a nagygyűlés, csak kitaláltak valamit!

– Mire kéne az neked? – kérdezte válasz helyett Frank.

– Egy sztori miatt – vágta rá Letty, és egy pillanatig maga is elhitte, amit mondott. Tény, hogy egy sztori körvonalait érezte kibontakozni a fejében.

– Fiatal vagy te még ahhoz, hogy kurvákkal forgass – akadékoskodott Lois is. – Felejtsd el!

– Hol? – nézett makacsul Frank szemébe Letty.

– Ha az apád megtudná, hogy erről még csak kérdezni is mersz, hát... – nyüzgítette Frank.

– Na, ide figyelj! Kaptam egy fülest az egyik haveromtól – hazudta Letty. – Olyan anyag, hogy egyedül én tudnám leforgatni, és elég látványos lehetne. Van egy osztálytársnőm, aki sulis után az utcán melózik, hogy hol, nem tudom, de itt St. Paulban, ebben biztos vagyok. A fiúja vitte be az iparba, hogy legyen miből kokaint venni. Én meg szeretném megtalálni, hogy hol ácsorog. Gondolj bele, még csak tizennégy éves! Mást nem akarok tőle, csak megtalálni, és elbeszélgetni vele. Micsoda sztorit lehetne ebből kihozni!

Ami a sztorit illeti, abban igaza is lehetett volna, eltekintve attól a körülménytől, hogy az ujjából szopta az egészséget. Végül is, az Ikervárosok egyik legelíteltebb gimijébe járt: ha kiderül, hogy az egyik kis osztálytársnője alig tizennégy évesen máris szaxizik a nagygyűlésre özőnlő republikánusoknak... Na, az aztán szép kis sztori lehetne!

– Ha Jennifer belemegy – próbált alkudni Frank: Jennifer Carey volt Letty mentora a tévénél.

– Arra nincs idő – vágott közbe Letty. – Ahogy lehet, beszéllek vele, de az osztálytársnőm, Betsy, igen, ez a neve, hogy Betsy, most is valószínűleg ott áll a sarkon. Tudnom kell, hogy...

– Nekem ehhez semmi közöm – mosta a kezeit Lois.

– Szerintem – sóhajtott fel megadóan Frank – a Wabasha-Negyedik-Market sarok környékén kéne keresned, a Radisson és a Rice Park között, St. Peteméi. Ott járkálnak a gyűlésezők.

– Majd meghálálom valahogy – fogadkozott Letty. – És kösz a pizzát! Ahogy találkozom Jenniferrel, azonnal beszéllek vele!

A következő állomás a Városháza volt, itt is lelakoltta a biciklit. A környék nyüzsgött a zsaruktól, olyan parolikkal, amiket Letty még az életében nem látott: jöttek Illinoisból, a két Dakotából, de Virginia és Wisconsin is ideküldte rendfenntartó közegei legjavát, akárcsak Cedar Rapids városa: rendőrök lóháton – a lovak fejét szemellenző védte –, rendőrök fekete gyakorlóban, hosszú tompfákat lebegtetve.

Ügyet se vetettek a lányra, aki bement a Radisson főbejáratán, átsétált a szálloda haliján, aztán a hátsó kapun ki a Wabasha járdájára, hátha ott megtalálja a tolószéket és a kövér nőt, aki tolja – de egyiküket sem látta sehol. Megkerülte a tömböt: most a St. Paul hotel következett. Ide a hátsó ajtón ment be, és a főbejáraton jött ki, ahol sikerült felhívnia magára a portás figyelmét. – Mondd, te nem a Channel Three tévénél vagy? – kérdezte az ajtónálló, ahogy Letty ellépett előtte.

– De igen – vallotta be Letty –, és lehet, hogy tudnál nekem segíteni. Egy nőt keresek, olyan tizenhét körül lehet, kissé kövér, fekete ruhában jár, és olyan... olyan kis szomorkás.

– Nézz már körül! – vonta meg a vállát a portás. – Tízezerszámrá mászkálnak itt az emberek!

– Értem. Azért kösz! – intett búcsút Letty. Átvágott az utcán: a parkban éppen a színpadot ácsolták, fehér-piros-kék molinóval, reflektorokkal, kamerákkal a színpad három oldalán: Letty látta is a kamerák körül szorgoskodó népeket, a hátukon viselt felirat szerint az MSNBC embereit. A színpad körül eddigre tekintélyes tömeg verődött össze, de Letty átlábalt rajta. Épp a szökőkút közepében álló bronzleányka mellé ért, amikor egy pasas, a gomblyukában McCain-kitűzővel, ráköszönt. Letty válasza sem méltatta, lépdelt tovább, átvágott a parkon, ki a Negyedikre, szembe a tömeggel: mindenki az Xcel Center, a nagygyűlés központja felé sietett, aki meg nem, az vissza a Radissonba.

Még egy kör ezen a terepen, aztán le St. Péter felé, a szabadtéri plázához, a padon piknikelő népek közé, plázázni: itt aztán meg is látta a tolókokat. Ott parkolt a Juicy nevű bár előtt.

Whitcomb épp beszélgetett, a másik férfi a padon ült, mindketten sörösdobozt szorongattak a markukban. Letty jó öt percig leste őket a tömeg fedezékéből: a nő egyszer sem bukkant elő.

Nyilván odakint sétál valahol.

Mihez kezdjen most, kimenjen az utcára a nő után, vagy nézze tovább, mire jut Whitcomb? Eddig mindig a nő vezette a furgont, előbb vagy utóbb tehát itt kell kikötnie – viszont akkor az sem kizárt, hogy együtt szépen távoznak, ő meg hoppon marad. Törte a fejét Letty, törte, a fél szeme közben mindvégig Whitcomb tolószekén: végül azt sütötte ki, hogy mégiscsak kimegy az utcára, végigjárja a plázától a parkig, és vissza, és közben jól nyitva tartja a szemét.

Nekiindult. Egyáltalán, jutott eszébe, meddig tarthat egy menet egy pasival? Gyerekkorában megesett néha, hogy az anyja pasival jött haza, azok meg, ha nem maradtak ott éjszakára, egy-két óra múlva leléptek. Volt, aki egy órát se várt. De a muter nem pénzért csinálta, tehát lehet, hogy azok a pasik úgy gondolták, egy kis lábatlankodással meg dumálással igazán tartoznak azért a sok jóért, amiből kijutott nekik. Vagy a fene tudja.

És Whitcomb csajával akkor is más a helyzet.

Jó óráig ténfergett a csúcsforgalomban, mire végre megpillantotta a nőt, akkor viszont száz méterre, ha voltak egymástól, és ötvenre Whitcomb tolószekétől, a Juicy előtt. Letty a lány nyomába iramodott, szedte a lábát, ahogy csak bírta, de esélye sem volt: a nő már be is fordult a sarkon. Whitcomb valahol a pláza közepe táján üldögélt, Letty igyekezett, hogy olyan óvatosan forduljon be a sarkor[^], amennyire csak lehet, nehogy a végén még egymásba akadjanak, ha azok ketten elindulnának – de, nagy megkönnyebbülésére, a sarok után azt látta, hogy Whitcomb egy tapodtat sem mozdul, inkább a nő megy oda hozzá, és melléje telepszik.

Egy negyedórát maradt, Letty diszkrétan figyelte a rejtekhelyéről, egy szendvicsfaloda ajtaja mögül. Innen úgy tűnt, mintha veszekednének, a nő talán sírt is. Végül feltápáskodott, nehézkesen, mint a százévesek, és elindult, egyenest Letty felé. Arad belőle a rosszkedv, akár a reggeli köd, gondolta Letty, ha hozzáérnék, az ujjaimmal is érezném.

A járdán érte utol, a pláza előtt. – Hé, kiscsaj! – kiáltott utána.

Briar megfordult, a szemében teljes zűrzavar tükröződött. – Mármint... hogy... én?

– Aha – villantotta ki legszélesebb tévévigyorát Letty. – Te vagy a Randy barátnője. A Mekiben találkoztunk, a múltkor, én két haverommal voltam, nem emlékszel?

– Ja, de... Csak nem ismertelek fel, bocs. Szia! Mit csinálsz itt?

– Ja, semmit, csak egy tévéstábbal vagyok. Fiatalokról veszünk fel anyagokat, ilyenek. Veled? Mizujs?

Briar szemei mintha az arcába süppedtek volna: Randy járhat a fejében, gyanította Letty, hogy ő mit szólna ehhez a kis csevejhez itt. – Neki nem mondom meg, hogy dumáltunk – vágta ki villámsebesen.

– De tényleg ne, jó? – A nőnek még a nyelve is kivillant nagy izgalmában.

– Hogy hívnak? – kérdezte Letty.

– Szerintem nem nagyon kéne itt dumálgatnunk. Ha Randy kell, ott ül, a sarok mögött.

– Tudom – bólogatott Letty. – De én veled akarok beszélni, Randy egyáltalán nem érdekel, mi érdekeljen egy szadista seggfejen, aki kutyakorbáccsal esik neked? Mert azzal, ugye?

Briar csak nézett, hallgatott. Aztán utánanézett Randynek, nem látta. – Tiara – nyögte ki.

– Az mi?

– Az a nevem. Tiara.

– És az igazi neved?

– Ez az igazi nevem – makacskodott a nő, de látta, hogy Letty csak a fejét csóválja, úgyhogy feladta. – Juliet. Briar.

– Hát szia, Juliet. Én meg Letty vagyok. Vagy ezt már tudtad? A nevemet tudtad már, vagy csak az apámét?

– Te tudsz erről?

– Tudok én mindent. Azt is tudom, mit keres Randy abban a tolószékben: annyit kapott, hogy már felállni se bír. Pedig agyilag se valami penge. Na, mindegy, gyere, meghívlak egy kólára.

– Figyelj, te tényleg tévés vagy? Mert nagyon nem úgy adod elő magad! – hitetlenkedett Briar. Körül is nézett. – Ha tényleg tévés vagy, hol a stábod? Meg a cuccaitok?

– Lent, a Mears parknál. Na, várjál! – azzal Letty előkapta a telefonját, Loist hívta. – Szia! Ott vagytok még a parkban?

– Nem, már feljöttünk a Capitolhoz, itt nyomulunk, hátha nekünk is benyomnak egyet. Hát te? Előkerítetted a kurvádat?

– Elő. Figyelj, lehetne, hogy átjöjjetek ide? A Wabashja és az Ötödik sarkánál vagyunk, és a csaj nem hiszi el, hogy tévés vagyok!

– Mintha azt mondtad volna, hogy az osztálytársad – emlékeztette Lois.

– Igen, de nem közeli osztálytárs – vigyorgott Letty a telefonba. Hoppá, ez bukta volt.

– Na, ide figyelj! A zsaruk lezárták az Ötödiket, viszont a Cedaron még átvergődhetünk. Cedar-Ötödik sarok? Öt perc múlva?

– Ott várunk – csapta össze Letty a telefont. – Ne vacakolj már annyit, pár percre csak ráérsz!

– De ha Randy rájön, hogy...

– Nem jön rá semmire – vágott közbe Letty. – Járnai se tud, mi meg egyre messzebb kerülünk tőle. Szedd a lábad, kiscsaj, lazulunk egyet, ahogy elnézlek, rád fér!

Briar lesunyta a fejét, de Letty megragadta a karját, és vitte, át az utcán, le a domboldalra, a Cedar felé. – És honnan lett neked ez a szép neved, hogy Tiara? – kérdezte útközben.

– Randy adta. Azt mondta, ha a show-bizniszben akarok valamit, nem hívhatnak úgy, hogy Juliet, az olyan régies.

– Baromság! – fakadt ki Letty. – Juliet, az egy nagyon jó kis név, a Rómeó és Júlia például, biztos ismered, az egy szám, a fateromnak megvan iPodon, valami öslények játsszák, Dire Straits vagy mi a nevük, megvan? Nincs? Ha akarod, letölthetem neked!

Letty, még gyerekkorában, a maga idejében, a maga helyén és az anyjával a háta mögött, eltanult egy-két dolgot, amitől most már, ha akart volna, sem tudna megszabadulni. Például az osztálykülönbség iránti csálhatatlan érzékét. Messziről kiszagolta, ki gazdag, ki szegény, kinek van esze, kinek nincs, kiből lesz valami, és ki tette volna jobban, ha inkább meg se születik. Kitanulta azt is, hogyan kell megtartani a három lépés érzelmi távolságot, vagyis az optimális megfigyelőállást bárkivel szemben, akivel csak dolga akad. Jennifer Carey is birtokában volt ezeknek a képességeknek. – Ha igazán akarod, nagymenő riporter lehet belőled – mondta neki egyszer –, megvan hozzá az eszed, és láttam, ahogyan figyelsz.

Letty tudta magáról, miről árulkodik a külseje: arról, hogy jó családból való, gazdag, született osztály kedvence. Pedig nem volt kötelező ilyennek lennie, ezt az attitűdöt csak a tévés meló miatt vette fel. De, ha akarta, tudott ő eszes kölyöknek is kinézni: az másmilyen, nem annyira tip-top; sőt, ha akarta, bármikor tramplinak is álcázhatta magát. Néha meg is tette. Ilyenkor figyelt, nem tett semmi mást, csak figyelt, szakadatlanul csak figyelt...

Ma jeans volt rajta, de nem akármilyen, hanem designer-jeans, a trikóját butikban álmodták, nem holmi áruház polcáról szedték le, a csukája kecses és olívdzöld, rozsdaszín fűzővel, a napszemüvege pedig kicsi és ovális és csillog-villog. Ő meg karcsú, magas a homloka, maga a megtestesült jó házból valóság, ráadásul ezt tudta is magáról. Ha pedig nem tudta volna, akkor leolvashatja a Juliet arcáról: róla lesírt, hogy nem tudja, mit kezdjen a helyzettel, ahogy így kart karba öltve sétál egy gazdag, nagymenő úrilánnyal.

Egyelőre annyit sikerült elérnie, hogy Juliettel elbeszélgettek a művésznevekről, aztán a ruhákra tértek át, végül Randy került szóba. Igaz, csak annyi, hogy Juliet beszélni se akar róla. Most inkább ő kérdezett, miközben egyre lassított, bár a karját nem húzta ki Letty karjából. – Te tudod rólam, hogy én mit melózok? – kérdezte.

– Aha – fénylett fel Letty arcán újra a jól ismert, és ezerszer begyakorolt műmosoly.

– És ezért akarsz beráncigálni a tévédbe? – húzódott el tőle Juliet.

– Á, dehogy! Egyáltalán nem akarlak beráncigálni semmiféle tévébe. Abból csak bajod lenne – nyugtatta meg Letty. – Csak be akarom neked bizonyítani, hogy a tévénél vagyok.

– Miért?

– Mert aggódom miattad – váltott komolyra Letty. – Hány éves vagy te?

– Tizenhat. Illetve tizenhét leszek.

Letty alig akart hinni a fülének. Ez a nő jó néhány évvel többnek tűnt.

– És mióta csinálod?

– Négy hónapja.

– Jézusom! – tört ki a részvét Lettyből. – Te, hidd el, én annyira félek miattad! Főleg, hogy nem tudom, mire készül ez a Randy. Figyelj, ha csak egy ujjal hozzám nyúl... Az apám szerintem egyből kinyírná. Mert rájön, az biztos. Randy hiába próbálná titkolni, amilyen seghülye.

– Annyira azért nem hülye – vette a védelmébe Juliet.

– Még annál is hülyébb! – heveskedett Letty. – Ha volna esze, nem laknátok abban a putriban. Ha volna esze, nem csukták volna le eddig vagy négyszer, de lehet, hogy ötször. Pedig még harminc sincs.

– Huszonnégy – vágta rá Juliet.

– Na ne! – húzta fel a szemöldökét Letty. – Nézd meg a személyijét, ha tudod, abban benne lesz, hogy majdnem harminc. Csak hazudik, mint a vízfolyás.

Juliet megint a pláza felé nézett, látszott rajta, hogy újra rájön a félsz. Akárha az 1984 szereplőinek egyike lenne: mintha épp most kapták volna rajta, hogy a Nagy Testvérről pletykál.

– Jó, de azért nem hazudik mindig – próbálkozott.

– Dehogynem. Mindig. Hazudik éjjel, hazudik nappal... Ebből él. Hogy hazudik.

– Hát – vette szemügyre a járdát jó alaposan Juliet –, igen...

Letty erre már nem akart válaszolni, csak nézte némán a nőt.

– Jön a kocsink – vette észre a furgont, ahogy eléjük kanyarodik.

– De én tényleg nem mehetek el veletek – kezdte volna Juliet, de hiába, ő maga is tudta, hogy látszik a szemében a kíváncsiság.

– Miért nem? Melóznod kell?

– Persze – nézett végig az utcán Juliet.

– Mennyit kapsz egy menetért?

– Egy százast.

– Százast? Annyi a taksád?

– Hát nem kapom meg mindig, de Randy ennyit akar. Ha meg nem szedem össze, akkor...

– Tudom, Láttam a kutyakorbácsot. Jártam nálatok.

A furgon melléjük ért, Lois leengedte az ablakot.

– Mi a helyzet? – nézett ki a kocsiból. A szeme megállapodott Juliet arcán.

– Mehetnének pár kört? Mert megmutatnám Julietnek a berendezéseket – magyarázta Letty. – Ja, és nem tudnál kölcsönözni valamennyit?

Lucasnak támadt egy ötlete: felhívta Jonest, a minneapoliszi zsarut.

– Beszélnem kell még egyszer az áldozatokkal – hadarta a telefonba –, szedd össze őket, amilyen gyorsan csak tudod! Remélem, nem jelentkeztek még ki a szállójukból!

– Nem, itt vannak még. Mit akarsz tőlük?

Lucas előadta neki Charles Dee halálának történetét.

– Igen, ebben lehet valami – ismerte el Jones. – Wilson is kórházban van még. Találkozzunk ott! Ami a szállodákat és a moteleket illeti, még semmi hírem sincs.

– Persze, mert itt szálltak meg, Hudsonban. Mennyi időbe telik, amíg egybetereljük ezeket az embereket?

– Mire ideérsz, megleszek veled, remélem. Ember, nagyon nem tetszik nekem ez a Dee-történet. Azt hallottam, hogy leszedtek valakit, de hogy pontosan kit, azt senki sem tudta megmondani. Biztos, hogy a mi embereink ölték meg?

– Kilencvenöt százalék – kockáztatta meg Lucas. – Bizonyítani persze ezt sem tudom, ahogy semmit sem.

– Az a nyomorult meg talán épp most száll fel a gépére, aztán irány Brazília.

Lucas még megkérte a hudsoni rendőrfőnököt, hogy mindig értesítse, ha történik valami, aztán elköszönt, és elindult nyugatnak, még hozzá inasakadtából: a St. Croix folyón épp regattát rendeztek, vagy két tucat vitorlás bukdácsolt a hullámokon, aztán átért a hídon, már Minnesotából hívta fel Lily Rothenburg manhattani számát. A férje vette fel, de vállalta, hogy odahívja az asszonyt.

– Na, mi a helyzet? – köszönt be Lily a telefonba.

– Hogy van egy halottunk, az. Cohn ölte meg. Személyesen, azt hiszem – mondta Lucas. – Aztán felgyújtotta a motelszobáját, úgyhogy bizonyítékunk sincs, eltekintve attól, hogy két agyalágyult motelportás azt hiszi, hogy esetleg felismernék.

– A rohadt életbe!

– Kitapétáztam a fényképével a várost – folytatta Lucas.

– Nem ártana, ha te is megtennéd ugyanezt New York körzetében. És minden országos tévécsatornánál. Ha szökni próbál, meg kell nehezítenünk a dolgát. Ha még mindig itt van valahol, próbáljuk a helyén tartani, ne hagyjuk, hogy repülőre szálljon, vagy vonatra, vagy bármire, ami mozog.

– Felhívok egy-két embert – ígérte Lily. – A Today valamelyik adásába talán be tudom nyomni a képét, mondjuk, a holnapiba. Talán, talán-talán a Jó reggelt, Amerika is leadhatná. A CNN bonyolultabb, ott előbb fel kell hívnom valakit, aki talán fel tud hívni valakit, aki...

– Mindegy, csak csináld – csapott le az ajánlatra Lucas.

– És a USA Today? Ott van ismerős?

– Egy lelket sem ismerek onnan. De... az sem kizárt, hogy rá tudom venni a polgármestert, hogy hívjon fel valakit.

– Mindegy, bármit, csak csináld, Lily!

Bevásárlóközpontok előtt száguldott el, aztán lassítania kellett, közeledett St. Paul belvárosa felé, az egy lépés előre – két lépés hátra típusú forgalmi helyzetbe: végül Minneapolisba ért. Épp a Mississippi felett járt, a hídon, mikor megcsörrent a telefonja. A kijelzőn Jennifer Carey neve jelent meg, tehát Letty az: ha a tévénél volt, mindig az ő telefonját használta.

– Na, mi van? – vette fel.

Csakhogy ezúttal valóban Jennifer Carey hívta. – Azt hiszem, erről mindenképpen beszélnem kell veled – kezdte –, de ha elárulod, hogy tőlem tudtad meg, megöllek. De komolyan!

– Rendben. Zendíts rá!

– Letty reggel kiment a városba, mielőtt még beértem volna – zendített rá Jennifer. – Én meg, tíz perce sincs, összefutok egy Lois Cline nevű riporteremmel... de hiszen ismered, nem?

– Aki úgy néz ki, mint egy ceruza, fekete szőrpamaccsal a végén?

– Az. És ez a Lois azt meséli, hogy Letty a nyakába vette a belvárost, egy kurvát keres, aki mellékesen az osztálytársnője. Lois nem biztos benne, hogy Letty igazat beszél, mindenesetre a lelkére kötötte, hogy ne nagyon barátkozzon kurvákkal.

– Jaj istenem...

– Á, ez még semmi, a java csak most jön! Egy órával az előbbi beszélgetés után Letty leinti a stábkocsit, és ott van vele a lány, akiről beszélt. Na, rajta aztán meglátszik, hogy mivel keresi a kenyerét – mesélte tovább Jennifer. – Letty rávette, hogy beszéljen a munkájáról, mármint arról, amit az utcán végez. Ugyanis a fejébe vette, hogy riportot készít egy kiskorú kurvával, aki a választási nagygyűlés idején a republikánusokat szopogatja.

– Jézusmária – nyögött fel Lucas: érezte, ahogy az erek kidagadnak a homlokán.

– Jó, de azért azt se felejtjük el, hogy annak a lánynak van szeme, és tökös kiscsaj – csitígtatta Jennifer. – És szemmel láthatóan megvannak a megfelelő forrásai is.

– Szentséges Jézuskám, ez egyre rosszabb lesz – sopánkodott Lucas. – Most hol lehet?

– Valahol St. Paul belvárosában. A mobilján hívtad már?

– Nem. És te?

– Én sem, mert akkor egyből rájönne, hogy tőlem tudsz az ügyeiről – mentegetőzött Jennifer –, azt meg nagyon nem szeretném.

– Értem. Hát akkor minden jól. Ja, és kösz!

Letty a harmadik kicsöngésre vette fel.

– Hol vagy? – tért azonnal a tárgyra Lucas.

– A Capitol előtt. Épp indul egy hatalmas menet, vannak vagy egymillióan, egy fickót látok, fekete zászlóval a kezében...

– Menj haza – vágott közbe Lucas.

– Miért?

– Menj haza! Hívom az anyádat, hogy menjen ki érted.

– Biciklivel vagyok – felelt Letty –, de most itt kell maradnom.

– Letty, most azonnal indíts haza!

Hosszú csend.

– Ki köpött be? – kérdezte végül Letty. – Lois?

– Menj szépen haza, Letty – tért ki a válasz elől Lucas.

– Baromság! Megyek a tüntetők után a biciklimmel. Ilyen buli csak egyszer fordul elő az ember életében! Majd a tüntetés után hazamegyek. Egyébként már nem Juliettel vagyok.

– Letty, a kutyaúristenit neki!

– Leteszem – közölte Letty. – Leteszem és kikapcsolom, ha egyszer képtelen vagy felnőtt módjára megbeszélni a dolgokat – és azzal tényleg le is tette.

Lucasnak már volt ideje megfigyelni, hogy az életét benépesítő nők havonta legalább egyszer bohócot csinálnak belőle. Ha nem Letty, akkor Weather; ha nem Weather, akkor Jennifer Carey, Lucas másik lányának az anyja; ha ő sem, akkor Elle Kruger, a gyerekkori barát, aki apácának állt; legvégső esetben pedig Carol, a titkárnője. Ezek a nők, gondolta Lucas, amikor erre is jutott ideje, külön-külön is bolondok, hát még együtt! Viszont, ha ők nem volnának, ki adná meg az élet utánózhatatlan édességét?

Most már Minneapolis központjában járt, így inkább azon kezdett el tűnődni, hogyan is tudna a lehető legsimábban visszafordulni St. Paul felé, amikor hirtelen az eszébe ötlött, hogy, ha megfordul, (a) a tömegben nem találja meg Lettyt; de (b) ha mégis megtalálná, mit kezdenek a biciklivel? Elvégre ez a kocsí egy Porsche; továbbá (c) ha megtalálja, lehet, hogy erőszakkal kell beültetnie a kocsiba? Amilyen ez a Letty, még képes, és segítségért kiabál.

Bár azt talán mégse... Valószínűleg beérné némi durcázással, tetézve néhány könnyecseppel, ami azért elég ahhoz, hogy ízzé-porrá törjünk egy érző apai szívet.

Rádásul Letty azt állította, hogy már nincs a kurvával. És általában nem szokott hazudni, bár azért ez is megesik néhanapján. Tény, hogy a legkeményebb kölyök, akivel Lucas ebben az életben összefutott, és a legmakacsabb is.

No de mégiscsak! Mélyet sóhajtott, ellazította a kormányra fonódó tenyerét. Várj csak, míg hazaérek, amit ezért kapsz, egy életre megemlegeted, morogta magában. Feladta a küzdelmet, hogy találjon egy helyet, ahol megfordulhat, gurult tovább Minneapolis központja felé.

John Wilson egyenes háttal ült a kórházi ágyában: a kötést már levették a fél szeméről: olyan benyomást keltett, mintha sokkolóval simogatták volna meg. Épp egy epersékkal bajmólódott, amikor Lucas megérkezett, szürcsölve szívogatta ki az utolsó csepp tejszínhabot a pohárból. Jones a légkondínak támaszkodva álldogált, onnan intett Lucas felé. Wilson asszisztense, Lorelei Johnson, és Bart Spellman, a harmadik áldozat az ágy melletti székeken kucorogtak.

Lucas elmondta nekik Charles Dee történetét. – Úgyhogy maguk tulajdonképpen mázlisták, barátaim – fűzte hozzá –, magukat csak alaposan elnászpángolták, most viszont már gyilkolnak. Mi tudjuk, hogy ők voltak azok, ők pedig tudják, hogy mi tudjuk. Lehet, hogy a legközelebbi áldozatuk már nem lesz olyan szerencsés, mint maguk.

– Rick meg – intett a fejével Wilson Jones felé – azt mondja, magának lett egy ötlete.

Lucas az alsó ajkára szorította a kisujját, így segített magának kitalálni, hogyan is adja elő a mondókáját. – Na, nézzük csak – fogott hozzá –, valahol a történet során, néhány napja, vagy néhány hete, nem tudom, valaki megadott minden információt Cohnnak, hogy maguk mikor érkeznek, hol szállnak meg, mennyi pénzt hoznak, talán azt is, hogy meddig marad maguknál az a pénz. Nem kérem, hogy vallomást tegyenek, csak megpróbálok rájönni, hogy mi történhetett. Valaki tudott mindarról, amit az előbb elmondtam, és értesíthette Cohnt. Mármost az a kérdés, ki lehetett az, akinek megvoltak a kellő információi, mindkettejükről? Az összes részletről?

Wilson és Spellman egymást bámulták nagy értetlenül, végül Johnson merészelt megszólalni. – Talán az utazási iroda? – dobta be az ötletet.

– Nekünk a Dole intézi az utazásainkat – mondta Wilson. Spellman csak a fejét rázta: ő a neten foglalta le a szobáját, közvetlenül a szállodánál.

– Talán valaki a szállodából – kockáztatta meg Wilson.

– De ők honnan tudhatnának a pénzről? – ellenkezett Johnson.

– Na és valamelyik lobbicsoport Washingtonban? – javasolta Lucas.

– Ugyan – legyintett Johnson –, azok másról se beszélnek, mint hogy ki kivel, szobaszámokat azok nem tudnak, honnan is tudnának?

– Emberek, és az emberek általában beszélgetni szoktak egymással. Nyilván megmondták valakinek a szobaszámukat.

– Igen ám, de hogyan gyűjthetne be egyvalaki minden adatot? A neveket, a szállodákat, a szobaszámokat?

– Összevissza kettőnkől kellett adatokat gyűjtenie – vetette ellen Spellman – Az megoldható.

– Egyelőre kettejükről, de szerintem lesznek itt többen is – figyelmeztette Lucas. – Túl könnyű pénz ez, ami maguknál van. Ráadásul valószínűnek tartjuk, hogy több pénzre van szükségük, mint amennyit idáig szereztek. A New York-i rendőrség úgy értesült, hogy Cohn vissza akar vonulni, és azt se felejtjük el, hogy a pénzt többfelé kell elosztaniuk.

– Nem beszélgettek el valakivel – avatkozott közbe Jones is – arról, hogy hol szállnak meg, és a többiről? Ahányan csak voltak, mind buzgó fejrázásba fogtak. – Én aztán senkivel – mondta ki Wilson –, miről beszélgettem volna? Lorelei és én, mi már régi história vagyunk, mindenki tud rólunk.

– Tudja, én még nem vagyok teljesen elvált – vetett egy pillantást Lucas felé Johnson. – Már majdnem, de azért még nem egészen, úgyhogy nem szoktunk róla beszélni, ha együtt utazunk.

– Értem – biccentett Lucas.

Spellman és Wilson megint csak egymást nézte. – Tudja – szólalt meg végül Spellman –, vannak itt néhányan, akik ismerik egymást. Például Johnny – mutatott Wilsonra – meg én. Valaki közülünk csak össze tudna állítani egy ilyen listát.

– Ha megvannak a nevek, könnyű utánanézni a szobafoglalásnak – fontoskodott Wilson. – Ez az úgynevezett szociális hack, tudja, az...

– Tudom, hogy mit jelent – vágta el a magyarázat útját Lucas.

– Szóval azt akarja mondani – szólalt közbe ismét Jones –, hogy megszerezték a neveket, aztán kicsalták hozzájuk a szobaszámokat? Londinereket vezettek félre? Vagy szobalányokat? Vagy portásokat? Kit?

– Nem hinném – intette le Lucas. – Jóval korábban meg kellett tudniuk, napokkal, ha nem hetekkel ezelőtt. Cohn Angliából jött vissza, ott bujkált. És alaposan felkészültek, ahogy Cohn megérkezett, máris támadtak. Egyikük szállodai formaruhát, sőt High Hat formaruhát viselt. Az összes eddigi akciójuk, de ez a mostani is gondos tervezésről árulkodik. Jó előre felmérték a terepet a hotelben. Ismerték az összes

lehetséges ki- és bejáratot. Aztán, amikor váratlanul lecsaptunk rájuk a moteljükben, volt náluk egy kanna benzin, amivel felgyújtották a motelt.

– Jézusom! – nyögött fel Spellman. – Kezdek bejégni! De... akkor is csak az utolsó pillanatban kaphatták meg a szobaszámokat, én magam is csak akkor tudtam meg az enyémet, amikor megérkeztem, és nagyjából hat órával később már ki is raboltak.

– Ez azért nem annyira biztos – akadékoskodott Johnson –, nyilván te is kaptál árendedményt a szervezőktől.

– Persze hogy – bólintott Spellman.

– Meg mi is – tódította Wilson.

– A republikánus fogadóbizottságban tudták, hogy hol szállunk meg. Ők intézik a foglalást. Ők tudják, kit hova tegyenek, tudja, rang szerint. Hogy mi a munkád. A mi fajtánk általában jó szobát kap, persze azért nem olyat, mint a küldöttek. Tehát valakinek a bizottságban tudnia kell, hogy ki kicsoda.

– Biztos ebben? – hüledezett Lucas.

– Én magam is ezzel foglalkoztam, amikor még az autókereskedők konferenciáit szerveztem.

– Na, kezdünk elindulni valamerre – derült fel Lucas arca. – Igen, határozottan kimozdultunk a holtpontról.

És faggatta tovább a hármakat, hátha tudnak még valakit vagy valamit, aki vagy ami tudhatna bármit is a választási nagygyűlés előkészületeiről; de nem tudtak semmit és senkit. – A fogadóbizottság – erősködött Johnson. – Nekik kéne a körmükre néznie.

– Ha azt vesszük – vetette közbe Jones –, hogy csak ebből a szállodából szedtek áldozatokat, akkor az sem kizárt, hogy a személyzetben van egy beépített emberük. Mondjuk, megkapták a szobafoglalási listát, kikeresték azokat, akik lobbistáknak dolgoznak, és ebből indultak ki.

– Igazad van – bólintott Lucas –, ez is egy lehetőség. Te nézz utána ennek, nekem meg marad a fogadóbizottság.

Lucas először a biztonsági bizottság főnökét, Dan Jacobst hívta fel. – Épp most akartam hívni magát – hadarta szinte köszönés helyett Jacobs. – Kéne még egy pillantást vetni erre a Shaferre.

Lucas gyakorlatilag már meg is feledkezett Shaferről, az ötvenmilliméteresről. – Két államból is állítottam rá embereket, és szélesíthetem a megfigyelést Iowáig, de személyesen nem sokat tehetek már ebben az ügyben.

– Pedig van új fejlemény – újságolta Jacobs –, két órája felhívtak minket. Egy mexikói, persze illegális, az isten áldja meg a lelkét, hogy mégis betelefonált, azt mondja, épp a sövényt nyírja a Summit Avenue-n, tudja, ahol azok a nagy házak vannak, a domb tetejénél. Havonta egyszer jár oda, ma pedig mit talál a fűben? Hát egy halom csillogó-villogó ötven milliméteres töltényhüvelyt. Lenéz a dombról, ott mit lát? A nagygyűlés központját! Erre felhívta a főnökét, aki felhívott minket. A mexikói azt állítja, a múlt hónapban, amikor ott nyírta a sövényt, még nem voltak ott azok a hüvelyek. Most meg ott ülnek a fűben, akár a nyuszitójás. A mexikói azt mondja, hozzájuk se nyúlt, vagyis még ujjlenyomatokat is találhatunk rajtuk.

– És hol... – kérdezte volna Lucas.

– Hétszázötven méterre, majdnem hajszálpontosan annyira a központ bejáratától! És a lövésszög is ideális! És még valami: van ott egy régi fal, talán még a tizenkilencedik századból, elég romos, de ennél jobb fegyvertámaszték a világon nincs! Csak rá kell dobni egy babzsákot, és, esküszöm, én magam leszedek onnan bárkit a központ előtt!

– Ó, basszameg!

– Most már figyeljük a helyet, és ha az emberünket odaeszi a fene, azonnal vége van, de mint a botnak – fogadkozott Jacobs –, de azért jobb lenne még előtte elkapni, ha lehetséges. Már a Titkosszolgálat is a nyakunkon van!

– Értem... Atyavilág... Akkor... Nézze, van azért itt más probléma is, például a halott rendőr.

– Az a hudsoni? Hallottam róla, a híradóban. De mi köze ennek a...

Lucas elmagyarázta.

– Ember! – nyögött fel ezúttal Jacobs –, a Titkosszolgálat testületileg bevizel, ha megtudja! Na, mindegy, ez legyen az ő bajuk. Magának segíthetünk valamiben?

– Beszélnem kell a fogadóbizottsággal. Ráér azonnal is.

– Megadok egy címet, ahogy odaér, máris beszélhet a bizottsággal – ígérte Jacobs. – Ha kell, maga mellé adhatok valakit a titkosszolgálatiak közül, na, csak a tekintély végett.

– Az jó lesz – hálálkodott Lucas –, főleg, ha talál nekem egy igazi seggfejet.

– Jó – nevetett fel gyorsan, szárazon Jacobs –, megpróbálom, hátha sikerül. Lucas! Azért csak uszítsa rá lowát Shaferre! És egyáltalán, mindenkit!

Cruz két teljes órát dolgozott Cohn haján és szakállán, de amikor Cohn végzett a hajmosással, alig ismert magára a tükörben. A haja most fekete lett és bozontos, a szakálla viszont eltűnt, helyette apró, nyírott bajuszkát kapott a szája fölé, szintén feketét. Nadrágot húzott, bevonult a nappaliba. – Hát nem egy kiköpött ír hamiskártyás vagyok? – hetvenkedett.

– Addig voltál kiköpött ír hamiskártyás, amíg vörös hajad volt – fanyalgott Lindy.

– Túl egyenletes, és túl fekete – elégedetlenkedett Cruz is: pedig festetlenül hagyott néhány tincset Cohn hajából, hogy összekeveredhessen a festettel – de azért én nem ismernék fel így. Ha az utcán látnálak, nem. Ráadásul így még magasabbnak is látszol.

Cohn erre berohant a fürdőszobába, hogy még egy pillantást vessen magára a tükörben. – Még most is az a terved, hogy elindulsz? – kérdezte Cruz, amikor visszajött onnét.

– De bizony, hogy az! – vágta rá Cruz. – Ideje indulni, Brute! Csak be az autóba, és nyomás!

– Nem kéne inkább ma éjszaka megcsinálni azt a bácsit? – vetette ellen Cohn. – Akkor sokkal jobb kedvűen utazhatnánk el.

– Szerintem most, hogy meghalt az a zsaru, már mindenkit figyelnek – ellenkezett Cruz.

– Nem figyelhetnek mindenkit – tiltakozott Cohn. – Már csak azért sem, mert ezek a jóemberek illegális pénzeket kezelnek.

– Brute, tudták a szobaszámodat! El kell tűnnöd szem elől!

– Még nincs elég pénzem – zárta le a vitát Cohn. – Amennyim van, az még semmire sem elég. Nem akarom úgy végezni, hogy ülök a mólón Costa Ricában, a nadrágomba hugyozok, és macskakaját zabálok. Bocs, de én nem így képzelem a békés nyugdíjas éveket. Szükségünk van a szállodára, Rosie. És meg kell csinálnunk a bácsit is, és ma éjjel.

– Tudom, hogy te már mindent kidolgoztál – folytatta csak azért is Cruz, némi tűnődés után –, de akkor is, valaki rád hozta a rendőröket. Amit most művelünk, annak semmi köze az eddigi történeteidhez. Ezek tudnak valamit. Valakitől.

– Erről már sokat beszélgettünk – vigyorgta el magát Cohn. – Mi, mármint Lindy és én, úgy gondoltuk, hogy te vagy a legkézenfekvőbb jelölt. Én, a magam részéről, úgy gondolom, hogy vagy te, vagy... Lindy.

Most mindketten Lindy felé fordultak, akinek szinte eltorzult az arca a rettenettől. – Az istenit, Brute! – rikácsolta – Tudod, hogy soha, de soha nem lennék képes erre! Te is tudod!

Cohn csak vakarta, vakarásza frissiben lecsupaszított állát, gondolkozott. – Egyvalamiben biztos vagyok – szólalt meg aztán –, abban, hogy megöltünk egy rendőrt. Tehát semmi esély vádalkura, vagy, ha mégis volna, csak annyit érhetnénk el, hogy letöltendő életfogytiglan helyett beérik harminc évvel. Tehát ha valamelyikőtök vádalkun törné a fejét, ideje, hogy abbahagyja. Mégpedig most, ebben a minutumban. Ha én bukom, velem bukik mindenki.

– Pedig ki kéne szállnom – sóhajtott Cruz –, érzem, hogy ki kéne szállnom.

– Ezt a harmadik embert egyetlen könnyű menetben lerendezhetjük, aztán a szálloda, és meg is vagyunk. Én ki nem teszem a lábam innét, amíg nem végzünk – nézett körbe Cohn a siváran berendezett szobán. – Na, jó. Vegyünk sört, hívjuk át a srácokat, te pedig – eresztett meg egy újabb vigyort Cruz felé – vegyél be egy aszpirint, Rosie. Minden rendben lesz, gazdagok leszünk! Még annál is gazdagabbak!

A Titkosszolgálat ügynöke, George Dickens, a fogadóbizottság ideiglenes irodája előtt várta Lucast: az irodát a St. Paul Skyway egy különlegesen lakatlan szakaszán rendezték be.

Lucas bemutatkozott, mire az ügynök, egy sovány, kemény külsejű férfi, látszatra olyan, aki gyalogszerrel is képes elfogni és letartóztatni egy agarat, közölte vele, hogy a főnökei tudni szeretnék, miféle paraméterek alapján folyik a hajsza Justice Shafer után.

– Mit értünk paraméterek alatt? – kérdezett vissza Lucas.

– Például azt, hogy ki vesz részt benne.

– Wisconsin északi és déli seriffirodái, az összes seriff Minnesotában. Nekik személyesen adtuk át Shafer dossziéját, és megkértük őket, hogy osszák ki a képeket minden rendőrségnek a körzetükben – felelte Lucas. – De mi is értesítettük az összes nagyobb rendőrkapitányságot, mondjuk, minden tízezernél nagyobb lélekszámú településen, a megyeszékhelyeken, meg a kisvárosokban az Ikervárosok körül. Most hívjuk Iowát. Ők Des Moines és a környező kisebb városok átfésülését vállalják, és riadóztatják a seriffeket az I-80-as úttól északra. Vagyis ellenőrizzük minden települést, ami egy napi autótúra van innen.

– És mit gondol, akiknek szóltak, azok komolyan is veszik a feladatukat?

– Akad olyan, aki nem, de azért a többség szépen elküldi azokat a képeket, oda, ahova kell – nyugtatta meg Lucas. – Megvan a furgonja rendszáma is, azt az országúti járőrök kapták meg.

Dickens előbb bólintott, csak aztán kérdezett. – Akkor hogyhogy még nem kapták el?

– Shafer valószínűleg beásta magát valahol – válaszolta Lucas. – Vagy itt, vagy Duluthban, esetleg valahol Eau Claire környékén. Nézi a tévét, próbálja összeszedni magát.

Dickens megint bólintott, mintha Lucas pontosan az ő gondolatait mondaná ki. – Igen, én is így gondolom – mondta ki hangosan is. – Átkozottul nehéz úgy keresni valakit, ha nincs kinél rákérdezni, hogy mi lehet vele. Ha például nincs családja. Shafer anyja nyolc éve a színét se látta a fiának, az apja meg egyszerűen felszívódott, ráadásul már több mint húsz éve.

Ezen egy ideig elrágódtak. – És én mivel tudnék segíteni magának? – kérdezte végül Dickens.

Lucas idáig főként FBI-emberekkel dolgozott, ha szövetségi szintre kergette a sorsa: magában megállapította, hogy ez volt a legértelmesebb kérdés, amit szövetségi ügynöktől kapott, egész eddigi pályafutása során. Mosolyogva válaszolt. – Tegye, amit a szövetségi szöveg szöveg szöveg szoktak. Rémisszen halálra mindenkit.

Ám ez a halálra rémisztendő mindenki, mint hamarosan kiderült, alig pár embert jelent, egész pontosan három negyven-ötven körüli, enyhén túlsúlyos nő, akik már a pusztán kérdésektől is kis híján eszüket vesztették az ijedségtől.

A legmagasabb rangú közülük, bizonyos Helen Fumaro, a nyakában nehéz, indián kéz által faragott türkiz nyakláncsal, beismerte, hogy igen, ők intézték a szobafoglalást. Igen, ha valaki beférkőzik a számítógépeikbe, könnyűszerrel megállapíthatja, hogy ki hol szállt meg, még azt is, hogy mibe kerül a szobája. Azt is tudnák, ki képvisel közülük lobbicsoportokat? Nos, igen, a megrendelő címe is ott van a gépben, tehát, ha egyszer bejutottunk, és tudjuk, kit keresünk, már nem egy ördöglakat, hogy meg is találjuk.

– De azt mi nem tudhatjuk, hogy ki után szaglászta – vetette közbe Fumaro, remegő kézzel az arca előtt, mintha a levegőben gépelne. – Én azt sem tudom, kik ezek a... pénzespostások. Kapunk egy listát azokról, akiknek az elszállásolását a Washingtoni irodánk jóváhagyta, és megvan a rátájuk is, egytől tízig, annak az alapján foglaljuk nekik a szobákat.

– Ez hogy működik a gyakorlatban? – érdeklődött Lucas.

– Teszem azt, ön egyes – kezdte Fumaro –, amit ugyebár kevesen mondhatnak el magukról. Ebben az esetben a legjobb szálloda legjobb szobáját kapja. Ha viszont tízes, akkor sajnálattal közöljük önnel, hogy az összes itteni szálloda zsúfolásig megtelt.

– Nahát, szóval így? Sose értettem, hogy hogyan csinálják – jegyezte meg Dickens.

– És ki kapja meg mindkét listát? Hogy ki honnan, és ki hova? – kérdezte Lucas. – Csak maguk hárman?

Fumaro ezúttal a ceruzáját hívta segítségül a töprengéshez, azt mélyesztette a hajába. – Nos – fogott hozzá a magyarázathoz –, mindenünk, amink csak van, itt van benn, a számítógépekben. A gépek össze vannak kapcsolva, és online dolgozunk. De... ha elmegyünk, kikapcsoljuk a gépeket. Ha valaki behatolna ide éjjel... – bámult ki az utcára néző ablakon – persze ahhoz tudnia kéne a jelszót... – nézett most a két kolléganőjére. – Nektek van valami ötletetek?

Azok csak ültek némán, rázták a fejüket, hogy nincs.

– És mi a helyzet Washingtonban? – kérdezett közbe Dickens.

– Ugyan már – legyintett Fumaro –, Washingtonban senkit nem érdekel semmi, nekik csak az kell, hogy a munka el legyen végezve.

– Tudja, mi itt igazából csak amolyan titkárnői feladatokat kapunk – szólt közbe egy másik nő, név szerint Cheryl Ann –, és ez minden. Megkapjuk a listákat, betápláljuk a számítógépbe, az összeveti a kivehető szobák listájával, és ha találatot kapunk, visszajelezzük a szobafoglalást. Ha nem, akkor felhívjuk, akit kell, és kidolgozunk valamiféle megoldást. De csak a neveket tudjuk, egyébként nem ismerjük személyesen az illetőket.

– Mert igazában... – veselkedett neki a harmadik nő, Lucy is –, á, mindegy, hagyjuk!

– Ezek az emberek, akiket kiraboltak – vette vissza a szót Fumaro –, őket hogy is hívják?

– John Wilson, Bart Spellman, Lorelei Johnson – sorolta Lucas.

Fumaro a gépe elé gördítette a székét, benyomott egy gombot. A képernyőn üres adatlap tűnt fel: beírta John Wilson nevét. A számítógép kidobta Wilson regisztrációs adatlapját, névvel, szobaszámmal, bankszámlaszámmal, és a hitelkártyája garanciájával. Lucas és Dickens a válla fölött nézték a képernyőt. – De az nincs rajta, hogy kinek dolgozik – mormolta Dickens.

– Mert arra van egy külön adatlapunk – vágta rá Fumaro, újabb gombot nyomott le, mire egy újabb adatlap: ezen már ott volt Wilson munkáltatója és az utazási iroda visszaigazolása is.

– Ezen viszont a szobaszám nincs rajta – dörmögött megint Dickens. – Tehát mindkét adatlapra szükség van, ha meg akarjuk találni a célpontunkat?

Fogas kérdés volt, eltartott egy ideig, míg válaszolni tudtak rá, de a három nő végül kisütötte, hogy, ha tudori, kit keresel, úgy már gyerekjáték megtalálni az illető szobaszámát: de elsőnek a nevet kell biztosan tudnod. – Akárki is a tettes – állapította meg Dickens –, biztosra ment. Tudta a neveket, tudta a szobaszámokat.

– Csakhogy nem szerezhette meg máshonnan, kizárólag ezekről a számítógépekről – egészítette ki Lucas. – Vagy esetleg Washingtonból.

Elmagyarázta Dickensnek is, amit Wilson kórtermében okoskodtak ki: Cohn és az emberei már hosszabb ideje megszerezhették az áldozatok nevét.

– Azért ez így egy kicsikét sántít – fanyalgott Dickens –, de értem, hogy mire akar kilyukadni.

– Mikor jelentkezett be Wilson? – kérdezte a harmadik nő, Lucy, a főnökétől.

– Május tizenhetedikén – nézett utána Fumaro.

– És Spellman? – kérdezősködött tovább Lucy.

– Május kilencedikén – mondta Fumaro. Aztán Lucas és Dickens felé fordult. – Vagyis éppen a nagy roham előtt. Az június elsején kezdődött, a legtöbben akkor foglalták le a szobájukat.

– Vagyis azelőtt, hogy Raphael... – szólalt meg, és hallgatott el ugyanolyan hirtelen Lucy.

A három nő egymásra meredt: Lucas meg őrájuk. – Ki az a Raphael? – kérdezte végül.

– Raphael halott – mondta Lucy.

A két esemény – vagyis Jennifer Carey telefonja Letty ügyében; és hogy hazaérkezett – között Lucasnak volt ideje átrágni magát mindazon, amit a Cohn-bandáról megtudott, és kiválasztani a sok információ közül azt, ami igazán fontos. A Letty iránt érzett dühe közben szép csöndben elpárolgott, de ahogy közeledett a házuk felé, újra fellángolt.

A bicikli ott állt a ház előtt, tehát Letty itthon van: mire Lucas átszilipelte magát a garázsból a konyhába, már szinte sistergett a haragtól.

Weather, Sam, és Ellen, a bejárónő a konyhában üldögéltek, amikor Lucas átviharzott. – Letty merre van? – vakkantotta oda nekik köszönés helyett.

Weather csak ránézett, és megsejtett valamit. – Mi történt? – emelkedett fel a székéből, de Lucasnak nem maradt ideje felelni, mert a nappaliból felcsendült Letty hangja, hogy ott van.

Szóval már várt rá, a hangjából legalábbis ez hallatszott ki. – De hát mi történt? – ismételte meg a kérdését Weather, de Lucas mos sem ért rá válaszolni, trappolt a nappali felé.

Letty és Juliet Briar tettek néhány kört a Channel Three furgonjával, közben Letty ötven-ötven dollárral megkönnyítette Frank, illetve Lois pénztárcáját (megadom, ahogy sikerül lenyúlni a fatert, ígérte meg nekik), aztán a pénzt odaadta Julietnek. – Na, most már rendben vagy – nyugtatta meg –, most már nem kell pasik után mászkálnod.

– Randy úgymint kiszedi belőlem – borongott Juliet.

– Nem kell elmondanod neki – tiltakozott Letty –, nyugodtan ki is találhatsz valamit!

– Mi van, ha megkérdi, hogy nézett ki a pasasom? – vetette ellen Juliet.

– Mondom, kitalálsz valamit! Nézd csak azt a pasit! – mutatott ki Letty az ablakon egy férfit, aki kék mamakedvence-öltönyben, fehér ingben és piros csokornyakkendőben feszített. – Ő volt a frájered, a csokornyakkendő.

– És déli akcentussal beszél – élénkült fel valamennyire Juliet.

– Úgy van, déli akcentussal beszélt, bevitt a Radissonba, fel a tizenkettedikre, de nem hagyta, hogy megnézd a szobaszámát, aztán visszavitt oda, ahol felszedett, de kifelé menet se hagyta, hogy megnézd a szobaszámát – fűzte tovább a történetet Frank.

– Randyt ez nem érdekli – vont a vállát Juliet.

– De ez egy jó részlet, ettől a többi is rögtön sokkal hihetőbbé válik! – lelkesedett Letty.

– És csak hetvenöt dollárt adott – kapcsolódott be Lois is –, a többit akkor loptad tőle, amikor kiment a fürdőszobába.

– Nem értitek ti ezt – kedvetlenedett el megint Juliet. – Randy, ha akarja, simán kihúzza belőlem az igazat.

– Te nem érted – dühödött be Letty –, te tökfej!

Azzal addig erősködött, míg Juliet le nem hajtotta a fejét, és ki nem nyögte, hogy jó, legyen.

– Mi ketten viszont – fordult Frank hirtelen Letty felé –, kiszállunk, egy kicsit elbeszélgetünk. Négy szemközt.

– Mi? – ámult el Letty. Frank elismételte. – De miért? – makacszkodott Letty.

– Csak – kanyarodott a járdához Frank. – Ki se kapcsolom a motort – szólt hátra Loisnak –, egy perc az egész.

Kiszálltak, elindultak az utcán: már gyülekeztek a rohamrendőrök, láthatóan vártak valamire, hogy mire, az innen még nem látszott. Megjelent két lovas rendőr is, lassan ügettek a rohamosztagosok felé.

– Biztos te is tudod, micsoda sztoriba keveredtem én – kezdte Frank –, az egész város tudja.

– Igen, hallottam valamit – ismerte be Letty.

– Akkor nyilván sejtetted, hogy eléggé ismerem ezeket a lányokat... És tudod, néha... Illetve általában, főleg a fiatalabbja... Hát szóval, nem tudnak vigyázni magukra. Mert olyan... kis hülyék. Azt teszik, amit mondanak nekik. Ha Juliet azt mondja, hogy az a Randy kiszedi belőle az igazat, akkor tudja, miről beszél. Hogy addig gyötri, míg Juliet be nem vall mindent. Aztán esetleg elveri. Nem tudom, azt se tudom, hogy ti ketten miben állapodtatok meg...

– De megvan a pénze! – tiltakozott Letty. – Most már csak egy egészen kicsit kell hazudnia!

– De ha egyszer nem tud! – esett váratlanul kétségbe Frank. – Azt teszi, amit mondanak neki, mert ha nem, ennyit már megtanult, akkor verést kap! Amikor keményen beszéltél vele, neked is engedelmeskedett.

– Én nem...

– Dehogynem! – vágta el a további vitát Frank. – Tudod, ezek a lányok képtelenek ellenállni a szigornak. Ha Randy meg ő kettesben maradnak, és Randy megszimatol valamit, kihúzza belőle, nekem elhiheted.

– Affene – szontyolódott el Letty. Elindult vissza, a kocsi felé. – Azért kösz, Frank! Nagyon bátor dolog volt, hogy ezt elmondtad nekem. Főleg a sztorid után.

Frank feleletül mindössze elvörösödött.

– Gyere, Juliet, járunk egyet! – kopogott be Letty a furgon ablakán.

Juliet kiszállt, elindultak felfelé a dombon, nagyjából vissza a Radisson felé. – Adjam vissza a pénzedet? – kérdezte útközben Juliet.

– Nem, dehogy, minek adnád – lepődött meg Letty. – Az már a te pénzed! Egy Stan nevű, déli akcentussal beszélő dagadéktól kaptad, akin csíkos kék öltöny és piros csokornyakkendő volt. – Briar erre csak lehajtotta a fejét, mire Letty folytatta tovább. – Frank mondta, hogy esetleg problémáid lesznek, ha hazudni akarsz Randynek.

– Nem hinném, hogy sikerülne ez nekem – fordította el a fejét Juliet. – De persze lehet, hogy mégsem jön rá, és akkor nem lesz semmi baj. De ha rájön, iszonyatos cirkuszt rendez.

– A rendőrökkel sok bajod volt? – kérdezett tovább Letty.

– Soha semmi – rázta a fejét Juliet.

– Sose tartóztattak le?

– Randy kitanított, hogy lehet megúszni – csóválta mosolyogva a fejét Juliet. – Egyébként nem olyan nehéz. Csak a beépített embereket kell elkerülni, azok meg általában ott dolgoznak, ahol sok lány van. De én nem várom ki, míg leszólítanak, én szólítom le a pasikat. Ha mégis leszólít valaki, úgy teszek, mintha megsértődnék. Hogy lerázzam a beépített embereket, érted? Mert ha Randyt még két évig letartóztatják, visszakerül a börtönbe.

– Jó, értem. Csak azért kérdezem, mert nekem aztán igenis volt bajom a zsarukkal – hencegett Letty.

– Még le is lőttem egyet. Kétszer is. Úgy értem, két különböző alkalommal, egy-két nap eltelt között. Az úgy volt, hogy egyszer elkaptak az országúti járőrök, mert tudod, én már akkor vezettem, amikor még ilyen kicsike voltam...

– Mi? – kerekedett el Juliet szeme. – Te lelőttél egy zsarut?

– Aha. Ha nem hiszed, nézd meg a neten. Letty West a teljes nevem, ha begépeled, megtalálod a sztorit.

– Nálunk odahaza nincs internet.

– Na, jó – karolt bele Letty Juliet karjába –, akkor figyelj! Ha bajba kerültem, és állandóan bajba kerültem, kitaláltam valami idétlenséget. De mindig! És tudod, hogy csináltam? Kitaláltam, hogy van egy doboz a fejemben, és mindent, ami igaz, abba a dobozba pakolok, és aztán összeszorítom azt a dobozt, de a lehető legkisebbre! Csak hogy tudjam, hol keressem az igazságot. És aztán nyugodtan elképzelhettem egy másik igazságot is. Azt, ami történhetett volna. Ami mindenkinek jobban tetszene. Hja az országúti járőrök megláttak a belvárosban, és megkérdezték, hogy én vezetek-e odáig a kocsit, azt mondtam, hogy nem, a mamám hozott be. És ezzel meg is úsztam, ők meg nem baszogattak. Persze azért tudtam, mi az igazság, de a kitaláció, az mindig erősebb volt. Amúgy is mindenki azt akarja hallani. Randy nem akarja azt hallani, hogy te velem beszélgettél, hanem azt, hogy te... szóval tudod...

– Hogy leszoptam egy frájeret – fejezte be helyette Juliet.

– Aha. Érted?

– Értem hát.

– Na, akkor menjünk, üljünk le azon a padon, a túloldalon – mutatott Letty a folyópart felé. – Gyakoroljunk egy kicsit! Megtanítalak, hogyan hazudhatsz Randynek. Úgy, ahogyan én hazudtam, a zsaruknak. Mesélj nekem ezekről a pasasokról!

A fogadóbizottság három gráciájával folytatott beszélgetés után Lucas azt kezdte érezni, hogy megtört a jég, hogy közeleg az áttörés.

– Raphael halott – mondta tehát Lucy, a harmadik grácia.

Lucas és Dickens titkosszolgálati ügynök némán néztek egymásra, de a három nő is idegesen méregette egymást. – Ki az a Raphael?

– Raphael Sabertes – kezdett bele a magyarázatba Cheryl Ann, a második grácia –, egy latin-amerikai...

– Spanyol – vágott közbe Fumaro –, Spanyolországból.

– Részmunkaidős műszaki kisegítő volt a washingtoni irodánknaál, de meghalt – folytatta Lucy. – Júniusban, huszonegyedikén. Szent Ivánkor. Állítólag altatót szedett alkoholra. A rendőrség szerint.

– És maga szerint nem? – hökkent meg Lucas.

– Hát, tény, hogy rengeteg altatót vett be – adta alább Lucy. – Nagyon sokat, úgyhogy biztos, hogy nem lehetett baleset.

– A rendőrség szerint az is elképzelhető – avatkozott megint közbe Fumaro. – Ha valaki leitta magát, és nem tud elaludni, akkor bevesz egy altatót. Attól összezavarodik, nem emlékszik rá, hogy bevette, és bevesz még egyet. És így tovább.

– Harminc tablettát? – csattant fel Lucy. – Ki vesz be harminc tablettát altatót tévedésből?

– Hát igen, és ott volt még az a barátnője is – tette hozzá Cheryl Ann.

– Miféle barátnője? – csapott le Dickens.

– Egy nagyon mutatós kis latin nőci, azt hiszem, mexikói. Valamivel idősebb, mint Raphael – mesélte Cheryl Ann. – Raphael lehetett olyan huszonöt, ez a nő meg, szerintem legalábbis, már benne járt a harmincban.

– Hát szerintem meg nem lesz még egyszer negyvenéves – horkant fel Lucy. – Csak nagyon jól tartotta magát, de nem egy mai csirke, arra itt helyben leteszem a nagyesküt.

– Raphael akkor is szerette – vetette ellen Fumaro.

– Raphael szerelmes volt belé – szögezte le Lucy. – Tudja – fordult vissza Lucas felé –, nem hinném, hogy ez a Raphael nagyon tapasztalt lett volna, már úgy értem, szexuálisan.

– Mert olyan fura feje volt – bólogatott Cheryl Ann.

– Mint egy Picasso-kép, olyan – magyarázta Fumaro.

– Szóval talál egy nőt ez a Raphael, kicsit idősebb nála, de azonosak a gyökereik, vagy legalábbis hasonlítanak egymásra, mindketten spanyol anyanyelvűek... csak hát az a nő megette reggelire szegénykémét – kesergett Lucy. – Aztán fogja magát, és meghal, az a nő pedig még csak el sem jön a temetésére!

– És ez a Raphael, ez össze tudta rakni a neveket és a szobákat, és hogy ki küldte őket? – kérdezte Lucas.

– Így – csettintett az ujjával Cheryl Ann. – És tudja, mi még a legérdekesebb? Hát az, hogy a rendőrök szerint depis volt, azért. Még hogy depis! Életében olyan jól nem volt, mint amikor összeakadt azzal a nőszeméllyel! Minek lett volna az öngyilkos?

– Na és ha a nő lapátra tette? – kockáztatta meg Lucy. – És pont aznap éjjel, például azért simán lehetett öngyilkos, nem?

Dickens úgy döntött, ideje leülni, fogott egy széket, hátradőlt benne, a tarkójára tette a kezét. – Álljon meg a menet! – szólt közbe.

– Aztán miért? – érdeklődött Lucas.

– Csak úgy magunk között mondom, tudja, ki a legnagyobb utcai pénzosztogató a világon? Mert én történetesen tudom, úgy hívják, Chuck Prince, az Amerikai Repülőgépgyártók Szövetségének dolgozik, amiben nagyjából mindenki benne van, aki nemzetvédelmi megrendeléseket kap, úgyhogy nagyjából négyszer annyi van nála, mint az összes eddigi szerencsétlen áldozatnak együtt. Öt miért nem rabolták ki? Mert én történetesen tudom, hogy a városban van.

– Hogyne volna! – helyeselt Fumaro. – Nálunk regisztráltatott, meg is mondom, mikor – pillantott a képernyőre toluló újabb blankettára –, június huszonkilencedikén.

– Hát ezért nem tudnak róla! – kapcsolt azonnal Cheryl Ann. – Mert akkor már Raphael halott volt! Túl korán gyilkolták meg szegényt. Hú, az istenit, ez tisztára olyan, mint a Clue-ban! Leszbi ezredes lenyomta szegényt, megmérgezte az italát abban a szállodában!

– Miféle Leszbi ezredes? – engedett meg egy vigyort magának Dickens.

– Hát tudja – magyarázta készségesen Cheryl Ann –, egyszer mi így hármasban, találkoztunk velük, a Hamiltonban, az egy bár, most, hogy jobban belegondolok, nem is igazán értem, Raphael mit keresett ott, na, mindegy, kedvesen odaköszöntünk nekik, ők meg vissza, semmi különös, csak ahogy néztem őket, hát, tudja, az a nő nekem valahogy lesbikusnak tűnt. Adta a jelzéseket, érti? Bár persze én nem tudhatom biztosan, ugye...

– Vagyis felismerné, ha látná, ugye? – vágta el a továbbiakat Lucas.

– Hát, gondolom, igen... Egyébként van róla egy fénykép, Raphael kapta le a mobiljával, ki is printelte, ott volt a kis kockája falán, a munkahelyén. Amikor meghalt, leszedtünk onnan mindent, és odaadtuk a rendőrségnek, nekik talán még megvan.

– Mi lett a holttesttel? – kérdezte Dickens.

– Úgy tudom, a spanyol követség hazaszállíttatta Spanyolországba – felelte Fumaro.

– Azt hiszem, ideje felhívni azokat a rendőröket – határozta el magát Lucas. – Honnan jöttek, Washingtonból vagy Virginiából?

– Washingtonból – húzta ki magát Fumaro –, és aki elvitte, úgy hívták, hogy Sams detektív.

Lucas felírta, és ment haza, hogy megregulázza Lettyt.

Letty ezúttal is a nappaliban volt, keresztbe font karokkal állt, az egyik lába készen arra, hogy azonnal toporzékolni kezdjen: Lucas ismerte már ezt a testtartást, annyi nő szembesítette vele az elmúlt évek során, hogy már megszámolni se tudta, mennyi. És most is: még ki se nyithatta a száját, Letty máris rázendített.

– Azt akarom, hogy Kurva Jó Riporter legyen belőlem, Jennifer ezt így hívja, úgyhogy hallani sem akarok erről a sztoriról – jelentette ki.

– Miféle sztori? – kotnyeleskedett Weather.

– A lányod – magyarázta Lucas, csípőre vágott ököllel, a szemét le nem véve Letty arcáról – kurvákra vadászik St. Paulban, és inkább meg sem mondom, miket kérdezzet tőlük, mert én magam is belepirulok.

– Kurvákra? – csillant fel az érdeklődés Weather szemében.

– Most viszont a sarkamra állok, érted? – folytatta Lucas Letty kezelését. – Mindig hagyom, hogy a fejemre nőj, de most az egyszer, erre megesküszöm, nem fogom szó nélkül nézni, hogy kurvákat hajkurásszal a város kellős közepén! Egyáltalán, van neked fogalmad róla, mire képesek ezek az emberek? Hogy mit követhetnének el ellened? Persze hogy nincs! Mert még csak kamasz vagy, és kibaszott halvány fogalmad sincs, hogy mibe keveredhetsz!

– Igenis, hogy van kibaszott halvány fogalmam, mert én nyomoztam le az egyik ilyen lányt, én egyedül, és ráadásul az a lány alig idősebb nálam!

– Vigyázz a szádra! – mordult rá Lucas, most már hangosabban. Érezte, hogy még egy pillanat, és felemeli a karját, ezért inkább zsebre vágta a kezét, nehogy megijessze a lányt.

– Te kezdted – felelt Letty.

– Szó, ami szó, a kibaszott kifejezést te használtad először – avatkozott közbe ismét Weather.

– Hát itt meg mi folyik? – lépett be a konyhába Ellen, a karján Sammel.

– Letty kurvákkal készít interjút – világosította fel Weather.

– Nahát! Kurvával?

– Na, most aztán elég legyen! – döntött Lucas. – Ami pedig téged illet, kisasszony – fordult Letty felé –, isten hozott a szobafogságban!

Ezzel persze még nem végeztek, ezt Lucas is tudta. Még sosem ítelt szobafogságra senkit, ezért aztán magát a fogalmat is tisztázniuk kellett. A ház elhagyásának teljes tilalmáról, ugyebár, szó sem lehetett, Lettynek iskolába kell mennie, ez máris egy rés a pajzson: aztán meg az is az igazsághoz tartozott, hogy épp Lucas helyeselt a legzajosabban, amikor Letty elkezdett dolgozni Jennifer Carey oldalán. És Lucas egyáltalán nem született börtönőrnek.

Végül, mire mindenén átrágták magukat, Letty lealkudta a büntetést egyetlen tilalomra: hogy nem mehet egyedül a belvárosba, és ha kilép a házból, jelentést kell leadnia, hogy hova megy. Ha pedig megszegné az ígéretét, egy hét teljes szobafogság, beleértve a hétvégét is.

– Jó, rendben. Nem igazságos, de hát itthon te vagy a diktátor – sóhajtott fel Letty, a mártír.

– Mi az, hogy nem igazságos? – csattant fel Lucas. – Császkálsz összevissza a világban, és...

– Fogjátok be a szátokat, mind a ketten! – csapott az asztalra Weather. – Megegyeztetek. Az egyezés az egyezés, értettem? Értettem.
– Igazi kurvákat? – kezdett magához térni Ellen. – St. Paulban?
– Jajistenem, elég legyen már...

Lucas még úton hazafelé felhívta a titkárnőjét, hogy kerítse elő Sams detektívet Washingtonban, aki Raphael Sabertes halálának ügyével foglalkozott.

– Vasárnap van – akadékoskodott Carol –, lehet, hogy nem találom benn.
– Azért csak próbálkozzon – javasolta Lucas. – Mondja, erről a Justice Shafer nevű alakról nem hallott újabbat?

– Nem.
– Hát persze hogy nem – kapcsolt Lucas. – Ha hallott volna, nyilván azonnal felhív.
– Úgy van.
– Hát akkor folytassa Sams detektívével!

Csak hogy Sams éppen éjszakás volt, este tizenegy előtt nem várható. Lucas felhívta a számot, amit Carol adott meg neki, és meghagyta annak, akit elért, hogy tizenegykor megint telefonál.

Ami hátravolt még az estéből, meglehetősen feszültségben telt el: Letty időről időre leszáguldott a lépcsőn a hűtőszekrényhez, útközben mindössze egyetlenegyszer állt meg, hogy közölje, az összes barátja igazságtalannak találja az ítéletét.

– Az összes barátod kamasz – vágta rá Lucas.
– Te magad mesélted, hogy tizennégy éves korodban sörözni voltál egy kocsmában – olvasta a fejére Letty.

– Az más volt.
– Mitől?
– Attól, hogy felnőttek voltak körülöttem.
– Szép kis felnőttek, sörrel itatnak egy tizennégy éves gyereket!
– Hallgassatok már, csendet kérek, kuss legyen! – fakadt ki Weather. – Mindkettőtöknek!

Aztán, amikor Letty utoljára jött le a hűtőhöz, már csak egy üveg vizet vett ki, aztán, amikor átlábalt a nappalin, ahol Weather és Lucas a híradót nézte, megállt, nyomott egy puszit Lucas homlokára, csak azután trappolt fel a lépcsőn.

– Úgy látszik, kibékültetek – sóhajtott megkönnyebbülten Weather.

Tízkor, illetve a keleti parton tizenegykor Lucas felhívta Sams detektívet: ezúttal már kapcsolták a hívását, így elmondhatta neki, mit hallott a fogadóbizottság három gráciájától.

– Lehet, hogy igazuk van – vélte Sams –, de képtelenség bebizonyítani. A holttesten nyomát sem találtuk erőszaknak, a kölyök a hátán feküdt az ágyban, levetett cipővel, a keze a mellére kulcsolva. Egy üveg rum a konyhában, az éjjeliszekrényen meg a pohár.

– És semmi búcsúlevél.
– Egy sor sem – nyugtázta Sams. – A nőt nem találtuk meg. Azt se tudtuk, merre keressük, mert a nevét senki se tudta.

– Találtak DNS-nyomokat a lakásban?

– Lehet, hogy volt néhány folt a lepedőn, de nem néztünk utána. Nyilván nem a nőtől származik – mondta Sams. – Végül is nem végeztünk teljes körű vizsgálatot, mert nem volt okunk rá. A lakást is szépen, rendben találtunk, sehol semmi nyoma semminek.

– És semmi, ami a nőre utalt volna? Telefonszám, ilyesmi?

– Hát, egy apróságot azért találtunk. A kölyök mobilján egy csomó hívást, ugyanarra a számra, a 312-es körzetben. Az ugyebár Los Angeles. Éppenséggel a város közepe. Utánanéztünk a számnak, de zsákutcának bizonyult. Tudja, ezek a használtan vett, filléres telefonok, senki nem tudja, kié a szám. Mire felhívtuk, az előfizető már kikapcsoltatta.

– Tehát az se biztos, hogy a nőé a szám.

– Nem, mi legalábbis nem tudjuk. De beszéltem a srác nagybátyjával, Spanyolországban, mert ő tud egyedül angolul az egész családban, és annyit sikerült kiokoskodnunk, hogy a gyerek sosem járt Kaliforniában, és nem is nagyon ismerhetett senkit onnét. És mégis, két hónapon át naponta hatszor felhívta azt a számot.

- Akkor nem lehet más, csak a nő, akit keresünk – vélte Lucas. – Az az ember szerelmes volt.
- Szerintem is. De most, hogy említi, eszembe jutott, hogy már akkor is furcsállottam egyet s mást ebben az ügyben. Például, ahogy az a nő szőrén-lábán eltűnt. Pedig nem kellett volna eltűnnie, legalábbis nem ennyire, érti?
- Lehet. Ezek a hölgyek a fogadóbizottságból azt állítják, hogy maguknál van egy kép róla.
- Van bizony – felelte Sams. – Ahogy megkaptam az üzenetét, rögtön előkerítettem. Tudja, az is elég fura, hogy a halottkém nem volt hajlandó egyértelműen kijelenteni, hogy öngyilkos lett, a halál okát egyszerűen nem jelölte meg a jelentésében. Csak annyit írt be, hogy a halál oka az altatók és az alkohol együttes hatása. Na, mindegy, a lényeg az, hogy nálunk még megvan az összes tárgyi bizonyíték, mármint az a kevés, amit találtunk.
- Volna kedves besz kennelni azt a fotót, és átküldeni nekem?
- Persze, nagyon szívesen, addig sem kell kimennem az utcára. Még ma este megcsinálom.

Miközben Lucas így telefonált, Jesse Lane és Rosie Cruz a Spor's, egy jobbfejű delikáteszbolt hátsó traktusában ücsörgött, a Nyugati Hetediken, kétszarknyira a választási központtól: nézték, ahogy Shelly Weimer átküzdte magát a marhahúsos szendvicsén, extra adag, bőszen sárgállós savanyú káposztával.

- Úgy eszik, akár a disznó – jegyezte meg Cruz.
- Igen, nem is olyan elegáns, mint mondták róla – bólogatott Lane.
- Weimer épp szemközt ült velük, egy Albert Einstein poszter alatt. Úgy vetette rá magát a szendvicsére, mint aki tudj' isten, mióta nem evett, föléje hajolt, bár a szemét közben le nem vette volna a boltban zajló történetekről, minek köszönhetően srápnélként röpködtek körülötte a kenyérmorzsák és a savanyú káposzta szálacskái.
- Lane és Cruz hot dogot rendeltek, körítésnek meg szóra sem érdemes sült krumplit. – Te, ugye, Los Angelesből vagy? – kérdezte evés közben Lane.
- Minek arról beszélni, ki hova valósi? – kérdezett vissza Cruz, lágy, behízelt hangon: még a szeme is mosolygott.
- De hát a többiekéről mindenki tudja, honnét jöttek – ellenkezett Lane. – Már ha Brute jött egyáltalán valahonnan. Persze tudjuk, hogy Birminghamból, legalábbis régebben onnan jött.
- Én viszont szeretem megtartani magamnak, amit tudok magamról.
- Persze. Értem én. De akkor is, látszik rajtad, hogy kaliforniai vagy. Úgy is viselkedsz.
- Miért, hogy kell kaliforniaiul viselkedni? – ébredt fel az érdeklődés Cruzban.
- Tudod – vetett egy pillantást Weimer asztala felé Lane, mielőtt válaszolt volna –, én meg Tate egyszer elbeszélgettünk arról, hogy amikor végzünk egy melóval, és te mész a reptérre, mindig kaliforniai módra öltözködsz. Tudod, ilyen világos, élénk színekkel. De az ország belsejében másképp öltözködnek az emberek. Vagy, ha bemegyünk egy étterembe, te mindig úgy nézed végig az étlapot, mintha azt se tudnád, mi fán terem, ami rajta van. Például ez a hot dog. Mi az, meg sem eszed?
- Elég ergya – fitymálta Cruz.
- Egy fenéket! Jó kis hot dog ez, én rég ettem jobbat. De ti, ott Kaliforniában, nem eszitek a hot dogot. Gyümölcsöt esztek, és joghurtot. Te is mindig gyümölcsöt eszel, láttam már nem egyszer, nem kétszer. Ha ki akarsz rúgni a hámból, akkor hamburgert. Mi meg azon nőttünk fel. Szóval az étellel is kaliforniaul bánsz. És látszik rajtad, hogy nagyvárosi gyerek voltál, de New Yorkban például megesznek mindent. Dallasban a mexikói kaját szeretik, meg a sztéket, a többiről azt se tudják, micsoda. Nem úgy nézel ki, mintha Chicagóból vagy Denverből volnál, nem úgy eszel, mintha Daliásból vagy New Yorkból jöttél volna. Marad Los Angeles.
- Te aztán mindent tudsz Los Angelesről, mi? – kérdezte Cruz: de a tekintetében ott bujkált a feltételezés, hogy nem.
- Tudok róla ezt-azt – hagyta a földön a kesztyűt Lane. Inkább elnézegette egy ideig a nőt, csak aztán fejtette ki bővebben. – És azt is tudom, Los Angelesen belül hol lakhatsz. Marina del Rey. Vagy, ha több pénzed van, akkor Laguna Beach.
- Beszélsz hülyeségeket, Jesse – veregette meg a férfi kezét Cruz –, de azért kedves fiú vagy.
- A szemed se rebbent, amikor azt mondtam, hogy Marina del Rey – hajolt át az asztalon Lane –, vagyis tudod, hogy az hol van. Honnét tudnád, ha nem Los Angelesből jöttél?
- Jól van, Jesse – rázta meg a fejét Cruz –, megfogtál. Marina del Rey, az az én szülőházam.

– Na, jó – volt most a férfin a sora, hogy megcsóválja a fejét. – Ha nem onnan, akkor honnan?

– Indul az emberünk – figyelmeztette válasz helyett Cruz. És valóban, Weimer felállt, lesöpörte a zakójáról a morzsákat, és kacsázó léptekkel, óvatosan kerülgetve az asztalokat, elindult a kijárat felé. Cruz ennek csak örült: hála Weimernek, hogy volt szíves túlesni az ozsonnán, végre valami másról lehetett beszélni, mint arról, ki honnét származik. Tény ugyanis, hogy volt neki egy háza, ha nem is Marina del Rey-ben, hanem Venice-ben, de az utca túloldala bizony már Marinához tartozott. De még csak a közelében sem járt senki annak a háznak, most meg jön ez a bűdös paraszt Alabamából, és tessék, kideríti, és miről? Csak arról, hogy gyümölcsöt eszik.

– Az emberünk elindult felétek – vakkantotta a mobiljába.

Weimer megcsipogtatta a bérelt Audi A6-osát, közben egy gyengéd ütést mért a mellkasára, oda, ahonnan a savanyú káposzta visszatérése fenyegetett. Átpréselte magát az Audi és egy furgon között: a furgon túl közel parkolt le az ő kocsijához, és nem akarta megkarcolni, ahogy kinyitja az ajtót. Fél lábbal már bekászálódott a volán mögé, ekkor hallotta meg a fémes kattantást, aztán egy súlyos kéz megragadta a grabancát, berántotta a furgonba, közben a bokái hozzáverődtek a furgon ajtajához, az egyik cipője le is esett a lábáról. Aztán dördülve bezárult a furgon ajtaja.

Olyan gyorsan történt, hogy Weimer épp hogy fel tudott volna kiáltani, de egy kesztyűs kéz máris a szájára tapadt. – Ha kiabálni merészel, ha ki meri nyitni a száját – hörögte a fülébe egy férfihang –, itt helyben elvágom a kibaszott torkát, érti?

– Ne bántsanak – adta meg magát azonnal Weimer, mire a kéz felemelkedett a szájáról. – Ne bántsanak! Vegyék el a pénztárcámat!

– És hol a szobakulcsa? – érdeklődött Cohn.

– Te jó isten, maguk azok! – ismerte fel Weimer egy pillanatnyi csend után.

– Isten nevét a szádra hiába ne vedd – kevert le egy taslit Cohn. – Hol az a kulcs?

– A pénztárcámban. A farzsebemben – vallotta be Weimer.

– Ajánlom, hogy ott legyen – morogta Cohn, miközben egy gyapjúzsákot húzott Weimer fejére, és madzaggal elkötötte.

– Ne fojtson meg! – könyörgött Weimer. – Kérem, ne fojtson meg, hiszen együttműködöm!

– Kezeket oldalra – adta ki a parancsot Cohn. Weimer engedelmeskedett, Cohn megragadta a lábát, csavart egyet rajta. Weimer az arcára fordult. Érezte, ahogy a pénztárcája kicsusszan a zsebéből, aztán egy hang azt mondja: megvan a kulcs, mehetünk – és a furgon elindult.

Weimer az Embassy Suites apartmant-hotelben lakott, vagy húsz sarokra parkolótól. – Van valaki a szobájában? – kérdezte Cohn.

– Senki.

– Ajánlom, hogy tényleg ne legyen, mert nem szeretnénk, ha valaki meglátná az arcunkat, érti? Ha van barátnője, vagy valakije, és meglát minket, az nem lesz jó neki.

– Nincs ott senki, csak én – biztosította Weimer.

– És hol a pénz?

Újabb hallgatás, amire Cohn egy újabb ütéssel felelt, ezúttal keményebben, mint az előbb, a bal veséjére. Weimer felnyögött a kintől. – Összeviszsa két veséje van – figyelmeztette Cohn.

– Az ágy alatt – vallott Weimer. – De kihúzható ágy, meg kell billenteni a fejtámláját.

Az utcákon mindenütt rendőrök álltak, de szép nyugodtan vezettek, nem állították meg őket. Leparkoltak az utcán. – Öt perc, és visszajövök – vetett egy pillantást a kulcsra McCall.

Bement a hotelbe, felliftezett a hetedikre, látta, hogy a folyosón nincs senki, így hát felvette a kesztyűjét, bement Weimer szobájába, becsukta maga mögött az ajtót, villanyt gyújtott. Elbillentette az ágy fejtámláját, meg is pillantotta mögötte az aktatáskát: kicsi, négyszögletes, ügyvédek hordanak ilyet. Kinyitotta. Tán a harmadáig, ha megtehetett a táska, kevesebb pénz volt benne, mint az eddigi áldozatoknál. Jóval kevesebb. Százasok, ötvenesek sehol, csupa tíz- meg húszdolláros.

Már épp indult volna, amikor eszébe ötlött, mit is mondott Weimer: maguk azok.

Tehát már tudott róluk. McCall egy kicsit elgondolkozott, aztán úgy döntött, megnézi Weimer többi táskáját is. De azokban sem talált semmit, csak egy drágának látszó fényképezőgépet. Indult volna újra kifelé, de újra megállt, visszafordult: most teljesen szétszedte az ágyat, végül el is húzta a faltól... Meg is

látta a hátizsákot. Olcsó fekete műanyag hátizsák. Okos bácsi ez a Weimer, hallotta, hogy a többiek kirabolták, tehát elrejtette a pénzét, csak a csali aktatáskát hagyta szem előtt.

McCall kinyitotta: itt voltak a százások. Nem is kevesen. – Nagyokos – vigyorgott McCall.

Visszament a furgonhoz, beszállt, továbbmentek. – Gógyis csákö a barátunk – újságolta McCall –, két táskája van, de én benéztem mindkettőbe.

– Muszáj volt legalább megpróbálnom – mentegetőzött Weimer.

– Szerintem meg nem – vélte Cohn, és a vélekedését egy újabb ütéssel támasztotta alá, megint csak vesére. Weimer felsikoltott: Cohn ezt felhívásnak vette egy újabb ütésre.

Egy mellékutcába kanyarodtak, a St. John kórház és a sztráda között. Sötét volt itt, a sztráda szélén gizgaz tenyészett. Megálltak. Cohn kiborította Weimert a kocsiból: a zsák még most is ott volt a fején.

– Hogy állunk? – kérdezte, miután becsukta az ajtót.

– Jól – felelte McCall –, ennél több volt, mint az előzőnél.

– Az istenit neki, olyan ez, mint elvenni a csokit a kiskölyköktől! Ha megcsináljuk a hotelt is, meglesz mindenünk, amire csak a szívünk vágyik.

– Ha jól számolok, már most összegyűlt hárommillió...

– És mit kezdesz a hárommillió egyötödével Los Angelesben, Tate? Abból egy tisztességes házra se telik! Nem, csináljuk csak szépen meg a szállodát, ha úgy van, ahogy Rosie mondja, fejenként megvan a hárommillió. Annyiból szép nagy házat vehetsz, Beverly Hills közepén.

– A közepén talán nem – bökte ki McCall némi töprengés után.

Cohn csak felnevetett.

Weimer ott maradt a betonon, ahova kilökték. A háta szörnyen fájt. Leráncigálta a zsákot a fejről, körülnézett. A furgonból csak a stoplámpája vörös fényét látta, ahogy bekanyarodik a sarkon és eltűnik. A márkáját nem tudta, a színét sem.

A háta elviselhetetlenül fájt. Megpróbált talpra állni, de kis híján összeesett. Hányt. Kiürült a gyomra, de még mindig nem állt fel, összegörnyedve köpködött, törte a fejét. Egymillió-öt. Jensen a haját fogja tépni.

Valahogy mégiscsak sikerült talpra vergődnie. Megsebesítették, lehet, hogy csontja is tört. Nem tudta, merre vegye az útját, azt sem, hogy a ház, amelynek a hátsó falát nézi, éppen egy kórház. Tett néhány tétova lépést: majdnem felsikoltott a hátába hasító fájdalomtól. Újabb lépések. Most egy villogó fényei szikráztak fel mögötte.

Oldalt lépett, intett a kocsinak. A kórház biztonsági őrségéé volt, mint később megtudta. – Kiraboltak, összeverték! – mondta a vezetőnek. – Kórházba kell jutnom! Súlyosan megsebesültem. Nem tudja, merre van a legközelebbi kórház? Hívjon rendőrt!

Lucas a Titkosszolgálatnak köszönhetően tudta meg Weimer kirablásának hírét. Dickenst felhívta a St. Paul-i rendőrség összekötője a nagygyűlés biztonsági bizottságánál, és Dickens azt javasolta, hogy a rendőrök értesítsék Lucast, akit aztán hajnali nyolckor fel is csörgetett egy hadnagy, Parker nevű. Ellen, a bejárónő vitte Lucas ágyához a telefont. – A St. Paul-i rendőrség! – költögette. – Azt mondják, fontos!

Weather már elment dolgozni, Letty pedig, jelentette Ellen, várja, hogy bevigyék a tévébe.

– Mondja meg neki, hogy negyedóra, és elkészülök – kérte Lucas. – Igen, Davenport – nyögte a telefonba.

– Don Parker vagyok, a St. Paul-i kapitányságról. Volt egy rablásunk az éjszaka, és azt mondják, maga nyomoz ezekben az ügyekben.

– Megint egy lobbista?

– Engem így tájékoztattak – felelte Parker. – Nem valami beszédes az áldozatunk, de annyit azért elárult, hogy ugyanaz a história az övé is, mint a másik kettő, azokról hallott már. Most a St. Johnban van.

– Megsebesült?

– Vért hugyozik. Holnap talán már kiengedik. Kapott néhányat a veséjére. Berángatták egy furgonba, tettek vele pár kört, közben meg kirabolták a szállodai szobáját. Valami folyik itten.

– Bemegyek, elbeszélgetek vele.

– A mi részünkről Dick Clay dolgozik az ügyön, de ő már visszajött a kórházból, úgyhogy, ha szüksége van valamire...

Lucas letette. Jól van, tetűláda, szóval még itt időzöl a mi kis városunkban, gondolta.

Felkelt, lezuhanyozott, kiment a konyhába: Letty ott ült, az újság és egy pirítós társaságában. A tegnap esti csata után jobbnak látták, ha tartózkodóan viselkednek egymással, Lucas inkább be is érte reggeliként némi banánnal és tejjel összezagyvált zabpehellyel a mikróból, aztán bepréselték magukat a Porschéba, és irány Minneapolis.

– Alig várom, hogy letehessem a jogosítványt – törte meg végre Letty a csendet a kocsiban.

– Már ha leteheted egyáltalán, a tegnapi mutatóványod után – mordult rá Lucas.

– Most akkor mi legyen, hagyjuk a fenébe az egészet, vagy inkább veszekedjünk? – fordult feléje Letty. – Mert ha veszekedni akarsz, felőlem veszekedhetünk!

– Inkább hagyjuk – javasolta Lucas.

– Jó. Szóval ott tartottam, hogy alig várom, hogy megkapjam a jogosítványt – simogatta meg Letty a műszerfalat. – Aztán kiviszem ezt a szörnyeteget a sztrádára, és meglátjuk, mit tudunk kihozni egymásból.

– Sose éred meg azt a napot, hogy ezt a kocsit vezesd, kisanyám – vigyorgott Lucas. – Egy Hyundait talán. Persze használtat.

– Sose éred meg azt a napot, hogy én egy Hyundait vezessek – ripsztozott Letty.

Lucas erre felnevetett. Érezte ő, hogy manipulálják, érezte, de nem bánta, elvégre mire van az embernek lánya, ha nem erre. Közben átjutottak a hídon, beértek a városba, a tévé elé, a lány kiszállt, Lucas búcsút intett neki, Letty eltűnt a házban, és Lucas visszafordult St. Paul felé.

Shelly Weimer a kórházi ágyon ült: kövér férfi hajszálvékony bajusszal, a St. John intenzív osztályán, a bal karjába sóoldat csepeg, a másikon a *Wall Street Journal*; de amikor Lucas belépett, összehajtogatta az újságot. – Ki maga? – kérdezte.

– Lucas Davenport, az itteni Bűnmegelőzési Hivatalból.

– Én pedig súlyos sérült – mutatkozott be Weimer is, a kezében megremegett az újság az erőlködéstől, hogy beszélni tudjon. Lassan kinyújtotta a kezét, a tálalóasztalkára ejtette az újságot.

– Részvétem – hümmögte Lucas.

– Folyamatosan ütöttek, a vesémet. Még akkor is ütöttek, mikor már rég náluk volt a pénzem – nyögött fel az utolsó szónál, mintha a pénz fájna neki a legjobban.

– Láta valamelyikük arcát?

– Nem. A pasas, aki ütött, maszkot viselt. A vezetőnek meg nem láttam az arcát – sajnálkozott Weimer. – Maga Mitford embere, igaz?

– Nem egészen. Csak néha elbeszélgetünk.

– De azért tudja, hogy miről van szó.

– Többé-kevésbé. Annyit tudok, hogy magánál egy raklap illegális pénz volt, a táskájába gyűrve, és egy Brutus Cohn nevű gengszter meg a bandája berángatták magát egy furgonba, zsákot húztak a fejére, elvették a szobakulcsát, és megszabadították a pénzétől. Közben jól összeverték.

– Nagyjából így volt – mozdult meg az ágyán, kiadós nyögés kíséretében Weimer. – Dióhéjban. Azt nem tudtam, hogy Brutus Cohn a neve, maga pedig jobban tenné, ha nem foglalkozna annyit azzal az illegális pénzzel. Különben is, ha mindent tudnak róla, hogyhogy még nem kapták el?

– Keressük, de még nem találtuk meg. Beásta magát valahol, de az is lehet, hogy elhagyta a várost. De keressük. Leadtuk a képét az összes országos tévécsatornának.

– A pénzemet akkor sem kapom vissza – legyintett Weimer.

– Nem – hagyta rá Lucas –, de úgyse a maga pénze volt. És most halljuk a maga mondókáját.

– Tudja, ahogy folyton ezen jár a fejem, eszembe jutott valami – kezdett hozzá Weimer.

– Mi?

– Az, hogy... – de nem tudta folytatni, felnyögött, felgömbölytette a hátát, a használható kezével meglapogatta. – Folyton begörccsölök, mintha az izmaim ki akarnának szakadni. Istenem, de fáj!

– Valami az eszébe jutott – emlékeztette Lucas.

– Ja, igen! Szóval ülök abban a delikáteszben, eszem a szendvicset, aztán elindulok. A pénzt az asztalon hagyom, kísétálok az ajtón, balra fordulok, kimegyek a ház melletti sikátoron a parkolóba. Kinyitom a kocsiajtót, és bang! Elkapnak, és bang-bang! – ütötte két gyors tapsra hurkáskezét. – Tudja, szerintem biztos, hogy megfigyeltek, felkészültek rám. Akik a furgonban voltak, nem láthattak oda, ahol ültem a delikáteszben. Tehát valaki már ott figyelt.

– Láta, hogy ki?

– Jajistenem, de tele van már a tököm ezzel az egésszel – sápadt el Weimer arca, ahogy megint moccant egyet az ágyán –, jaj. Igen. Volt ott egy ilyen elég keménykötésűnek tűnő, vidékies férfi meg egy elegáns nő, az ajtó melletti boxban. Valahogy nem illettek össze, mégis együtt voltak. És észrevettem, hogy a nő kétszer vagy háromszor rám néz. Nézze, vagyok, amilyen vagyok, a feleségemnek megfelelek, de nem vagyok valami híres szépfiú, a nők nem nagyon szoktak engem nézegetni, érti?

– Értem.

– Ez a nő meg engem néz. Úgyhogy arra gondolok, lehet, hogy ez a Cohn bízta meg, hogy figyeljen? Lehet, hogy felhívott valakit, amikor kimentem.

– Láta, hogy telefonál?

– Nem, de nem is néztem oda.

– Mondja, nem lehetséges, hogy olyan kis latinos nő volt? – kérdezte Lucas.

– Mi van, csak nem ismeri? – vont a fel Weimer meglepetten a szemöldökét.

Lucas most az irodáját hívta, megkérte Carolt, nézzen utána az e-mailjeinek. A fénykép valóban megérkezett Washingtonból. – Printerje ki! Szükség lesz rá. Találjon valakit, aki behozza a St. John kórházba! De szirénával és, villogóval ám!

– Láttam, hogy Jenkins lent ücsörög a földszinten – mondta Carol –, esetleg elviheti az egyik riadóautónkat.

– Küldje át! Jöjjön, amilyen gyorsan csak tud! Megpróbált kihúzni még valamit Weimerből, de annak elfogyott a mondanivalója. – Tudja, nagyon gyorsan történt – magyarázta –, igazi profi módjára, piff, paff, puff! Mikor egymással beszélgettek, akkor meg teljesen nyugodt volt a hangjuk, mintha sörözni ugranának le. És amikor az az ember megütött, mert eltitkoltam a másik zsák pénzt, akkor sem volt dühös. Csak megütött, mint egy rossz gyereket. Lekevert egy taslit...

Lucas lement a büfébe, hogy ott várja ki Jenkins érkezését, vett egy diétás kólát, elolvasta, mit ír a *Star Tribüné* a választási hajcihőről: újabb tüntetések, újabb letartóztatások. Végzett a cikkel, az órájára nézett, elővette a mobilját, azt látta a kijelzőn, hogy nincs térerő. Felügetett a lépcsőn, ki a kórház elé,

innen hívta Jenkinst. – Két perc, és ott vagyok – ígérte Jenkins. – A fél várost meg kell kerülnöm, hogy odajussak.

Lucas megállt a bejáratnál, látta, ahogy Jenkins megérkezik, odaintette magához. Jenkins egy borítékot nyújtott ki az ablakon. – Micsoda káosz! – szörnyülködött. – Kocsival sehova sem lehet eljutni, St. Paulban az egész belvárost lezárták.

– Azért kösz – búcsúzott Lucas. – Az irodában találkozunk!

– Remélem, fontos – intett a boríték felé Jenkins.

– Az – paskolta meg Jenkins híján az autó ablakát Lucas, és indult vissza Weimerhez. Útközben megnézte a fotót: rossz minőségű kép, meglátszott rajta, hogy mobillal készült, de a nő arca felismerhető volt, sőt, jegyezte meg magában Lucas, kifejezetten szemrevaló.

Fekete haj, fekete szem, önfeledt arc, mintha épp most fordult volna a fényképezőgép felé. A helyszín valami night-klub lehet, erre utaltak a háttér szikrázó fényei meg egy tükör sarka, és egy másik nő válla, utóbbi feltehetően kisestélyiben lehet. A főhősnő nem nézett a kamerába, inkább valahova jobb felé: talán nem is tudta, hogy lekapták, vélte Lucas.

Weimer mozdulatlanul ült, rezzenéstelen tekintettel bámulta a plafonra szerelt tévét. Csak arra fordította el a fejét, hogy Lucas belépett. – Ha csak megmoccanok, máris pokolian fáj – panaszkodott –, ez szörnyűség! Csecsemőt csináltak belőlem! Megtenné, hogy lehúzza a felső lepedőt? Megsül a lábam!

Lucas engedelmesen lehúzta a lepedőt, összehajtogatta, letette a székre. – Mutatok egy fotót – mondta közben –, nem akarom, hogy igent vagy nemet mondjon, csak ha biztos benne.

Átadta a képet. Weimer egy-két másodpercig nézte, aztán bólintott. – Hát persze hogy ő az! Ki ez a nő?

– Nem tudom – vette vissza a képet Lucas –, de majd megtudom.

– Ha elkapta, a szart is verje ki belőle, az én kedvemért! – rimázkodott Weimer. – Ha megteszi, kap egy saját kezűleg dedikált fényképet az Egyesült Államok következő elnökétől!

– Miért, maga már tudja, ki lesz az?

– Kit érdekel? – legyintett Weimer. – Megvan a forgatókönyvünk mindkét változatra.

Ahogy visszajutott a térerőbe, máris hívta Carolt.

– Jenkins hamarosan visszaérkezik – mondta neki. – Tartsa ott, aztán kapja el Shrake grabancát is, és nézzen utána, merre jár Del, én úgy tudom, a városban császkál, hajléktalannak álcázva, és rendelje be! Húsz perc múlva találkozik az irodámban!

Mitfordot, a kormányzó emberét, már a kocsiból hívta.

– Húsz perc múlva összeülünk az embereimmel, és átrágjuk magukat a védenői históriáján. Nincs kedved csatlakozni?

– Az a tegnapi rendőrgyilkosság – morfondírozott Mitford –, mit gondolsz, lehet, hogy az jelenti majd az áttörést?

– Meglehet, és lehet, hogy nem – tért ki a válasz elől Lucas. – Egyelőre csak annyit látok, hogy a pénz mintha kezdene veszíteni a jelentőségéből.

– Értem. Én most az Xcelben vagyok, húsz perc múlva ott lehetek nálatok, ha egyáltalán átjutok valahogy a városon.

– Nem épp te harcoltad ki, hogy itt rendezzék a választási nagygyűlést?

– Jó, jó, de hát te is tudod, mekkora siker, hogy itt rendezik! Hogy ez is egy újabb mérföldkő Minnesota állam egyre fényesebb jövőjének dicsőséges országútján! Nem? Na, viszlát!

Miután mindnyájan megérkeztek, Lucas kirúgta Carolt az irodából, ügyet sem vetve a titkárnő kíváncsiságára.

– Ugye, mindenki ismeri Neilt? – nézett végig a rendőrökön.

És elmondott mindent: a táskákba, hátizsákokba, szütyőkbe rejtett pénzeket, a rablásokat, a rendőrgyilkosságot

Hudsonban, Lily Rothenburg sztoriját a New York-i rendőrgyilkosságokról, a latinos arcú nőről meg a halott ifjoncról Washingtonban.

– Ezeknek az embereknek a gyilkolás a módszerük – összegezte –, ez idáig legalább négy embert öltek meg, legalábbis mi ennyiről tudunk. Vagyis gyilkosok, és itt vannak nálunk, és el kell kapnunk őket.

– Ezt én nem is tudtam – hüledezett Mitford.

– Nem tudta senki, maximum sejtette – vigasztalta Lucas. – Mindnyájan a hátsó ajtón jutottunk be az ügybe. Tehát ideje, hogy megnyomjuk a megfelelő gombokat. Először is, a nő képének ki kell kerülnie innen, az országos tévécsatornákra, hogy aszongya, aki látta, jelentkezzék itt és itt, a szokásos. Ha kell, Lily segít, megkérhetem rá, ő már úgys egész New Yorkot kitapétázta Cohn arcképével.

– És én? – érdeklődött Del. – Most már napok óta kinn vagyok a tüntetőkkel, segíték a seriffeknek, segíték a városi rendőrségnek...

– Maradhatsz, amíg nem bukkanunk valami használhatóra – előzékenykedett Lucas. – Akkor viszont lehet, hogy vissza kell hívnunk az utcáról. Nekem az az érzésem, hogy a komolyabb helyi balhékon már túl vagyunk, hála a tegnapi letartóztatásoknak. Talán csütörtökön lesz még valami, az John McCain nagy napja, de... Szóval, ha kellesz, akkor kellesz.

– Oké – bólintott Del.

– A kérdés már csak az – vetette fel Shrake –, hogy hol lehetnek? A hudsoni balhé óta tudniuk kell, hogy sorra járjuk a moteleket. Hol laknak? Az államhatáron kívül? Vagy leléptek?

– Lakást bérelnék – vágta rá Jenkins. – Van ebben a városban legalább hatszáz üres lakás, az ingatlanosok most azokat adják ki a republikánusoknak, az újságíróknak, meg bárkinek, aki hajlandó kivenni. Ha ők is tudnak erről...

– Tudnak – vágott közbe Lucas. – Jó a hírszerzésük.

– Akkor valószínűleg ez a megoldás. A haverod, Ralph Warren, a kitűnő kapcsolataival... Lehet, hogy épp rajta keresztül kerítettek fedelet a fejük fölé. Van neki vagy száz üres lakása.

– Lehet. Kár, hogy Warren halott – hajtotta le a fejét Lucas. Warren nem volt éppenséggel a haverja, de megpróbálta megakadályozni a halálát. Nem sikerült.

– Jó, ő meghalt, de az alvezérei még mindig megvannak-vitatkozott Jenkins. – Valaki csak igazgatja azt a céget!

– Ötlet megvéve – csettintette az ujját Jenkins arcába Lucas. – Te meg Shrake végigveszitek az ingatlanosokat. Azokat, akiknek vannak kiadó lakásaik.

– Lehet, hogy egy-két napot még várni kéne, mielőtt a nyilvánosság elé visszük a nő fotóját – vélte Del. – Elképzelhető, hogy a tévé nélkül is meglátjuk valahol. Ha viszont ráijesztünk, biztos, hogy meglép. Végül is ez az egyetlen olyan ütőkártyánk, amiről nem tudnak.

– Oké – egyezett bele Lucas, miután végiggondolta. – Egy napot várunk. Ha időközben találunk valamit, várunk még. Ha nem: irány a tévé. Szólok Carolnak, hogy nyomtasson nektek egy-egy példányt Cohn és a nő képéről, ti meg szétosztjátok a városban. Éjjel – fordult Mitford felé –, mindig éjjel támadnak, akkor könnyebb megtalálni az áldozatokat, és könnyen elrejthetik az arcukat is. Szükségünk van a négy-öt legkomolyabb pénzosztogató a nevére, aki még itt van, hogy rendőrökkel tömjük ki a hotelszobájukat. Hátha csapdába csalhatjuk őket.

– Nem hinném, hogy belemennének – csóválta a fejét Mitford.

– Ha kell, béreljenek ki még egy szobát, és intézzék ott az ügyleteiket. De ezt mindenképpen végig kell vinnünk, Neil. Ne felejtse el, hogy idáig négy embert öltek meg.

– Jó, majd felhívom, akit kell – adta meg magát Mitford.

Letty pénztárcájában húsz dollár kucorgott, amikor aznap reggel belépett a Channel Three ajtaján. A recepciós szíves közreműködésével áthámozta magát a biztonsági kapun, elsétált a stúdiók előtt, ahol épp Bob és June reggeli magazinjának előkészületei folytak, odabíccentett az időjárás-jelentőnek, aki épp a félperces hírneve felé igyekezett, lámpalázát egy nejlonzacsizó földimogyoróval csillapítva.

Letty továbbment, befordult a zöld szobába: June és Bob műsorának vendégei itt készülődtek a fellépésükre. Beszerzett két lekváros roládot, azokat eszegette útban Jennifer Carey irodája felé. Pedig reggelizett, de, ahogy Lucas, reggelente ő is csak néhány falatot bírt leerőszakolni a torkán, most azonban hirtelen az eszébe jutott, hogy a húsz dollárját Julietnek szánja, tehát jobb, ha addig eszik, amíg van miből.

Az iroda előtti folyosó egyik zugában kávézósarkot rendeztek be a kollégák számára. Letty megállt előtte, körülnézett, aztán besurrant, kiemelte az aprót a kávépénznek kitett dobozból. Három, legfeljebb négy dollár lehetett – ennyiért még lopni sem érdemes.

Nyolcvan dollárja hiányzott, bár egy százas persze még jobb volna, Whitcomb, ha meglát egy százast, akár el is hiheti, hogy Juliet tisztességgel elvégezte a munkáját.

Carey a földszinten üldögélt, a laptopját babrálta. Ahogy meglátta, ki közelít feléje, felnézett. – Szia, gyönyörűség? – köszönt oda, olyan virágos jókedvvel, hogy Letty azonnal rájött, csak ő köphette be. Pedig azt hitte, Lois volt az – de lám, mégsem.

– Te köptél be – mondta ki hangosan is.

Jennifer először tagadni próbált, de hamar feladta. – Te még nagyon fiatal vagy – védekezett. – Lehet, hogy azt hiszed, hogy nem, de igenis túl fiatal vagy még. Értem én, a te korodban én is huszonnyolc évesnek hittem magamat, pedig nem annyi voltam.

– Hány éves voltál, amikor lelőtted az első zsarudat? – kérdezte Letty.

– Letty, ez így nem igazságos! – háborgott Jennifer.

– Hány éves voltál, amikor először vitted haza részegen az anyádat?

– Letty...

– Hány éves voltál, amikor először loptál pénzt, hogy teljen ennivalóra?

– Az isten szerelmére, én csak tettem, amit tennem kellett! – fakadt ki Jennifer. – Tizennégy éves vagy!

– Tudom, hány éves vagyok – tekerte kicsit lejjebb a hangerőt Letty. – És azt is, hogy ha baj van, igenis huszonnyolc vagyok. Jobb, ha megjegyzed magadnak, mielőtt megint be akarnál köpni.

– Semmi kedvem veszekedni veled – forgatta a szemét Jennifer.

– Én is kiveszekedtem magam mára – nyugtatta meg Letty. – Jó lenne, ha valaki bevinne St. Paulba, és kéne egy kamera a parkba. Beszéltem pár kölyökkel, nem prostikkal, gördeszkásokkal, aki a deszkájukon mennek tüntetni, szerintem jól néznének ki a képernyőn.

– Egy negyedóra múlva én is kinézek – ígérte Jennifer.

– A kamerák már kinn vannak... Majd felszedünk téged is.

– Igazából nem is haragudtam rád – mosolygott Letty.

– Tudom, mindenki azt hiszi magáról, hogy mindig igaza van. Neked sincs, de azért tulajdonképpen inkább hálás lehetnék.

Jennifer Carey felállított néhány arany szabályt arról, hogyan legyen tökéletes riporterek, Letty pedig megörökölte ezeket. Például azt, hogy mielőtt kiszállnánk a terepre, mindig pisiljünk egyet, akkor is, ha nem kell, mert odakint egy nőnek nehéz megtalálni azt a helyet, ahol gond nélkül túleshet a problémán. Aztán: mielőtt munkába indulsz, ellenőrizd a sminkedet, mert ehhez is szinte lehetetlen fellelni a megfelelő zugot, amikor épp szükséged volna rá, és a kicsivel több hairspray jobb, mint a kicsivel kevesebb.

Letty bement a hírszerkesztőségre, hogy eldumálgasson a gyártásvezetőkkel, de a fél szemét közben le nem vette volna a Carey-iroda ajtajáról. Amikor Jennifer kijött az irodából, Letty odaintett neki. – Egy perc, és visszajövök? – mondta Jennifer, és indult a mosdó felé. Letty utánanézett, és amikor látta, hogy bemegy a mosdóba, belépett az irodába, előkereste Jennifer pénztárcáját.

Carey sosem volt tisztában vele, mennyi pénz van nála, és hogy mennyit költött már el belőle. Ő is az a fajta ember volt, aki úgy tudta, ha vannak csekkjei, pénze is van. Jó fizetése volt, a férje meg gazdag, tehát a pénz, legalábbis a napi költőpénz sosem jelentett neki semmit: Letty nyugodt lélekkel kinyitotta a pénztárcát. Legalább ezer dollár, ötvenesekben, állapította meg. Kettőt kivett, de úgy érezte, hogy a pénztárca vastagsága szemernyi sem csökkent, úgyhogy kihúzott még kettőt, majd visszatett mindent a helyére, kioldalgott az irodából, és ott folytatta a beszélgetést, ahol az előbb abbahagyta.

Carey visszajött a mosdóból. – Indulhatunk! – szólt oda Lettynek, aki kötelességtudóan a nyomába szegődött.

A gördeszkások St. Paul Alsóvárosában, a Mears Parkban gyülekeztek, az egykori, mára már felújított, loftokká alakított vörös téglás raktárházak árnyékában. Letty már a kocsiból észrevette őket, kimutatott rájuk, Carey végignézett rajtuk. – Neked tényleg nagyon jó szemed van az ilyesmihez – mormolta –, az apádnak is megmondtam, tegnap este, amikor beszéltünk.

– Lehet, hogy inkább mégis közgazdász leszek – felelte Letty –, a tévé annyira felületes manapság!

– Na jó – hördült fel Jennifer –, hívjuk ide a furgont, te meg addig sorakoztasd fel a barátaidat!

Felhívta a kollégákat, hogy gördüljenek ide a furgonnal, de üstöllést; közben kiengedte Lettyt, hogy beszélgessen a gördeszkásokkal, amíg ő beviszi a kocsit a parkolóházba az utca végénél. Letty viszont, ahogy kiszállt, azonnal a mobilja után kapott. – Merre vagy? – kérdezte, amikor Juliet felvette.

– Még idehaza. Randy alszik – felelte Juliet.

– Akkor mondd azt neki, hogy telefonált egy pasas, te meg kimész hozzá – hadarta Letty –, van nálam pénz!

Juliet egy ideig felelni sem bírt. – Oké – adta be végül a derekát.

A gördeszkások leggördeszkásabbikát úgy hívták, Marv: zajos, derűs, viharvert képű alak, kopaszra nyírt koponyával, és olyan nadrágban, hogy a sok mosástól szinte átlátszóvá kopott. Felette trikót (feliratosat, miszerint: „Matthews szőlőkamerák – ezt kapjad ki, ne a rákot!”) viselt: a trikó, ha lehetséges, még a nadrágnál is áttetszőbbnek tűnt.

Felemelte az öklét, úgy köszönt: Letty összekoccintotta vele a bütykeit. – Mi az ábra, kiscsaj? – nyájaskodott Marv.

– Te csak ne hívjál engem kiscsajnak – utasította rendre Letty, bár közben azért vigyorgott, akár a vadalma. – Inkább mondd el szépen, hogy ki kicsoda.

Hét fiúból állt a deszkás csapat, és egy szem lányból, de mindnyájan egy emberként égtek a vágytól, hogy képernyőre kerüljenek. Miközben Marv bemutatta a társulatát, Letty szeme végig a lány száraz pillantású, kissé alultáplált arcát pásztázta, magában el is döntötte, hogy ő lesz a kiválasztott, de tudta, hogy Marvot és a többieket sem szabad elkedvetlenítenie: ez már afféle menedzser-probléma.

– Figyeljete rám – zendített rá Letty, ahogy a bemutatkozás véget ért –, hamarosan itt a furgon a kamerákkal. Elsőnek Marv beszél, utána Jen, mert ő lány, és a gördeszkás lány, az ritkaság, aztán... még nem tudom, hogy ki... És előtte még kéne egy mutató, ha tudtok valami igazi látványos dolgot.

– A hordóugrás jó lesz? – csipogott közbe egy hosszúúró srác, gézbe bugyolált kézzel.

– Az remek, a hordóugrás, az nagyon jó lesz – lelkesedett Letty. – Rakjátok ki az akadályokat, mi meg közben lefilmezzük, ahogy átugorjátok, aztán jöhetnek a villáminterjúk.

Végül befutott Jennifer is: Letty gyorsan elmagyarázta neki, mi a helyzet, közben félrevonta. – Nézd azt a Jen nevű lányt, hát nem feltűnő jelenség? – sutorogta.

Jennifer megnézte. – Tényleg nagyon jó szemed van – állapította meg. – Elképesztő egy arc!

Felbukkant a furgon is: a srácok azonnal körülrajongták a Mike nevű operatőrt, igazában el se merték hinni, hogy tényleg megtörténik, amit átélnek. Azért bemutatták a trükkjeiket is: Mike végül kitalálta, hogy odafekszik az akadály alá, onnan veszi fel az ugrásokat. Az egyik kölyök persze a hasán landolt: jót mulattak rajta.

Közben befutott Juliet hívása. – Már úton vagyok – jelentette a lány –, jövök lefelé a dombról.

– Épp interjút készítek a Mears Parkban – mondta Letty. – Tudod, hogy az hol van?

– Persze. Akkor odajövök.

Letty felvette Marv villáminterjúját, utána Jen következett, ő kicsit hosszabban, aztán mind összeütötték az ökleiket, és a gördeszkások tovagurultak. Letty felvett még néhány vágóképet, közben meglátta, hogy Juliet ott áll a park szélén, a járdán, őt figyel.

Leállította a kamerát, odament Jenniferhez. – Van itt valaki, szeretném, ha megismernéd – mondta neki.

– Ki az?

– Gyere velem – kapta el a főnöknője karját, hogy odavonszolja Juliet Briar elébe.

Felszerelték magukat kellő mennyiségű hot doggal, így beszélgették át az előttük álló fél órát. Letty ezúttal rátámadt Juliet egykedvűségére, meg arra, ahogyan a világról gondolkodik: ha az lett volna a célja, hogy ő legyen a lány új gazdája Whitcomb helyett, jobb módszert keresve sem találhatott volna.

Jennifer viszont majd' hanyatt vágta magát, amikor meghallotta Juliet történetét, meg azt, hogy miféle kapcsolat van a lány és Whitcomb között. – Nem, ki van zárva, hogy az az ember szeressen téged – győzködte a lányt. – Hiszen úgy bánik veled, akár az állattal! Egyedül önmagát szereti, nem téged! Biztos vagyok benne, hogy nem. Juliet!

– De hát nem is ismered – tiltakozott Juliet, bár a hangja nem csengett túl meggyőzően.

– Pedig igaza van – vette védelmébe a főnöknőjét Letty.

– Az az ember nem szeret téged. Ha azt hiszed, hogy igen, hát akkor nagyon tévedsz!

– Oké – hajtotta le a fejét egy vállrándítás kíséretében Juliet.

– Szállj már le róla, Letty! – fogta könyörgőre Jennifer is.

– Én csak segíteni akarok! – jajdult fel Letty.

– Én meg vitatkozni próbálok veled – makacszkodott Jennifer. – Mert látom, hogy rá akarod kényszeríteni az akaratodat.

– Letty haver, neki lehet – motyogta Juliet.

– És az, hogy hazamenj a szüleidhez? Az ki van zárva? – kíváncsiskodott tovább Jennifer.

– Amíg Don is ott lakik, addig igen – válaszolta Juliet.

– Mert nem hagyna békén, én meg hiába beszélek a műtérnek, nekem nem hisz.

– Hány éves is vagy, tizenhat?

– A jövő hónapban leszek tizenhét.

– Don pedig, ugyebár, postás. Azaz kicsikét idősebb nálad, nem is olyan kevés.

– Szerintem kábé negyven lehet – mondta Juliet. – És egy igazi seggfej.

– Ne haragudj, igazán nem akarok itt faggatózni – folytatta Jennifer –, de muszáj megkérdezni, hogy mit művel veled.

– Hát, tudod, hogy megy ez. Elkap, megtapizgat, bejön a fürdőszobába, ha zuhanyozok, van neki egy ilyen szöges izéje, amivel akkor is ki tudja nyitni, ha magamra zárom, aztán pucérra vetkőzik, és hozzám dörgölőzik. Egyszer bejött a hálószobámba, anyaszült pucéron bemászott az ágyamba, én megpróbáltam kilökní, de így elkapott, és...

– Megerőszakolt?

– Nem, de ha hazamennék, biztos megpróbálná – mondta Juliet. – Mert amikor bejött hozzám, és pucéron bemászott az ágyamba, akkor aludtam, és amikor felébredtem, ott feküdt rajtam, le akarta ráncigálni a fejemet a farkához, de én beleharaptam, itt – bökte meg a csípőjét –, erre vérezni kezdett, és ordított velem. A muter úgy tett, mint aki semmit sem hall az egészből.

– Szóval láttad már meztelenül – tűnődött el Jennifer.

– Mondd csak, nincs valami anyajegye, vagy hasonló, a pénisze körül, vagy a fenekén, ahol nem láttad volna, ha fel van öltözve?

– Hát – gondolkodott el Juliet – borotválja magát. Szóval a farkát meg a golyóit. És van egy nagy, barna anyajegy a golyóján, ahol a szőrnek kéne lennie, ott.

– Remek!

– És ki is haraptam belőle egy darabot – dicsekedett Juliet: széles mosoly fénylett fel az arcán az emléktől. – Azért is vérzett annyira. Kiharaptam belőle egy darabot, és a padlóra köptem. Nem olyan nagy darabot, de azért ahhoz épp elég nagyot, hogy vérezzen, mint a disznó.

– Tehát van rajta egy sebhely is – nyugtázta Jennifer.

– Aha!

– És mikor történt ez?

– Tavaly tavasszal. Aztán júniusban megszöktem otthonról. És akkor volt, hogy Randy meg én találkoztunk.

– Értem. Ezt a Dont lerendezhetjük – könnyebbült meg Jennifer. – Ha megszabadultunk tőle, hazamész?

– Lehet – bizonytalanodott el Juliet. – És az is lehet, hogy Randy tényleg nem szeret engem. De mindegy, mert nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy szüksége van rám, értitek? Én tolom a székét, én vakarom meg a hátát, én mosdatom. Amióta csak élek, ő az egyetlen, akinek kellek. Akinek szüksége van rám. Ő, meg talán még Don, asszem.

– Ha azt akarod, hogy szükség legyen rád – hajolt feléje Letty –, menj ápolónőnek, ne kurvának! Juliet!

– Kezdjük azzal, hogy megszabadulunk ettől a Dontól – lépett közbe Jennifer. – Ha azzal megvagyunk, Juliéinak lesz hol laknia, és akkor talán a többivel is elboldogul.

– Juliet meg én beszélgetünk egy kicsit négyszemközt – állt fel Letty. – De csak egy percre, esküszöm, egy pillanattal sem tovább!

– És mi az, amit nem szabad hallanom? – kíváncsiskodott Jennifer.

– Gyere, Juliet! – indult el Letty. – Egy perc, és visszajövök, Jen!

Hetven dollárt nyomott Juliet kezébe. – Elég lesz ennyi? – aggodalmaskodott.

– Remélem – csillant fel valami halvány kis szikra Juliet szemében. – Randy még nem vett észre semmit.

– És nem is fog. Majd szerzek még pénzt. Holnap találkozunk, majd felhívlak. Emlékszel arra, amit mondtam?

– Aha – görbült vigyorra Juliet szája. – Hazudni, mint a vízfolyás!

Jennifer ott maradt a padon. Onnan nézte őket, ahogy beszélgetnek. – Hát ez érdekes volt – összegezte, amikor Letty visszajött hozzá –, de hogy lesz ebből sztori? Mert amit hallottunk, az nemigen kívánczik képernyőre, legalábbis én nem szívesen vennék rá egy ilyen fiatal teremtet, hogy ráálljon egy interjúra.

– Nem is akartam sztorit belőle – nyugtatta meg Letty.

– Csak azt akartam, hogy ismerkedjete össze, mert valakinek el kellett mondanom ezt az egészet. Anyunak és apunak nem lehet, anyu kikészülne, apu meg... hát épp ez a baj.

– Micsoda?

– Juliet stricije, ez a Randy. A teljes neve Randy Whitcomb. Apu egyszer letartóztatta, és nagyon elverte, emiatt rúgták ki a minneapolis-i rendőrségtől.

– Szóval ez az ember! – csapott a homlokára Jennifer. – Emlékszem a sztorira!

– Igen, ő az. Aztán lebénult, és aput hibáztatja érte. Most meg bosszút akar állni rajta. Úgy, hogy elkap engem.

– Hogy mit? – esett le Jennifer álla.

Letty elmesélte neki a történetet, ahogy Randy bámulja őt a parkban, aztán követi a Mekibe. – Tudod, mit csinál apu, ha rájön? – kérdezte a történet végén.

– Hát... Jaj, jesszuská!

– És akkor aztán bajban lesz – folytatta Letty. – A rendőrök tudják, hogy balhé van közöttük.

– És mi lesz Juliettel?

– Kezdjük azzal, hogy elmondod, hogyan szabadulhatnánk meg ettől a Don nevű postástól!

– Szerzünk egy kamerát, emberünk, aki megcsinálja, van bőven – kezdett bele Carey. – Szóval a kamerával letámadjuk Don barátunkat, és rákérdezzük, hogy jól szórakozott-e, amikor egy kiskorúval hentergett, és megemlíti neki, mintegy futólag, hogy hány évet lehet kapni az ilyesmiért. Ha tagadni próbál, megmondjuk neki, hogy tudunk a sebhelyéről, és hogy Juliettől tudunk róla. Aztán eláruljuk neki azt is, hogy minket elsősorban Juliet biztonsága érdekel, és nem az, hogy őt hány évre csuknák le, tehát ha szépen elköltözik, és megígéri, hogy soha nem jön vissza, akkor mi is hallgatunk. De abban a pillanatban, hogy megint felbukkan, vagy csak egy telefonnal próbálkozik, mehet a börtönbe.

– Elég egyszerűnek hangzik – vélte Letty.

– Nem olyan egyszerű – hűtötte le Jennifer –, viszont nagyon hatásos. Ismertem egy csajszit, aki a lutheránus segélyszolgálatnak dolgozott, kiskorú kurvákat szabadított meg a stricijeiktől. Néhányszor én is segítettem neki. Eljátszhatjuk ugyanezt Whitcombbal is, szépen rávesszük, hogy hagyja békén Julietet, meg Lucast is, különben mehet vissza a börtönbe.

– Tudod, erre már én is gondoltam – rázta a fejét Letty –, mert Randy csak feltételesen van szabadlábon. Arra gondoltam, hogy visszaküldhetjük, azon az alapon, hogy Juliet fiatalkorú. Csak aztán Juliet elmesélte, hogy Randy megbénult, és hogy... szóval, hogy köztük nincs szex, mert Randy nem tud. Dolgoztatja az utcán, meg néha végignézi, ahogy Juliet és a pasi csinálják, de... szóval Juliet elmehetne, ha akarna. Simán otthagyná, Randy még vezetni se tud. De így az egész... szóval nagyon is önkéntesnek tűnik. Ráadásul abban se vagyok biztos, hogy Juliet hajlandó volna tanúskodni ellene.

– Jaj, uramatyám...

– Vagyis nekünk kell elkapnunk – foglalta össze Letty. Keményen Jennifer szemébe nézett, aki azt se tudta, hova bújjon a pillantása elől. – Nekünk! Randy örült, Juliet sokat mesélt róla, az a pasi egy örült, ha nem kapjuk el, lehet, hogy megpróbálja lelőni aput. Vagy engem. Vagy anyut, vagy bárkit. Mert örült, és egyre örültebb lesz, tehát sürgősen el kell kapnunk!

– De hogy?

– Arra gondoltam, hogy esetleg be tudnám hergelni Randyt, hogy... hogy csináljon valamit Juliet ellen.

– De mit?

– Ha bedühödik, Julietnek négykézlábra kell állnia, meztelenül, ő meg a kutyakorbácsával veri – mesélte Letty. – Láttam azt a korbácsot, tiszta vér. Most már vagy egy hónapja is megvan, hogy utoljára elverte... nem tudom, hogy működnek a bizonyítékok, az ujjlenyomatok meg a többi. De ha mondjuk Randy kiszagolná, hogy Juliet hazudik, elverné, ő meg felhívna engem, mi pedig hívnánk a rendőrséget... Akkor azonnal visszakérülne a síttre, nem? Juliet vére ott volna a korbácson, még frissen, a hátán az ütésnyomok, Randy ujjlenyomata a korbácson...

– Én azt hittem, Juliet a barátod – sóhajtott fel Jennifer hosszú hallgatás után.

– Az apám a barátom!

- Letty, ez szörnyűség! Ilyen hideg, számító szörnyűséget az életben nem hallottam még!
- Előbb vagy utóbb úgyis verést kap – érvelt tovább Letty. – Mi csak egy kicsit meggyorsítjuk az eseményeket.
- Csalinak akarod használni azt a szegény lányt?
- Meg akarom védeni az aput, oké?! Ez minden! Szóval rendezzük le szépen ezt a Dont, legalább Julietnek lesz hova mennie, ha az a... az a dolog megtörténik.
- Nem, erre én képtelen vagyok, Letty! Ez szörnyűség!
- Már elkezdődött. Ha bármivel próbálkozol, hogy megállítsd, az már úgysem segít Randyn, de Julietnek meg apunak meg nekem igenis árt. Szóval dönts el, hogy kinek a pártján állsz!

Lucas unatkozott. Felhívta Jenkinst, aztán Shrake is sorra került, de ő csak unatkozott tovább. Kapott tőlük egy-két nevet, így ő is végigjárhatott vagy egy tucat apartmanházat, beszélt a gondnokokkal, kapott tőlük elég fejcsóválást, meg semmitmondó válaszokat. Senki sem látott senkit, aki hasonlítana Cohnra vagy a mobilkamerájával készült képen látható nőre.

Pedig lehet, hogy mégiscsak jó nyomon jár – próbálta vigasztalni az egyik gondnok. – Tudja, nekünk tizenkét egységünk van, ebből kettőt sikerült kiadnunk. És ugyanaz a helyzet az egész városban, szóval akad itt jócskán üres lakás, ha valakinek épp búvóhelyre van szüksége.

Lucas szinte az egész délutánt Mitford abajgatásával töltötte, végül, amikor utoljára hívta, Mitford megadott neki hat nevet. – Ha újra lecsapnának – mondta Mitford –, valószínűleg ezt a hatot rabolják ki. Náluk van a legtöbb pénz, és ők azok, akik még az elején lefoglaltatták a szobájukat. Még azelőtt, hogy az a Sabertes meghalt, ott Washingtonban.

- Mind a hat?
- Az az igazság, hogy összesen tizenegyen vannak, de öten Sabertes halála után jelentkeztek be. Az ő nevükkel nem tudnál kezdeni semmit.
- Rendben. Küldd át a neveket, aztán az este elintézzük, amit kell.

A furgon elhajtott Davenporték háza előtt, Randy Whitcomb a kocsi végében ült, de nem azt nézte, ahogy a nap lemegy a Mississippi völgye felett. A lányt kereste, de hiába hajtottak el egyszer, kétszer, többször a ház előtt, sehol se látta. – Ember, nincs sehol – legyintett Ranch. – Órák óta itt körözünk, és semmi – tette hozzá, pedig jó, ha egy félórája, hogy ideérkeztek.

– Ja, kell hogy legyen ennek valami flottabb módja is – bólogatott Randy. Kisandított a hátsó ablakon: egy nőt látott, a kertjében ásogatott, de ahogy a furgon elhajtott előtte, utánanézett. A végén még felhívják magukra a környékeliek figyelmét. – Ki kéne találnunk valami tervet.

Juliet Briar egy szót se szólt: a vezetéssel volt elfoglalva.

– Nem azt mondtad, hogy valahogy kicsalogatod hozzánk? – kérdezte Ranch.

– Igen, de nem hinném, hogy sikerülne – kedvetlenedett el Whitcomb: ezt látta Letty szemében, amikor a Mekiben váltottak néhány szót. Nem volt valami penge, ami a szellemeket illeti, de a hierarchiához volt érzéke, elég volt egyetlen pillantást vetnie Letty arcára, hogy rájöjjön: ez a lány jóval felette áll az osztálylétrán. Minimális az esély, hogy bedőljön, ha hazudni próbál neki, döntötte el magában. Mint azok a jó fej csajok, még a gimiben, azok is simán keresztülnéztek rajta. Észre se vették, meg se hallották, ha be akarta palizni őket, mint a fejük körül repkedő muslincák, annyi volt ő nekik.

Megvakarta az orrát, fel is kaparta a sebet, a Pollish ikrek látogatásának emlékét: akkor kapta, amikor tolószékestül legurították a lépcsőn, ki a járdára. Megnézte a vérfoltot az ujjá végén, megrázta a fejét, a vért a nadrágjába törölte.

– Lehet, hogy egyszerűbben is elintézhetnénk – szólalt meg megint Ranch.

– Aztán hogy?

– Hát én meg Juliet elkapjuk az utcán, berámoljuk a seggét a kocsiba...

– Igen. Ő meg sikoltozni kezd, meg védekezni, még be is hugyozik, aztán...

– Majd jól fejbe vágom – vágta rá Ranch. – Egy zoknit teletöltök aprópénzzel, azzal. Aztán be a kocsiba, és...

– Vágtál te már fejbe valakit? – érdeklődött Whitcomb.

– Ja, a buzikat, lent, a Hennepinen – felelte Ranch, de annyira egyértelmű volt, hogy hazudik, hogy még a hangja is megcsuklott.

– Nem ütöttél te le egyetlen buzit se, soha életedben – legyintett Whitcomb.

– Jó, de akkor is hallottam róla – adta alább Ranch. – Meg kell tölteni egy zoknit apróval, abba nem halnak bele, csak padlót fognak. Ha vasrúddal ütsz, abba belehalnak.

– Szerintem te magad vagy a buzi – folytatta Whitcomb.

– Én aztán nem vagyok rohadék buzi, hát láttad, hogy megdugtam Julietet!

– Na, jó. Ha elkapjuk ezt a csajt, őt is meg kell dugnod.

– Abban nem lesz hiba – fogadta meg Ranch, de a feje másutt járt: a drogon. Szedett ő bármit, amihez csak hozzáfért, de az igazi kedvence, az mégiscsak a metamfetamin volt. A fűtől és a kokaintól nem állt fel neki, a speedtől viszont annál inkább. Csak kapjon belőle eleget, és már indulhat is a szexuális ámokfutás, meg egyáltalán, mindenféle ámokfutás: Whitcomb egyszer végignézte, ahogy arccal nekiront a garázsajtónak, csak úgy, viccből. Útközben még csak nem is pislogott, és nem lassított. Koppant az ajtón, összeesett, végül mentőket kellett hívni hozzá.

– Az milyen lenne – öltött testet egy újabb gondolat Whitcomb agyában –, ha Juliet felhívná, azt mondaná, hogy az egyik barátnője, és lerobbant a kocsija...

És így tovább: Whitcomb fejéből valósággal patakozott az ötletek, de Juliet és Ranch mindet meglékelte valamivel. Például azzal, hogy honnan tudnák Letty barátnőinek a nevét?

Végül Ranch volt az, aki elsőnek ráunt erre a témára. – Merre mászkálhat George? – nyögött fel, az ajkát nyalogatva.

George speedet árult, jobbára az X Center előtt, de most a republikánusok kitúrták a helyéből.

– Nyilván a parkban – felelte Randy. Az agya átállt az új témára, Letty eltűnt, a helyét a speed vette át odabenn. – Ha túl sok a zsaru az X előtt, mindig lemegy a parkba.

– Akkor lehet, hogy megtaláljuk – lélegzett fel Ranch.

Négyen ültek az apartmanban, Cohn, Cruz, Lane és McCall: épp a következő lépés részleteit vitatták meg. A tervezet Cruz keze nyomát viselte magán: a lényege az volt, hogy az utolsónak tervezett támadásnál hárman bentről, a negyedik pedig, ő maga, kintről irányítja az akciót.

Cohn szinte beleszédült a gondolatba, hogy mennyi pénzt lehet kiszedni ezekből a politikai mitugrászokból. – Már most van hárommilliónk – nézett végig a padlót jóformán elborító bankjegytengeren –, ráadásul problémamentesen. Egy szót se szóltak rólunk, se az újságokban, se a tévében. Semmi zűrünk nem volt, mégis itt a pénz. Csak el kellett venni.

– Csakhogy keresnek minket – vágott közbe Cruz –, vagyis téged. Ha rájönnek, hogy...

– Igen, és ha két, vagy öt év múlva elkapnak, Dél-Afrikában, vagy Ausztráliában, vagy bárhol, akkor mi van? – vont a vállát Cohn. – Úgysem tudnak rám bizonyítani semmit! Ezek a politikaiak még azt sem ismernék el, hogy náluk volt az a pénz. Anélkül meg mivel akarnak vádolni? Hogy vaktában terroristáskodtam? Nem tudnak ellenem felhozni semmit, abszolúte semmit! Arról meg, hogy te vagy Jesse vagy Tate létezik, még csak nem is tudnak. Fogalmuk sincs. Nézzétek csak meg ezt a sok pénzt! Mintha almát szedtünk volna!

– De már keresnek...

– Csak még egyetlenegy – fordult Cohn McCall és Lane felé. – Ti benne vagytok?

Lane csak a vállát vont a vállát, McCall beszélt. – Van abban valami, amit Rosie mond. Hagyhatnánk, hogy egy-két napig húljön az ügy. De azt is mondhatjuk, hogy ott egye a fene az egészet, aztán fogjuk a pénzt és futunk.

– Hárommillióval nem jutunk messzire, ezt nem ártana, ha észben tartanátok.

– De még mindig itt van a szálloda – emlékeztette Cruz. – Egyelőre nem tudjuk, mekkora ott a kassza, de ha megcsináljuk, lehet, hogy négyszer vagy ötször ennyit is összeszedhetünk.

– És ha megcsináljuk az utolsó emberünket, és kiderül, hogy nála kétfélmillió van? – vitatkozott tovább Cohn. – Annyival már nyugodtan elkezdhetjük tervezgetni a nyugdíjas éveinket! – Ebben egyébként igaza volt: neki két rész jutott, a többieknek egy-egy. És most a többiek is elhallgattak, hogy fejben átszámolják a dolgokat: ha a következő akció egymilliót hoz, akkor fejenként egymillió a jövedelem, kivéve a Cohné, aki kettőt kap. – Ez a hotel-ügy elég bonyolultnak tűnik. Ha elkapunk még kettőt ezekből a politikaiakból, akkor lehet, hogy a hotelt már meg is úszhatjuk. Kimondjuk, hogy ott egye a fene, és mehetünk haza isten hírével.

– Kettőt biztos, hogy nem találunk – akadékoskodott Cruz. – Már elkezdtek szétszórni a pénzt, lehet, hogy néhányuknál egy fillér se maradt.

– Egy fenét, ma van a választási nagygyűlés első napja, lefogadom, hogy kivárják, amíg a nagyágyúk is megérkeznek, akkor több hasznát veszik a pénzüknek!

– Tudjátok, nekem mi jár a fejemben? – szólalt meg most Lindy: idáig csendben ült a padlón, a pénzköteg közelében. – Szerintem menjünk New Yorkba, és költsünk el ebből valamicskét.

– Hát ez is egy ötlet! – nevetett fel McCall.

– Koncentráljunk inkább a szállodára, Brute – vetett véget a derűnek Cruz. – Dolgozzuk ki a tervünket, nem mehetünk oda csak úgy ukmukfukk! Ezek a pénzemberek, ők csak a hab a tortán, de maga a torta, az a hotel.

– Jó, akkor csak egy – erősködött Cohn. – Rosie, te majd szépen kidolgozod nekünk a tervet. Még egyet, de csak egyet megcsinálunk. Melyiküknél van a legtöbb? Mert, istenemre mondom, akármennyi van nála, az a pasas az utolsó!

Cruz jó ideig nem felelt, csak nézte, nézte a férfit. – Nő, nem pasas – szólalt meg végül. – Brute, az istenért...

Lucas öt BMH-ügynök felett parancsnokolt, inkluzíve ő maga: a többiek Jenkins és Shrake, továbbá Jim Benson és Dave Tompkins. – Jobb lenne, ha két rendőr kerülne egy szobába – magyarázta, de vagyunk, ahányan vagyunk. Tehát: vegyetek fel golyóálló mellényt, legyen kéznél a fegyveretek, ha kopognak az ajtón, ne feleljetek, csak várjatok, nem állhatnak ott a világ végéig, maszk van rajtuk, várjátok ki, míg benyitnak, és akkor...

– Most már értem, miért csupa egyedülálló férfit vettél magad mellé – vigyorgott Tompkins.

– Hát persze! Veszélyes bevetés ez, elismerem, de hát ez a kötelességünk, meg kell tennünk!

Nyolc órára mindnyájan ott voltak a helyükön.

Tizenegykor Lucas felkelt, nyújtózkodott, ásított egyet, látta, hogy Buddy Snider és Sally Craig épp römiznek a reggelizőasztalnál, végül az óráját is leellenőrizte. A szállodai szoba ablakából látta a sztrádát, mögötte meg a Capitol felé vezető domboldalt. Harmadik órája dekkolt a szobában, az első kettőt teljes sötétben, míg Craig és Snider vissza nem jöttek a választási központtól, ahol, gyanította Lucas, nyilván pénzt osztogattak, nyilván nem is keveset. Pár perccel tizenegy előtt futottak be, Craig tekintélyes méretű, szemmel láthatóan üres őzbőr hátizsákot hajított az ágyra. Amíg elváltak, Lucas tüzetesen átvizsgálta a lakosztályt: sehol egy fillér se. Igaz, az egyik gardrób mélyén széf rejtőzött, beleférhetett akár félmillió is; és feltehetően Craig szobájában is volt széf, abban is lehetne legalább ennyi.

Körbetelefonált. – Semmi – jelentette Shrake.

Ugyanez volt Benson mondanivalója is. – Whitehead kiment a klotyóra – fűzte hozzá jóval csendesebben. – Valami problémája van szegénykémnek. Bűzlik az egész szoba.

– Semmi. Ülök a tévé előtt, nézem, hogyan próbálkoznak Kaliforniában a baseballal. – Jenkins ennyivel cifrázta a maga választát.

– Schott már lefeküdt – újságolta Tompkins. – Fáradt, azt mondja. Én meg nézem a *Csillagok háborúját*. A hangot letekertem.

– Melyik részét?

– Az *Új Reményt*. Negyvenhármas csatorna.

– Az az első! – lelkesedett Lucas. – Amelyikben Leia hercegnő burkoltan javaslatot tesz egy hármas menetre Hannal és Luke Skywalkerrel.

– Az bizony.

Lucas letette, felkapta a távirányítót, és addig nyomogatta, míg a képernyőn meg nem jelet a *Csillagok háborúja*. – Ugye, nem baj, ha nézem egy kicsit? – udvariaskodott.

– Még mindig jobb, mint a kártyázás – állt fel az asztaltól Craig. – Folytasd egyedül – vetette oda a partnerének, és az ágyra dobta magát. – Nyugodtan tekerje fel a hangerőt, valaki úgyis ejtőernyősdit játszik a szemétdobóban.

A kopogás tizenegy tizenötök hangzott fel az ajtón. Három gyors kaparás a kulccsal, ahogy a szobalányok szoktak jelentkeznek. Jim Benson sebtiben talpraszökkent, felkapta a mellényt, kihúzta a 9 milliméteres Glockját a tokból. – Te jó isten! – nyögött fel Whitehead az ágyon: ebben a pillanatban csusszant át az ajtó alatt a boríték, majd halk lépteiket hallottak odakintről, egyre távolodtak. Benson (alacsony, de széles vállú, szőke férfi, dupla állal és hegyes orral) az ajtóhoz lépett, kisandított a kukucskálón: nem látott senkit. Whitehead feltépte a borítékot, egyetlen pillantást vetett a benne rejlő papírra, és mielőtt Benson megakadályozhatta volna, kinyitotta az ajtót.

A biztonsági láncot beakasztották, de azért résnyire így is kinyílt az ajtó. Három komoly csavar tartotta a helyén a láncot, de ez sem volt elég: ahogy Whitehead lenyomta a kilincset, az ajtó kirobbant a helyéből, Whitehead Bensonra zuhant, aki hátratántorodott, elvesztette az egyensúlyát, és McCall már ott is állt az ajtóban, mögötte Cohn, pisztollyal a kezében.

McCall meglepetve nézte Bensont, épp a száját nyitotta, hogy tegyen valami megjegyzést, de Benson, hiába ült fenékre, kívárta, míg Whitehead odébb gurul, és tűzelt. Egyenesen McCall gyomrába. Most McCall tántorodott hátra, közben azért sikerült mellbe lőnie Bensont, akit a golyóálló mellény mentett meg. Benson megint lőtt: most a gerincénél találta el McCallt, aki úgy esett össze, mint egy marionett, ha elvágják a tartóköteleit.

Cohn tett egy lépést oldalra, és Benson arcába lőtt. Benson összeesett, meghalt, bár Cohn ebben még nem lehetett biztos, tehát leadott még egy lövést a fejébe, aztán átlépett McCall fölé, Whitehead felé. A nő épp a két ágy között négykézlábazott, maga sem tudta, hová, de Cohn kétszer belelőtt, hátulról, de a szívénél, és Whitehead már nem iszkolt tovább.

McCall tágra nyílt szemmel feküdt a földön, mozgott a szája. Cohn a kesztyűs kezével – rabláshoz mindig kesztyűt viseltek –, odalépett hozzá, és homlokra lőtte. Többet nem tehetett.

Mennyi idő telhetett el, tíz másodperc? Cohn sarkon fordult, és kirohant a folyosóra.

Odakint lelassított, megbizonyosodott róla, hogy kiért a kamera látóköréből, letépte az arcáról a maszkot, levette a kesztyűt, batyut hajtogatott belőlük, azt a hóna alá csapta, így ment ki az utcára. Látta, hogy jön Cruz Toyotája, leintette, Cruz megállt, Cohn feltépte az ajtót, beszállt.

– Mi történt?

– Csapda! A kurva életbe, kibaszott csapda! – Cohn hangja ridegen szólt, tárgyilagosan, mint mindig, ha baj volt. – Tate halott, nő halott, zsaru, aki ott volt vele a szobában, halott, az egész kibaszott csőcselék halott – ezt is nyugodtan mondta, de Cruz hallhatta, hogy nagyon kiborult.

– Tate meghalt? Biztos, hogy meghalt?

– Igen, meghalt, az agya elötlötte az egész szobát, az istenit neki! Atyaisten, Tate egyenesen belesétált a zsaru pisztolyába, berúgta az ajtót, a zsaru ott állt az ajtóban, és bumm! McCall a földre zuhant, és...

– És most adhatjuk fel az egészet – fejezte be a mondatot Cruz, nagyon keserű hangon, de a fél szemét közben le nem vette volna a sebességmérőről, tudta, hogy akció után az ember szeret gyorsan hajtani, márpedig ezt mindenképpen el akarta kerülni. – Igen, fújhatjuk le az egészet. Jesse nagyon ki lesz borulva. Tate a barátja volt.

– Tate mindnyájunk barátja volt.

– Biztos, hogy meghalt?

– Igen, biztos.

– Mert ha nem halt meg, a zsaruk...

– Meghalt – vágott közbe Cohn. – Jajistenem...

Cruz befogta a száját, némán vezetett tovább. Talán megmenthettem volna, gondolta Cohn.

Persze nem komolyan gondolta: McCall a hasába kapta azt a lövést, ott haldoklott a padlón, nincs idő kívánni, míg magától meghal, a hotelből kivinni képtelenség; ha meg magára hagyja, aztán McCall valami csoda folytán mégiscsak túléli, akkor érthető, ha bedühödik a többiekre.

És senki sem immúnis a jogrendszer mesterkedései ellen. Ha McCall kap egy esélyt, hogy egy olyan tizenöt év múlva szabadon engedik, ha köp, akkor... Cohn tette, amit tennie kellett, de az istenit neki, mégiscsak Tate volt az...

Lucas a BMH ügyeletes tisztjétől tudta meg, mi történt.

– Bensont lelőtték – hadarta a tiszta telefonba –, Benson megsebesült, Benson halott, meglőtték...

Lucas rohant, ahogy csak bírta a lába. – Mi az, mi történt? – hallotta maga mögött Snider és Craig kiabálását. – Tartsák zárva az ajtót! – kiáltott vissza, és rohant tovább, le a lépcsőn, nem volt ideje kívánni a liftet, begyömöszölte magát a kocsiba, nyílként száguldott át a városon, betuszkolta a Porsché a rendőrautók közé, amikor megérkezett. Kiszállt. Egy rendőr intett neki, hogy lassítson, de Lucas felmutatta neki az igazolványát, és loholt tovább, átlábalt egy virágágyáson, be a szállóba, át a halion, be a liftbe, egy egyenruhás rendőr társaságában, akit nem ismert, mégis tőle kérdezte meg, hogy tényleg meghalt-e az embere. A rendőr csak bólintott, hogy igen, a fene ott egye meg, igen.

Tehetetlen dühében a liftajtót verdeste, míg fel nem értek a tizenkettedikre: két detektív állt a folyosón, egy nyitott ajtó előtt. Lucas már indult is az ajtó felé. Az egyik detektív, John Elleson, elkapta a grabancát. – Lassan, Lucas! Csak szép lassan, hé!

Hiába próbált átnyomakodni rajta, Elleson nem engedte: kis ember volt, de erős. – Úgy néz ki, hogy a gyilkos szökésben van, legalábbis a gyilkosok egyike – adta fel Elleson. – Bemehetsz, de maradj a fal mellett, mindent át kell vizsgálnunk odabent, amit csak lehet.

Lucas beleegyezően bólintott, mélyet lélegzett, és amikor Elleson végre elengedte, belépett az ajtón. Benson a földön feküdt, mellette két másik holttest. A feje hátrabicsaklott, a homlokán vércseppek, a golyóálló mellénye félrecsúszott, a keze mellett feküdt a pisztolya, egy másik pisztoly meg a lába alatt. A lábánál egy fekete férfi holtteste hevert, az ágy mellett meg egy nőé, akit hátulról lőttek meg.

– A szomszéd szobában egy házaspár lakik – szólalt meg Elleson –, már ágyban voltak, de hallották a lövéseket, a férfi azt mondja, hallotta, hogy valaki elrohan, úgyhogy már kimert nézni. Leoltották a lámpákat, a férfi kinézett, de a folyosón már nem látott senkit. Szóval a gyilkos tudta, merre meneküljön. A folyosón nem találtunk vérnyomokat, a lépcsőházban sem, tehát, ha eltalálták is, akkor sem vérzett nagyon.

– Benson lőtte le ezt a feketét? – kérdezte Lucas.

– Egyelőre nem tudjuk, de valószínűleg ő. Ki kell várnunk, míg a szakértők kibogozzák, hogy ki lőtt meg kit. Egyelőre teljes zűrzavar az egész.

– Atyavilág – mormolta Lucas, a homlokára szorított kézzel. Visszahátrált a folyosóra.

– Jól vagy? – kérdezett utána Elleson.

– Jól a faszt – felelte Lucas.

Tényleg nem volt jól, hányinger kerülgette.

– Ki kell préselnünk egy nyilatkozatot mindenkiből, aki belekeveredett ebbe a históriába. Ha jól értem a dolgot, Benson valamiféle testőrként szerepelt itt.

– Ezek ugyanazok voltak, mint akik a múlt éjjeli rablást csinálták, a St. John kórház mögött – mondta Lucas. – Ők ölték meg a hudsoni rendőrt is. Ezek rablógyilkosok, most épp a politikai pénzosztogatókat járják végig. Elmondok neked mindent, amit csak tudok, a vezérükről van egy képünk is.

– Annyit azért meg kell hagyni, van vér a pucájukban – csóválta a fejét Elleson. – A közvetlen közelben vagy kétszáz rendőr nyüzsög, kifelé és befelé is át kellett jutniuk rajtuk.

– A biztonsági kamerák talán felvették őket – reménykedett Lucas. A rendszert a szövetségi ajándékozták a városnak, hála nekik, kamera figyelte majd' mindegyik utcát.

– Attól függ, merre mentek – vont a vállát Elleson. – A szálló előtt és oldalt van kamera, de mögötte nincs.

– Azonnal utána kéne nézni. Ha le tudjuk olvasni a kocsijuk rendszámát, akkor nagy előnyünk van – bizakodott tovább Lucas. – Egy kocsit nem lehet csak úgy eltüntetni.

– Majd én elintézem – nyugtatta meg Elleson. – Nős volt ez a Benson?

– Nem, egyedülálló, négy vagy öt éve vált el. Gyereke nincs, a szülei valahol St. Cloud mellett laknak, ha jól tudom.

– Azért akkor is szörnyűség – ingatta a fejét Elleson.

Felcsipogott a lift: Del érkezett meg. Kiszállt a liftből, körülnézett, meglátta Lucast, odalépett hozzá. – Igaz? – kérdezte, de elég volt Lucas arcába néznie, hogy tudja a választ. – Szóval igaz – állapította meg.

Az apartman mindössze hatsaroknyira volt a szállótól: leparkoltak, aztán gyalog mentek fel a hátsó lépcsőn. Cruz előbb bepillantott a hallba, csak amikor látta, hogy a tiszta a levegő, akkor intett, hogy Cohn is jöhet. Lindy a díványon ücsörgött, egy női magazint lapozgatott. Lane mosolyogva bújt elő a másik szobából. – Hogy ment? – kérdezte, de meg sem kellett várnia a választ, hogy a mosoly leolvadjon a szájáról. – Hol van Tate?

– Csapdába csaltak minket – felelte Cohn.

– Jaj, ne! – kapta a szája elé a kezét Lindy, azonnal halálsápadtra válva.

– Az én hibám – szólalt meg Cruz is –, tudnom kellett volna, hogy ennyit nem lehet egyszerre.

– Azt hittem volna, hogy nem mernek szólni a zsaruknak – próbálta vigasztalni Lane.

– Így is lett volna, amíg meg nem öltük azt a zsarut Hudsonban.

– Köpni-nyelni nem tudok, annyira fáradt vagyok – szólt közbe Cohn. – Nyugodj meg, Rosie, nem a te hibád. Én ragaszkodtam hozzá, hogy megcsináljuk, de úgy látszik, a másik oldalon is van egy nagyokos, aki kibabrált velünk – vakarta meg a fejét, aztán pontról pontra elmondott mindent, az érkezésüket, a lövöldözést: csak akkor hazudott, amikor McCall haláláról beszélt, azt mondta, mindkét lövést a rendőr adta le. – Esélyünk sem volt. Tate berúgta az ajtót, aztán bummm! A földre esik, én meglátom a zsarut, rálövök egyszer, rálövök kétszer, aztán meglátom a nőt is a padlón, rálövök arra is, és tűnés. Sikerült simán lelépnem, de...

– Én hazamegyek – nézett szét Lane a lakásban. – Takarítsunk ki magunk után, és tűnés innét!

– Egyetértek – nézett Cohn szemébe Cruz. – És jobb lesz, ha te és Lindy is nekiindultok. Párban nagyobb biztonságban lesztek. A Visa-kártyát meg a jogosítványt még körülbelül két hétig használhatod, bérelj kocsit, és induljátok délnek. Van annyi pénz, amennyiből évekig ellehetsz Belize-ben vagy Costa Ricában.

– Igen. Ez a pálya, ember – tódította Lane is. – Tate része a tiéd lehet. Cruzt meg engem nem keresnek, viszont neked ki kell jutnod az országból, úgyhogy neked kell a legjobban az a pénz. Tate részével együtt megvan majdnem másfélmillió.

– Annyi nem elég – túrt a hajába Cohn. – Bassza meg, meghalok egy italért!

– Brute, ne! – próbált tiltakozni Cruz. – A zsaruk...

– Basszak meg magukat!
– Milliós számra nyüzsögnek itt a zsaruk! Ha meglátnak...
– Mondom, basszak meg magukat! Nem is hasonlítok arra az emberre a képeken, főleg akkor nem, ha leülök. Úgyhogy most szépen lemegyek, és iszom egyet. Jössz? – fordult Lindy felé.
– Szerintem nagyon rossz ötlet, Brute. Félek – felelte Lindy, és látszott rajta, hogy tényleg fél.
– Én akkor is lemegyek – döntötte el Cohn. – Jaj, az a barom McCall! – könnyek folytak végig az arcán, ahogy kiment az ajtón.

Az ajtó újra kinyílt mögötte. – Ha te méész – mondta Cruz –, megyek én is.

Ismerte már ezt a várost, akár a tenyerét: utcák kusza szövevényén vezetett át, jó fél mérföldet mentek a kocsival, ide be, onnan ki, végül egy szabadtéri plázánál álltak meg. Egy Juicy nevű helyre esett a választásuk. Találtak egy asztalt a sarokban, mögötte egy házzal, így Cohn arca rejtve maradhatott. Hamburgert rendelt, hozzá dupla martinit négy olajbogyóval, Cruz beérte sült krumplival és light-kólával. Cohn jó öt percig csak ült, némán bámulta az asztal lapját. – És most mihez kezdjek, Rosie? – kérdezte végül.

– Jobb, ha a szállodát elfelejtjük – válaszolta Cruz. – Ahhoz tényleg négy ember kellett volna, még talán annyi is kevés. Most már csak ketten vagytok, mármint akkor, ha Jesse ráállna a dologra. Ketten nem tudtok annyi embert sakkan tartani. Az lesz a legjobb, ha azt csináljuk, amit máskor is, ha bajba kerültünk. Lelépünk. Jesse és én a reptéren parkoltuk le a kocsinkat. Most rögtön visszaadjuk a bérelt kocsikat, kitakarítjuk a lakást, és késő éjjel elmegyünk, az én kocsimmal. Te meg én, és Lindy talán Des Moinesba, ott kimegyünk a reptérre, te bérelsz egy autót, azzal elmész Vegasba. Ott odaadod a pénzt Harrynak, ő pedig beteszi a bankszámlára. Azon mennyi van még?

– Talán egy negyedmillió.

– A mostanival együtt már majdnem kétmillió. Kábé évi nyolcvanezer, amíg meg nem halsz. Van elég hely, egész jó hely a világon, ahol elvagy, mint hal a vízben, évi nyolcvanból.

– Persze, ha úgy akarsz élni, mint egy nyugdíjas. Tudod, egész nap ülsz, és a pénzedet leszed, vigyázol, nehogy túlköltekezel magad, hiszen se nyugdíj, se betegbiztosítás... A fene vigye el, legalább négymillió kéne! Vagy inkább öt. Évi kétszázezerből szerintem is meg lehet élni.

– Brute, ébredj már fel! Találj egy helyet, ahol biztonságban ellehetsz, lazíts, hűtsd le a fejed, én közben talán kitalálok még egy melót, valami komolyabbat. Egy jó kis pénzállítót vagy egy szakszervezeti bérkifizetőt.

– Azzal nem megyünk semmire, a legtöbb, amit egy szakszervezetből kihúztunk, az félmillió volt.

– Igen, de minden különösebb fáradság és kockázat nélkül – érvelt Cruz.

– Nekem hárommillió kell. A szakszervezetnél talán egy olyan kétszázezer lenne a részem, tehát tizenöt szakszervezetet kell megcsinálnunk, ha jól értem, amit mondasz.

– Nem. Azt mondom – hajolt át az asztal felett Cruz –, hogy el kell húznunk innen, mégpedig azonnal. A pénzen ráérünk később is gondolkozni. Van fontosabb is, mint a pénz, például az, hogy életben maradjunk.

– Jó, de ez a hotel...

– Nincs rá elég emberünk.

Beszélgettek, tervezgettek, átirták az eredeti forgatókönyvet, Cohn rendelt még egy dupla martinit, amikor újabb vendégek érkeztek a kocsmába: egy nyomorék a tolószékében, vele egy lesunyt fejű utcakölyök és egy túlsúlyosnak mondható nő. A tőlük vagy öt méterre eső asztalt foglalták el. A nyomorék Cohnra bámult, de nem csillant felismerés a tekintetében, inkább elfordult, hogy a pincérnővel veszekedjen. – Hé! Mi az isten, talán láthatatlan vagyok?

– Ez az a ripók – hajolt át Cohn az asztalon –, aki majdnem fellökött a reptéren. – A „ripók” szó ezúttal még rémesebben hangzott, hála Cohn alabamai tájszólásának: az eltelt négy nap alatt az angol kiejtése észrevétlenül felszívódott.

– Most ne vele foglalkozz! – ripakodott rá Cruz.

– Oké – nyelte be az utolsó kortyot is a martinijából Cohn, és azonnal intett a pincérnőnek egy újabbért.

– Jobb lenne, kicsit lassabban ezekkel a martinikkal, mielőtt seggre ülsz!

– Jaj, ne már! – legyintett Cohn, és megrendelte a harmadik martinit is. – Tudod, Yorkban mindig azzal kezdtem a napot, hogy elolvastam az újságokat. Először a *Times*, aztán jött az *Independent*, a *Guardian*, végül meg a *Financial Times*. Közben ittam négy csésze kávé, és mire az újságokkal

végeztem, dél lett, akkor átjött egy kedves barátom, és együtt lehajtottunk két, néha három martinit is, csak úgy, ebéd közben vagy helyett. Tudod, az angolok isznak, mint a gödények, szóval edzésben vagyok.

– És kiféle-miféle volt ez a kedves barát, férfi vagy nő? – kérdezte Cruz, feleletül azonban be kellett érnie egy meghökkent szemöldökráncolással Cohn részéről. – Remélem, Lindy nem tudja meg, az hiányzik még, hogy itt hisztizni kezdjen nekünk.

– Én nem tervezem, hogy elmondom neki, bár azt hiszem, nem nagyon érdekelné. Egyébként meg valószínűleg rájött már – legyintett Cohn, minden különösebb izgalom nélkül: igazában a harmadik martinija izgatta, épp most érkezett meg az asztalhoz. – Helyes kis nő volt az. Kár, hogy még el sem búcsúzhattam tőle. Azt mondtam neki, három hétig leszek el.

– Ilyen az élet – sajnálkozott Cruz, de láthatóan egyáltalán nem érdekelte a történet.

– Szóval reggelként a *Financial Times* cikkeit olvastam – mesélt tovább Cohn: Cruz már látta rajta, hogy kezd berúgni –, és tudod, mire jöttem rá? Hát hogy ez a tőzsde, ami ott folyik, hát ezek tehetnek róla! – intett körül a teraszon, mintha az egész világot értené alatta. – Ezek a rohadék politikusok! Azt mondják, én bűnöző vagyok, de nézd csak meg, mit művelnek ezek a rohadékok! Kibasznak a kisemberekkel, közben meg ülnek röhögve, hogy milyen ügyesen kiszívják az emberek zsebéből a pénzt, mert megtehetik, övék minden hatalom!

– Mióta érdekelnek téged a kisemberek, Brute? – tette a kezét a férfi kezére Cruz, mosolyogva. – Te sem vagy kisember, te inkább olyan vagy, mint Jesse James a Vadnyugat hőskorából.

A nyomorék ebben a pillanatban elkapta a túlsúlyos nő ruhanyakát, és valamit az arcába ordított. A többi vendég elfordította a fejét, senkinek sem támadt kedve beleavatkozni egy nyomorék és egy nő veszekedésébe. A pincérnő is jobbnak látta elosonni, csak a tekintetével keresett segítséget valahonnan.

– Te idióta kurva, azt csinálod, amit mondtam! – ordított Whitcomb Juliet arcába. – Vagy szétverem a tetves seggedet!

– Ez a nyavalyás, ez egy strici! – hörögte Cohn, részegen, haragban a világgal. – Látod? Ez az egyik kurvája. Rohadék, nyavalyás strici!

Whitcomb meghallotta, de legalábbis hallott eleget abból, amit Cohn mondott. Oda is nézett: azt látta, hogy a sarokasztaltól egy magas, fekete hajú férfi bámulja őket. Odébb lökte a lányt. – Mi bajod, pöcsfej? – kérdezte a férfitől, jó hangosan.

A férfi pénzt dobott az asztalra, felállt, odalépett

Whitcomb asztalához. – Ha nem veszed le a kezedet erről a fiatal hölgyről, te koszos kis strici – mondta halkan, nyugodtan –, és ha még egyszer rám mered nyitni a pofádat, foglak, és odahajítalak egy kocsi elé.

Whitcomb most vette észre, hogy a férfi részeg. Későn; és ostoba következtetést vont le az észrevételből, nevezetesen azt az egyet, amit nyomorékként megtanult: hogy senki sem áll le szarakodni egy nyomorékkal. Szándékosan senki. Megint lökött egyet a lányon. – Randy, ne! – próbálkozott a lány.

– Kussolj, bazmeg! – förmedt rá Whitcomb, és visszafordult Cohn felé. – Te meg, te faszfej...

Cohn erre egyszerűen kirántotta a tolószékéből, méghozzá olyan gyorsan, hogy Whitcomb egy pillanatra azt hitte, Isten megtanította a lebegés művészetére.

Cohn tudta magáról, hogy részeg, tudta, hogy ez a jelent akár a végét is jelentheti mindennek, de hát McCall halott, most meg ez a tetves, nyomorék strici...

Felkapta a nyomorékot, egyik keze a nyakán, a másik a nyomorék övét markolta meg. Két nő rögvést visítózni kezdett, erre Cohn felrántott egy asztalt, a teraszt fémes csörömpölés zaja verte fel, és Cohn szeme elől eltűnt a külvilág, csak egy alagutat látott maga előtt, azon ment végig, ki a terasról, az utcára.

Hat lépésébe került, míg a teraszt az utcától elválasztó kerítésig ért: Whitcomb két karja úgy kapálózott a kezei közt, akár a szélmalom. Újabb két lépés, át a terasz bejáratán, le a járda szélére: onnan vágta a nyomorékot egy közelítő furgon szélvédőjéhez.

Whitcomb szokatlanul könnyűnek bizonyult, az elsorvadt lábai miatt. Koppant egyet a szélvédőn, közben vonított, mint akit nyúznak, még mindig hadonászott a karjaival, végül lecsusszant a furgonról. És a másik oldalon egy kocsi elütötte.

Cohn hallotta, ahogy a terasz népe kiáltozásba kezd mögötte, de nem mentek utána, egyedül fordult be a sarkon. Lesétált a következő sarokig, elkanyarodott, átvágott egy utcán, tele rendőrökkel, akik épp a kiáltozás felé fordították kíváncsi tekintetüket, élénk rádiózásba fogva, de Cohn csak ment tovább, megint befordult egy sarkon. És már ott is volt azon az úton, amelyen a lakástól idáig jöttek.

Szörnyen érezte magát, valahol az agya legmélyén McCall kísértetét látta.
De azért kicsivel már jobb volt, mint az előbb.

Lucas és Del a hallban ülve várták ki, míg a St. Paul-i rendőrök átvizsgálják a gyilkossági helyszínné vált hotelszobát. – Már utána érdeklődtem – mondta Del –, a szülei élnek még, voltak testvérei is.

– Jó.

Egy percre hallgattak. – Tudod, egy kicsit bánt, hogy nem bánt jobban – kezdte megint Del. – Nem igazán kedveltem ezt a fickót. Valahogy olyan merev volt.

– Akkor is, egy kolléga – ellenkezett Lucas.

– Tudod, hogy értem...

– Értem én, de azért akkor is, ez kész örület. Csak az idén három zsarut gyilkoltak meg, és mi mindhármba belekeveredtünk. Az indián főszer, fenn északon, a Virgil ügyében, a hudsoni, most meg ez a Benson.

– Aha. De hát mit lehet erre mondani?

– Azt, hogy mostanában túl sokan halnak meg közülünk.

– Aha.

Újabb néma perc, aztán Lucas megnézte az óráját.

– Mit tervezel? – kérdezte Del.

– Először is, azonnal, amikor felkelek, kora hajnalban, ahogy a tévések is felcihelődtek, akkora sajtótájékoztatót rendezek, hogy csak na – felelt Lucas. – Aztán kitapétázom a várost Cohn és a nő fotójával. Aztán megtaláljuk őket, és kinyírjuk mindkettőt.

– Igen, ez kezd hasonlítani egy tervhez – ismerte le Del.

Lucas hajnali ötkor ébredt, három óra alvás után. Depressziósnek érezte magát, sötét felhő lebegett az agya körül. Gondosan megborotválkozott, beállt a forró zuhany alá, hátha ettől megjön a kedve a sajtótájékoztatóhoz. Átgondolt mindent még egyszer. Bensón... hát neki vége. Én vajon mit tettem volna az ő helyében, kérdezte magától Lucas. Nekem több eszem lett volna? Miért kellett kinyitniuk azt az ajtót? Benson még nem is állt készen, a mellényét se vette fel még, a pisztolya ott hevert mellette...

Most Weather támoltygott be a fürdőszobába: fél óra múlva amúgy is fel kellett volna kelnie. Nekiállt fogat mosni. Lucas törülközőbe burkolózva lépett ki a zuhany alól, de ahogy meglátta Weathert, hagyta, hogy leessen a törülköző, úgy ölelte át. – Meztelen Férfi Védtelen Háziasszonyra Támad – mormolta közben.

– Hátrább az agarakkal, indulnod kéne – bökte meg a könyökével Weather, aztán elhallgatott. – Nem, még mindig képtelen vagyok elhinni – szólalt meg újra: ismerte Bensont, egy régebbi ügyből kifolyólag.

– Tudod, én... Na, jó, hagyjuk – kedvetlenedett el Lucas. Kiment a fürdőszobából, felöltözött. Gyászos öltönyt választott a gyászos alkalomhoz.

A sajtótájékoztatót reggel hatra írták ki, hogy bekerülhessen a reggeli híradókba, elsősorban a helyiekbe és a kaliforniaiakba, ahonnan a nő jöhetett a feltevések szerint. Volt tehát ideje megreggelizni, mielőtt elindulna, és közben átgondolni, hogy mit is mondjon az újságíróknak. Ott lesz Shrake és Del, Jenkins és Neil Mitford, de még az állam közbiztonsági bizottságának elnöke, Rose Marie Roux is. Ő majd a kormányzó nevében beszél, aztán, már a tájékoztató vége után Mitforddal együtt megdolgozzák egy kicsit a riportereket.

Salonnás rántottát készített magának, meg egy csésze kávé, meghallotta, ahogy koppan az újság az ajtónál, kiment érte, átfutotta a címeket. A gyilkosságok már lapzártá után történtek, csak a tévébe értek be: egy rendőr, egy ártatlan nő és egy maszkos bűnöző, és mindhárman egyszerre haltak meg, a Városok egyik legdrágább szállodájában, a választási nagygyűlés kellős közepén.

Ez a sajtóértekezlet, gondolta Lucas, már útközben, nem lesz túl barátságos hangulatú. Ezúttal nem a Porschét vitte, inkább a furgont választotta helyette, az nem kelt akkora feltűnést: ettől függetlenül nem kizárt, hogy az egész eltolta, úgy, ahogy van, tűnődött Lucas. Ha egyszer tudtuk, hogy egy rablógyilkos banda garázdálkodik a városban, nem lett volna okosabb két rendőrt küldeni minden egyes szobába? Csakhogy erre, hála a választási hajcihőnek, nincs elegendő ember – de talán abban sem hittek igazán, hogy tényleg történik valami. És persze az is lehet, hogy érdekesebb lett volna alaposabban tájékoztatni Bensont és a többieket a bevetés előtt.

De hát ezek az emberek profik, nem? Megtanulták, hogyan kezeljék az efféle helyzeteket. Mindnyájan tudták, hogy egy rendőrt már megöltek Hudsonban. Miért nyitott ajtót Bensón? A láncot még csak berúgták volna valahogy a gyilkosok, de a biztonsági zárral már biztos, hogy nem boldogulnak. Minek kellett ajtót nyitni?

Rose Marie Roux, Lucas főnöke épp kiszállt a Buickjából, amikor Lucas megérkezett a BMH parkolójába. Megvárta, míg Lucas is kikászálódik, behunyorgott a kora reggeli napba. – A Kormányzó megígérte, hogy beszél Benson családjával – közölte, amikor Lucas odaért hozzá.

– Rendben.

– Maga? Minden rendben?

– Hát... Mint rendesen.

A nő bólintott. Rendőr volt, mielőtt ügyvédnek, aztán politikusnak állt volna. – Ne nagyon feszélyezze magát az újságírók előtt, legyen nyugodtan dühös, az jól hat a tévében, attól még szívesebben mutogatják majd azokat a képeket.

– Elég szálnalmas, ha ilyen baromságokkal kell próbálkoznunk – horkant fel Lucas.

– Igen, de hatásos – felelte a főnöknője.

Nelly Cassesford, a Channel Three riportere bukkant fel a tévé furgonjának oldalában, valami kábelt húzott maga után. Meglátta őket, bevárta, míg odaérnek melléje. – Remélem, időben kezdünk, mert nyakig vagyunk a melóban a választási nagygyűlés miatt – hadarta a vékony, fekete hajú nő. – Tegnap este is egy csomó balhé volt, rengeteg szalagot használtunk el.

– Időben kezdünk – nyugtatta meg Lucas. – Mondja, sikerült elintézni, hogy Los Angelesben is bekerüljön a tévébe az ügyünk?

– Igen. Larry Johnston még tegnap este felhívta őket. Tetszett nekik, hogy a nőnek vannak ottani gyökerei, a választási nagygyűlés meg nem érdekli őket annyira, úgyhogy kapnak adásidőt bőven. Maga már beszélt mindenkivel?

– Aha. Remélem, nem küldenek el a fenébe.

– Nem, dehogy! Remek anyag, embervadászat, nővadászat! Ismeretlen tettesek gyilkosságai! Csinos kis végzet asszonya! Segélykérés a nézőktől! – lelkesedett Nelly: azt nem tette hozzá, hogy „halott rendőr”, hál' istennek.

Négy kamera és kiadós reflektorgyűjtemény ékesítette a BMH konferenciatermét. Jenkins, Del, Shrake, mindhárman gyűrötten a fáradságtól, a terem végében gyülekeztek, Neil Mitford egy riporterrel beszélgetett. Észrevette Lucast, Lucas is őt, arrafelé vette az útját. – Készen álltok? – kérdezte Mitford.

– Aha. Te beszélsz a Kormányzó nevében?

– Nem, inkább rád hagynám – kedveskedett Mitford. – Azt tudod, ugye, hogy felhívja Benson családját?

– Igen, Rose Marie mondta – nézett az órájára Lucas. Három perc múlva hat. Ideje kezdeni.

Rose Marie kezdte, leadta a szokásos politikai szöveget a tragédiáról meg a köz szolgálatának áldozott életéről. Utána Lucas következett: kiadta a dühét, ahogy Rose Marie javasolta, és, bár egy kicsit erőltetettnek érezte magát, azért nem is volt olyan nehéz, mint hitte volna.

– Egy rablógyilkos banda garázdálkodik az Ikervárosokban, meggyilkoltak két rendőrt és egy ártatlan nőt, tehát az a legfontosabb, hogy begyűjtsek a tetteseket, mégpedig azonnal – szűrte a fogai között. – Szétosztjuk a bűnszövetkezet két, általunk ismert tagjának a fotóját, kettejük közül a nő nevét még nem tudjuk, de az a feltételezésünk, hogy ő is St. Paulban tartózkodik, és elképzelhetőnek tartjuk, hogy valahonnan Los Angeles környékéről jött ide. Ha látják, vagy tudomásuk van a hollétéről, értesítsenek, mert meg kell találnunk. Lehetséges, hogy az eddig említetteken kívül része van még egy fiatal és ártatlan spanyol állampolgár halálában, akit elcsábított, aztán feltehetően meggyilkolt Washingtonban.

Szóval kiadta a haragját: a riporterek szeméből azt vette ki, hogy bejött. Jó anyag lesz belőle.

Amikor végzett a mondókájával, először is a kérdéseket válaszolta meg. – Folyamatosan tájékoztatjuk a sajtót a fejleményekről – tette még hozzá. – A Kormányzó hamarosan maga is nyilatkozik az ügyben. Személyesen ismerte, és nagyra becsülte Benson ügynököt, és még a délelőtti órákban személyesen hívja fel a családját, hogy kinyilvánítsa részvétét.

Észrevette, hogy Rose Marie biccent egyet: tehát végzett.

– És most? – kérdezte Del, ahogy a riporterek kitódultak a konferenciateremből.

– Legalább egymillió rendőrünk van odakint – felelte Lucas. – Kerítsünk néhány embert, osszák szét a képeket közöttük. Azok meg kérdezzék végig a népeket, boltosokat, banktisztviselőket, mindenkit, hátha valaki felismeri őket. Lehet, hogy találunk valamit. Még az sem kizárt, hogy szerencsénk lesz.

– Rühellem, ha a szerencsében kell bízunk.

Cohn és három társa szolid italozással töltötte az éjszakát: egy-két üveg whisky, gyömbérsör, jégkocka. Ódivatú, de megbízható módja az ellazulásnak és az újbóli feltöltődésnek. Lane hétkor ébredt fel, másnaposan, és annyira kellett vizelnie, hogy jóformán moccanni sem mert. Másodjára McCall jutott az eszébe, a jó barát halálának súlya azonnal a lelkére telepedett. Köhögött, megrázkódott, feltápáskodott az ágyról, alsónadrágban elindult a fürdőszoba felé.

A lakásnak két hálószobája volt, az egyikben Cruz, a másikban Cohn és Lindy. Lane a nappali padlóján ágyazott meg magának. Most viszont a végécsésze felett görnyedezett, hogy kiadjon magából mindent, amit csak lehetséges: aztán köhögött még egy keveset, megtörölte a száját, visszabotorkált a nappaliba.

Most lett volna csak jó rágyújtani! Kár, hogy három éve leszokott. Pedig nagyon hiányzott a cigaretta, de hát ehhez már volt ideje hozzászokni. Inkább kivárta, míg elmúlik: leült a tévé elé, némára állította, aztán a távirányítóval a helyi időjárás-jelentés nyomába vetette magát.

Egyszer csak Cohn arca nézett vissza rá a képernyőről, majd egy szempillantás múlva Cruz is megjelent. – Hú, hogy az a... – mormolta. – Rosie! Hé, Rosie! – kiáltotta aztán, közben addig ügyetlenkedett a távirányítóval, míg végre megtalálta a hangerőkapcsolót, de Cruz arca már eltűnt. – Rosie! – kiáltotta megint, és ebben a pillanatban a tévé végre megszólalt, Lane épp elkapta a segélykérés utolsó mondatait: „aki találkozik a képen látható nővel, illetve Brutus Cohnnal, ne kísérelje meg feltartóztatni őket, inkább hívja azonnal a kilenc-tizenegyet! Fegyveres, és valószínűleg mindenre elszánt bűnözőkről van szó!”

A bemondónő most egy másik kamera felé fordulva folytatta. – A St. Paul-i rendőrség újabb nehéz napra készül...

Cruz bukkant fel az ajtóban, a gyapjú hálóingében.

– Hát ez meg mi? – bámult a képernyőre, aztán Cohn is elődugta a fejét.

– Épp most láttam a képeteket a tévében – újságolta Lane –, megvan nekik mindkettőtök fotója.

– Ó, a fene – kerekedett el Cruz szeme, nagy fejcsóválás közepette. – Biztos vagy benne?

– Persze hogy biztos! – kapta fel a távirányítót Lane, és rögtön kattogtatni is kezdte. A lakás, ahol laktak, bemutatólakás volt, tehát csak az alapvető kábeltévé-szolgáltatásokat szerelték be. Elsőnek a CNN jelent meg a képernyőn, Lane kapcsolgatott tovább, végül a Channel Three is bejött, rajta megint csak Cruz fotója, gyengécske kép, de azért felismerhető, kit ábrázol. Davenport elmondta még, hallották a bemondó hangját, hogy a képen látható nő valószínűleg Los Angelesből vagy a környékéről érkezett ide, a telefonon ugyanis, amellyel a felvételt készítették, rengeteg Los Angelesbe irányuló hívást találtak. A hívott számhoz tartozó telefont idáig nem sikerült még felderíteni.

– Szóval lefényképezett a mobiljával – morogta hitetlenkedve Cruz. – Lefotózott a nyavalyás!

– Ki? – kérdezte Cohn.

Cruz nem felelt, berohant a szobájába, egy másik telefonnal tért vissza, kinyitotta, benyomta az egyik gyorshívás-gombot, de nem vették fel. Másodszor is benyomta a gombot, megint semmi. Harmadszor. Most végre felvették.

– Lebuktunk! – lihegte Cruz a telefonba – Tűnj onnét! Szedd össze a dossziékat, és mindent, amire még szükséged van, pakold be a kocsidba, az enyémet meg vidd el a ház elől, és égesd el valahol! Mondom, égesd el... Tudom, de hát lebuktunk, és ez a nagyobbik baj. Tűnj onnan! Bármelyik percben odaérhetnek! Épp most nézzük magunkat a tévén, szóval legfeljebb egy-két órát lehet. Menj Ellenhez... csak ne hagyd, hogy észrevegyen valamit! Ne vegyen észre semmit, aztán, ha lecsendesedtek a dolgok, menj tovább délre. Találkozunk a parton. Kábé egy óra múlva. Csináld, amit mondtam, ne önállószkodj! Indulj már! – és letette.

– Igazam volt – szólalt meg Lane. – Abban, hogy hova valósi vagy.

– Az a kis köcsög lefotózott a mobiljával – rázta bénultan a fejét Cruz. – Én meg észre se vettem! Egyszer kiszúrtam, hogy próbálkozik, akkor szóltam neki, hogy ne, mert utálok, ha lefotóznak, erre abbahagyta. De egyszer mégiscsak összehozta az a tetű!

– De kicsoda?

– A srác, akitől a pénzosztogatók nevét szereztem.

– Ez viszont megváltoztat mindent – mondta Cohn. – Most már biztos, hogy meg kell csinálnunk a hotelt.

– Megvesztél? – csattant fel Cruz. – Négy ember kellett volna bentre, aztán először Spitzer kerül ki a képből, most meg McCall! Vagytok összesen ketten, meg – mutatott Lindy felé – te.

– Na, ne baszakodjál velem, Rosie! – méltatlankodott a címzett.

– Márpedig igenis, hogy minden megváltozott – makacskodott Cohn: Lane közben visszatért kedvelt foglalatosságához, a távirányító kattogtatáshoz. – Olyan mélyre le kell ásnom magam, amilyen mélyre csak tudom, ahhoz pedig sok pénz kell, több, mint amennyi idáig összegyűlt. És mostantól fogva neked is, Rosie. Van képük rólad. Van négy halott rendőrünk, ha a New York-iakat is beleszámoljuk. Ezek sosem fognak leszállni rólunk. Argentínába kéne menned, vagy Indiába, vagy mit tudom, én hova, de itt nem maradhatsz, bébi.

Lane is Cruzt nézte, lassan lehajtotta a fejét. – Nem tudom, mennyi pénzed van, de... – kezdett volna bele, de Cruz közbeavágott.

– Nem... vagyunk... elegenden – hangsúlyozott ki külön minden egyes szót, mintha idiótákhoz beszélne. – Kevesen vagyunk! Mit lehet ezen nem érteni?

– Akkor nem vagyunk elegenden, ha úgy gondolkozunk, mint a szabvány gengszterek – vetette ellen Cohn.

– És mi az alternatíva? – kérdezte Cruz, némi hallgatás után.

– Azonnal följük kell kerekedni. Egyet megölünk, esélyt sem hagyunk nekik az ellenállásra. Ahogy bejutunk, máris kinyírunk valakit, a többi meg bámulhatja a hullát, és elgondolkozhat a halálon. Ebben a hangulatban húszharminc embert is sakkan tarthatok. Jesse végignézi a széfeket, Lindy közben eljátszhatja a recepciós csajszi szerepét. Te meg maradsz a rádiónál.

– Nem, – vágta rá Cruz; – ez nekem nem megy, Brute, csatlakozott Lindy is, Cohn azonban oda se figyelt rájuk. – Gondold végig, Rosie – mondta csendesen.

Cruz hálósobájához egy parányi zuhanyfülke is tartozott: beállt a víz alá, aztán haját mosott, kondicionálót is kent rá, hogy jusson ideje elfelejteni mindent. Csak amikor törülközni kezdett, akkor tértek vissza a gondolatai az előbbi témára.

Életében összesen három embert ölt meg, mindhármát hosszú latolgatás és alapos előkészítés után. A mostani, egyelőre elég gyászosra sikerült kirándulást megelőzően öt másik gyilkosság részese lett, egytől egyig a Cohn-banda kötelékében. Egyiket sem pusztán szórakozásból tették, mind elkerülhetetlen, és tulajdonképpen önvédelemből követték el, kivéve azt a két rendőrt New Yorkban: ott Spitzer idegei felmondták a szolgálatot, meghúzta a ravaszt – aztán meg is fizetett érte.

Most viszont már számon tartani is képtelenség a halottakat. Négy halott az Ikervárosokban, köztük McCall. A szállodai halottal már öten lesznek.

De a zsaruknak van egy fotójuk róla.

Laura már biztos otthagya a házat Venice-ben, remélte, és a tűz majd elpusztít minden nyomot. Aztán egy kis arcváltoztatás, mondjuk, szőke haj, aztán el innét, még hozzá messzire, nagyon messzire. Új-Zéland, vagy valami hasonló, töprengett Cruz. A pénzzel csak óvatosan, a csekkek jöhetnek például Írországból, és, eleinte legalábbis, találni kell valami munkát...

Fő, hogy Laura biztonságban van.

Öt halott, a legjobb esetben is öt. Erre még gondolni is nehéz.

De volt abban némi igazság, nem is kevés, amit Cohn mondott: ha azonnal lövöldözni kezdenek, akkor hárman is elegenden lesznek.

Kanada felől hidegfront érkezett: talán ez lesz a nyár utolsó napja, de azért még szép az idő, elég egy sort is. Don Johnson, a perverz postás mindenesetre beírta egy sorttal, fölélé meg a gyűrött kék ingével. Kiszállt a kocsiból, vállára kanyarította a táskáját, és nekilátott mai második körének.

Letty és Jennifer Carey a Channel Three furgonjában ültek: Andy Cramer vezetett, egy igazi tökös csávó, Letty azt hitte róla, hogy ausztrál, később kiderült, hogy nem is, mert dél-afrikai. Cramer egy kanyarnál állította meg a furgont, pont a postás kocsija előtt, kiugrott, kinyitotta az oldalajtót, kivette a kameráját, Carey a mikrofonját szedte össze, és megindultak a postás nyomában. Johnson időnként hátranézett, láthatóan nem igazán értette, miért követik. Letty maradt a furgonban, onnan nézte az eseményeket: Carey előre kijelentette, hogy nem vállalja az akciót, ha Letty is részt vesz benne.

– Mr. Johnson! – kiáltott Carey a postás után. – Mr. Johnson!

– Én? – esett le a postás álla.

– Adásban vagyunk – jegyezte meg Cramer, hátha Johnson is ért belőle.

Carey mindenesetre értette: azonnal Johnson arcába nyomta a mikrofont.

– Mr. Johnson, egy tizenhat éves lány arról értesített bennünket, hogy ön több alkalommal is szexuális viszont próbált létesíteni vele.

– Hogy mi, hogy mi van, mi van? – hápogott Johnson, és sürgősen maréknyi levelet emelt az arca és a kamera közé. A szemében rémület tükröződött, Carey legnagyobb gyönyörűségére. Ez az ember rettenet, tehát bűnös. Bűnös. Bűnös!

– Ez a lány azt is elmondta nekünk – folytatta a röpiinterjú –, hogy be tud számolni az ön intim testtájain található anyajegyekről és más különös ismertetőjelekről, köztük a bal csípőjén lévő harapásnyomról, amelyet ő maga ejtett önön, amikor orális szexre akarta kényszeríteni.

– Tűnjenek innen, söprés, ha mondom – kezdte Johnson, de inkább ő maga fogta menekülőre, csak hogy Cramer nem engedte ki a kamerája látóköréből.

– Tagadja, Mr. Johnson? Vagy hajlandó a rendőrség jelenlétében is elbeszélgetni erről?

– Kopjanak le! – ordított rájuk Johnson. – Én postás vagyok, az Egyesült Államok Postájának küldeményeit szállítom! – A nagy hévben kiengedte összeszorított öklét, és az Egyesült Államok postájának néhány küldeménye a járdára hullott, Johnson kétségbeesett kapkodással próbálta összeszedni őket.

– Tehát orális szexre akarta kényszeríteni a lányt? – hadonászott tovább Carey a mikrofonnal.

– Én semmi ilyesmit soha...

– Behatolt a fürdőszobába, ruhátlanul, miközben a lány zuhanyozott, és hozzádörgölőzött?

– Nem, dehogy, nem!

– Behatolt a hálósobájába, és ruhátlanul az ágyába feküdt?

– Nem, nem... – próbált visszaevickélni a kocsijához Johnson.

Cramer azonban ezt az utat is elállta. – Hozzá ne nyúlj a kamerához, haver! – mormogta fenyegetően.

– Most mik a tervei, Mr. Johnson? – adta meg a kegyelemdöfést Carey. – Visszamegy a lány anyjához?

– Nem, jaj, nem!

– Kapcsold ki a kamerát – fordult Carey Cramer felé.

Cramer megtette. Carey most egyenesen Johnson arcába nyomta az arcát. Johnson hátrahajolt: patakozott a verejték róla. – Mi Juliet barátai vagyunk – kezdte Carey –, de egyben a Channel Three riporterei is. És az a tervünk, hogy ha visszatér Juliet anyjához, vagy beszélni próbál a lánnal, ezt az anyagot benyomjuk az esti híradóba, Isten engem úgy segéljen!

– Ide figyeljen, jóúram – zendített rá legacélosabb brit proli-kiejtésére Cramer is –, ismeri azt a kifejezést, hogy csicska?

– Azt hiszem – fordult feléje Johnson.

– Maga lesz a csicskák csicskája a Stillwater börtönben, ha még egyszer rápróbálkozik arra a lányra – ígérte Cramer. – És ha kiszabadul, ha kiszabadul egyáltalán valaha, végigjárhatja az összes helyet, ahol valaha lakott, bekopoghat minden ajtón, és bemutatkozhat mindenkinek, mint államilag nyilvántartott szexbűnöző. Jó lenne, ha ezt megjegyezné magának – nyújtotta ki a kezét Johnson egyik mellbimbója felé, hogy jókorát csavarintson rajta.

Johnson feljajdult, hátratántorodott.

– Ja, és ha esetleg kiszabadul, akkor a másikat is kicsavarom a helyéből – tette hozzá Cramer.

Visszamentek a furgonhoz. Cramer bepakolta a kamerát, becsukták az ajtókat, és faképnél hagyták Johnstont, az meg ott állt a járdán, egy kupac politikai szórólap közepén.

– De durvák voltatok! – jajdult fel most Letty, de az arcán látszott, hogy élvezte, amit látott.

– Ha a tévénél rájönnek, hogy mit műveltünk, a végén még ki is rúghatnak – borongott Carey.

– Ezt mintha elfelejtetted volna megemlíteni – csóválta a fejét Cramer, de nem úgy nézett ki, mint aki túlzottan megrémült.

– Na és? Úgyis eljöttél volna! – vágta rá Carey, aztán visszafordult Letty felé. – A lényeg az, hogy Juliet rendben van. Most már hazaköltözhet. Jó helye lesz.

– Szóval mi is az a csicska? – kérdezte Letty.

De amikor felhívta Julietet, a lány azonnal pityeregni kezdett. – A kórházban vagyok – hüppögte –, egész éjjel itt voltam. Randy megsérült!

– Mi történt?

– Valami rohadék odadobta egy kocsi elé, az meg elütötte!

Ennek hallatán Letty kis híján felnevetett, de még idejében visszafojtotta. – Súlyosan megsebesült? – érdeklődött. – És te? Jól vagy?

– Én igen – szipogta Juliet, aztán elmesélte az egészet, kezdve azon, hogy nem találták meg a speed-árust, folytatta azzal, hogy egy üveg rummal próbálták pótolni, Randy és Ranch be is rúgtak tisztességgel, így aztán eldöntötték, hogy beülnek egy bárba, ott várják ki, hátha mégis felbukkan George, a speed-árus, helyette azonban veszekedés, majd verekedés kerekedett.

– De akkor... az a rohadék mégiscsak miattad balhézott, nem? – kérdezte Letty. – Randy meg akart verni, az a pasi meg odahajította egy kocsi elé?

– De hát én nem kértem rá, nem is volt miért, Randy igazában csak... És most nagyon csúnyán néz ki, Letty, csupa véraláfutás mindenütt, látnod kéne, a lába el is tört.

– Juliet, beszélünk kell – döntötte el Letty. – Lehet enni valahol abban a kórházban?

– A büfében.

– Melyik kórház az?

– A Körzeti Köz. Az ablakból idelátszik a Capitol kupolája.

– Odamegyek. Félóra múlva találkozunk a büfében – tette le a telefont Letty.

Rávette a többieket, hogy kanyarodjanak a kórház felé: ő majd hazamegy busszal, ígérte nekik. – Egyedül velem akar beszélni – tette hozzá. – Majd én elmondom neki, mit végeztünk Donnal.

– A másik terved viszont kútba esett – adta a szkeptikust Carey –, most, hogy már hazamehet.

– Van másik tervem – nyugtatta meg Letty. – Ha hazamegy, és Don se zaklatja többé, akkor ráveszem, hogy mondja el a rendőröknek, mit művelt vele Randy. Megkérdeztem Lorenzót, ő azt mondta, ha a rendőrök megtudják, még perre sincs szükség, Randy csak feltételesen került szabadlábra, de a drogok és a striciskedés miatt, de talán a verést is hozzá lehet csapni, egyből visszavágják a síttre. Lehet, hogy aztán pert is rendeznek, de azzal kezdik, hogy síttre vágják.

Lorenzo, az ügyvéd a tévé hírszerkesztőségét látta el jogi tanácsokkal.

– Ennyi elég neked? – hitetlenkedett Carey. – Ha lesittelik, te már boldog is vagy?

– Ha ennyi, hát ennyi – vont a vállát Letty. – Egy-két évre ez is megoldja a problémát.

– Mindjárt ott leszünk a kórháznál – figyelmeztette Carey. – Majd ne felejtse el megmondani, mire jutottunk Donnal.

– Nem felejttem el.

Nem is felejtette el, Juliet Briar azonban csak szipogott tovább, rémülten, szomorúan, sőt legalábbis Letty szerint, új keletű érdeklődéssel Randy újabb sérülése iránt, azt mondta, hogy most még nem költözhet haza.

– Félre ne értsd, imádom, amit azzal a rohadék Donnal csináltatok, de – magyarázta – Randy azért a maga módján szeret engem! Hagyd, tudom, mit akarsz mondani, de én akkor is érzem, hogy szeret.

– Úgy bánik veled, mint egy korcs kutyával!

– Nem. Most már nem, most már tényleg szüksége van rám.

– És ha kezdi előlről az egészet? – kérdezte Letty. – Ha megint előveszi a korbácsát?

– De nem veszi elő. Soha többé!

– Jajistenem, Juliet, ahogy hazaért, azonnal kikerget megint az utcára! Szophatod le a kövér vénembereket megint!

– Tudom én, hogy nem hiszel nekem – húzta el a száját Briar –, de most már vissza kell mennem hozzá.

Amikor visszatért a kórterembe, Whitcomb épp egy papírlapra firkált valamit a filctollával. – Hát te meg hol a fenében voltál? – förmedt a lányra.

– Meghoztam a jégkrémedet – nyújtotta át a papírdobozt és a műanyag kanalat Juliet. Whitcomb elvette. – Mit csinálsz, szívem? – próbált társalogni a lány.

– Tervet készítek. Persze egyedül, te meg Ranch nem sokat segítesz, de akkor is elkapom azt a kis Davenport-szukát, csak kerüljek ki innét. Elegem van a sok szarakodásból.

Briar odasandított a tervrajzra: – egy raklap betű, olyan kicsik, olyan girbegurbák, hogy ember legyen a talpán, aki kiolvass belőlük bármit is.

– Nem is kell elolvasnod, elég, ha én el tudom olvasni – mordult rá Randy. – Te meg csináld, amit mondok neked.

Lucas talált egy rést a parkolóban, beszuszakolta a Porschét, felrohant az utcaszintre, a vállán az egynapos utazásokhoz használatos hátizsákjával, bevágódott a Northwest Airlines pultja elő, előkapta az igazolványát. – Húsz perc múlva indul a gép, rajta kell lennem!

A biztonsági kordont már a repülőjeggyel a zsebében ugrotta át, végül a repülésbiztonságiak egyik embere személyesen vitte ki, egy rokkantaknak fenntartott kiskocsin, egész a kapuig.

A stewardess még ott álldogált a kapunál, de a gép már megtelt. Lucas azért mégiscsak kapott tőle egy mosolyt, a hátába, ahogy végigiskolt a mólón. – Zárunk – jelentette ki az utaskísérő, ahogy Lucas a fedélzetre lépett. Rámosolygott, bár némileg bosszankodva csóválta a fejét, de Lucas már leült a helyére.

És közben alig kapott levegőt, sokat kellett futnia.

Alig volt egy háromnegyed órája, hogy befutott a Los Angeles-i rendőrség hívása: sikerült azonosítaniuk a nőt. A neve Elena Diaz, a lakcíme Venice: a város nyugati felén, mondta az ottani zsaru,

nem mintha nem volna tökéletesen mindegy. Ekkorra már sorozatban érkeztek az újabb és újabb adatok: két titkosszolgálati káder is bejelentkezett, hogy ránéznének az ügyre; Lucas felettesei pedig már a házkutatási parancs kiállításán morfondíroztak.

– Megéri, hogy odamenjek? – kérdezte Lucas.

– Egy ideig, de minimum néhány óráig még úgyse történik semmi – biztatta a Los Angeles-i kolléga. – Nekünk is össze kell állítanunk az anyagainkat, hogy kiszaszeroljuk, mi a teendőnk.

Lucas telefonra vetette magát, megtudta, mikor indul a legközelebbi repülőgép, riasztotta a bejárónőt, hogy pakolja be a hátizsákot, aztán átszárguldott a városon, a reptérig meg sem állt.

Csak amikor a gép rákanyarodott a kifutópályára, akkor döbrent rá, hogy hiszen ő retteg a repüléstől, most meg itt ül, egy rakétához szíjazva – aztán a gép a levegőbe emelkedett, Lucas meg ott ült az űrben, és sehol egy könyv, sehol egy újság, de még egy altató se.

Csak három és fél óra repülés Los Angelesig.

Ahogy kikeveredett ebből a szörnyűséges csőből, a másik végén, máris bekapcsolta a telefonját. Először a Los Angeles-i hívásokat válaszolta meg, mindegyik attól a rendőrtől jött. A rendőr felvette, Lucas bemutatkozott.

– Kigyulladt az a ház – újságolta a rendőr.

– Ó, basszameg!

– Jöjjön ki a Northwest-terminálból, arra, ahol a Hertz-autóbérlő standja van, ott állok, a kocsim egy fekete-fehér Toyota FJ – kalauzolta a Los Angeles-i rendőr: Lucas kiment, és rögtön észre is vette a kocsit. A rendőr, Lance Barr, aki erősen emlékeztetett egy sokadosztályú zsaru-sorozat Harmadik Közrendőréhez, kinyitotta neki az ajtót: Lucas beszállt, kezét ráztak. – Egész jól néz ki, ahhoz képest, hogy Minnesotából jött – kedveskedett Barr.

Pedig ő maga sem öltözködött éppenséggel rosszul: öltöny, vakító fehér ing, jégkék nyakkendő, hozzá illő napszemüveg, a zselézett fekete hajába illesztve.

– Külön ruhaellátmányt kapunk, ha a Nyugati Partra utazunk – szerénykedett Lucas. – Hogy nehogy már úgy nézzünk ki, mint akit most téptek ki a kutya szájából.

– Pont erre gyanakodtam – bólogatott Barr –, de hát ezért vagyok detektív, nem?

– Szóval mi ez a tűz-história? – tért a tárgyra Lucas.

– Nos, ma, korán reggel, mikor is, talán hatkor, a csaj háza egyszerűen kigyullad. A földszint porig égett, az emelet nagy része is. Pedig még ki se mentünk hozzá. A szomszédja már ébren volt, azt mesélte, hallotta, ahogy a ház kigyullad. Nyilván gázrobbanás lehetett, de az az idióta fogta magát, átrohant, és a haboltóval oltani kezdte, sikerült is valamennyire megfékeznie a tüzet. Azt mondja, attól félt, hogy a két lány is odabenn van.

Ugyanis két nő élt abban a házban, folytatta az elbeszélését Barr, de az egyik folyton úton volt, a szomszédok szerint.

– Szóval a pasas valamennyire lelassította a tüzet, aztán kiérkeztek a tűzoltók, és elvégezték a többit. Van egy tűzoltóállomás a Shell Avenue-n, alig fél mérföldre a háztól, három perc alatt kiértek a helyszínre. Valaki benzint locsolt szét a házban, aztán meggyújtotta. A háznak persze annyi, bár azért maradt egy-két érintetlen sarok. Nemrég hívott az egyik helyszínelő, hogy találtak egy számítógépet, bár az nyitva volt, a merevlemez meg eltűnt, úgyhogy...

– Gondolom, kitakarítottak maguk után – mondta Lucas. – Fényképeket nem találtak?

– Egyelőre egyet sem. De még keresünk.

– A kocsiuk rendszáma megvan?

– Nincs. A nevük sincs meg a járműnyilvántartásban – sajnálkozott Barr. – Már úgy értem, a nevük megvan, de hát rengeteg Elena Diaz meg Martha Knofler szerepel abban, de egyiknek sem Venice a lakcíme.

– Knofler. Ő volna a lakótárs?

– Az. Leszbik, legalábbis a szomszédok azt állítják. Régi házasság az övék, bár az egyik szomszéd megesküszik rá, hogy Martha igazi neve valójában Laura vagy Lauren, igaz, arról fogalma sincs, honnét szedi ezt, mert épp csak, hogy odaköszöntek egymásnak a boltban.

– Vagyis feltehetően álnevet használtak, a házukat pedig előbb kitakarították, aztán porig égették – foglalta össze Lucas.

– Kitakarítottak, de a fürdőszobai lefolyóról megféledeztek, és ott találtunk néhány hajszálat. Ha maguk is találtak hajszálat, akkor nem lesz nehéz rárajzolni a csajszikát a maguk képére.

– Csakhogy egyelőre nem találtunk egyetlen hajszálat sem. És Washingtonban sem. Azért csak küldjék el a laborba, lehet, hogy egyszer majd szükségünk lesz rá. De azért a legjobb mégiscsak az volna, ha levadásznák ezt a Knoflert, és kivennék belőle, amit lehet.

– Dolgozunk rajta – nyugtatta meg Barr. – És átnézzük a kukákat, hátha előkerül a merevlemez, bár nyilván inkább a csatornában kéne keresni, vagy az óceán fenekén. De az is lehet, hogy náluk van. És ha elkapjuk a csajt, megkapjuk.

– Tehát a ház hatkor gyulladt ki, azaz nálunk nyolckor – számolt Lucas. – Szóval ez a Diaz, vagy mi a neve, meglátta a képét a hétórás hírekben, idetelefonált, akkor itt öt óra volt, azaz ennek a Knoflernek egy teljes órája maradt, hogy eltűnjön.

– És nyilván begyakorolták már – fűzte hozzá Barr. – Egy óra azért nem olyan sok. Lehet, hogy a benzint előre bekészítették a garázsba, ráadásul csak lízingelték a házat, úgyhogy nem is vesztek semmit, legfeljebb a bútorokat, meg persze a kauciót.

– Egyáltalán nem ostoba emberek ezek – bámult ki az ablakon Lucas: a Lincoln Boulevardon hajtottak végig, aprócska, de érezhetően drága házakat látott, egy kutyasétáltató nőt, továbbá kiskölyköket sortban és trikóban. – Ember, ha ezt a Knoflert sikerülne nyakon csípni!

Diaz és Knofler háza egy Carroll Canal Court nevű helyen állt: rózsaszínre vakolt, kétszintes épület, a homlokzatán tiszteletet parancsoló acél garázsajtóval, a kert végében a környéknek nevet adó csatornával. A garázsajtóra napraforgót festettek, nyilván díszítési célzattal, ám ettől csak még inkább hasonlított egy páncélszekrényhez. Az utcán még most is ott állt egy tűzoltóautó, de a tömlőket már feltekerték, a tűzoltók ingujjban sertepertéltek az autó körül.

A bejárati ajtónál egy rendőr állt, épp a fogait tisztította egy hosszúkas fogselyemmel. Ahogy meglátta őket, eldobta a selymet. – Egész nap úgy fogok bűzleni, mint egy kiégett dívány – szólt oda nekik.

– Szóval semmi új – morogta Barr. Bemutatta Lucasnak a rendőrt: Harvey Cason volt a neve.

– Tehát négy rendőr? – kérdezte rögtön a bemutatkozás után Cason.

– Kettő New Yorkban – bólintott Lucas –, egy Hudsonban, Wisconsin állam, és az én egyik emberem tegnap este. Tegnap este megöltek egy civilt is, és közülük is otthagyták a fogát az egyik, az én emberem szedte le.

– Isten legyen irgalmas a lelkéhez – vetett keresztet Cason.

– Találtak valamit? – kérdezett közbe Barr.

– Amióta elmentél, semmi új – felelte Cason. – Fent néhány papír, de csupa víz mind. Most a hitelkártya-bizonylatokat keresünk, és a többi hivatalos papírt. A helyszínelők ujjlenyomatokra vadásznak, meg hajszálakra, bármire, amit találnak. DNS-ünk már van, de ujjlenyomat egyelőre sehol, pedig az kéne csak igazán!

– A szomszédokat kikérdezték már?

– Aha. Reméltük, hogy találunk fotókat is, de ezek elég szegénylősek lehetnek – mondta Cason. – A környékbeli bulikra sem jártak el, amolyan maguknak való fajták, tudja. De mindketten jógáztak, most éppen azt a helyet keressük, ahova jógázni jártak.

– Ezt meg honnan tudják?

– Látták őket, ahogy jógacuccokat hurcolásznak – válaszolta Cason.

– Milyen kocsijuk volt?

– Egy Toyota furgon és egy Lexus SC430 kabrió.

Ettől Lucas sem lett sokkal okosabb: álldogált egy ideig az ajtóban, besandított a házba, de tudta, hogy úgyse találna semmit, amit a helyszínelők ne kerítettek volna már rég elő. Inkább úgy döntött, körüljárja a házat. Meg is tette, és a csatornában talált egy kidobott triciklit. Ezen egy kissé meghökkent. Egy biciklit még csak értett volna: ellopod a biciklit, aztán, ha elegend lett belőle, a csatornába hajítod, ez a világ rendje. Na de, hogy valaki eltérítsen egy triciklit!

Visszament a ház elé: Barr és Cason időközben bementek. Lucas inkább körbekémlelt, aztán átment a túloldalra, ahol egy jóképű asszonyka, negyven-negyvenöt éves lehet, saccolta Lucas, állt a háza ajtajában, onnan kísérte figyelemmel az eseményeket.

– Hello! – köszönt neki Lucas.

– Hogy megy a munka? – köszönt vissza a nő.

– Akadozik – ismerte el Lucas. – Magától már kérdezték, hogy nincs-e róluk egy képe, ugye?

– Igen, de nincs.

– És egy olyan kép, ami az utcát magát ábrázolja? Amin esetleg rajta lehet a kocsijuk?

– Nem hinném, de utánanézek – felelt a nő. – Mondja, igaz, hogy ezek megöltek egy rendőrt?

Jellegzetesen kaliforniai külseje volt ennek a nőnek, a nagyjából korallszínű blúzában meg az akvamarin sortjában, mindkettő jól állt neki, akárcsak a hosszú, szőke, kócos haja – látszott rajta, hogy alkalmanként minimum kétszáz dollárt fizet a fodrászának, hogy összekócolja. Lucas alaposan végigmérte, mielőtt felelt volna. – Igen, egy nőt pedig egyszerűen kivégeztek. Egy politikai munkatársat,

egy közösségépítő szervezetnél dolgozott, és épp ott volt, ahol nem kellett volna, ők meg hidegvérrel lemészárolták.

– Ezt mind a minneapolis-i rendőrségtől tudja? – élénkült fel a nő.

– Én magam is a minnesotai Bűnmegelőzési Hivatal nyomozója vagyok, asszonyom – árulta el Lucas. – És történetesen ott voltam a helyszínen, az én emberem volt a rendőr, akit lelőttek. De, hogy a nőt – tártá szét a karját –, hogy őt minek?

– Jajistenem, hiszen ez borzasztó! – jajdult fel a nő, és látszott rajta, hogy komolyan gondolja. – Nézze, az lesz a legjobb, ha bemegyek és átnézem a fotóimat, bár kilencvenkilenc százalék, hogy nem találok semmit. Tudja, mi nemigen szoktunk fényképezni. Én például azt se tudom, hol kell bekapcsolni a mobilom kameráját.

– Kösz – hálálkodott Lucas. Elfordult, végignézett az utcán. – Sehol egy kocsi – jegyezte meg. – Senki sincs idehaza?

– Dick és Carly, akik ott laknak, ők talán igen – mutatott a túloldalra a nő. – Egy perce sincs, hogy találkoztam Dickkel.

– Kösz még egyszer. Aztán szóljon, ha talált valamit! Még át se jutott a túloldalra, amikor a nő utána szólt.

Sőt nem elégette meg ennyivel, amúgy mezítláb Lucas után szaladt.

– Most jut eszembe – lihegte –, hogy a Venice Boulevardon, négy sarokra innét – mutatta meg az irányt – lakik egy fényképész, David Kiafene, esküvői képek és portréfotók, azt írta ki a kirakatába. És ez a David Hogyishíjják azt állítja magáról, hogy Venice mindennapi életét dokumentálja. És tényleg, esténként gyakran látom, járja az utcákat, és a házakat meg az embereket fotózza.

– Remek – derült fel Lucas. – Egyébként tudja, hogy maga nagyon vonzó teremtettség?

– Tudom – felelte a nő. – Örülök is neki!

– A filmnél dolgozik?

– Nem, de kösz, hogy kérde – intett búcsút a nő, és visszatért az otthonába.

– Elvinne valaki? – kérdezte Lucas, ahogy Barr előjött a házból.

– Hova?

– David Hogyishíjják fényképész úr műtermébe, esküvői és portréfotók, Venice Boulevard.

David Harelson, Esküvői- és Portréfotók, ez állt a rövidke bevásárlóutca sarkában álló üzlethelység kirakata felett.

David Harelson a műtermében tartózkodott, de zárt ajtók mögött. Lucas látta, ahogy odabent járkál: bekopogott, aztán az ajtóra ütött, végül bedörömbölt, legvégül pedig megjelent maga Harelson, és nagy hadonászva közölte, hogy zárva van.

– Rendőr vagyok! – kiáltott vissza Lucas. – Nyissa ki!

Harelson először őt bámulta meg, aztán Barr felé tekingetett, végül észrevette a műterme előtt álló rendőrautót, villogóstul. Erre már kinyitotta az ajtót.

– Mi történt? – kérdezte: alacsony, kopaszodó, hízásnak indult emberke volt, a szája felett hernyóra emlékeztető bajuszkával, az állát spanyol légy díszítette.

– Leégett egy ház a csatornánál, a Carroll Court egyik háza – tájékoztatta Lucas. – Mi meg azt hallottuk, hogy ön dokumentálja a környék mindennapi életét.

– Melyik ház? – kerekedett el Harelson szeme. – Teljesen leégett?

– Igen, gyakorlatilag teljesen kiégett – bólogatott Lucas, és elmagyarázta, melyik az a ház.

– A Lu háza! – csapott kétségbeesetten a homlokára Harelson.

– Ki az a Lu?

– Az eredeti tulajdonos. Aki építtette. De még hosszúhosszú évekkel ezelőtt. Te jó isten! Oda kell mennem, meg kell néznem magamnak!

– Csak lassan! Tudja, nem csak a házról van szó, van itt négy halott rendőr is, meg néhány civil áldozat – és Lucas elmesélte a történetet.

– Nem is tudtam róla – álmélkodott Harelson. – Tudja. Én sose nézek tévét. – A számítógépemben vannak a fotók. Általában utcák szerint szortírozom őket, de a Lu-házról nincs képem, az nem olyan... jelentős.

– Minket elsősorban a kocsijuk érdekel, meg maga a két nő, meg minden, ami csak van.

Komoly Apple-számítógépe volt, két képernyővel, egy naggyal és egy kicsivel. Megjelentek a képek, Harelson végignézte őket, autókat keresett.

– Hány képe van? – kérdezte Barr.

– Ebben a dossziében négyszáztizenkettő – felelte Harelson. – Amikor még filmre fotóztunk, legfeljebb hatot, esetleg tízet készítettem volna. Istennek legyen hála a digitális fotózásért!

– Én is szeretek fényképezni – vallotta meg Lucas.

– Tényleg? Persze egy rendőr nyilván sok érdekes témával találkozik...

Végül két képet találtak, amelyen ott volt a Lexus, egy harmadikon pedig a Toyota. Utóbbit oldalról kapta le Harelson, elég messziről, és késő délután, tehát azzal nem mentek semmire, de az egyik képen megvolt a Lexus rendszáma. – Egy pillanat! – rikkantotta Harelson, és bekeretezte a rendszámot. – Meg is volnánk.

Az autó tulajdoni lapja bizonyos Louise Janowitz nevére szólt, Louise Janowitz pedig a State Farm biztosítónál fizette be a biztosítást, a jogosítványát Kalifornia állam illetékes hatósága állította ki. – Szóval Louise, és nem Lauren vagy Laura, vagy Martha – hümmögött Barr.

– Ki tudja azt, ezeknél? – legyintett hitetlenkedve Lucas. – Miért pont a járműnyilvántartónak adná meg az igazi nevét, ha mindenki másnak hazudik?

– Két perc, és megkapjuk a jogosítványképének a fénymásolatát – vette elő Barr a telefonját –, e-mailen elküldik nekem, mi meg beülünk egy netcaféba, és megnézzük.

– Meg kéne találni azt a kocsit – erősködött Lucas.

– Meglesz az is – fogadkozott Barr. – Nem egy közönséges kocsi az, még itt nálunk sem. Ha megvan még, megtaláljuk.

A jogosítványképet a Starbucks kávézóban kapták meg: egy fekete hajú, réveteg arcú, műanyag keretes szemüveget viselő nőt ábrázolt, leesett állal, enyhén depressziós arccal bámult ki a képből

– A mindenit! – fütttyentett elismerően Barr. – De rávetném magam!

– Azt hiszem, számunkra ez az opció kizárt – csóválta a fejét Lucas.

Az autó egyelőre nem került elő, de azért az első áttörés mégiscsak megtörtént. Az egyik helyszínelő, amikor átnézte a ház vezetékes telefonját, talált egy hívást, aznap reggel jött, egy és egy negyed órával a tűz előtt.

A hívó fél egy ismeretlen, nyilván használtan, név nélkül vett mobilról telefonált, lenyomozni tehát valószínűleg lehetetlen, de az ügyészség – némi huzavona árán – megadta az engedélyt, így megkapták a mobil kimenő hívásainak listáját. Utóbbiak nem voltak sokan, kettő közülük azonban, két nap különbséggel, egy bloomingtoni motelbe ment.

– Lehet, hogy semmi – latolgatta az esélyeket Barr –, de az is lehet, hogy valami.

A kiégett ház előtt álltak, a járdán. Beszélgetés közben Lucas észrevette, hogy kinyílik a szemközti ház garázsajtaja, és megjelenik a helyes asszonyka, útban a Mercedesé felé. – Várjon egy pillanatra! – kiáltott oda neki, aztán Barrhoz fordult. – Szedje elő a laptopját!

Barr elővette. Együtt mentek oda a nőhöz.

– Megtalálták David Kifiaborját? – érdeklődött a nő. – Segített maguknak?

– De még mennyire! Igazán hálásak vagyunk – kedveskedett Lucas. – Megtenné, hogy megnézi ezt a képet?

A nő hosszú másodpercekig nézte Louise Janowitz fotóját, aztán csak megrázta a fejét. – Igen, ez ő – mondta, egy bűnbánó nevetéssel fűszerezve a szavait –, de egyáltalán nem hasonlít rá. Ennek a fényképnek az alapján lehetetlenség ráismerni. Mert azt meg kell hagyni, hogy meglehetősen vonzó egy nőszemély az.

– Akkor ott vagyunk, ahol a part szakad – fordult tehetetlenül Lucas Barr felé.

Beültek Marina del Rey egyik gyorskajaldájába: Lucas épp három órája érkezett meg, ahogy az órájára pillantva megállapíthatta. Az óra után a listát nézte meg, amit Carol állított össze, a titkárnője. Azt olvasta rajta, hogy négykor indul visszafelé egy gép, ha eléri, tízre visszaérhet az Ikervárosokba, a bloomingtoni motel meg öt percre van a Városok repterétől...

– Mit gondol, ki tud vinni a reptérre a négyórás géphez? – fordult Barrhoz.

– Akkor azonnal indulnunk kell – nézte meg az óráját Barr. – Útközben odaszólok, hogy egy zsaru vigye át magát a biztonsági kordonon.

– A helyzet a következő – kapta be Lucas az utolsó falatot a hamburgeréből –, reméltem, hogy átnézhetem a házat, és talán az a Knofler is horogra akad, meg azt, hogy hátha találok valamit, amit maga nem vett észre, elvégre én már régebben foglalkozom az ügyel, mint maga. Most viszont se ház, se gyanúsított. Így csak azt találhatom meg, amit maga is megtalálhat. Úgy néz ki, hogy ezek felkészültek ránk, kész menekülési tervük volt ellenünk. Az a nő már rég Kanadában van.

– Miért pont ott?

– Mert Kanada tele van bűnözővel, ott könnyebb eltűnni a tömegben.

– Ezt nem is tudtam – ismerte el Barr. – Na, mindegy. Még mindig ott van az a motel, Bloomfieldben, vagy hol.

– Bloomingtonban. Az lesz a legjobb, ha indulok haza.

– Hát akkor indulás – szűrte ki a narancsléje maradékát Barr is. – A jegye már megvan?

Barr autójából hívta fel Carolt, hogy intézze el a repülőjegyet, majd Del következett, aki megígérte, hogy nemcsak ő maga, de Shrake és Jenkins is ott várja majd a motel előtt.

A reptéren már várta a rendőr, áttuszkolta a biztonságiakon, kivitte egész a gépig. – Uram, maga aztán nem sokat cicózik – fogadta egy elismerő tekintettel a stewardess. – Mindig öröm hazatérni – vágta rá Lucas.

Ahogy elfoglalta a helyét, máris megcsörrent a telefonja. – Uram, kapcsolja ki, felszálláshoz készülünk – figyelmeztette a stewardess.

– Rendőr vagyok, egy gyilkossági ügyben nyomozok – felelte Lucas: a kijelzőn látta, hogy Barr hívja. – Egy perc az egész, viszont lehet, hogy nagyon fontos!

A stewardess tekintetében kíváncsiság költözött, ahogy Lucas kinyitotta a telefont. – Megvan a Lexus! – harsogta Barr.

– Hála istennek! Én már a gépen ülök.

– Mindegy, nincs miért aggódnia – mondta Barr. – A tilosban parkolt Pasadenában, egy bájos, csendes kis mellékutcában, úgy hívják, Ninita Parkway. Kellemes zöldövezet, bájos népek, csinos házak, menő kocsik. Feltűnést is keltett, hogy az egyik egyszer csak fogja magát, és se szó, se beszéd, felrobban. Aztán porig ég.

– Ember, ez aztán...

– Bomba, feltehetően időzített – folytatta Barr. – Ha egy kölyöknek eszébe jut, hogy megpiszkálja egy kicsit, vagy épp egy zsarunak kerekedik kedve leellenőrizni, hát mostanra szépen odakozmált volna. Úgyhogy jobban teszi, ha vigyáz magára.

– Maga is. És ha bármire szüksége volna az Ikervárosokból, tudja, csak egy telefonjába kerül!

A három és fél órás visszaút korántsem volt olyan nehéz, mint a három és fél órás oda út, Lucas ugyanis, saját legnagyobb meglepetésére, elaludt a gépen. Ablak melletti ülése volt, az ebédből nem kért, inkább hátradöntötte az üléstámlát, a stewardess-től kapott egy párnát, hogy még kényelmesebb legyen, azzal behunyta a szemét. Arra ébredt, hogy az ülészomszédja a laptopját veregeti. – Mit nem adnék, ha én is így tudnék aludni, mint maga! – nézett Lucasra irigykedően.

– Meddig aludtam? – ásított Lucas.

– Majdnem három órát. Már Sioux Falls fölött járunk. Lucas kinézett az ablakon: tényleg ott jártak, a messzeségben a város fényei pislákolnak, a fények mögött meg a sötétség, és a mélyén Minnesota.

Egy óra sem telt bele, és a gép leszállt. Lucas bekapcsolta a mobilját, Del hívta.

– Kicsi motel ez – mesélte Del –, és szörnyen büdös. Nem is tudom... Persze lehet, hogy találunk valamit.

– Negyedóra, és ott vagyok – felelte Lucas.

Del nem túlzott, a Wayfarer motel tényleg lepukkant benyomást keltett: kétszintes, hosszúkás téglalap, három oldaláról a parkoló vette körül, a negyedikén meg az I-494-es sztrádát óvó kerítés. Az épület két oldalán egy-egy lépcsőház vezetett a szobákhoz, lift nem volt. A hall sörtől, cigarettától és fertőtlenítőtől szaglott, a padlót kemény kültéri szőnyeg fedte.

Del, Jenkins, és Shrake a hallban várták: kettesével körüljárták a házat, de nem láttak semmi különösét, végül mindnyájan visszatértek a motel irodájába. A pult mögött ketten dolgoztak: egy szalmasárga hajú, sápadt, sovány fiú, igazi autótolvaj-tekintetű, meg egy kövérkés indiai asszonyság, pöttyel a homloka közepén.

Azonnal felismerték, hogy zsaruk, ahogy meglátták őket.

– Mi történt? – kérdezte a fiú, mire Del elővette Cohn és a Soknevű Nő fényképét. Mindketten hosszan áttanulmányozták a képeket. – Nem – rázta meg végül a fejét a nő, a névkártyája szerint Jane –, nincsenek itt.

– Ez biztos? – makacskodott Lucas.

– Napi tizenkét órában melózik itten – szögezte le Jane. – Nincsenek itt. Sőt nemcsak hogy nincsenek itt, de nem is voltak soha, legalábbis az utóbbi nyolc hónapban és tizenkét napban, mióta itt vagyok.

Így hát áttértek a telefonbeszélgetésekre: Jane elmagyarázta, hogy az a szám a motel központi száma: ha valaki ezt a számon hív egy vendéget, továbbkapcsolják az illető szobájába. Hogy azt a bizonyos hívást hova kapcsolták tovább, azt nem jegyezték fel.

– Nem láttak mostanában semmi gyanúsát? Semmi rendkívülit? – kérdezősködött Del. – Semmit, ami felkeltette volna a kíváncsiságukat?

– Nemrég itt szállt meg Curtis Ramp – felelte a Szalmabábu, miután vetett egy oldalpillantást a kolléganőjére –, de a felesége nélkül.

Curtis Ramp a Minnesota Vikings baseballcsapatának hátvédje volt.

– Atyaisten! – szörnyedt el Shrake. – Remélem, nem a meccse előtt!

– Szerdán jött – rázta a fejét Szalmabábu –, és készpénzzel fizetett. Azt akarta, hogy ne tudjuk, kicsoda.

– Köszönjük, bár nem sokat segítettek – fanyalgott Lucas.

– Hát bocs, haver.

– Lehet, hogy kiküldünk ide egy-két embert, hogy megfigyeljék, kik jönnek-mennek itt maguknál – búcsúzkodott Lucas.

– Akkor előbb az igazgatóval kell beszélni – kötötte a lelkükre Jane –, csak ő engedélyezheti.

Lucas távollétét kihasználva hidegfront szökött be a városba, az éjszaka hűvösre fordult. Az északi ős első éjszakája, északon ugyanis néha már augusztusban beköszönt az ősz. Megálltak a parkolóban, végignézték a motel ablakain. – Mindegy, ott egye a fene – sóhajtott Lucas –, pedig azt hittem, ebből a motelből kihozhatunk valamit.

– Még nincs elveszve minden – vélekedett Del –, holnap reggel ki kéne néznie ide valakinek, figyelni, kik mászkálnak erre-felé, felírni a rendszámokat...

Shrake és Jenkins együtt jöttek, Jenkins Crown Vicjében, Del és Lucas pedig elindult a Porsche felé. Útközben a szülésről beszélgettek.

– Azt mondja a doki – mesélte Del –, hogy ha a jövő hét végéig nem történik valami, akkor császármetszés lesz a dologból. Ami nem túl megnyugtató, egyfelől, másfelől viszont... – most vette észre, hogy Lucas már nincs mellette. – Mi van?

– Nézd már azt a patkányfészkét – mutatott Lucas egy kisteherautó felé.

– Igen?

– Nem látod? Oklahomai rendszáma van!

– Jesszusom! – kapcsolt Del: odament a furgonhoz, benézett a vezetőfülkébe. – Ez nem lehet igaz, ember. Ez nem lehet igaz!

A parkoló másik végében Jenkins épp beszállt volna a kocsijába, Del fütyült neki, Jenkins felnézett, Del intett nekik, hogy jöjjenek ide.

– Van itt egy NRA-matricánk és egy Bushmaster-matricánk is.

Az NRA, a szabad fegyverviselés jogáért küzdő szervezet volt, a Bushmaster cég meg M-1 5 márkájú gépfegyverek utánzatának árusításával kereste a kenyerét.

– Ez nem lehet igaz – ismételte még mindig Del. – Szerinted van összefüggés?

– Nem tudom – vakarta meg a fejét Lucas: tényleg semmit sem értett az egészből.

– Jenkins kocsijában van néhány fénykép a pasasról – mondta Del.

Közben Jenkins és Shrake ideértek, ők is megnézték maguknak a furgont. – Két lehetőség van – állapította meg Jenkins –, vagy egy idióta véletlen, vagy mélyebben vagyunk a szarban, mint hittük volna.

– Nálad vannak azok a fotók? – kérdezte Lucas.

– Egy itt van.

– Hát akkor kérdezzük meg ezt a Jane nénit – döntött Lucas –, neki csak tudnia kell!

– Kettőtizennégyes – pillantott a fényképre Jane. – Már majdnem egy hete itt van.

– Hozom a stukkert – mondta Lucas. – Elbeszélgetünk egy kicsit az emberünkkel.

Del jeansben volt, afölé katonai inget húzott, a lábára meg sárga bőrcsizmát, tehát ő nézett ki a legkevésbé rendőrnek az egész társaságból: őt küldték előre. Mit volt mit tennie, előretípett Justice Shafer szobájáig, az ajtónál megállt, hallgatózott egy percre, meghallotta odabentről a tévét, aztán a lépések zaját, valaki mászkált.

– Odabenn van! – intett a többieknek.

– És most mi legyen? – kíváncsiskodott Shrake.

– Ők is mindig valami kulccsal zörögtek be, ahogy a személyzet szokott, takarítónők, ilyenek – kotort elő a zsebéből egy tízcentest Lucas.

– Jó, de ott a kukucskáló. Kinéz és meglát.

Lucas körülnézett. A recepcióra esett a pillantása.

– Jane!

Jane azonban sehogy sem akart kötélnek állni. De hiába: azok négyen mind nagyobbak voltak nála, körülállták, és addig nézték, addig nézték, amíg mégiscsak rá kellett állnia.

– Csak kopognia kell, ennyi az egész – pátolgatta Shrake. – Ahogy meghallja, hogy jön az ajtó felé, már iszkolhat is el onnan!

– Na és ha egyből lő?

– Egy kopogásra?

– Hiszen mindjárt tizenegy van!

– Hát igen, semmi sem tökéletes – ismerte el Shrake is.

– Semmi sem tökéletes, könnyű azt mondani! Engem meg közben jól hasba lőnek. Ja persze, semmi sem tökéletes!

– Ebben van valami. Te, és mi volna, ha felhívnánk a recepcióról? – kapott a fejéhez Jenkins. – Hogy jött egy nő, és itt hagyott neki egy csomagot.

– Ekkora baromságot még az életemben nem hallottam.

– Ha nem, hát nem, én csak jót akartam. Egyébként a profilja szerint ő se valami nagy zseni, lehet, hogy bevenné.

– Szerintem ki lehet próbálni – hümmögött Lucas. – Szerinted?

– A lényeg az, hogy nem szeretnénk, ha egy aknavetővel nyitna ajtót, ugyebár – mondta Del. – Tehát nem szabad ráijesztenünk.

– Hívjuk ki a kommandósokat – javasolta Shrake.

– Picsafej – mérte végig Del. – Bocs, hölgyem – fordult Jane felé.

– Felhívjuk a portáról – döntött Lucas.

Jenkinsnek lett igaza: Shafer tényleg nem bizonyult egy Einsteinnek.

Del a folyosó végén rendezte be a harcálláspontját, a földszintre vehető lépcsővel szemközt. A mobilján hallgatta, ahogy Jane felhívja Shafer szobáját. Jane mellett ott állt Lucas, kettejük közt Lucas mobilja.

– Igen? – vette fel Shafer a telefont.

– Mr. Shafer, egy hölgy itt hagyott magának egy csomagot. Bármikor átveheti, egy óráig még itt vagyok.

– Kösz, rögtön jövök.

– Jön – súgta Lucas a mobiljába.

Lucas, Shrake, Jenkins a lépcső aljánál gyülekeztek, persze jó messzire a lépcsőtől, hogy fentről ne lehessen látni őket. Shafer kilépett az ajtón. Del, kezében egy sörösdobozzal, fülén a mobiljával, elindult feléje. – Persze, drágám, jövök már – vakkantotta a telefonba.

Shafer épp csak egy pillantást vetett rá, lépdelt tovább: az utolsó pillanatban, akkor, amikor lelépni készült az utolsó lépcsőfokon, még észrevehette volna, hogy baj van, de mire megfordult, Del már röpült feléje, akár egy hátvéd, lefaultolta, aztán Jenkins gáncsolta el, végül Shrake tehénkedett rá.

Shafer kísérletezett némi ellenállással, de minden különösebb meggyőződés nélkül: nem elég, hogy nehezek voltak, akik rátelepedtek, de még az is lesírt róluk, hogy zsaruk. Fel is adta hamar. – Mit akarnak? – kérdezte inkább. Shrake bilincset húzott elő.

– Ki ellen akarta elkövetni a merényletet?

– Miféle merényletet? – rázza a bilincseit Shafer.

– Tudunk az ötvenmilliméteresről, Justice – térdelt le Lucas Shafer fejéhez. – Megtaláltuk a lőállást is, fent a dombon. McCaint akarta? Őt, ugye? Vagy kit?

– Milyen domb? Miféle merénylet? McCain? Ember, magának elment az esze?

– Ha van a közeledben egy-két lézengő Titkosszolgálati, megsúghatod neki, hogy elcsíptük Justice Shafert – duruzsolta Lucas a telefonba.

– Lucas, isten vagy! – ordított fel Dan Jacobs. – Zseniális! Hol van most?

– Berámoltuk egy kocsiba, felvisszük Ramsey megyébe. Szólj a titkosszolgálatiaknak, hogy végignézhetik a kihallgatását. Persze lehet, hogy egy kicsit komplikáltabb lesz az ügy, mint hittük. A BMH helyszínelői most szállnak ki a motelbe, ahol Shafert elkaptuk. Mi meg a környéket fésüljük át, hátha előkerülnek a társai is.

– Társai? – illant el a jókedv egyetlen szempillantás alatt Jacobs hangjából. – Miféle társai?

Nem kevesebb, mint hat ügynöke jelent meg a Titkosszolgálatnak, hogy a tükör mögül végignézze, ahogy Del kihallgatja Shafert. Lucasnak valahogy az a gyanúja támadt, hogy ha tényleg létezik egy összeesküvés az elnökjelölt ellen, hát nem árt az ember karrierjének, ha kéznél van, amikor az összeesküvés lelepleződik.

Del véletlenül még a sörösdobozt is magánál felejtette, ott várt most a doboz, még felnyitatlanul, az asztal lábánál, messze kívül a videokamera látóterén. Shafer nagyjából hasonló öltözékben feszített, mint Del, csak neki bilincse is volt, az erősítette a csuklóját az asztalhoz. Szünet nélkül a videokamerát fürkészte, mintha azt lesne, kik bújhatnak meg mögötte.

– Jó kihallgató ez az ember? – érdeklődött az egyik titkosszolgálatos.

– Jó – felelte Lucas. Nem részletezte.

– Szóval biztos benne, hogy ő az – mutatott még egyszer Soknév Kisasszony fényképére Del.

– Ő hát. A Bill Hefner csaja. Jönnek az anarchisták, még egy lyukat robbantanak mindenkinek a seggébe, a magukéba is, és amikor itt lesznek a nyakunkon, akkor maguk kinek fognak sírni, hogy jaj, segítsetek? Hát nekünk, a mieinknek, akik ott állunk a vártán, de mindenütt az országban! Egyedül mink állíthatjuk meg őket! Egyébként nem értenem, mit akarnak tőle, Hefner a maguk haverja, benne van a bizottságunkban!

– Sajnálattal értesítem, hogy Hefner nincs benne a bizottságunkban, a börtönben van benne, Oregon államban, továbbá soha az életében nem hallott még magáról, valamint nincs neki csaja, ezzel szemben felesége van, aki – csapott Del a fotóra – nem azonos ezzel a hölgygel.

– Hogyhogy börtönben? – ámult el Shafer.

– Úgy, hogy volt szíves katonai fegyvereket eladásra felkínálni, ráadásul tévedésből épp egy szövetségi ügynöknek, ezt a malórt heveri ki most a börtönben.

– Ekkora egy baromságot! – csapta volna össze a kezét Shafer: nem tehetné, bilincsből volt.

– Inkább arról csevegjünk – váltott témát Del –, hogyan sikerült rábukkannia arra az elbűvölő kis lőállásra? Merthogy sikerült rábukkannia, találtunk ott jó néhány töltényhüvelyt, és minden ott ékeskedik az ujjlenyomata, Justice!

– Tudom én, mit akar maga – rázza a fejét Shafer –, csőbe akar húzni, azt akarja.

– Tájékoztatták ezt az embert a jogairól? – aggodalmaskodott egy titkosszolgálatos.

– Vázlatosan – nyugtatta meg Lucas.

Az ügynök biccentett. Nem igazán aggasztja a dolog, ezt látta rajta Lucas; a per már nem az ő asztala.

– Hát akkor hogy kerültek oda azok a töltények? – folytatta Del a kihallgatást. – Felmásztak?

– Valaki odatette.

– Hoppá, ez aztán a váratlan fordulat!

– Így van, ahogy mondom! – emelte fel elkínzott fejét Shafer. – Na ide figyeljen, mondjon már meg nekem valamit, ha egy ötven milliméteressel durrogtattam, hogyhogy nem hallotta senki? Hallott már maga ötven milliméterest? Tudja, mekkorát szól az? Hogyhogy senki sem hallotta?

– Jó a kérdés – ismerte el a titkosszolgálatos –, hogyhogy senki sem hallotta?

– Azt sem tudjuk, mikor járt odafenn – vonta meg a vállát Del. – Lehet, hogy megvan annak már két hete is, elfelejtette mindenki, mert nem lett belőle ügy, aki hallotta, az is azt hitte, egy kipufogó a sztrádáról. Ott van közvetlenül a domb alatt.

– Ez meg jó válasz – értékelte egy másik ügynök

– Az ötvenmilliméteres, az nem hasonlított semmiféle kipufogóhoz.

– Előny ott – bőkött az állával Shafer felé egy harmadik.

– És nézzon csak rám – folytatta Shafer –, izzadok, akár a disznó. Látja, nem szoktam én így beszélni, most meg tessék, úgy beszélek, mint egy zsaru!

– Beszélt maguknak Jacobs – fordult Lucas a titkosszolgálati főnökéhez – egy gengszterbandáról?

– Igen, említett valamit.

– Na, akkor most én mesélek maguknak – nézett át a tükrön Lucas: odabent Del egy újabb kérdéssel állt elő. – Menjünk, üljünk le valahol!

Mindnyájan hátrafordították a székeket, úgy ültek le: Lucas előadta a pénzosztogatók kárára elkövetett támadásokat, és rendőrgyilkosságokat is, bár ezekről a titkosszolgálatiak tudtak már. – Tehát – foglalta össze –, tudjuk, kik ezek az emberek, vagy legalábbis sejtjük, és azt is, hogy mit követtek el. Továbbá azt, hogy az egyikük halott. Az a módszerük, hogy ilyenkor azonnal feladják és visszavonulnak. Lehet, hogy nem sikerült megszerezniük mindent, amit akartak, de, legalábbis idáig, általában óvatosak voltak.

– Most viszont mintha bekattantak volna – mondta az egyik ügynök.

– Így is van – vágta rá Lucas. – És nem tudjuk, miért. Csak azt, hogy az egyikük beszélt Shaferrel, és abból, amit hallottunk, úgy tűnik, hogy az egyikük, a nő, finanszírozta Shafer ötven milliméteresét. Sőt nem csak finanszírozta, még listát is adott a fegyverkereskedőkről, akikkel Shafernek kapcsolatba kell lépnie. Azt mondta, hogy ezek mind kapcsolatban állnak Hefnerrel, és hogy az üzleteket valószínűleg lehallgatják, tehát Shafer menjen oda, említse meg, hogy lőszert akar venni, aztán menjen el. A kereskedő pedig, gondolom én, értesíti a nőt, hogy Shafer a helyén van, teszi, amit tennie kell.

– Hogy ez egy mekkora baromság! – ingatta a fejét egy ügynök.

– Ennyit tudunk – tárta szét a karját Lucas. – Igen, baromság, de azért ezek az emberek nem ostobák. Tehát miért lebegtetik előttünk Shafert? Az itt a kérdés, hogy most mit terveznek. A választási nagygyűlés ellen terveznek valamit? Miért vannak még mindig a városban? Akkorra terveznek valamit, amikor McCain jelölését bejelentik? Az volna a lényeg?

– Oké – fordult az emberei felé a titkosszolgálati főnöke hallottátok. El kell csevegnünk a választási nagygyűlés szervezőivel, meg kell erősíteni a szereplők védelmét, az eddiginél is jobban. Új közlekedési útvonalakat kell kialakítani, egyáltalán, mindent új szemszögből kell átvizsgálni. Az Xcel Centert nézzék át, takarítsák ki, de sterilre, értettem? Sterilre! McCain két nap múlva érkezik, és Palin is.

– Biztos, hogy nem Palin a célpont – szólt közbe Lucas.

– Már a városban voltak, és mindenre előkészültek, amikor Palint kitalálták. Ha valaki, akkor McCain a célpont, de az is lehet, hogy csak nem veszünk észre valamit, ami pedig itt van az orrunk előtt. Én leginkább attól félek, hogy tudunk ugyan valamit Cohnról, de igazában nem ismerjük. És ha politikai céljai vannak?

– Semmi sem elképzelhetetlen. Megölték két rendőrt – túrt bele kellemesen ezüstösödő hajába a fő titkosszolgálatos. – Vészhelyzetben vagyunk, uraim. Erősítést kell kérnünk. Ha ezek mindent kiterveltek előre...

Del végül csak feladta a kihallgatást. – Benn tarthatjuk – magyarázta a titkosszolgálatiaknak –, de nem megyünk vele semmire. Ennek az embernek tényleg fogalma sincs, hogyan kerültek a dombra a töltényhüvelyei. A hüvelyeket megvizsgáltuk, mindegyik ugyanabból a fegyverből származik, Shafer viszont azt mondja, hogy amikor kipróbálta az ötvenmilliméteresét, utána összegyűjtötte a hüvelyeket, és egy lőszeresládába tette, az meg a kocsija csomagtartójában van. Utánanéztünk, megtaláltuk a ládát, benne tizennégy töltényhüvellyel. Shafer azt állítja, húsznak kéne lennie. Szerinte a csaj lopta el a többit.

– Nem szokta bezárni a kocsiját? – hökkent meg Lucas.

– De, csak hát amilyen ez a Shafer, hiába próbálkozik ez ellen a kicsodácska ellen, mi a neve?

– Elena Diaz.

– Igen, az. A csaj valahol útközben elvette a kulcsát, és – tárta szét a karját most Del – ennyi.

– Maguknak tetszik ez a sztori?

– Aha. Te Lucas, ez az ember képtelen kitervelni bármit is. Ez kukabúvárként végzi, figyeld csak meg, hacsak még előtte hidegre nem teszi valaki – jósolta Del. – Ezt az embert alaposan csőbe húzták. Folyton az a film jár az eszemben, a Kennedy-gyilkosságról. Sokan azt állítják, hogy Lee Harvey Oswald is csak egy szerencsétlen flótás volt, akit csőbe húztak.

– De nem az volt, ő volt a merénylet.

– És mi van, ha egy őrült ugyanezt az ötletet veszi a fejébe? Például Cohn. Lelőjük McCaint, vagy valaki mást, aztán Shaferre kenjük az egészet. Az úgyse tudná tisztázni magát. Amilyen egy szerencsétlen tökfaj!

Mire Lucas hazaért, mélyen aludt már az egész ház: Weather mindig korán feküdt, ha másnap operált, és általában operált másnap. A kicsi és a bejárónő is korán feküdtek; de, ahogy a ház elé ért, látta, hogy Letty szobájába még ég egy lámpa. Letty, igazi éjjeli bagoly volt, épp, mint Lucas, ő is éjszaka szeretett olvasni.

Lucas bezárta maga mögött a ház ajtaját, gondosan ellenőrizte az ajtókat, levette a cipőjét, felment az emeletre, a cipőjét a saját ajtaja elé tette, egy pillanatra belefűlelt Weather mély, egyenletes szuszogásába, aztán Letty ajtajához ment, ujjbeggyel bekopogtatott.

– Gyere be!

Épp a Feketerigó-t olvasta.

– Látom, mindjárt befejezed – pillantott a könyvre Lucas. Vagyis ideje volna aludni; de ezt nem mondta ki, csak az arcára volt írva.

– Holnap nem kell korán kelnem – nyugtatta meg Letty. – Jen meg én délután visszamegyünk a belvárosba.

– Anyád eldicsekedett veled, hogy milyen hosszú anyagod ment le ma. Kár, hogy én meg lemaradtam róla.

– Á, semmi komoly! A nagy sztoriknak még a közelébe se engednek! Túl fiatal vagyok hozzá – panaszkodott Letty.

– Hát akkor... türelem! – támaszkodott az ágytámlának Lucas. – Beverly hívott, még reggel, mielőtt felszálltam volna a gépre. Fel akartalak hívni, de nem jutott időm. Hétfőre hívtak be minket.

– Hétfőre.

– Úgy bizony. Hétfő délután megyünk a bíró elé, fél négykor. Most már csak egyvalamit kell eldöntened, a nevedet. Lehetsz Letty Jean West, vagy Letty Jean West Davenport, Letty Jean Davenport, vagy Letty West Davenport, ez a kínálat, válogathatsz tetszésedre.

– Értem – felelte Letty, de látszott, hogy nem igazán érti.

– Tudod, az apámat nem ismertem, tulajdonképpen nem is az apám, ha egyszer otthagyt minket, de a muter megtartotta a nevét. Az ő lánykori neve meg Martin. Mondd, nem lehetnék Letty Jean Martin Davenport? Vagy Letty Martin Davenport? Szeretnék megtartani valamit az első anyámból is.

– Elképzelhető. Holnap estig dönts el, hogy maradjon idejük kitölteni a papírokat. Aztán meg is vagyunk.

– Tudod, ez... – kezdte Letty, de nem fejezte be a mondatot, csak megtörölte a szemét.

– Még mindig ezt akarod, ugye?

– Igen, ezt akarom – tűntek el azonnal a könnyek Letty szeméből. – Ezt. És már alig várom.

– Ha reggel nem találkozánk – veregette meg Lucas a lány lábát a takaró alatt –, hívj fel napközben, hogy melyik név mellett döntöttél.

– Rendben. Aludj jól, apu!

Ahogy Lucas kitette a lábát, Letty máris nyúlt a párna alá, a mobiljáért. Beütötte az újrachívás gombját. – Itt vagyok – mondta, ahogy Briar felvette. – Szóval ott tartottál, hogy Randyt holnap kiengedik. És utána?

– Azt még nem tudom. Tisztára begolyózott! Biztos a gyógyszerektől, kap valamit a lábában lévő vérrögök ellen, de közben begolyózik tőle.

– Rólam meg az apámról mondott valamit?

– Hát... mondott, igen. Ranch meg ő arról beszélgettek, hogy csinálni kéne valamit, de ez a Ranch, ez tényleg elmebeteg! Szóval nem is tudom... Ha meglátod a furgont, futás!

– De hiszen te vezeted!

- Mert rákényszerít!
- De akkor sem kell engedelmeskedned neki!
- Mondtam már, hogy te ezt nem érted!
- Jó, jó. Csak nyugi – kérlelte Letty. – Majd kitalálok valamit.

Lucas halál fáradtan, de tiszta fejjel ébredt. Az órára pillantott: kilenc. Helyes. Ha nem kell kilenc előtt ébrednie, még van egy esélye a napnak. Nyolckor, legalábbis Lucas világképe szerint, csak a farmerek ébrednek, egyébként az Isten áldja meg őket ott, ahol vannak, továbbá ők a nemzetgazdaság alfája és ómegája, de hát vagy farmer az ember, vagy nem, és Lucas nem volt az.

Kiegyenesedett az ágyon, nyújtózkodott és ásított egyet, majd felkapta a telefont, és Del számát tárcsázta.

– Jézusom! – jelentkezett be Del, a hangjából csak úgy süvített a pánik. – Elment a magzatvíz!

– Basszameg – reagálta a hírré Lucas. – Na jó, pár nap múlva újra hívlak, öcsém – és letette.

– Most Jenkins volt soron. – Tudod, hány óra? – Ő ezzel vette fel a telefont.

– Kilenc huszonegy – felelte Lucas. – Kerítsd elő Shrake-et, egy óra múlva találkozunk a belvárosban. Del nem lesz ott, a vénasszonynak épp most ment el a magzatvíze.

– Már maga az alapötlet, hogy Del apa lesz, elég ijesztően hangzik – mormolta el az ilyenkor szokásos szerencsekívánatot Jenkins. – Értem, egy óra múlva!

Lucas kikászálódott az ágyból, betámolygott volna a fürdőszobába, de még oda se ért, amikor meghallotta a telefon csörgését. A kijelzőn Jenkins neve ragyogott fel.

– Na, mi van?

– Az jutott az eszembe, hogy kéne valami ajándékot vennünk annak a gyerekek. Vagy egy csomó ajándékot, mit tudom én, mi illik ilyenkor.

– Szólok Carolnak, találjon ki valamit – biztosította Lucas. – Ötvenöt perc múlva találkozunk!

A többi telefont már a kocsiból intézte: elsőnek a minneapolis-i FBI-irodát hívta, másodjára Ramsey megye államügyészét, őután pedig a Ramsey megyei kirendelt ügyvédet. Meg is állt a megyei börtönnél, hogy váltson néhány szót Justice Shaferrel. – Lehet, hogy tudna nekünk segíteni, Justice, és egyben saját magának is, kihúzhatná a seggét ebből a katyvaszból. Később még visszajövök, beszélék az ügyvédjével. Maga meg addig csinálja, amit az ügyvéd mond.

– De hát én nem csináltam semmit! – jajdult fel Shafer.

Lucas irodája a BMH-székház második emeletén volt: maga a ház több mint nyolcvanmillió dollárból épült, alig hat éve, így aztán még az állami szürke padlószőnyeg is többé-kevésbé újnak látszott. Maga az iroda a tágasabbak közé tartozott, kilátással a parkolóra és a tárgyi bizonyítékok raktárának tetejére. Járt hozzá szabvány, elnyúlhatetlen íróasztal is, sajnos, háttal az ajtónak, amit Lucas ki nem állhatott. A berendezést konferenciaasztal egészítette ki, olyan letisztult formatervezéssel, hogy egy skandináv építész is belesápadt volna a látványba.

Arra hivatkozva, hogy fáj a háta, sikerült becsempésznie a saját forgószékét, ez pedig ösvényt nyitott a többiek előtt: ezúton került az irodába az egyszerű, de igazi fából készült igazi asztal, a másik konferenciaasztal, ülhető székekkel, így végre szemközt ülhetett az ajtóval; aztán egy még nem antik, de régi kabátfogas; végül pár fém iratszekrény, hogy legyen mire tennie a lábát. A falra Weather, Sam és Letty képét akasztotta, és néhány csoportképet a Minnesotai Állami Egyetem jégválogatásáról, ahol háttvédként tündökölt, bár nem volt annyira jó, hogy profi karrieréről merhessen álmodozni. A képek fölé kiakasztotta a hokiütőjét is. Az összképet céltábla egészítette ki, csak úgy lazán az egyik iratszekrénynek döntve, a középső körben öt golyónnyommal, 45-ösből mindegyik: csak hadd higgyék, hogy naponta tart lögyakorlatot.

Carol az asztalánál ült, az előtérben.

– Del feleségénél beindult a szülés – köszönt be Lucas.

– A közakarát úgy döntött, hogy maga szervezze meg, mit ajándékozzunk a gyerekeknek.

– Rendben. Akkor adjon ötven dollárt!

Lucas átadta az ötvenest.

– Nem lesz ez egy kicsit sok? – morogta közben.

– Maga gazdag, megengedheti magának – intette le Carol. Bejött Shrake is: tőle csak egy húszast kért. Jenkins egy perccel Shrake után érkezett: leültek a konferenciaasztal köré.

– Épp most beszéltem Shaferrel – jelentette Lucas. – Diaz hívta a mobilján, idáig ennek nem tulajdonítottunk túl nagy jelentőségét, hiszen tudtuk már a számát. De! Ez azt jelenti, hogy Shafer is hívhatja őt. Ha az FBI belemegy, nekik vannak helikoptereik, nyomkövetőjük, azzal meg a közelébe férközhetünk ennek a nőnek, ha Shafer felhívja, és a nő felveszi a telefont.

– És ha már nincs is nála az a telefon? – akadékoskodott Jenkins.

– Akkor kifogytunk a szerencséből. De ha még nála van, és felveszi, akkor a közelébe jutunk. Aztán körbe vesszük a házat, és előássuk a bandát – mondta Lucas. – Beszéltem Shaferrel, megígérte, hogy telefonál. Sőt abban is megállapodtunk, hogy találkozót kér tőle. Hátha sikerül csapdába csalni őket.

– Mikor?

– A helikopterek a reptéren vannak, a választási nagygyűlés biztosítását fedezik, a szövetségieknek át kell programozniuk őket, bármit jelentsen is ez. Ez is beletelik egy-két órába, de a főnökük azt mondja, elintézi. Délre megtudjuk, mit sikerült elérnie, és egykor talán már fel is szállhatunk.

– Fél tizenegy van – nézett az órájára Jenkins. – Azért lehet, hogy mégiscsak be kéne hívni a kommandósokat.

– Azok kint vannak a városban, a rohamrendőröknek segítenek – legyintett Lucas. – Beszéltem a parancsnokukkal, azt mondta, visszahív néhány embert, amennyit tud. Szóval kapunk kommandóst, csak nem sokat.

– Azt ugyebár tudjuk, hogy Shafer nem egy lángész – vetette közbe Shrake. – Szerinted meg tudja oldani?

– Kitanítjuk – felelte Lucas. Tegnap beszéltem vele, azt mondta, lehet szó róla. Az ügyész is belement, legalábbis elvben, hiszen azt ő is tudja, hogy nincs igazán semmiféle vádunk Shafer ellen, ők viszont nyakig ülnek a letartóztatott tüntetőben, vagyis szívesen megszabadulnának Shafertől, amilyen gyorsan csak lehet.

Az értekezlet érdemi része véget ért: ültek, hallgattak.

– Mit vegyünk annak a gyereknek? – törte meg a csendet Jenkins. – Fiú lesz, igaz? Akkor valami kéket.

– Del gyerekének? Miféle kéket, egy kék pisztolyt? – vont vállat kétségbeesetten Shrake.

– Majd Carol kitalálja – vélekedett Lucas. – Bár nekem tetszik az ötlet a kék pisztollyal.

– Jó, és most mihez kezdünk? – faggatózott tovább Jenkins.

– Kimegyünk a börtönbe. Bevetésre küldjük Shafert.

– Na, mit végeztél Juliettel? – kérdezte Jennifer Carey, ahogy Letty beszállt a kocsiba.

– Nem akarja otthagyni – csóválta a fejét Letty. – Azt mondja, Randy beteg, most nem hagyhatja ott. Legalábbis addig, amíg nem lesz jobban. Vagyis soha, mert Randy úgyis maga alá gyűri, aztán azt csinál vele, amit csak akar.

– Hát, nem is tudom, Letty – szontyolodott el Jennifer.

– Lehet, hogy inkább az apáddal kéne beszélünk, elmagyaráznunk, hogy mi a helyzet, és hogy attól félünk, a végén még valami örültséget csinál, és...

– Hadd kérdezzek valamit! – vágott közbe Letty. – Te például mit csinálnál, ha egyszer csak azt hallanád, hogy Randy eltűnt? Vagy még inkább, ha megtalálnák egy sikátor végében, négy golyóval a fejében? Csinálnál egyáltalán valamit? Kérdezősködnél? Beszelnél az apámmal?

– Erre csak akkor tudnék válaszolni, ha már ott tartanánk – manőverezett oldalvást Jennifer. – Te is tudod, mi volt köztem és Lucas között. Majdnem össze is házasodtunk, csak hát tudtam én, hogy úgysem tudnék megbirkózni vele. Ő, tudod, olyan... nyers... meg okos. És túl sok. Olyan, mint Weather. Meg te. És nem olyan, mint én, én szeretek nyugodtan ellenni... Azt viszont nem hinném, hogy a rendőröknek az a dolguk, hogy lelőjék az embereket. Az végül is gyilkosság. Nem, az embereket bíróság elé kell állítani, ahol van ügyvédjük, van...

– Hadd gondolkozzak pár napot – sóhajtott Letty. – Most már én is teljesen összezavarodtam.

Hát akkor rendezünk egy kis színjátékot, gondolta közben. Egy kis színjátékot, mert Jennifer Carey most már végképp bebizonyította, hogy nem lehet megbízni benne. A rendőröknek nem az a dolguk, hogy lelőjék az embereket.

Baromság, mondta magában Letty.

A kirendelt ügyvéd már ott várt, amikor Lucas, Jenkins és Shrake megérkeztek a börtönbe: az ügyvéd mellett ott állt a megyei ügyész helyettese is. Összedugták a fejüket, és megkötötték az alkat: úgy, hogy senkinek se essen bántódása, és mindenki jól járjon. Senkit sem csuknak le, senki nem kerül bíró elé hamis vád valós vádjával. Shafer, ha együttműködik a rendőrséggel, ráadásul még be is bizonyíthatja, hogy igenis törvénytisztelő állampolgár.

– Ügyes ez a kis ügyvéd – lélegzett fel már a börtön előtti járdán Shafer. – Simán kihozott innét.

– Ja, ja – morogta Jenkins –, de azért azt se felejtse el, hogy mi az a kemény ott a tarkójában: az bizony az én Shrake kollégám pisztolya.

– Hé, csak lassan! – fakadt ki Shafer. – Már kiengedtek!

– Úgy van, barátocskám. Kiengedték sétálni egy kicsit, de ha úgy döntenék, hogy visszakerül, egy szempillantás alatt megint odabenn találhatja magát.

Az FBI embereivel egy ideiglenes irodában ültek össze, hat sarokra a választási központtól. A helyi FBI-főnök, Wilbur Rivers megnyugtató hírral állt elő: a helikopterek tele tankkal várják, hogy felröpülhessenek, húsz perc, és Minnesota-Saint Paul fölé lehetnek. – Probléma abból adódhat – tette hozzá –, ha a nő nincs a Városokban, hanem valahol kint, Burnsville-ben, Stillwaterben, bárhol. Egy rövid beszélgetés nem elég, hogy odaérjünk. Az csak arra jó, hogy beazonosítsuk a hívót, arra nem, hogy megtaláljuk. Csevegjenek, ameddig csak lehet.

A Los Angelesbe menő hívás St. Paulból ment, tehát van rá esély, hogy a nő a városban van – felelte Lucas. – Ha meg merjük kockáztatni, az a legjobb, ha mindkét helikoptert bevetjük.

– Maga a főnök – hajolt meg Rivers.

Lucas az embereire nézett: azok csak a vállukat vonogatták, tehát folytatta. – Helyes. Akkor tehát két helikopter, egy Minneapolis, egy pedig St. Paul fölé.

Shafert a sarokba ültették, amíg ők tárgyalnak. Rivers mintha csak most vette volna észre, hogy ott ül. – Biztos, hogy a barátjuk nem fog becsüdni? – húzogatta a száját.

– Az úton idefelé mindent átbeszéltünk. A lehető legegyszerűbb változatot találtuk ki, azt, hogy felhívta az apja, hogy az ottani seriff kérdezősködik utána, mert a Titkosszolgálat szerint errefelé kószál egy ménkű nagy stukkerrel a hóna alatt, és a Titkosszolgálat attól fél, hogy egy komoly balhéra készül. Ő meg sajnálja, nem tehet mást, elindul hazafelé az I-35-ösön.

– Én fel is hívtam – mesélte Shrake –, mintha az apja lennék, és... egész jól elbeszélgettünk. Szóval szerintem működik a terv. Lehet, hogy nem tökéletes, de azért megteszi.

– Ha meg mégsem működne – bólogatott Rivers –, arra mindenképpen jó lesz, hogy megtaláljuk a telefont, ha elég hosszan beszélnek. Indítsam a helikoptereket?

– Lássunk hozzá! – szedelőzködött Lucas.

Cohn másnaposan ébredt, most is a díványon hentergett, hallgatta, ahogy Cruz felolvassa az újsághírt: ismeretlen tettes autó elé lőkött egy mozgássérültet. Randy Whitcomb az autó elütötte, majd egy másik autó is elgázolta. Az áldozatot a Körzeti Közkórházban ápolják, az állapota kielégítő.

– Ekkora baromságot még az életben nem hallottam – hördült fel Lane –, de azért kár, hogy nem lehettem ott!

De Lindy megrémült, Cruz is aggodalmaskodott, Lane fejében pedig újra felködlött a gondolat, hogy kiszáll. – Nem állok én olyan rosszul, mármint anyagilag – magyarázta –, ott van nekem a farm, a műhely, keresek mindkettővel. Nem sokat, de amennyi kell, annyi bejön.

– Ne marhászkodj, Jesse – méltatlankodott Cohn –, a farm és a műhely azért nem ment még tönkre, mert a melókból eltartod. De többet teszel bele, mint amennyit kiveszel. Te is mindig azzal jössz, hogy most ilyen szerszám kell, meg olyan szerszám kell, csak az meglegyen, és már egyenesben is vagy, de te is tudod, hogy nem a szerszámok kellenek neked. Neked vevők kellenének, azok meg nincsenek. Ha nem volnának a melók, a műhelytől simán éhen halnál.

– A farm igenis, hogy nyereséges – makacsodott Lane.

– Jó, hát mondjuk, hogy hoz valamit a konyhára. De hát te se farmernek születted, Jesse! Jó, lehet, hogy néhanapján kedved szottyán kísértálni a mezőre, lapátolgatni egy kis lócitromot, vagy kitalálni, hogy Roy szántsa fel a déli mezsgyét, vagy mit tudom én, de azért mindennap nem szívesen csinálnád, nem igaz? Mindennap ülni azon a rohadék traktoron a hőségben, minden áldott nap ugyanazt a mezőt szántani fel és alá...

– A traktoromban van klíma – vetette ellen Lane –, meg rádió, beállítva a countrycsatornára.

– Dugd meg a countrycsatornádat – javasolta Cohn.

– Hát te, Lindy? – kérdezte most Cruz.

– Én ebben nem akarok benne lenni. Én nem szoktam csak úgy kirabolni mindenféle hoteleket. Azt se tudom, hogy kell elsütni egy ilyen pisztolyt. Ha csak az eszembe jut, máris majdnem bepisilek, én ebben nem akarok benne lenni!

– Semmi mást sem kell csinálnod, csak ülni a recepciónál – legyintett Cruz. – Az istenit neki, hát még dolgoztál is recepción!

– Igen, aztán egyszer csak ott a képem az újságban, és már futhatok is Afrikába, a dzsungelbe, veled meg vele? – mutatott Lindy Cohn felé: el is sírta magát, ahogy ránézett. – Haza akarok menni Birminghambe!

– Ha rákényszerítéd, abból úgyis csak a baj van – állt Lane is Lindy pártjára. – Elkúrja nekünk az egészset. Bocs, Lindy, nem akarok én bántani, de hát te is szorul szóra ugyanezt mondod. Ha meg elkúrod, akkor mindnyájan nyakig benne vagyunk. Azt mondom én, hogy ez az egész meló kezd kicsúszni a kezünk közül.

– Jól értettem? – ásított egyet Cohn. – Ha Lindy nincs benne, akkor benne vagy?

Lane válaszolt volna, de nem jutott rá idő, megcsörrent Cruz telefonja. Három mobilt tartott a táskájában, most bele kellett néznie, hogy melyik csörög. – Húha! – fordult Cohn felé.

– Mi az?

– Ezt a számot senkinek nem adtam meg – halászta elő az egyik mobilt a táskából, megnézte a kijelzőt, megborzongott.

– Ki az?

– Shafer van kiírva, de hát ez lehetetlen! – kiáltott fel Cruz: felvette a telefont. – Halló!

– Tudod, ki vagyok? – köszönt be Shafer.

– Tudom. Honnét szerezted meg ezt a számot?

– Ez az egyetlen szám a mobilomban, még akkor, amikor egyszer felhívtál – felelte Shafer. – Figyelj, az van, hogy felhívott a faterom. Azt mondja, kint volt nála a seriff, engem keresett, mert őt felhívta Titkosszolgálat, St. Paulból, hogy láttak itt engem egy ötvenmilliméteressel, és hogy biztos a McCaint akarom lepuffantani.

– Justice...

– Szóval én most húzok haza – vágott közbe Shafer. – Le kell rendezni ezt a dolgot a seriffel.

– Justice, a kurva életbe, és mi lesz, ha itt van szükségünk rád?

– Erről inkább négy szemközt beszéljünk, jó? Abból, amit a fater mond, nekem az jön le, hogy átvertél. Például hallom, hogy Billsitten van!

– Maradj ott, ahol vagy! – döntött Cruz. – Odamegyek, és beszélünk, egy óra, és ott vagyok.

– Hát, nem tudom – hallgatott el váratlanul Shafer. Aztán folytatta, mintha soha el nem hallgatott volna. – A fater azt mondja, kint volt nála a seriff, mert felhívta Titkosszolgálat... szóval érted.

– Csak maradj szépen, ahol vagy – csapta le Cruz a telefont: de még nem tette el, némán bámulta a készüléket.

– Ez volt az a te puskás embered? – hitetlenkedett Cohn.

– Aha. – Cruz visszamondta, amit Shafertől hallott. – De valami nem stimmel a hangjában. Kerek mondatokban beszélt, hangosan. Általában csak motyorászni szokott. Aztán egyszer csak mintha elfogyott volna a mondanivalója, akkor éreztem meg, hogy valami furcsa zajlik ott, a telefon környékén. Érted, ugye? Aztán elismételt mindent, amit addig mondott, ugyanazokkal a szavakkal, és...

– És mi? – türelmetlenkedett Cohn.

– És az is furcsa, hogy az apja felhívta a seriff miatt, mert amikor felbéreltem, azt mesélte, az apja még gyerekkorában lelépett, gyerekkora óta nem is látta.

– Vagyis azt mondod, hogy begyűjtötték a zsaruk – foglalta össze Cohn.

Némán nézték egymást.

– De hát szükségünk van erre az emberre, vagy nincs? – törte meg a hallgatást Lane.

– Ő a pont az i-n – magyarázta Cruz. – Észreveszik majd, ahogy a Hetediken mászkál, és a város összes rendőre azonnal ott terem. De mind, egytől egyig.

– Már ha észreveszik – ingatta a fejét Cohn.

– Arról én gondoskodom, hogy észrevegyék – engedett meg magának egy vigyort Cruz. – Az volt a terv, hogy két-percenként felhívom a kilenc-tizenegyet, és elmondom, merre jár éppen. De most nagyon furán hangzott, ahogy beszél.

– Tényleg elkapták volna a zsaruk? – rémüldözött Lane.

– Nem tudom – vallotta be Cruz.

Cohn most őt nézte, nem szólt, felcihelődött a díványról, nagy óvatosan belebújt a cipőjébe. – Van egy ötletem, hogyan tudhatnánk meg – mondta.

Lucas hallgatta, ahogy Wilbur Rivers telefonál, aztán Rivers letette a telefont. – Túl rövid volt a beszélgetés – mondta –, úgyhogy nem tudtuk eléggé leszűkíteni a területet, csak az a biztos, hogy St. Paulban van a nő, a Hetedikről délre, a St. Péter és a Sibley között. A folyótól meg északra. Ennél közelebbit nem tudok mondani.

– Ez összesen egy olyan harminc-negyven háztömb – vakarta meg az állát Shrake. – Az a környék csupa apartmanház, a földszinten üzletek, felül meg lakások.

– Kezelhetőnek hangzik – reménykedett Lucas. – Legalábbis megpróbáljuk kezelni. Kezdjük azzal, hogy felhívjuk a Városházát, az adóügyi osztályt. Ott megtudjuk, mik a legvalószínűbb lehetőségek, és azokkal kezdjük.

– Azért erősítés sem ártana – vélte Shrake.

– Az nemigen fog menni, mindenki az utcán van. De azért próbáljunk meg nyomozókat kérni. Ne egyenruhásokat. Beszélek Harringtonnal, hátha kölcsönadja néhány emberét.

– Harrington most épp az aligátoros medencében lubickol – szólt közbe az egyik FBI-ügynök. Harrington egyébként St. Paul rendőrfőnöke volt.

– Azért én megpróbálom – áradt szét a tettvagy Lucas ereiben.

– Lehet, hogy nem is lesz szükség rá – nyújtotta át Lucasnak a telefont Rivers. – Szóljon Marknak, hogy játssza vissza a felvételt.

Lucas végighallgatta a telefonbeszélgetést. – Kösz – mondta a technikusnak, aztán visszaadta a telefont Riversnek. – A nő azt mondja, átmegy a motelbe. Egy óra múlva odaér – fordult Shrake és Jenkins felé. – Gyerünk!

Sem Cohn, sem Cruz nem látott kórházat belülről az utóbbi években, így aztán beletelt egy kis időbe, míg megvitatták a kórház biztonsági őrzésének kérdését, utána azt, hogy miféle trükkel juthatnának be, végül rátértek arra, mi a teendő, ha rajtakapják őket. De amikor megérkeztek a Közzeti Közkórházba, azt kellett tapasztalniuk, hogy van egy recepcióspult, ott bemondanak egy nevet, cserébe kapnak egy szobaszámot, útbaigazítást, és ennyi.

– És mi van, ha kiabálni kezd? – nyugtalankodott Cruz, már a liftben. Alapjában véve tetszett neki Cohn ötlete, valahogy felcsiklandozta a humorérzékét.

– Akkor megfojtom a kis gecit.

– Brute...

– Nyugi, a pénzzel fogom kezdeni – emelt fel egy köteg százdollárost Cohn. – A stricik mindig lenyugszanak, ha pénzt látnak.

Megtalálták Whitcomb szobáját: kétágyas kórterem volt, Whitcomb az ablak melletti ágyat kapta, a másik ágy üresen tátongott: a kurva, aki tegnap este is ott volt Whitcomb asztalánál, most az ő ágyának végében ült, egy lányoknak szóló képregényt lapozgatott. Felnézett, ahogy beléptek, azonnal megismerte őket, a szája elé kapta a kezét rémületében. – Jaj! – suttogta.

– Kuss! – szólt rá Cohn: a lány gyorsan engedelmeskedett, összepréselte az ajkát.

Erre már Whitcomb is feléjük fordult. Összerezcent. Cohn egy pénzköteget húzott elő a zsebéből. – Ez itten kétezer dollár – mondta.

– Pöcsfej! – ismerte fel végre Whitcomb, hogy ki a látogatója. A hófehér kórházi pizsamában, a hófehér lepedők közt valahogy tisztábbnak tűnt a megszokottnál.

– Ha még egyszer pöcsfejnek szólítasz, kibaszlak ezen a kibaszott ablakon – mutatott a mondott irányba Cohn: mindketten az ablak felé néztek. Aztán Cohn visszatért a pénzre. – Kétezer dollár, készpénzben, százasokban.

– Ennyiért elfelejtsem, hogy meg akartál ölni?

– Dehogy, te seggfej! Annyiért én nem dobnék ki egy fillért se. Csak nem hagyott nyugodni, hogy lenyomok egy szerencsétlen nyomorékot, érted? Meg aztán kölcsönvenném egy órácskára ezt a csajt itten.

– Mi lenne a dolga? – bámult Whitcomb Julietre: Cohn is a lányt nézte.

– Hogy kedves legyen egy barátomhoz. A barátom frenetikus pinabubus, Oklahomából jött ide, én meg nem ismerek itt senkit a szórazatatóiparból. Rólad meg olvastam az újságban, ezért vagyok most itt. Kétezer, csak úgy, tiszta, önzetlen barátságból, meg azért, hogy tartsd a szád, ha a zsaruk kérdezősködnének utánam.

– Randy, énnekem temelleted kéne maradnom – kotyogott közbe Juliet.

– Szóval csak egy gyors numeráról volna szó? – meredt Whitcomb Cohnra, illetve a pénzre a kezében.

– Csak egy kis... kedveskedésről – erőltetett magára egy mosolyt Cohn. – A barátom biztos örülni fog neki. Magának is tetszeni fog – fordult Juliethez. – Rendes fiú. És tiszta, akár a hó.

– Randy! – próbálkozott Juliet.

– Kuss – dörrent rá Whitcomb. – Hol lakik a barátja? – tért vissza Cohn ajánlatára.

– Egy motelben, Bloomingtonban. Ja, és még egy: az a helyzet, hogy a barátom nagyon bukik a diáklányokra. Szóval jó lenne, ha ő is megpróbálna diáklányosan kinézni, mondjuk, ha copfba fonná a haját. Megtenné?

Whitcomb eltette a pénzt, ledobta magáról a takarót, feltápáskodott az ágyon. – Gyerünk innét – adta ki a parancsot Julietnek. – Nyisd ki a székemet, és szólj az ápolónak, hogy már itt se vagyunk.

– Randy, nem mehetsz el, beteg vagy!

– A lábam beteg, nem én! Te meg kussoljál, inkább hívd azt a kibaszott ápolót!

Elsőnek Whitcomb furgonja kanyarodott ki a parkolóból, Cruz meg utána.

– Késni fogunk – szólt oda Cohnnak –, egy örökkévalóságig tartott, míg kijelentkezett.

– Megéri – duruzsolta megnyugtatóan Cohn. – Lehet, hogy annyira nem hasonlít rád ez a lány, de azért a copfjával, meg aztán egyforma magasak is vagytok, csak egy napszemüveg, és messziről bárki összetéveszti veled. Mármint aki csak arról a fotóról ismer.

– Legalább egy húszassal kövérebb nálam – zsémbelt Cruz.

– Azt a ruhája eltakarja. Egy tízest biztosan eltakar belőle.

– Nem tudom, nem tetszik ez nekem.

– Nekem sem tetszik – vigyorgott Cohn –, de most már mindegy, vagy a zsaruk lepődnek meg, vagy Shafer.

Hét rendőr – köztük négy kommandós, állig felfegyverezve, páncélatban tetőtől talpig – gyűlt össze az üres motelszobában. – Uraim – nézett végig a társaságon Lucas –, személyesen még sosem találkoztunk a célszeméllyel, mi is csak képről ismerjük, tehát várjuk be, amíg szólok, hogy ő az. Ahogy bekopog az ajtón, ketten két oldalról felrohannak a lépcsőn, fegyvert fognak rá, ugyanebben a pillanatban belülről felrántjuk az ajtót, és a célszemélyt három oldalról bekerítjük. Ne felejtjük el, fegyver van nála, és feltehetően az a terve, hogy azonnal lelövi Shafert, amikor ajtót nyit neki. Tehát csak óvatosan!

– Mi van, ha a többiek is vele jönnek? – kérdezte az egyik kommandós.

– Akkor kerüljünk minden kockázatot! Felszólítjuk őket, hogy feküdjenek a földre, közben a fegyvert rájuk szegezzük. De nem hinném, hogy az egész banda jönne, az túl feltűnő. De az lehet, hogy egy másik a kocsiból követi, vagy hogy valamelyikük felkíséri a lépcsőn. Csak óvatosan! Négy rendőrt már meggyilkoltak, simán belefér nekik még egy-kettő.

Lucas és Shrike Shafer szobájában ütötték fel a főhadiszállásukat, Shafert addig átköltöztették ebbe a szobába, ahol a megbeszélés folyt, óvatosságból még oda is bilincseltek az ágytámlához. – Hé, azt hittem, egy csapatban játszunk! – méltatlankodott Shafer.

– Ezt csak a saját biztonsága végett – kezdte volna Lucas, de maga se hitt belőle egy szót sem. Mégis, Shafert elringatták a varázsszavak, elhallgatott.

A lépcsőn felrohanás feladatát Jenkins és az egyik kommandós vállalta, míg a másik kommandós a szó szoros értelmében elbarikádozza a másik lépcsőt, saját teste, továbbá egy irodai forgószék

közbeiktatásával, tulajdonképpen a szék is elég lett volna, a kommandós csak azért volt ott, hogy ott legyen, ha történne valami.

A két maradék kommandós a parkolóban, egy furgonban ássa be magát. Ők vetik rá magukat a nő kocsijára, ha megjön.

– Ha megjön – vonogatta a vállát az egyik kommandós.

– Megjön – nyugtatta meg Lucas. – Bevette a sztorinkat.

Egy órával és tizennégy perccel a telefonbeszélgetés után újabb furgon kanyarodott be a parkolóba, odavánszorgott a bejáratához, megállt a rokkantaknak fenntartott helyen.

– Fekete hajú nő furgonban – hadarta az egyik parkolóba rekkentett kommandós rádióhívása Lucas fülébe –, kiszáll, a rokkanthelyen. Furgon ablakán rokkantjelzés!

– Azért csak figyeljük! Régi trükk, és Weimert is egy furgonból kapták el – felelte Lucas. – De az is lehet, hogy csak a bejárat közelében akar parkolni, hogy gyorsabban elindulhasson.

– Kiszállt – jelentették odakintről –, fekete haj, copf, napszemüveg, fején kendő... nagy táska. Körülnéz, már úgy értem, körbekémlél, elindul...

– Ő az! – kiáltotta Lucas. – Minden egységnek riadó! Hátsó ajtót bezárni!

Juliet Briar pedig azt hitte volna, hogy Randy mégiscsak szereti. Hogy abbahagyhatja végre a kurválkodást. Letty jutott az eszébe, aki azzal állt elő, hogy akár ápolónő is lehetne belőle; és tényleg, amíg Randyt ápolta, már-már kezdte igazi ápolónőnek érezni magát: és erre tessék, kezdődik az egész előlről, mert hát mi mást akarna az a pasi, mint egy szopátást, azt szoktak a pasik akarni, ha szülinapjuk van. Savanyú íz futott össze a szájában, lehajtott fejjel bandukolt fel a lépcsőkön.

Randy persze semmit se lát, csak a nyavalyás kétezer dollárját.

Felért a lépcsőn, megállt, csak egy pillanatra, beleszagolt a motel sör-, cigaretta- és talán egy árnyalatnyit húgy-szagú levegőjébe. Megtalálta a szobát, bekopogott.

Ebben a pillanatban sisakos alak bukkant fel a folyosó végén, a kezében fegyver. – Le a földre! Le a földre! – hadonászott a fegyverével a sisakos.

– Tessék? – emelte fel ijedtében a kezét Juliet.

– Le a földre!

Most meg az ajtó nyílt ki nagy rüsszel, és onnan mintha az előző testvére bukkanna elő, ugyanolyan sisakban meg fegyverrel az is, a fegyver csöve egyenest Juliet arcába meredt. – Le a földre!

Az út túloldalán, egy gyorsétkezde fedezékéből Cohn és Cruz tisztán látták, ahogy a két páncélos megrohamozza előbb a motelt, aztán Whitcomb rokkantjelzéses furgonját.

– Na, látod, cukorfalat – mosolygott Cohn Cruz arcába.

– Látom. Zsaruk. És nem vagyok cukorfalat.

A rendőrök csak topogtak, egyik lábukról a másikra álltak, a kör közepén meg a pityergő Juliet Briar. – Ezek elejétől végéig néztek minket – fakadt ki Lucas. – Beküldik ezt a lányt csalinak, aztán röhögve végignézik, mit művelünk vele... Bassza meg, már megint mi húztuk a rövidebbet!

Megbilincseltek a lányt, aki, mint megtudták, a Juliet Briar névre hallgat, átvitték abba a szobába, ahol Shafert őrizték, leültették az ágyra, és közölték vele, hogy a lehető legrövidebb utat választotta a lehető legnagyobb baj felé.

– Tudja azt maga, mi folyik a női börtönökben? Akkor lesznek cirkálnak ott, mint a kétajtós szekrény! – huhogott Shrake, és talán soha abba nem hagyja, ha Briar nem fakad könnyekre.

– Hát ezért nem lehetne belőlem rendőr – fanyalgott Shafer. – Miket művelnek maguk ezzel a gyerekkel? Nem tudtak volna egy kicsivel idősebbet találni, hogy azzal szórakozzanak?

– Kicsivel idősebbet, aki egy rablógyilkos banda tagja, most éppen nem – förmedt rá Jenkins.

– Nem vagyok tagja semmiféle rablógyilkos bandának – szipogta Briar. – Egy pasi adott száz dollárt, hogy jöjjenek ide és adjam át egy Justice nevű embernek, hogy hol lesz a találkozója, és vigyem el oda.

– De hát van neki saját kocsija is – szólt közbe Lucas.

– Azt én nem tudtam – füllentette a lány. Minden erejét megfeszítette, hogy félrevezesse őket, és érezte, hogy az erőfeszítései nem teljesen hiábavalóak: amit mondott, többé-kevésbé megfelelt az igazságnak, mindössze néhány apró részlet hibádzott, ahogy Letty tanította. – Kellett az a száz, na!

– Hogy nézett ki a pasas? – kérdezte Lucas. – Aki a százast adta?

– Magas, sovány, fekete haj, fekete bajusz, kék szem. Elég erősnek tűnt. A nő meg kábé olyan magas, mint én, neki is fekete haja volt... – kapta a szája elé a kezét: most jött rá, hogy mit akartak tőle. – Hát persze! Hasonlítok hozzá, maguk meg összetévesztettek vele!

– Hogy találkozott azzal a férfival? – reccsent rá Shrake: most ő játszott a rossz zsarut. – És miért adott magának száz dollárt?

– Azt nem mondta, miért, csak azt, hogy egyszer már találkoztunk a Juicy nevű kocsmában.

– Nem fiatal egy kicsit maga ahhoz, hogy kocsimákba járjon?

– Csak egy hamburgert ettem. Ismerek ott egy pincérnőt, de az épp nem dolgozott, de amikor ott van, mindig kapok tőle ingyért hamburgert. Ha éhes vagyok.

– Szóval üldögél, eszegeti a hamburgerjét, és egyszer csak felbukkan egy pasas, és felajánl száz dollárt – hitetlenkedett Jenkins.

– Hát ez az – vágta rá Juliet –, én is furcsállottam a dolgot. Azt gondoltam, hátha... De a pasi azt mondta, nem kell csinálnom semmit, csak felszednem ezt a Justice nevűt, és elvinni a Half Way Booksba.

A Half Way Books, ha valaki nem tudná, egy képregény- és videojátékbolt, félúton St. Paul és Minneapolis között.

– Honnan szerezte a kocsiját?

– Kölcsönkértem egy haveromét.

– Egy mozgássérült haverját?

– Aha! Járadékot kap a kormánytól, és néha megkér, hogy vezessem a kocsiját. Megtanultam, hogyan kell összeszerelni a tolokocsirámpát, én toligálom fel meg le rajta.

– Van neve a haverjának? – érdeklődött Shrake.

– Nem akarom bajba keverni – rázta a fejét Juliet.

– Így is kell azt – bólogatott az ágyról Shafer. – Sosem szabad bemószerolni a haverokat!

– Kuss – kérte Jenkins, és már fordult is vissza a lányhoz.

– Hova jár iskolába?

– Kimaradtam. Inkább dolgozni mentem. – Juliet most egyáltalán nem rejtette véka alá, hogy hazudik, tudta, hogy a rendőrök úgyis hazugságra számítanak egy ilyen kérdés után.

– És miért maradt ki?

– Mert el kellett jönnöm hazulról, a muterom pasija sehogy sem akart békén hagyni, nagyon meg akart dugni.

– Te meg hagyta? – komolyodott el hirtelen Shafer.

– Jaj, hát dehogy! – csattant fel a lány. – Épp ezért kellett lelépnem hazulról!

Jenkins és Shrake összenéztek, megcsóválták a fejüket, aztán Jenkins állt elő a következő kérdéssel. – Maga tehát kurva?

– Miért bánnak így velem? – sírta el magát újra a lány.

– Most pedig szépen elüldögélünk az ágyon, mert egyetlen moccanás, és máris a börtönben kötünk ki – válaszolta fel a jövőt Lucas, majd Jenkins és Shrake felé fordult.

– Gyertek, beszélgetünk egy kicsit.

Kimentek a folyosóra. – A csaj kurva, épp ezért választották pont őt – foglalta össze a helyzetet Jenkins –, meg azért, mert hasonlít Diazra, és azért küldték, hogy megnézzék, nekiugrunk-e. Megtették, ők meg elszelelték. A kérdés már csak az, hogy most mi legyen?

– Adjuk oda a Titkosszolgálatnak, döntsék el ők – javasolta Shrake

– Ha Shafer nem kellett nekik, mit akarnának akkor ettől a lánytól? – tárta szét a karját Lucas.

Shafer dacolt Lucas fenyegetésével, mégiscsak megtette azt a bizonyos egyetlen moccanást, méghozzá olyant, amit soha eddigi életében nem mert meglépni: nem csoda, hogy a hangja idegesen, bizonytalanul csengett. – Sehogy se fér a fejembe, hogy egy ilyen csinos nő, mint te, hogy képes megtenni mindent, amit egy ilyen seggfej parancsol – kezdett bele.

– De hát honnan tudtam volna én, hogy seggfej? – sóhajtott fel Juliet. – Maga cowboy?

Shafer erre felnevetett, hadd lássa ez a lány, micsoda vakító fehér fogai vannak. Talán ez volt rajta a legjobb, ő legalábbis így gondolta. – Hát, megültem már egy-két lovat életemben. Persze mostanában inkább Gatorokat.

– Aligátorokat? – kerekedett el Juliet szeme.

– Dehogy! Gator, az egy traktormárka, mostanában inkább traktorokat használunk ló helyett. Azzal hordjuk szét a trágyát a földeken.

– Régen szerettem lovakat rajzolni – révedezett Juliet.

– Hát szép is az – helyeselt Shafer: sikerszagot érzett maga körül a levegőben, és ez korábban még sosem fordult elő vele. – Tetszett, ahogy ezekkel a zsarukkal viselkedtél. Micsoda faszkalapok ezek!

– Nekem valahogy mindig sikerül megtalálnom a faszkalapokat – suhant át egy halvány mosoly a lány arcán. – Szóval maga szerint én tényleg csinos vagyok?

– Szerintem te vagy a legcsinosabb teremtes, akit az életemben láttam – komolyodott el Shafer. – Tudod, mit? Mi lenne, ha meglátogatnál egyszer Oklahomában?

Lucas felhívta a Titkosszolgálat ügynökét, aztán Shrake, Jenkins meg ő visszamentek a szobába, félbeszakították Shafer és Juliet beszélgetését. – A helyzet a következő – válaszolta Lucas –, visszavisszük mindkettejüket St. Paulba, ott elbeszélgetnek a Titkosszolgálattal, azok majd eldöntik, hogyan tovább.

– Például sürgősen visszaadják a kocsimat meg a többi holmit – felelte Shafer. Kötekedés bujkált a hangjában. Idáig erre nemigen akadt példa.

– A koci rendben lesz – felelte Lucas –, de a maga helyében én nem nagyon szívóskodnék a puska miatt.

– Az a puska teljesen legális!

– Justice! – szakította félbe Lucas a kitörni készülő szóáradatot. – Okosabb, ha nem görcsöl rá arra a puskára. Ha valakit elkapnak, mert a republikánus központ környékén ólálkodik egy ötvenmilliméteressel a vállán, hát az illető jobban teszi, ha nem nagyon erősködik.

Ezen Shafer is eltöprengett egy ideig. – De a koci mindenképpen kell – jutott egyezsége magával –, aztán irány haza Oklahomába, és dögöljek meg, ha még egyszer beteszem ide a lábam. Minnesota, az szopás.

Visszamentek az apartmanba, Cruz elmesélte a kalandot a rendőrökkel a motelben. – De hát akkor már itt vannak a nyakunkon! – kiáltott fel Lindy. – Tűnjünk el innét!

Mindezt az izgalomtól halvány pírba borult arccal mondta, az egész teste reszketett vékony gyapjúruhájában, Cohn jól fel is izgult tőle. Cruz ezzel szemben csak egyre összeszedettebb, egyre feszesebb lett a bajban.

– Nem – emelte fel most is léleknyugalommal a kezét –, nincsenek a nyakunkon. Az a helyzet, hogy megtudták a Los Angeles-i címemet, kimentek, átnézték a telefonhívásokat, és így találták meg ennek a mobilnak a számát, mert ezzel hívtam fel a barátnőmet, hogy tűnjön el a házból. El is tűnt, most már... biztonságban van. De a számot megtalálták, így nyomozták le, amikor felhívtam Shafert. Meg kell hagyni,

gyorsak, nagyon gyorsak. Azt nem tudom, hogy sikerült előásniuk Shafert a moteljéből, de hát beszéltem én róla eleget mindenfelé, hogy híre menjen, mindenesetre elkapták, rávették az együttműködésre, arra, hogy felhívjon engem. De azt most sem tudják, hogy hol vagyunk. Azt igen, hogy kik vagyunk. Hogy Brute és én kik vagyunk, azt biztosan, és talán hogy Tate kicsoda, azt is. Leveszik az ujjlenyomatait, és két percen belül tudnak róla mindent. Ha rájönnek, hogy kapcsolat van közte és Jesse között, akkor Jesse is lebukik.

– Hát igen – válaszolta Tate a rászegeződő tekintetekre. – Tate meg én csináltunk pár közös melót Los Angelesben, de sosem buktunk le. Egyébként is, azok mind a Brute melói voltak.

– Vagyis lehet, hogy rólad még most sem tudnak – könnyebbült meg Cohn. – Egyébként is, egy pasit keresnek, horogkeresztes tetkóval. Jó ötlet volt, lehet, hogy egy szép napon ez menti meg a hájas seggedet, Jesse.

– Tizenkét óránk van a szálloda-melőig – pillantott az órájára Cruz. – Ha ezt a tizenkét órát átvészeli, rendben vagyunk. Persze Tate hiányozni fog, de... Azért még megcsinálhatjuk.

– Legalább egy órát kell odabent töltenünk – elégedetlenkedett Lane –, zajt csapunk, és...

– Azért megcsinálhatjuk – mondta Cruz. – Ha Lindy beugrik recepciósnak, nem lehet bajunk.

Lindy csak a fejét rázta – de hangosan már nem tiltakozott.

Cruz bekapcsolta a laptopját, rákötötte a tévére, előkereste a St. Andrews szállodáról készült képeket és tervrajzokat.

– Hajnali három és négy között megyünk be. Addigra már jó két órája véget ért minden. Két kocsi itt áll meg, a parkoló rámpáján – rajzolta fel az útvonalat a lézerceruzájával. – Ha menekülnünk kéne, a szállodából közvetlenül eljutunk a hátsó lépcsőházon át a parkolóba, ezen a másik lépcsőn pedig ki az utcára. Még ma este be kell járnunk a terepet, legalább egyszer. Éjszaka egy menedzser van szolgálatban, és egy recepció, de az étterem és a bár zárva vannak. A páncléterm rögtön a recepció mögött van, amikor betettem oda a dolgaimat, készítettem néhány képet a mobilommal, úgyhogy bocs, de elég rossz képek.

Annyi azért látszott a képeken, hogy a páncléterm nagyjából kétszer háromméteres, téglalap alaprajzú szoba, a betonfalba hatvan széfet építettek be.

– Engem eléggé aggaszt ez az egy perc-história – ingatta a fejét Lane. – Hatvan széf, hatvan perc. De mi van, ha egy széf mégiscsak inkább másfél perc? Akkor hatvan, az másfél óra! Ha két perc...

– A lényeg az idő – mondta Cohn. – Ha kifutunk az időből, otthagytunk mindent, és lelépünk. De Don Walker ismeri ezeket a széfeket, azt mondja, egy percig sem tart kinyitni. Inkább olyan negyven-negyvenöt másodperc, vagyis egy órát sem kell bent töltenünk.

– Azért jobban örülnék, ha legalább egyet megfúrhattam volna én is – morogta Lane –, már csak a biztonság kedvéért is...

– Ha tiszta a levegő – vette át a szót Cohn –, arra gondoltam, talán odasétálnék a recepcióhoz. Vinnék magammal egy kötelet is, ha kell, esetleg megfojtogatom szegénykét, de hátha anélkül is elmondja, melyik széfben van a legtöbb ékszer vagy készpénz. Neki nyilván tudnia kell.

– Igen. Jó ötlet – ismerte el Cruz –, már persze ha nem kell túl sok emberrel bajlódni. Ha tiszta a levegő, magunkkal visszük az éjszakai menedzsert meg a recepcióst a pánclétermbe, megkötözzük őket. Ha nem akarják elárulni, melyik széfbe érdemes belenézni, az egyikükkel egy kicsit durváskodhatunk.

– Azzal is időt takaríthatunk meg – értett egyet Lane –, ha tudjuk, melyik széffel kezdjük, és melyik üres.

– Azt, hogy melyik üres, nélkülük is megtudjuk. Mindegyik széfhez két kulcs van, az egyik a vendégé, a másik a recepción van. A foglalt székek egyik kulcsa tehát nincs a recepciónál. Amelyikhez megvan mind a kettő, ahhoz hozzá se nyúlunk – magyarázta Cruz.

– Még valami – folytatta Cohn –, szeretném látni, mit találunk a széfelekben. Ha megkaptuk, amit akartunk, fáj-ront. Ha nem találunk semmi különösöt, csak az időnket vesztegetjük, akkor is.

– De ugye nem kell megölni a menedzsert meg a recepcióst? – kíváncsiskodott Lindy.

– Azt majd meglátjuk, ha már ott tartunk – tért ki az egyenes válasz elől Cohn. – Általában nem szeretem, ha feleslegesen gyilkolászunk. Feltűnést kelt – magyarázta, nem akart mindent előre Lindy orrára kötni.

– Nézzétek csak ezt a konnektort! – mutatott a képre Lindy. – Olyan, mintha kiégett volna!

Megnézték. – Nem elég tiszta a kép – vonta meg a vállát Cruz.

– Márpedig, ha elmegy nekünk az áram, amikor épp a széfeket fúrom, akkor baszhatjuk az egészet – aggályoskodott Lane.

– Lám, milyen jó, hogy itt vagy, az éles szemeddel – fordult elismerően Lindy felé Cruz. – Én észre se vettem volna! De van egy másik konnektor is a teremben, azon a falon, ahol a kamera van. De ha nincs elég áramunk... Jesse, az lenne a legjobb, ha kiszaladnál a barkácsáruházba, és vennél egy olyan vastag, erős áramhoz való hosszabbítót. Kilencvenkilenc százalék, hogy nem lesz rá szükség, de azért csak legyen kéznél, hátha mégis kell.

– Jó, majd veszek – bólintott rá Lane.

Ahogy végeztek a tervrajzokkal, pizzát rendeltek: Lindy ment ki a pizzafutár elé, elárasztotta borraival, bevitte a pizzákat a szobába. – Meg kell kérdeznünk magunktól – ült le közéjük –, hogy mi lesz velünk, ha kihagyjuk ezt a melót? Azt már tudjuk, hogy egy rakás rendőr lohol a nyomunkban. Tudják, hogy néz ki Brute, hogy néz ki Rosie. Mi lenne, ha hagynánk a fenébe az egészet, és inkább kitervelnénk egy új melót valahol máshol? Ha most elindulunk, éjjelre Missouriban lehetnénk, Jesse holnap reggelre haza is érne.

– Azt azért nem – vágott közbe Lane –, hosszú az út odáig.

Ültek, rágták a pizzát. – Egyre nehezebb komoly pénzhez jutni – sóhajtott fel Cohn. – Egyre jobbak lesznek a pénzállító autók, egyre jobbak lesznek az örök, a zsaruk meg egyre többen és többen. Most már DNS-mintát is tudnak venni, számítógépes ujjlenyomat-nyilvántartásuk van... Ez a pénz viszont itt kelletti magát az orrunk előtt. Rosie-nak és nekem most nagyon messzire el kell tűnnünk innen, az is lehet, hogy hosszú évekre. Ha megcsináljuk a ma esti melót, talán soha többé nem is kell visszajönnünk. Én elmehetek Indiába, vagy Új-Zélandra, vagy Dél-Afrikába. De ha mégis vissza kéne jönnünk, hogy pénzt szerezzünk... Hála az ujjlenyomat-nyilvántartásnak, már a reptéren elkaphatnak.

– De még így is az a biztonságosabb – vitatkozott Lindy. – Nekem nagyon rossz előérzetem van a ma estével kapcsolatban, Brute. De tényleg nagyon rossz. Azt se tudjuk, hogy találták meg a rendőrök Shafert, azt meg pláne nem, hogy mihez kezdenek vele.

Cohn csak ült, rágott tovább. – Nélküled nem tudjuk megcsinálni – fordult Lane felé. – Maradsz, vagy kiszállsz?

– Ha te vagy a főnök, maradok – döntötte el Lane. – De ettől függetlenül van abban valami, amit Lindy mond.

– Szerintem is sok igazság van benne – hajtotta le a fejét mosolyogva Cohn. – Okosabb ez a csaj, mint hittem volna. Azt a konnektort is, hogy kiszúrta! De ott egye a fene, megcsináljuk, és kész! Úgyhogy ideje készülődni.

Megvacsoráztak, bekapcsolták a tévét. Épp az Oprah Winfrey-show ment.

– Megyek, megveszem azt a hosszabbítót – állt fel Lane. – Akar valaki velem jönni?

Senki sem akart. Lindy azért nem, mert félt.

– Nem merek kimenni az utcára – nyafogta –, mindenütt ezek a kamerák! Ha meglátnak veletek, én is bajba kerülhetek, hiába nem csináltam semmit!

– Akkor csak maradj szépen fedezékben – állt fel Cohn, és nyújtózkodott egyet. – Egyébként sötétedés után ezek a kamerák nem sokat érnek. Gyere, Rosie, sétáljunk át abba a szállodába!

A St. Andrews szálloda tulajdonképpen ugyanaz, mint a tisztességben elaggott St. Paul hotel, csak modernben, ezt már a szálloda előtt, a tévéstáb színpada mellett állva is megállapíthatták, még biztonságos távolságban a biztonsági erők fő frontvonalától. Valaha a St. Paul számított a város legjobb szállodájának: mostanra a második helyre szorult, a St. Andrews mögött. Hála a két hotel közelségének a választási központhoz, a republikánusok leggazdagabb támogatói ebben a kettőben kaptak szobát, a legfényesebb bált pedig a St. Andrews báltermében rendezik: John McCain tesz majd egy kézzel a kört, talán még táncra is perdül néhány arra érdemes vendéggel.

A szálló főbejárata a Rice Parkra nézett, de nem ez volt az egyetlen bejárat, nyílt még néhány a második emeleti függőfolyosóról is, hátul pedig a St. Péter Street felé vezetett átjáró. Cohn és Cruz nem kapkodták el, bejártak minden menekülési útvonalat, Cohn közben a lépéseket is számolta. Cruz még a nyáron lemért mindent, amit kellett, sőt egy júniusi estén kocogóruhát öltött, hogy futva is lemérje az időt, most azonban mégis hagyta Cohnt, hadd számolgasson.

Ahogy beértek a hallba, Cohn egy röpke biccentéssel jelezte, hogy rendben, jóváhagyja Cruz számításait: persze hogy jóváhagyta, Cruz nem szokott hibázni az ilyesmivel. Ennek ellenére most ő maga is hálás volt ezért az extra kirándulásért. Ha bármi baj történne, ismerniük kell, méghozzá a lehető legpontosabban, az összes menekülési útvonalat.

A recepció után a bárpultot tekintették meg, körülötte a politikai- és médiahiénák falkájával: olyan tempóban hörpölték az italaikat, hogy nincs a világnak az a bárpincére, aki a nyomukba érhetett volna. A recepciónál Cohn beszerzett egy térképet, miután alaposan kikérdezte a pult mögött dolgozó menyecskét, hogy merre találja a sztrádára vehető utat. Ha már úgylát arra járt, rákérdezett a széfek dolgára is. – Egy barátnőm látogat meg ma este, a bál után. Ha szüksége lenne egy széf, ugyebár, megoldható? – érdeklődött.

– Jelenleg – sajnálkozott a recepciós – az összes széfünk foglalt. Először fordul elő ilyesmi. De a szobákban is van széf.

– Nos, hogy is mondjam csak, az illető hölgy meglehetősen... értékes ékszereket visel – tűnődött el Cohn. – Szerintem a páncélterem mégiscsak megfelelőbb lenne.

– Ha megadja a nevét és a szobaszámát, utam, azonnal értesítjük, ha felszabadul egy széf – ajánlotta fel a nő.

– Á, mindegy, azt a hat-hét órát csak kibírják a szobai széfben is azok a smukkok – legyintett Cohn.

– Nincs szabad széfjük – újságolta, amikor visszatért a hallba, Cruz mellé. – Mindet kiadták. Mondtam annak a nőnek, hogy nagyon értékes ékszerekről van szó, imponálni akartam neki, de egyáltalán nem imponáltam. Nyilván valami nyavalyás koronaékszereket pakoltak azokba a széfekbe.

– Mondtam én – diadalmaskodott Cruz.

Egy londiner iszkolt előttük, seprűvel és lapáttal, elegáns szürke egyenruhában, névkártyával a zakója hajtókáján. – Éjszaka hány londiner van szolgálatban? – nézett utána Cohn.

– Azt nem tudtam kideríteni – vallotta meg Cruz. – Gondolom, nem sok.

Egy negyedórásukat töltötték a hotelben, közben ittak is egyet, elnézték a tömeget, kiszúrták a közjük vegyült rendőröket. – Csak egyetlenegy esetben lehet baj, de akkor aztán nagy baj – foglalta össze a helyzetet Cruz –, ha a tüntetők betörnek ide, és szétvernek mindent. Ebben az esetben nincs más választásunk, angolosan távozunk. Káosz lesz, ötlépésenként rendőrök... Viszont annak alapján, amit a városban láttam, biztos vagyok benne, hogy nem jutnak be ide. A rendőrök nem engedik őket idáig.

– Nem a rendőrök jelentik a legnagyobb problémát – helyesbített Cohn –, hanem az, hogy talán annyi embert kell sakokban tartanunk, amennyit már képtelenség. Könnyebb lenne, ha McCall is velünk lenne. Az az idióta McCall...

– Te lőtted le?

– Hát te meg mi a francól dumálsz? – ütődött meg Cohn.

– Csak úgy kérdeztem. Mit tudom én, megsebesült, nem tudott felállni... Gondoltam, megadtad neki a kegyelemdöfést.

– Atyaisten! – sópánkodott Cohn, de a szemében vérvörös, leplezetlen harag izzott. – Egy rendőr lőtte le, egyet a szívébe, egyet meg a fejébe. Halott volt, mielőtt beértem volna a szobába, ha én megyek előre, engem lőnek le.

– Jó, bocs, sajnálom, csak úgy kérdeztem – mentegetőzött Cruz: de nem gondolta komolyan, és Cohn választát sem hitte el.

Egy és egy negyed órát töltöttek a terepszemlével, aztán visszatértek a lakásba. Lane a szoba közepén állt, amikor benyitottak, illetve nem is állt, inkább összegörnyedve guggolt. Nézett a semmibe, mintha észre se vette volna, hogy bejöttek. – Mi van? – hökkent meg Cohn.

– Lindy veletek van?

– Ó, basszameg – nézett körül Cohn a lakáson.

– Mert itt nincs – folytatta Lane. – A ruhái se. És a pénz is eltűnt. Az utolsó fillérig.

Egy idő, nem is kis idő múltán Cohn felnevetett. – Hát csak sikerült kibaszni velünk! Szóval nincs más választásunk, meg kell csinálnunk a szállodát, nincs visszaút!

– Erre gondolnom kellett volna – kesergett Cruz. – De, Isten látja a lelkemet, eszembe se jutott, hogy bárki közülünk ki merne kezdeni veled!

– És ebben igazad is van – felelte Cohn. – Mert ha elkapom, márpedig elkapom, megölöm, és azt is, aki éppen vele van. És nem fogom elkapkodni a dolgot, hadd élvezze végig ő maga is!

– Evvel nyilván ő is tisztában van – szólalt meg Lane.

Cohn nem felelt, némán méregette.

– Nyilván tisztában van vele, hogy ezek után kinyírod – folytatta Lane. – Tehát nyilván meg van győződve róla, hogy nem leszel abban a helyzetben, hogy kinyírhasd. Vagyis vagy úgy gondolja, hogy a tervünk úgyis megbukik, vagy...

– Vagy feladott minket az a kurva – fejezte be helyette a mondatot Cohn. – Úgyhogy, már csak a biztonság kedvéért is...

Összecsomagoltak, kitakarítottak maguk után, negyedórába se tellett az egész. – Fura – szólt oda csomagolás közben Cohn Cruznak –, de nem mondtál semmi olyasmit, hogy, ugye, én megmondtam, pedig az elejétől fogva ellenezted, hogy ő is itt legyen velünk.

– Minek mondtam volna? – vont a vállát Cruz. – Tudtad nélkülem is. Akkor meg mire jó sót szórni a sebre? Azzal nem megyünk semmire.

– Tudod, arra gondolok – fűzte tovább a történetet Cohn –, hogy talán tényleg feladott minket, és mindjárt a nyakunkon lesznek a zsaruk. De azt mégsem hinném, hogy a hotelről is beszélt volna nekik. Akkor önmagát is feladná. Nem, szerintem névtelenül felhívta a rendőröket, és csak annyit mondott nekik, hogy itt vagyunk. Gondolom, egy nyilvános telefonról, valamelyik áruházból. Ahogy a törvénytisztelő állampolgárok szokták. Kioskodta, hogyan teheti meg anélkül, hogy önmagát is bajba keverje. Ha elkapnak minket, az jó neki. Ha a hotelben kapnak el, még az is. Ha meg nem kapnak el minket, és kísétálunk húszmillió dollárral a zsebünkben, akkor így vagy úgy, de megpróbálja magát visszaédeskedni közénk. Hátha akkor nem ölöm meg. Majd azt mondja, hogy pánikba esett, és tessék, visszahozta a pénzt...

– Akkor sem szabad kockáztatnunk – mordult rá Cruz. – Pakolj!

– De a hotelt még megcsináljuk.

– Nem lehet, nincs Lindy, nincs recepció.

– Majd te leszel a recepció – vágta rá Cohn, és Cruz hiába nyitotta a száját tiltakozásra, nem hagyta szóhoz jutni. – Igen, tudom, neked közben a rádióra is figyelned kell. Hát majd a pult mögül figyeled. Nyugodtan beviheted magaddal. Ha valaki odapofátlankodna a pulthoz, azt hiheti, hogy a tüntetők miatt hallgatod a rendőrségi rádiót.

– De még sose voltam odabenn – vetette ellen Cruz: ez egyébként nem volt igaz, csak annyira, hogy még sosem volt odabenn, Cohn társaságában.

– Mindent el kell kezdeni egyszer – söpörte le az ellenérvet Cohn. – Abból gazdálkodunk, amink van, és te vagy az, akink van.

Negyedóra múlva kiléptek a házból, és eltűntek a város sűrűjében.

Lucas otthagyta Shafert a titkosszolgálatnak, hadd örüljenek ők is. Shafer ideig-óráig még izgett és mozgott egy kicsit, de a titkosszolgálatiak érdeklődése hamar elhalt, látták, hogy ő sem egy lángész, és a Briar leányzó sem az. Hogy mihez kezdjenek velük, az sem egy megfejthetetlen kérdés. Shafert, mint rendesen, megint lecsukják, aztán, ahogy vége a választási nagygyűlésnek, és vele az egész céco alábbhagy, mehet, amerre a szeme lát. Briar meg, mondta az ügynök sűrű vállvonogatások közepette, csak véletlenül keveredett az ügybe, Lucas viheti, ha akarja.

Akarta is, bevitte a BMH-székházba, a furgont Shrake vitte utánuk. Felvitte a laborba, átadta a lányt a kollégáknak, megnyugtatta, hogy ha itt végez, hazamehet, de ne hagyja el a várost, és adja meg címét és a telefonszámát.

A lány az anyját adta meg, Lucas elbúcsúzott, lement az irodájába, begyűjtötte Shrake-et és Jenkinst, meghívta őket haza, vacsorára, hogy azalatt átbeszéljék a teendőket. Menet közben a kocsiból leszervezett mindent: mire bevonultak a házba, addigra a bejárónő összeütött valamit hideg csirkéből és a sarki pékségben beszerzett apróságokból. Tej és kávé is került az asztalra.

– Volsz egy javaslatom – kezdte Lucas, a nyomaték kedvéért egy dobverőt szegezve rájuk. – Mégpedig: ezek nyilván rájöttek már, hogy a pénzemberek szabad fosztogatása véget ért. A legutóbbinál belénk futottak. Jó, az egyik megszökött, de a másik otthagyta a fogát. Tehát ezzel nem próbálkoznak még egyszer.

Jenkins és Shrake egy-egy helyeslő bólintással felelt.

– Most, hogy elcsíptük Shafert, már csak két lehetőségük maradt. Az első az, hogy itt hagynak csapat-papot, és megszöknek. Az a hír járja rójuk, hogy bátrak a stratégiában és óvatosak a taktikában, vagyis elszántak, de nem vakmerőek. Ha leléptek, akkor nekünk nincs több tennivalónk, megosztjuk a világgal, amit tudunk róluk, megpróbálunk egy kis hírverést csapni körülöttük, aztán hátradőlünk a székünkben, és kivárjuk, amíg valaki lesz szíves elcsípni őket.

– Abban meg mi a jó? – horkant fel Shrake.

– A másik eshetőség az – emelte fel figyelmeztetően a kezét Lucas –, hogy folytatják, amit elkezdtek, terv szerint. Tudják, hogy keressük őket, tudják, hogy begyűjtöttük Shafert. Talán már azt is tudják, hol bukkantunk Shafer nyomára: Diaz Los Angeles-i házában. És még ezután is leállnak szemétkedni velünk, végignézik, ahogy árnyékra vetődünk: ha az én véleményemre vagytok kíváncsiak, szerintem ezek nem állnak le.

– Egyáltalán, mire kellett nekik Shafer? – értetlenkedett Jenkins.

– Erre is van magyarázat. Úgy látszik, szegényt az elejétől fogva átverték, és tulajdonképpen semmi köze sincs ahhoz, amit terveznek, bármi legyen is az. Ő csak figyelemelterelőnek van. Idecsábítják, körbesétáltatják a városon, beküldik fegyverboltokba, ahol feltűnést kelt, elterjed róla, hogy te jó isten, ez egy ötvenmilliméteressel mászkál, de ők maguk diszkréten a háttérbe húzódnak. Talán ők szórták el a töltényhüvelyeket is, Shafer ujjlenyomatával, a domboldalon.

– Tehát ha folytatják, amit folytatni akarnak, felhívják a kilenc-tizenegyet, hogy látták Shafert itt meg itt, a medveölőjével, mire a város összes zsaruja odarohan – értette meg végre Jenkins.

– És a célpont védtelen marad. Bármi legyen is az a célpont. A választási nagygyűlés népe pánikba esik, rohángál, ki merre lát...

– Jó, de hol az a célpont? – kezdte elveszíteni a türelmét Shrake: persze nem csak a többiektől, önmagától is kérdezte. – Bankokra és pénzszállító kocsikra specializálták magukat, itt meg most annyi készpénz forog, hogy megszámolni is sok.

– Vegyük sorra, mik a lehetséges helyek! A pénzszállító kocsik depója, vagy bármi, ahol sok pénz van, nagyon sok pénz. Nézzük végig ezeket a helyeket, de alaposan, mintha mi magunk akarnánk kirabolni, aztán, ha találunk egyet, amit szívesen meg is próbálnánk, akkor ott kell felállítani a csapdát.

Csöndben ettek tovább.

– Mondok én nektek valamit – nézett fel két harapás között Shrake –, szerintem is itt vannak még!

Letty már ágyban volt, épp a következő lépést latolgatta, amikor ezek hárman beállítottak: lement hozzájuk.

– Szia, gyönyörűség! – pattant fel a székéről Shrake.

– Ez a lány, ez kész mozsztár – udvarolt Jenkins is.

– Csak lennél egy negyvenessel fiatalabb – simogatta meg Shrake vállát Letty.

Lucas erre úgy felnevetett, hogy majdnem megfulladt bele. – Bocs, csirketáp ment az orromba – kapkodott vidáman levegő után.

Shrake viszont úgy döntött, megsértődik. – A szentségit neki, összevissza negyven vagyok! – morogta, és várta, hogy kiengeszteljük.

– És még egész jól tartod magad – engesztelte ki Letty –, mármint a korodhoz képest.

– Miért nem alszol még? – váltott témát Lucas.

– Holnap könnyű napom lesz. Az esszét a *Feketerigóról* szerintem még az éjjel megírom.

– Még mindig jobb, mintha kurvákkal mászkálnál az utcán – mordult rá Lucas: elmesélte a többieknek Letty kalandjait.

– Egész jó sztori – kockáztatta meg Shrake.

– Kezdesz tetszeni nekem – jegyezte meg Letty.

– Hány éves is vagy te? – érdeklődött Jenkins.

– Tizennégy.

– Atyaisten, Lucas – fújtatott Jenkins –, te egyszerűen vonzod magadhoz a bajt. De mint a mágnes!

– Ja, nyilván veled is ezért haverkodott össze – vágott vissza Letty.

– Na, jól van kölyök, kussoljál szépen – próbálta elejét venni a legrosszabbnak Jenkins.

Illetve csak próbálta volna, de Letty nem adta meg magát egykönnyen, vágtak még nem egy, nem két sértést egymás fejéhez, míg végre a lány megtalálta az üveg tejet, amit keresett, és visszamasírozott vele a hálósobájába, töprengeni tovább.

Mi van, ha Randy fogja magát, és megöli Julietet? Ha igen, akkor ez az ő hibája lesz. Pörgött a fejében a gondolat, akár a ringlispíl, tekerhetett rajta, amennyit csak akart, mindig visszatért.

Mi történik, ha Randy elköveti ezt a szörnyűséget...

Mégis, valahogy volt egy olyan érzése, hogy Randy túl manipulatív személyiség ahhoz, hogy ilyesmire adja a fejét. Nyilván dührohamban törne ki, elverné Julietet, de csak nem ölné meg! Juliet az ő szexuális bankautomatája! Csak ügyesen kell időzíteni, ott lenni a ház körül a kellő pillanatban: a rendőrség percek alatt kiér oda.

Ettől függetlenül a kezdeti veszélyforrás, ami az egész akciót útjára indította, még mindig ott marad a helyén: ha Lucas megneszeli, hogy Randy a lánya nyomában koslat, megöli Randyt. Ha a szokásos intelligenciájával hajtja végre, akkor csöndben, diszkréten megoldja – csak hát Jennifer Carey már így is tud róla. Ő mit lépne, ha Randy egyszer csak nyom nélkül eltűnne? Erre a kérdésre Letty nem tudott válaszolni.

De már akár így, akár úgy, eljött a cselekvés ideje.

A nap lement, ők felmentek a BMH osztálytermébe: akit csak Lucas össze tudott trombitálni, mind itt volt. Két detektív St. Paul kötelékétől; hat BMF-ügynök, önkéntesek, Benson halálát megbosszulni (jöttek volna többen is, de a többieket mind kivezényelték az utcákra, tüntetőket kordában tartani), két detektív Minneapolisból, no meg persze Shrake és Jenkins. Szerényen a terem végébe húzódva a Titkosszolgálat két ügynöke is csatlakozott a gyülekezethez: ők is csak azért ilyen kevesen, mert a cégüknek most elsősorban a választási nagygyűlés miatt főtt a feje, több embert egyszerűen nem tudott Lucas rendelkezésére bocsátani.

Lucas azzal kezdte, hogy kiterítette a falra az adóügyi osztálytól kapott térkép kinagyított fénymásolatát, rajta St. Paul belvárosának valamennyi épületével. Az adóügy volt kedves megjelölni minden egyes házat, ahol bérelhető apartmanok vannak.

– Nem jutott időnk rá, hogy mindenkinek bejelöljük a térképén ezeket a házakat – mentegetőzött Lucas –, de Carol mindenkinek ad majd egy listát. Ezen rajta vannak a gondnokok telefonszámai is, egyenként ki kell kérdeznünk őket.

– Rengeteg házat kell átvizsgálni, de sikerült úgy felosztani a terepet, hogy mindenkire nagyjából ugyanannyi jutott: volt, aki sok kicsi házat vizsgált át, mások kevés, de nagyobb épületet kaptak.

– Figyelmeztessünk mindenkit, lakót, gondnokot, tulajdonost, mindenkit, nehogy nekiálljon a saját szakállára szimatolgatni! Többé-kevésbé biztosak vagyunk benne, hogy valahol errefelé dekkolnak, de ha kicsúsznak a markunkból, vagy kezdhetjük az egészet előlről, vagy ki kell találnunk egy új tervet. Caroltól kapunk majd számítógéppel átrajzolt fotókat, megváltozott hajszínnel, mindennel, amit hallottunk mostanában a kinézetükről – jelentette be Lucas.

Elhangzottak az ilyenkor szokásos kérdések és aggodalmak, a külvárosokban lakó rendőrök egy ideig elszerecsétlenkedtek a belváros térképével, de végül minden a helyére került, ahogy besötétedik, mindenki menetkész lesz.

– És még valami, uraim – emelte fel a kezét Lucas –, senki, de senki NE próbálja elfogni őket! Négy rendőrt már megöltek, köztük a saját emberünket is, tehát, ha megtudjuk, hol vannak, semmi egyéni akció, azonnal szólunk a BMH kommandósainak, majd azok begyűjtik őket. Ezek az emberek páncélozott pénzszállítókra és más kemény célpontokra specializálódtak, nehéz fegyverzetük van, hagyjuk a kommandósokra a kommandósmelót. Semmi szükség újabb hősi halottakra.

Kettesével indultak bevetésre, kivéve a Lucas-Jenkins-Shrake-triót. Ők hárman vállalták a legnagyobb apartmanházakat. – Biztos, hogy a lehető legnagyobb házat keresték ki maguknak – vélekedett Shrake. – A kisebb házban könnyebb észrevenni az új szomszédot, valaki biztos, hogy nekiállna haverkodni, de a nagyobb házakban folyamatosan jönnek-mennek a népek.

– Szerintem is – biccentett Lucas.

– Kár, hogy nincs itt az a kibaszott Flowers, akkor két párra oszthatnánk magunkat – ingatta a fejét Jenkins.

– Majd bejön ő is, de most még kint van a fenében, Bigelow-ban – intette le Lucas.

– Az meg hol van?

– Nem tudom, kint a fenében.

A két apartmanház egy macskaugrásnyira volt egymástól, ugyanabban a háztömbben, csak néhány irodaépület és egy pláza választotta el őket egymástól. Leparkoltak az alagsorban, gyalog körüljárták a tömböt: elsőnek a nagyobbik házat választották. Mentek, mendégéltek, egyszer csak egy nagyobb társaság jött velük szemben, a férfiak szmokingban, a nők nyakából gyöngyök és gyémántok szikrázó jégcsapjai csüngtek alá a mellük közé: a domb teteje, a két nagygyűlés szálloda felé tartottak.

– Ezeknek több pénz van a dudájukon, mint amennyibe a házam került – morogta Shrake.

– Számold hozzá az enyémet is – nézett utánuk Jenkins.

Megcsörrent Lucas telefonja. A kijelzőre pillantott: Del. Lucas felvette.

– Fiú! – harsogta Del.

– Hát hiszen tudtad te ezt előre! – rikkantotta Lucas. – Gratulálok, Del! Ki hitte volna? – Azzal átadta a kagylót a többieknek is, hadd árásszák el Delt szitoknak álcázott jókívánságokkal, ahogy várni lehetett tőlük. Aztán visszavette a telefont. – Megyek, lefekszem – mondta Del –, a szentségit neki, engem jobban megviselt a szülés, mint a vénasszonyt.

– Azt azért kötve hiszem – felelte Lucas.

– Ti mit csináltok?

– Járuk házról házra – bagatellizálta el a dolgot Lucas. – Semmi különös.

– Na, megyek haza – búcsúzott Del.

Bent a házban egy újabb ékszerkollekció keresztezte az útjukat. Megbámulták ezeket is. – És ezek még csak nem is az igazi gazdagok – hörögte Jenkins –, az igazi gazdagok fent vannak a szállodákban, ezeknek meg fel kell mászniuk oda!

Lucas felhívta a gondnokot, akinek Dan Eller volt a neve: Eller beengedte őket a kapun. Az ő lakása a huszonnegyedik emeleten volt, az ajtóban várta a rendőröket. Kopasz, bajuszos, elhízott férfi, már nyugdíjas: az Isten is gondnoknak teremtette.

– Felismeri ezeket? – nyújtotta át Lucas a fényképeket.

– Nem. Pedig járom én a házat, nap nap után. Hol a tető ázik be, hol meg a vízvezeték rendetlenkedik, a javítás pénzbe kerül, azt is ki kell szedni valahogy a drágalátos lakókból.

– Tehát vannak olyan bérlők is, akik kiadják a lakásukat?

– Vannak hát. Főleg azok, akiknek víkendházuk van, fenn Északon. Azok most kiköltöztek oda, hogy keressenek valamit ezen a választási bulin.

Adott egy listát is a nevekről. – Ezek majdnem mind öregecskék már, biztos otthon lesznek, ha most hívják őket.

– Megadta a szemközti házban élő kolléga nevét és számát is. – De ott majdnem csupa albérlő van – tette hozzá –, de van azoknak is egy szervezetük, Ken az elnöke. De inkább csak amolyan érdekszövetség az, nem igazi lakóközösség.

Úgy döntöttek, hogy legfelül kezdik. Ahogy kiszálltak a liftből, Jenkins hirtelen megállt. – Nem látjátok? – válaszolt Lucas és Shrake kérdő tekintetére –, olyanok vagyunk, mint a Jehova Tanúi!

– Tényleg – nézett végig Lucas a társain és önmagán.

– Hát akkor ti ketten végigjártátok ezt a házat, én meg átmegyek, és beszélek azzal a Kennel.

– Nem tudom, valahogy olyan fura érzésem van – panaszkodott Shrake –, mintha csak körbe-körbe járnánk, tisztára feleslegesen.

– Próbálj meg dolgozni egy kicsit, hátha attól elmúlik – tanácsolta Lucas.

Mondani könnyű, de azért mégiscsak ez a rendőri munka legutálatosabb része, morfondírozott Lucas lefelé menet a liftben. Az utolsó szalmaszál, egyesével végigkérdezni azokat, akiknek semmi okuk sincs, hogy gyanakodjanak bárkire is. Olyan, mint a templomi bingo, dögunalom az egész, pedig valaki a végén mégiscsak besöpri a téteket. De biztos, hogy nem te leszel az.

Az utcán elsőnek két újabb felélszerezett párba botlott, később négy lovas rendőrbe, bár, ha körülnézett, mindenütt lovakat látott. Ez a négy alaposan végigmérte, míg az egyikük fel nem ismerte. – Davenport! – emelte üdvözlésre a kezét. Lucas visszaintett, és belépett a házba.

Ken Jacobsen a tizenharmadikon lakott: csak ránézett a fotókra, és azonnal megrázta a fejét. Épp ebédet főzött, májat pirított hagymában, a lakásban áthatolhatatlan gőzfelhő terjengett. – Adok magának néhány nevet, akikkel elbeszélgethet – ajánlotta fel.

– Maga személyesen ismer itt mindenkit? – kérdezte Lucas.

– Szegről-végről. Tudja, itt nálunk kizárólag albérlők laknak, úgyhogy nem ugyanaz a helyzet, mint odaát, Dan házában.

Lucas köszönte szépen, elindult kifelé. – Várjon csak! – szólt utána Jacobsen. – Utánezek, hátha Hassan a házban van még!

Hassan az etióp segédgondnok volt, kezdetleges angoltudással, ami ahhoz azért elegendőnek bizonyult, hogy kiderüljön, nem ismeri fel sem Cohnt, sem Diaz.

– Terroristák? – kérdezte ijedten.

– Aha – bólintott Lucas. – Ha meglátja bármelyiküket, azonnal hívja a kilenc-tizenegyet!

– Kilensztiszenetty – ismételte meg Hassan. – Hídom én.

Lucas a következőkben két özvegyasszonyt és egy özvegyembert faggatott ki, depressziós is lett tőlük, meg a lakásuktól. A telefonja mentette meg a teljes összeomlástól: az egyik minneapolis-i detektív hívta.

– Találat! – újságolta. – Sőt telitalálat!

– Tényleg? – illant el Lucas depressziója egyetlen szempillantás alatt.

– Egy néni azt mondja, látott egy férfit és két nőt, a férfi magas, sovány, bajszos, a nő inkább filippinónak tűnt, azt mondja, de hát a képbe, amit tőled kaptunk, nagyjából ez is beleillik. Azt mondja, a nőben nem teljesen biztos, de a férfi száz százalék. Cohn. A néni biztos benne.

– Remek! Nagyszerű! – ujjongott Lucas. – Szóval a Park Vista? Melyik az?

A rendőr elmagyarázta. – Ember, hát az egysaroknyira sincs innét! – lelkesedett Lucas.

– A Park Vista Kettes, hogy pontos legyek. A két ikerház közül a bal. És ez a néni egyáltalán nem tűnik ostobának, szóval szerintem bingó!

– Oké. Átjövök, hozom az embereimet is. És hívom a kommandósokat!

– A társam azt mondja, jobb lenne, ha a kommandósok a pincén keresztül jönnének be, a furgonjuk befér, aztán fel a liften, vagy a lépcsőn.

– Összekapcsolak a főnökükkal, Able Peterson a neve, beszéljétek meg. Kösz, ember, szép munka volt!

– Able, szükségünk lesz rád! – hívta fel a kommandósok főnökét.

– A szentségit, Lucas! Megtaláltátok? Merre?

Lucas megadta a címet. – Az egyik új ház, tudod, amelyiket színesre vakolták. Ha szemközt állsz a két házzal, a bal oldali a miénk. Megadom neked annak a nevét, aki beenged a pincébe, a parkolóba.

– Húsz perc, és ott lehetünk, csak össze kell szednem az embereimet.

Megadta Petersonnak az előbbi rendőr számát, aztán a saját embereit hívta. – Lehet, hogy megvannak? – Hol?

– Park Vista, az a két ikertorony a Mears Park mellett.

– Hát nem épp ezt mondtam? Nagy ház, félig üres...

– Két perc múlva itt legyetek!

Letty végre belátta, hogy nincs választása, illetve kettő is van, de mindkettő rossz. Az egyik rossz Julietnek, a másik miatt Lucas kerülhet bajba. Ez rögtön meg is könnyítette a választást: az ember elsősorban a sajátjaival törődjön.

Whitcomb telefonszámát már a kaland legelején megszerezte. Most, hogy esteledett, biciklin ült, átvágott a Capitol előtti pázsiton: valami rendezvény, talán egy koncert, épp mostanában érhetett véget, a fűvön ezresével lézengtek a kíváncsiskodók. A Channel Three egyik furgonja a domb aljában parkolt, az utcán. A tömegben egyetemisták egy csoportjára lett figyelmes, a fiúk kis kocsikban lányokat hurcolásztak körbe, a kocsikon látható feliratok tanúsága szerint Obama elnökké választását kívánták előmozdítani ezen az úton. Letty egy fához láncolta a biciklijét, odakocogott hozzájuk.

Egy magas, szőghajú fiú, a frizurája a Szabadság-szobor koronájára emlékeztetett, házi készítésű kitűzőt viselt magán, Görögök Obamáért! felirattal: Letty őt szúrta ki magának.

– Nem akarsz tévésztár lenni? – kérdezte minden teketória nélkül.

– Basszameg, dehogynem! – kapta meg azonnal a választ.

– Jó, de a kamera előtt lehetőleg ne használd azt a kifejezést, hogy basszameg – intette Letty. – Rögtön visszajövök!

Lekocogott a kocsához, bekopogtatott.

– Letty! – fénylett fel Lois arca: nem hitte volna, hogy a lány még szóba áll vele, az után, ami pár napja történt közöttük. – Neked most itt kéne lenned?

– Találkoztam pár egyetemistával – hadarta Letty –, nagyon mókásak, nem lehetne készíteni velük egy anyagot? Obamának drukkolnak!

– Ha képesek összefüggő mondatokban beszélni – vélte Lois.

– Kéne egy kamera – vágta rá Letty.

Fel is vették az egy percet, aztán Letty kijelentette, hogy neki haza kell mennie, csak még egyszer körülnéz.

– Jó, jó – hagyta rá Lois –, egyébként nem is rossz az anyagod!

– És legalább egyszer sem mondták azt, hogy basszameg – könnyebbült meg Letty.

Az alibi tehát megvolt.

Két perc múlva már újra a biciklije nyergében ült, alulvilágított utcákon karikázott végig. A rugós kés nála volt, és vele az önbizalom is, hogy képes lesz használni, ha úgy hozza a sorsa; de ha mégsem, a sötétben akkor sem érik utol. És ebben igaza is volt.

Whitcomb házában közelében talált egy nyilvános telefont, onnan hívta fel. A hanghordozását már jó előre kidolgozta, az HBO kurvák sorozatainak szíves támogatásával. – Randy – dörrent a telefonba, férfihangon, ahogy felvették –, tudsz róla, hogy a kurvád összeszűri a levelet azzal a Davenport-szukával? Mert szerintem nem ártana, ha tudnád!

– Mi van? Mit akarsz?

– Azt, hogy a kurvád a Davenport-csajjal lóg, és elmondta neki, hogy mit tervezel. Úgyhogy jobb, ha vigyázol a seggedre!

– De hát én nem a Randy vagyok! Várjál már, mindjárt idehívom!

Hát ezt elszúrtam, nyögött fel magában Letty. De mindegy, most már csináljuk végig.

– Ki vagy? – hallatszott most Randy hangja a telefonból.

Letty elismételte neki, amit az előbb elmondott, aztán választ se várva letette, felpattant a biciklire, és tekert tovább Whitcomb háza felé, tekert, ahogy csak bírt.

Úton a Park Vista felé Lucas felhívta a BMH műveleti főnökét, és kierőszakolta belőle az ígéretet, hogy sürgősen megszerzi a házkutatási parancsot. – Nem érdekel, kit hívsz fel, de öt perc múlva meglegyen! Mert ha nincs, akkor is be kell mennünk, ezek gyilkosok, és ma este is gyilkolni akarnak!

A telefonbeszélgetést természetesen rögzítették: épül-szépül az engedély nélküli házkutatás ügye.

Egyesével mentek be a házba: egy életre megjegyezték, hogy falkába gyúlva a Jehova Tanúira emlékeztetnek. A minneapolis-i detektív egy civil ruhás társaságában a parkoló távirányítású ajtaja előtt állt. – Maga Doug Swanson – állapította meg Lucas.

– Doug Swenson – helyesbített a rendőr –, a társam neve Dan Long. Épp most hívtak minket a kommandósok, már úton vannak. Tíz perc, negyedóra, és megérkeznek – nézett az órájára.

– Mi a helyzet a lakásban?

– Ez itt Carl Bishop – mutatta be Swenson a civil ruhást. – Ő a gondnok. Kaptunk tőle kulcsot az egyik földszinti lakáshoz. Dan a lakás előtt áll, a kulccsal a zárban. Ha felbukkannak az embereink, benyit, mintha épp most ért volna haza.

– Jobb lenne, ha eltűnnénk szem elől – vélte Jenkins. – Ha meglátnak minket, itt elszabadul a Vadnyugat.

Bementek a házba, előbb a hallba, aztán a postázó szobába: itt hátulról is kigyönyörködhatték magukat háromszáz postaláda látványában. – Mikor értek ide? – hívta Lucas a kommandósok parancsnokát.

– Már úton vagyunk, szedelőzködünk, fegyverkezünk. Dick McGuire épp most megy felfelé, viszi a lehallgató felszerelést, mindjárt felér, aktatáska van nála. Jó lenne, ha bejutna az egyik szomszédos lakásba.

Csakhogy mindkét szomszéd lakásban laktak: szerencsére az egyikben egy nyugdíjas rendőr, aki boldogan beengedte őket. Megérkezett McGuire is. Tudták, hogy rendőr, átengedték.

Azonnal munkába is állt. Két perc sem telt bele, és már hívta Lucast. – Nem hallok semmit. Ha volna odabenn valaki, azt hallanám. Ha mást nem, a lélegzést. Szerintem nincs benn senki.

– Azért csak menjünk be – döntötte el Lucas. – Lehet, hogy egy halott van odabenn. De az is lehet, hogy kipreparálták valamivel a falat, azért nem hallani semmit.

– Pár perc, és itt vannak a kommandósok, most már inkább hagyjuk rájuk – javasolta Shrake. Most jutott csak az eszébe a házkutatási parancs. – Az legalább a kétségbeesés látszatát kelti – mormolta.

Megint felhívta Petersont, átadta neki, amit McGuire mondott, bár Peterson vele együtt hallgatta az adást. – Érjtek már ide! – ripakodott Petersonra befejezésüképpen.

– Mindjárt ott vagyunk. Két sarokra járunk a háztól. Egy percet bírj már ki!

Végre megérkezett a kommandósok kocsija, megállt a rámpán, a kommandósok kiszálltak, kipakoltak. Lucas ezt az időt használta ki, hogy tájékoztassa őket a helyzetről. Peterson, a kommandósok

parancsnoka ceruzával a kezében követte a magyarázatot, és amíg Lucas beszélt, felvázolta a lakás alaprajzát. – Ne kockáztassatok – javasolta Lucas –, berobbantjátok az ajtót, megszórjátok a terepet fénygránáttal, és roham! Maga meg hagyja el azt a lakást! – szólt fel rádión McGuire-nek is.

A kommandósok elindultak felfelé, csak ketten maradtak lenn. Lucas közben felhívta a másik szomszédos lakást is, de ott senki sem vette fel. Megtette ugyanezt a szemközti lakással is: itt már felvették. – Rendőrök tartanak az önök folyosója felé – hadarta a telefonba –, ők majd elmondják, mi a teendő, addig is, maradjanak a lakásban, míg meg nem hallják az ajtócsengőt.

A két hátramaradt kommandós, mindketten automata fegyverrel felszerelve, a parkoló egyetlen bejáratával szemközt rendezkedett be. Lucas kiadta az ukázt, hogy Jenkins és Shrake maradjanak a gondnokkal, a postázószobában, ahonnan láthatják a ház előcsarnokát, de ők maguk, hála a postaszekrényeknek, láthatatlanok maradnak. – Én felmegyek – tette hozzá.

– Már fent is kéne lenned – pillantott rosszallóan az órájára Jenkins.

Míg a liftre várt, megszólalt a telefon: a műveleti főnök volt, hogy megérkezett a házkutatási parancs.

– Remek! – lélegzett fel Lucas. Épp kilépett a liftből, amikor meghallotta, ahogy berobbantják az ajtót, és a rendőrök behatoltak a lakásba. A fegyvereik némák maradtak, viszont vagy fél tucat ajtó pattant fel a folyosón, kíváncsiskodó fejek bukkanta elő. – Rendőrség! – csattant egy érces hang. – Mindenki maradjon a lakásában!

Lucas épp egy hajcsavarókkal ékesített, kezében a *Vanity Fair* legújabb számát szorongató hölgy mellett trappolt el.

– Jobban tenné, ha bezárkózna, hölgyem – szólt oda neki.

– Még csak az kéne! – kapta meg a választ – Végre történik valami, eszemben sincs lemaradni róla!

Peterson a berobbantott ajtónál várta: az ajtó a kilincse körül gyakorlatilag megsemmisült, de még mindig a zsanérjain lógott.

– Senki – ezzel fogadta Lucast. – Ha itt voltak, hát leléptek.

– Jó – mérgelődött Lucas –, de bármikor visszajöhetnek. Valakinek itt kell maradnia, és várnia. Zárja be az ajtót, amennyire lehetséges, és telepedjen le odabenn. És kell még egy másik is, aki a ház bejáratát tartja szemmel, meg az a kettő is maradjon, a parkolóban.

– Jobb lenne megvárni a helyszínelőket, mielőtt bemennénk – ellenkezett Peterson.

– Nézd, most nincs időm elmagyarázni, de valószínű, hogy ezek nem adták fel, megcsinálják, amit elterveztek, bármi legyen is az. Tehát még mindig a városban vannak. Ez a lakás – mutatott körbe az üres szobákon – lehet mindennek a kulcsa. Valahova vissza kell vonulniuk, mielőtt végleg lelépnének. És nem tudják, hogy mi már itt vagyunk.

– De a te felelősségedre – rándított egyet a vállán Peterson.

– Tudom. Az enyémre. Szólj az embereidnek, hogy fésüljék át a lakást, az utolsó szögig. Most aztán nem hibázhatunk!

– Maradjunk folyamatos rádiókapcsolatban – búcsúzkodott Peterson. – Azért jobb lett volna, ha itt be is fejeződik ez a história – tette még hozzá.

Lement a lifttel, vitte magával a postázószoba őrzésére kijelölt kommandóst is, otthagya, akár egy utánvétellel érkező csomagot, begyűjtötte Shrake és Jenkins urakat. – Most pedig, uraim, irány a szeméttároló!

– Ember, a legjobb cuccaim vannak rajtam! – tiltakozott Shrake. – Miért nem olyankor szólsz, amikor jeansben vagyok?

– Lehet, hogy már az első zacskónál célba érünk – vigasztalta Lucas. – Lehet, hogy csak egy perc az egész!

– Ja, na persze. Egész nap rohadt banántól meg paradicsomtól fogunk bűzleni. Mindig ez van.

– Nem mindig – vetette ellen Jenkins. – Van, hogy pelenkát dobnak ki, akkor csecsemőrotyitól fogunk bűzleni.

– Nem hinném, hogy csecsemő is lenne velük – mondta Lucas. – Beleszagolunk a zacskókba, és amelyik csecsemőkakitól bűzlik, azt ki is hagyhatjuk.

– Hát ez nagyszerű!

Végül nem az első zacskó volt az, nem is a második, sem a harmadik, ám a negyediknél, egy csinosan összekötözött, minden tekintetben példamutatóan szabályos zacskónál megszólalt a vészcsengő a fejükben. Elsősorban üres pizzásdobozokat tartalmazott, másodsorban pedig egy doboz vadonatúj szemeteszacskót. Mármint ki az a pazarló bolond, aki szemétként dob egy doboz vadonatúj

szemeteszacskót? Az, akinek minden nyomot el kell takarítania maga után. Átvizsgálták a gyanússá vált objektumot, találtak is benne egy számlát, egy franciakuclcsról szólt, Hudson, Wisconsin barkácsáruházából.

– A nyavalyások! – kiáltott fel Lucas. – Ez ott van a motelnél, ahol a hudsoni zsarut lelőtték!

– Szóval ők azok – állapította meg Shrake. – Lássuk, mit rejt még ez a ládika?

További számlákat rejtett: az egyik két golftrikó vásárlását nyugtázta a Macy áruházban, hatvankilenc dollárért trikónként; a másik néhány szendvicsét az áruház közelében lévő szendvicsbárban; a harmadik egy doboz bonbonról szólt, a St. Andrews hotelben vették: készpénzzel fizettek mindenütt. Az utolsót a pizzafutár hagyta itt, a Perruzi küldönce, egy jobbfejű olasz étteremé, a választási központ közvetlen közelében. – Szóval mindent itt vettek, a belvárosban, kivéve, amit Hudsonban – szögezte le Shrake.

– És valószínűleg a célpontjuk is itt lesz valahol – kockáztatta meg Lucas.

– Aztán van még itt néhány készpénzfelvételi bizonylat is – kutatott tovább Shrake. – Az O'Meara páncélautók garázsának közvetlen közelében. Az a legnagyobb páncélautó-depó az egész városban! Igaz, eléggé őrzik.

– Szerintem feladták és leléptek – csóválta a fejét Jenkins.

A kommandósok mindenesetre itt maradtak.

– Arra készüljenek – tanácsolta Lucas –, hogy estig itt maradnak. – Lehet, hogy ezek végrehajtják, amit kiterveltek, aztán visszatérnek ide.

– Miért jönnek? – értetlenkedett Peterson.

– Hogy összeszedjék a cuccaikat. Lehet, hogy a garázsban hagyták a kocsijukat.

Peterson hitetlenkedve ugyan, de beleegyezett, és Lucasnak most az volt a legfontosabb, hogy a kommandósok ne mozduljanak innét. Cohn egyelőre nem mutatkozott, de nem kizárt, hogy valahol errefelé ólálkodik, tehát jobb, ha a kommandósok kéznél vannak, ahelyett hogy St. Paul utcáin bókászának.

Elkészönt Petersontól, elindult lefelé. Megszólalt a telefonja: csak most látta, hogy Weather háromszor is kereste, amíg a pincegarázsban volt, ahol nincs térerő.

– Lucas, te hol a nyavalyában voltál? – fakadt ki Weather, ahogy Lucas felvette a telefont.

– Dolgozom. Egy pincegarázsban voltam, ott nincs térerő.

– A fene egye meg, én meg itt közben mindjárt megőrülök! Ez a Letty, már megint...

Randy Whitcomb fittyet hányt az orvosok tanácsára, kijelentkezett a kórházból. Beszálltak a furgonba, áthajtottak a városon: a pöcsfej meg a csaja követte őket. A pöcsfej csak odahaza adta át a beígért pénzt, Briar pedig, még mindig könnyekkel a szemében – egyszer kiverem belőle ezt a szűnni nem akaró rinyálást, fogadta meg Randy, és Ranch volt a fogadalom tanúja – elindult a motel felé, nyomában pöcsfej ékkel.

Most itt hevert a Nagy Pénz – de nem volt senki, aki bevinné a belvárosba, hogy el is verje az utolsó fillérig. Ranch felébredt, amikor Randy megérkezett a pénzzel, azonnal eszébe is jutott a megoldás, mármint az, hogy majd ő bemegy a városba, és előkeríti George dílert – de Randy nemigen tudta elképzelni, hogy két dollárnál többet bízson erre az idiótára, azt is legfeljebb, ha karácsonykor.

Tehát várni kellett, és ők vártak, majd' megfőttek a hőségben, patakozott róluk az izzadság, és az órák, igen, az órák, csak teltek, egyik a másik után. Ranch végül csak lekászálódott a domb aljáig, a díler néha ott üti fel a tanyáját. Ma viszont másutt ütötte fel, Ranch dolgavégezetlenül tért vissza, az ennek megfelelő idegállapotban: még be sem csukta maga mögött az ajtót, de Whitcomb és ő máris összevesztek. Hiába, nehéz az út, amely a drogmentes világ felé vezet.

– Te köcsög! – süvítette Ranch. – Már rég el kellett volna kapnunk ezt a zsarukölyköt, ehelyett mit csinálunk? Semmit, mert köcsög vagy!

– Majd elkapjuk – mordult vissza Randy.

– A faszt kapjuk el, te köcsög! – kötötte az ebet a karóhoz Ranch.

– Nyughassál, elkapjuk. Csak szívhassak egy kicsit, aztán elkapjuk. Te fogod megbaszni. Én meg addig verem ezzel a korbáccsal, amíg fasírt lesz belőle!

– Jó, majd ha azt mondom, hogy megdugom, akkor megdugom – dacoskodott tovább Ranch. – És nem akkor, amikor te monddod, köcsög.

– Az én házamban vagy, hé!

Ranch erre már nem is felelt, arccal előre a babzsákfotelbe vetette magát, és többé meg sem moccan, csak az ütemes horkolása jelezte, hogy él még egyáltalán. Whitcomb pedig fel-alá gurult a lakásban, konyhaablaktól a nappali ablakáig, és nézett, és bámult, és lesett, és...

Briar csak este került elő. Whitcomb közben az érzelmek valóságos viharán sodródott át, nézte, nézte a kétezer dollárt, ott hevert az orra előtt, a házban meg semmi, egyszerűen semmi, hát ilyen nincs: mire a furgon végre begördült a ház elé már szinte a szemének se mert hinni.

– Te kibaszott idióta – köszöntötte a lányt már az ajtóban –, nem érted, hogy kell az a furgon? Nem érted, hogy nyomorék vagyok?!

– Letartóztattak a rendőrök – felelte Briar.

Ranch is felébredt a babzsákjában. Megszokta már, hogy az idő java része eltűnik az életéből: megesett néha, hogy délelőtt tízkor elnyomta a buzgóság, és mégis reggel kilenckor ébredt, igaz, egy másik nap reggelén. Eleinte folyamatos időzavarban éledgett, de, ahogy teltek az évek, hozzáedződött. Egyszerűen feladta az idő számontartását, maradt a nappal és az éjszaka: minden más, hogy hány óra van, vagy hányadika, nem volt fontos többé.

Most például sötétben ébredt, de nem arra, hogy Randy üvöltözik, az megesik mindennap, az már nem elég ahhoz, hogy felkeltse az álmából. Felcihelődött. A szájáról nyálcsík csorgott le, letörölte. Ekkor hallotta meg a zajt, ami felébresztette. A telefon, az csörgött, épp a feje alatt.

Randy a falnak szorította a lányt: mire Ranch belépett, már kiszedett belőle mindent, amit a letartóztatásáról mondani tudott. Szinte meg se hallotta, ahogy Ranch „megvan George, te faszkalap!” kiáltással a kezébe nyomja a telefont.

– Tudod, kit nevezzel te faszkalapnak, baromarcú! – felelte kapásból Randy, és talán folytatta volna még, ha hirtelen meg nem érti, mit is akar Ranch. – George?

Tíz perc múlva már, akár az örült, úgy cikázott szerte a lakásban a toloszékével, feje felett az aranyozott pipájával hadonászva, mintha zenekart vezényelne. – Megvan George! És mindjárt itt lesz! Megvan George és mindjárt itt lesz! MegvanGeorgeésmingyárittlesz!

George egy nejlontasakban hozta az árut: három grammot vettek tőle. – Mitől ilyen sárga? – méregette gyanakodva Whitcomb a zacskót.

– Attól, hogy ez most lett leszüretelve, jóuram! – vágta rá George. – Ez még olyan friss, hogy majdnem é! És eddig még egyetlen kuncsaftom se panaszkodott, hiába, jó kis anyag ez!

Randy azért mégiscsak megnyálazta az ujját, belemarkolt a zacskóba, végül megnyalta az ujját, és felszisszent: keserű volt az íze, zéró cukor, semmi só, de még egy kis sütőpor se. – Oké – biccentett, és átadta a pénzt. George gondosan átszámolta, csak ezután süllyesztette a zsebébe.

– Hívjatok, ha kellek – búcsúzkodott.

– Hogy megy az üzlet? – nyájaskodott Ranch, de a szemét le nem vette volna Randy kezéről, benne a zacskóval.

– Szarul. Ezek a republikánusok nem vesznek semmit – siránkozott George. – Ha meg mégis, akkor csak luxusárut, nem kell nekik a magamfajta bunkó anyaga!

– Pedig ez jobb, mint a kokó! – vélekedett Randy. – Ez olyan, érted, mintha egy kést döfnének bele egyenesen az agyadba!

– Hát jó szórakozást, uraim – intett végképp búcsút George, és azzal eloldalgott. Javíthatatlan fecsegő volt ez a George.

Neki is láttak az anyagnak tisztességgel, eleinte csak egymásra fújugatták a füstöt, később Ranch letépte magáról az inget, a falnak támaszkodott, lecsúszott a földre, a szeme fennakadt. Randy eszelős rodeózásba fogott, a két karja vadul kaszált a levegőben, száguldozás közben nekiment mindennek, amit csak elért a lakásban, közben énekelt, de talán maga sem tudta, mit; és még szívtak, és még, és még.

Ekkor futott be Letty telefonhívása.

Ismét Ranch vette fel, mert a telefon valahogy megint a feje alatt kötött ki, a babzsákon, ahol arccal lefelé feküdt, nehogy észrevegye a sarokban gomolygó Halál – de a telefoncsörgés megmentette az életét.

– Hal... ló?

Whitcomb, akár egy üstökös, úgy száguldott elő a konyhából. – Bazmeg, bazmeg, bazmegbazmeg – üvöltötte közben.

– De én nem a Randy vagyok – hebegte Ranch a telefonba. Amennyire jelenlegi állapotában tellett tőle, igyekezett átható pillantást küldeni Juliet felé, eközben talpra evickélt, elkapta a tolószéket, lehajolt. Az arca alig egyujjnyira volt Whitcomb arcától. Visszaüvöltött neki, és addig üvöltött, míg Whitcomb el nem hallgatott. – Csajnak veled kell beszélni – mondta neki –, neked meg vele.

– Télleg? – adta a meglepettet Whitcomb. Átvette a telefont. – Én vagyok az. Ki az?

Először csak hallgatott, aztán már nézte is a telefont, aztán a tekintete átvándorolt a lányra, és a sarokba hajította a telefont. – Csaj aszongya, dumáltál a Davenporttal – adta elő a vádat.

– De nem – kezdte volna Juliet: csakhogy látszott szemén, hogy hazudik, és Randy észrevette.

– Ne mondd nekem, hogy de nem, te kurva, ha egyszer látom, hogy hazudol! – lilult be Randy feje a haragtól, meg persze a fúttól. – Le a földre! Le a földre, bűdös kurva! Ranch, nehogy kiengedd, ez a bűdös kurva rendőrökkel dumálgat!

Most már mindketten üvöltöttek vele, vallomást követeltek tőle, pedig tudhatták volna, hogy annak semmi értelme. De Randy már előkapta a korbácsot, és addig hadonászott vele, míg Juliet levette magáról a ruhát, négykézlábra ereszkedett, akár a kutya, és Randy ütötte, míg össze nem esett, a háta vöröslött a vértől. – Ranch – szólalt meg Randy –, baszd meg! Baszd seggbe, érted? Seggbe, baszd seggbe!

– Randy – próbálta könyörgőre fognia a lány, de már beszélni is alig tudott a fájdalomtól és a vérvesztéstől, elmászni is hiába próbált a kín elől: egy lábat érzett a hátában. Nem a Randy lábát, az nem működik.

– Basszad már meg! Basszad már meg!

Letty most tekert felfelé a domboldalon, fényeket látott a házban, letámasztotta a biciklit, gyalog ment át az udvaron, a furgon mellett. Hangokat hallott a házból. – Basszad meg! Basszad meg! – ordította valaki, nyilván Whitcomb; és Letty rohant a nyilvános telefon felé. A kilenc-tizenegyet hívta.

– Halló! Azt hiszem, gyilkosság! Hallom, ahogy a nő sikoltozik...

Ranch magára ráncigálta a sortját, Juliet kikúszott a konyhába a ruháiért, Whitcomb kis híján elalélt a fáradságtól. – George! – találta meg a megoldást. – Gyerünk, megkeressük!

A George név hallatán Ranch is magához tért, elindult kifelé, de az ajtót elsőre nem találta el, beütötte a fejét az ajtófélfába, összeesett.

– Állj már fel, kibaszott balfasz! – üvöltött rá Randy.

– Kibaszott köcsög – felelte Ranch, de fektéből mégiscsak térdre emelkedett, végül fel is állt. Whitcomb azonban már nem vele foglalkozott, Juliettel ordított megint: a lány egy sarokba guggolt, kétségbeesetten igyekezett eltakarni magát a ruháival. – Beszállás a kibaszott kocsiba! – adta ki a parancsot Whitcomb.

Ranch már se látott, se hallott: kétszázötven dollárt füstölt el pár perc alatt. Most a lány felett lebegett, őrült ábrázata féltényérnyire Juliet arcától, valamit mondott neki, vagy inkább nem is mondott, csak vonított, akár a kutya, nézte, ahogy a lány a ruháiba préseli magát, a hátáról lecsorgó vér átüt a gyapjúruha vékony szövetén, aztán Randy kiharcolta őket a házból, ki a hátsó ajtón, le a rámpán.

Letty ekkorra már visszaért a telefonálásból, épp a biciklijét tolta kifelé az udvarból. Először észre se vették, ő maga ugrott le a nyeregből, és hagyta eldőlni a biciklit: talán a látvány rázta meg, elvégre azok hárman leginkább a bolondok parádéjára emlékeztettek, a maszkabálból. A menet élén a tolószékes hadonász a korbácsával, akár egy tamburmajor, érthetetlen szavakat üvöltve, mögötte a tántorgó, véres ruhájú nő, leghátul a kamasz botorkál, sortban, vonít, akár a kutya, még akkor is, amikor a rámpát a furgonhoz próbálja illeszteni.

Whitcomb most vette észre Lettyt.

Azonnal lenyomta a tolókocsi fékjét, Juliet kis híján orra is bukott, és a tolókocsi egyik kereke kiesett a helyéből, pörögve gurult le a rámpán. Maga a kocsi is megdőlt, de Whitcomb addig ordított, míg Juliet a helyére nem billentette, tolószékestül.

– Ott az a rohadt ki szuka! – suhintotta Whitcomb

Letty felé a korbácsát. – Elkapni! Kapjátok el! Ranch, mozogj már!

Letty átlábalt az udvaron, benyomta a rugós kés gombját. A penge kiröppent. – Elnyisszantom a kibaszott nyakadat! – sziszegte Whitcomb arcába.

Whitcomb látta a kést, hátra is hőkölt előle, de aztán inkább megmarkolta a korbácsot mind a két kezével, és a feje fölé emelte. – Tolj! – vakkantotta Julietnek. – Te meg kapd már el – fordult Ranch felé.

Ranch elindult Letty felé, de a lány most feléje fordította a kést. Ranch azért csak nekirohan: Letty lépett egyet oldalt, Ranch elrohant mellette, belebotlott a saját lábába, és orra bukott.

Letty visszafordult Whitcomb felé, aki most is Juliettel ordított. – Toljál, hadd kapjam el! –, de hiába ordított, csak nem volt megelégedve a lány teljesítményével, tehát hátrafordult, és a lányra csapott a korbács vastagabbik végével. Az ütés az orrán találta el Julietet, a lány vérző orral a földre zuhant.

– Gyerünk, pattanj fel, kurva, mielőtt kivágom a pofádból az orrod! – üvöltött rá Whitcomb, és Juliet engedelmesen talpra vergődött.

– Juliet, menj be, menj be a házba, jönnek a rendőrök! – kiáltott rá Letty, de hiába, Juliet tolta tovább a széket, most már körbe.

– Nem arra, bűdös kurva, ne arra! – húzott rá még egyszer Whitcomb a korbáccsal.

De ő is hiába ordított: Juliet nyílegyenesen az udvar vége felé tolta a széket. A bérlőknek, akik előttük laktak itt, volt egy harapós kutyájuk, az udvar végében láncolták ki, még látszott, ahol a kutya lerágta maga körül a füvet: a kopár folt mögött már a meredek lejtő következett, a Svéd Gödör széle.

– Szerettelek, Randy – suttogta Juliet, és nekiindult a szakadék szélének, egyre gyorsabban és gyorsabban tolta a széket, Letty utána kiabált, Ranch közben talpra állt, Letty eléje lépett, a mellének szegezte a kés hegyét, de Ranch nem vele foglalkozott, elindult Juliet után, mintha el akarná kapni, bár erre esélye sem volt, húzta az egyik lábát, képtelen volt egyenesen járni.

Whitcomb még ekkor is hadonászott a korbácsával, de nem sikerült eltalálnia a lányt, a másik keze a fém után kapkodott, de Juliet erősebb volt nála. A szakadék szélénél mindkét kezével a kerekbe kapaszkodott, de ez sem segített, Juliet egy utolsót lökött rajta, és Randy Whitcomb üvöltve, kapálózva, óránként hatvanmértőldes sebességgel a szakadékba zuhant.

Mintha egy kisebb autó a téglafalnak ütközne, olyan volt a hangja, ahogy a földbe csapódott.

Juliet csak állt, bámult lefelé, mint aki el sem hiszi, hogy amit tett, tényleg megtette. Letty is odalépett melléje, együtt néztek a szakadékba. Aztán felbukkant Ranch is, tisztas távolban Lettytől. – Hülye picse – mordult Julietre.

Az utcáról sziréna hangja hallatszott: még messziről szólt, de nem túl messziről. – Juliet, ne mondd meg nekik, hogy itt voltam! – kérte Letty. – Inkább hazudj valamit, de ne hogy megmondd nekik!

Juliet csak bólintani tudott. Letty átszaladt az udvaron, becsattintotta a rugós kését, biciklire pattant, ki az utcára, le a dombról. A rendőrautó már a közelben járt, de a szomszéd utcában, Letty megúsza anélkül, hogy észrevették volna. Tépett, mint a meszes, mellékutcákon át, ki a Capitol elé. Itt megállt, bekapcsolta a telefonját: vagy egy tucat hívása volt otthonról, kétszer pedig Lucas kereste.

Lucas csak töredékesen ismerte meg a Letty-sztorit: Jennifer Carey telefonjából, akit Weather hívott, hogy merre kószál Letty, mert haza nem jött. – Nem szeretném, ha Letty úgy érezné, hogy elárultam – magyarázta Jennifer –, de nagyon aggódom érte.

Lucasnak több se kellett: sebtiben előásta Whitcomb címét, és kilőtt nyílvezzőként távozott a megfigyelői lakásból.

Letty mindig is szerette a maga kezébe venni az ügyei intézését, bármi legyen is az illető ügy – az évek során kialakult benne az a meggyőződés, hogy senki sem olyan ügyes ebben, mint ő maga. És valóban: az eddigi históriák mind az ő meggyőződését igazolták. De, hogy most Whitcombbal és az egyik kurvájával kavar, hogy miért, az mindegy – bár Carey elmesélte ezt is –, mégiscsak több a soknál, ennek már visszafordíthatatlan következményei lehetnek.

Ez a Whitcomb pszichopata, a közelében élők attól szenvednek, hogy képtelenek felfogni ennek az embernek az irányíthatatlan rosszindulatát: ez ugyanis felfoghatatlan. Lucas szentül hitte, hogy Whitcomb mostani állapota már a saját irányítása alól is kicsúszott, valami eltört az életében, talán már a születésekor, talán gyerekkorában, ki tudja: de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy Whitcomb egyszerűen gonosz, az ördög egy szem csemetéje, és kész. Ez már csak így van, ezen képtelenség változtatni, egyetlen megoldás: élete végéig bekasztlizni a síttrre – vagy épp megölni. A kettő közül az egyik előbb-utóbb elkerülhetetlenül bekövetkezik, a kérdés már csak az, mikor.

Most tehát nem tehetett mást, száguldott át az éjszakán, Whitcomb háza felé, fel a sztrádára, de azonnal le is kanyarodott megint, a Hatodik utcai kijáratnál, ahol rendőrvillogókat látott, egy irányban haladtak vele, a Hetedikén, fel a dombon, el az Egyetem előtt. Ő is bekapcsolta a villogóját, a sarkon befordult, gázt adott, és látta, ahogy a járőrautók befordulnak Whitcomb utcájába. Lucas itt már biztosan tudta, hová mennek.

Ha Whitcomb csak egy ujjal hozzá merészelt érni Lettyhez...

Letty nem tévedett: ha tudná, hogy Whitcomb kerülgeti Lettyt, vagy bárkit a családból, az így vagy úgy, de mindenképpen Whitcomb végét jelentené. Egy pszichopatával nem érdemes alkudozni, úgysem lehet lebeszélni arról, amit egyszer a fejébe vett. Még csak beszélni sem érdemes vele, hiszen dilis.

Félelemtől fagyos szívvel lódult a riadóautók nyomába.

Cohn, Cruz, és Lane megnyugodhattak: látták, hogy a két tartalék autó a helyén áll, az egyik a szálloda közelében, a parkolóház első emeletén, a másik kint az utcán. A kulcs ott lapult a zsebükben, a biztonsági pótkulcs pedig az autók lökhárítója alatti rejtékhelyen. Addig is, ha autóba kellett ülniük, a harmadik kocsit használták, egy bérelt Toyota Sienna egyterűt. A felderítés záró szakasza Lane feladata lett, mert az ő arcát még most sem ismerték a rendőrök: és amikor visszatért, azt mesélte, amit a többiek hallani akartak. – Hihetetlen, miket hordanak ezek! Az egyik nő, de esküszöm, hát annak komplett karácsonyfa lóg a nyakában, csupa gyémántokból, a nyanya megvan minimum százéves, ha nem több, helyben leakaszthattam volna a nyakából, észre se vette volna!

– Csak aztán igaziak is legyenek azok a gyémántok – hümmögött Cohn. Az egyterű hátában kucorogtak, a St. John kórház parkolójában: mióta a lakást el kellett hagyniuk, folyamatos mozgásban voltak, végül rájöttek, hogy nincs jobb hely a várakozásra egy kórháznál. Itt aztán állandó a jövés-menés, se éjjel, se nappal nincs egypercnyi pihenő sem.

– Ha drága ékszereid vannak – igyekezett eloszlatni Cohn aggodalmát Cruz –, valamikor meg is kell mutatnod a világnak. De mikor? Ma este, aztán az Oscar-gálán, a báli szezon kezdetén, Palm Beachben, és talán akad még egy-két alkalom egy évben, de a ma este, az biztos.

– Nem is értem, a biztosítók miért mennek bele, hogy felvegyék – akadékoskodott Cohn: álmosnak tűnt, még ásítózott is, mint rendesen, akció előtt. – Pár ezresért olyan másolatokat lehet kapni, hogy nincs ember, aki megkülönböztetné az eredetitől, maximum egy ékszerész.

– Ha kirabolnak, legalább olyan kínos bevallani, hogy hamisítvány volt rajtad, mint elismerni, hogy kiraboltak – vélte Cruz. – Aztán meg ezeknek, és nem is annyira a republikánusoknak, mint inkább a demokratáknak, annyi pénzük van, hogy már nem is igazán érdekli őket. Ha elvesztenek ötmilliót, csak legyintenek, hogy van ott még, ahonnan ez jött.

– Akkor miért nem a demokratákat raboljuk ki? – kérdezte Lane.

– Mert a demokratáknál nem volt beépített emberem – vágta rá Cruz –, és mert a demokraták gyűjtik egybe az embereiket, ők nem egy nagy bált rendeznek, hanem több kisebbet, egyet a mozisztároknak, egyet a pénzembereknek...

– Nem is tudtam, hogy a demokratáknak ennyi pénzük van – morfondírozott tovább Lane.

– Tenger pénzük van – felelte Cohn – mindkettőnek. Ma már csak ez számít.

– Tényleg, szerinted megválaszthatnak egy feketét elnöknek? – fordult Lane Cruz felé.

– Remélem – vonta meg a vállát Cruz. – Elegem van már ebből a folytonos rasszista dumából, talán így majd megszűnik.

– Hát, nem tudom – ingatta a fejét Lane. – Szerintem a feketék még nem tartanak ott.

– Hát te meg miket beszélsz itt összevissza, Jesse? – fakadt ki Cruz. – Tate a legjobb haverod volt! Sülve-főve együtt mászkáltatok!

– Az más – intette le Lane.

– Hülyeség. Mindenki más. Minden egyes fekete más és más, és egyik se olyan, amilyennek ti, vörös nyakú bunkók, szeretnétek. Egyébként meg biztos, hogy mindkettőtökben, benned, és Brute-ban is folyik négervér, ha belegondolunk, hogy honnét jöttetek.

– Indián, az lehet – vélte Lane –, cherokee!

– Az indiánok, azok félig négerek – tódította Cohn. – Lehet, hogy az igazi neved nem is Jesse, hanem Willie Lee Égszakadás-Földindulás, becézve Bumm Lane.

– Na tessék, megszólalt a zsidó is – elégedetlenkedett Lane.

– Hát igen – nevetett fel Cohn –, én aztán sose fogok kiugrani a dédnagyapám árnyékából! A dédnagyi igazi szőke, kék szemű déli szépség volt, a papája egy vasmű elnöke, a Konföderációsoknak gyártottak fegyvereket. Csak hát a nagyi családja idegbajt kapott, hogy az a nagy faszú zsidó minden este laposra keféli a drágalátos lánykájukat. Nyolc gyerekük lett, mire a nagyi feladta, és a kilencedik szülésbe belehalt.

– Honnan tudod, hogy olyan nagy fasza volt? – kötekedett Lane. – Van róla fénykép?

– Valahonnan csak kellett örökölnöm az enyémet!
– Te jó isten, kezdődik – sóhajtott fel Cruz. – A férfiak, és a fütyijük! Ha nem volna nekik, ugyan miről filóznának?

– Láttál te már ilyesmit egyáltalán? – vetette oda Cohn.

– Jaj, Brute!

– Csak úgy kérdeztem, hiszen tudom, te is más vagy. De ha esetleg nem láttál volna, szívesen megmutatom az enyémet! Lehet, hogy ma éjjel mindnyájan odaveszünk, hát nehogy már úgy halj meg, hogy sose láttál!

Cruz felnevetett. Hát igen, ez Cohn egyik erénye, hogy képes megnevettetni az embert akció előtt, amitől mindjárt enyhül kissé a feszültség. – Most már valahogy kibirom nélküle – utasította el csak azért is a javaslatot.

– Talán jobb is így. Tudod, néha előveszem, aztán képtelen vagyok visszaparancsolni a helyére a nyavalyást. Belefáradtam már ebbe a folytonos birkózásba.

– Ilyesmi még sose fordult elő velünk – jegyezte meg Lane, hosszabb hallgatás után –, hogy ülünk a menekülőkocsiban, de közben még mindig az akciót tervezgetjük. A többi melót ilyenkor már rég lefűjtük, mindet, egytől egyig.

– Aha – ismerte el Cohn is.

– Ha Lindy nem lép le, akkor is itt ülnél?

– Aha – bólintott Cohn –, igen. Valahogy ki kell keverednünk ebből a helyzetből, Jesse. Meg vannak számlálva a napjaink. A zsaruknak most már olyan kütyüik vannak, hogy csak a neten olvashatsz róluk. Akkor is vehetnek rólad DNS-mintát, ha csak épp hogy hozzáérsz valakihez vagy valamihez, ha csak egy tetves sörösdobozhoz is. Ha csak belépsz valahova, már nyomot hagysz magad után, valami mindig lekerül rólad, egy hajszál, egy bőrdarabka, egy csepp vér vagy ondó. Ha lepedőn alszol, reggelre ott a bizonyíték, hogy ott aludtál. Angliában pláne, ott mindenütt ezek a biztonsági kamerák lesnek, az utcán, a házfalon, minden lépésedet figyelik. A Nagy Testvér figyel téged, én mondom. Amikor azok az arab csávók robbantottak, minden lépésüket vissza tudták követni, egyik kamerától a másikig. Ha kirabolsz egy pénzállítót, a zsaruk ránéznek a képernyőre, és tudják, merre mentél. És ez pillanatok alatt nálunk is így lesz, kamerák mindenütt, kifigyelik minden pillanatodat, és az emberek mit szólnak majd hozzá? Hát azt, hogy ha nincs semmi a füled mögött, miért baj, ha figyelnek? Mert odaát Angliában ezt mondják.

– Igen, egyre rosszabb a helyzet – bólogatott Cruz is. – Látjátok, engem is milyen gyorsan megtaláltak! Ezek folyamatos kapcsolatban állnak egymással. Öt perc alatt beazonosítják az ujjlenyomatodat. Öt perc! Azelőtt hetekig eltartott. Amikor a mostani melót készítettem elő, olvastam, hogy Minnesotában hoztak egy új törvényt, hogy mindenki, akit elítélnek, köteles DNS-mintát adni. A mintát beteszik a nyilvántartóba, és ha bárhol történik valami, megnézik, és hipp-hopp – csettintett egyet az ujjával, hogy mutassa, ennyire hipp-hopp – meg is találtak. Először úgy akarták meghozni a törvényt, hogy mindenkitől, akit letartóztattak, vegyenek DNS-mintát, de azt a parlament elutasította. Nem baj, előbb-utóbb azt is elfogadják. Aztán már az újszülöttektől is vesznek majd mintát, persze a kicsike érdekében, ugyebár, ha eltűnik a gyerek, annak az alapján lehet előkeríteni és beazonosítani, ezzel fognak érvelni, a halálra rémisztett hülye választópolgárok meg beveszik a maszlagot.

– Azért még vannak helyek, ahol nincs ilyesmi, és belátható időn belül nem is lesz – bizakodott Cohn. – Például Belize. Costa Rica is, de ott sok az amerikai. Talán Új-Zéland.

– Engem nem érdekel, én visszamegyek a farmra, megpróbálom abból kihozni, amit lehet – döntötte el Lane. – És ezt most halál komolyan mondom.

– Áruul már el, mi az igazság – fordult Cruz felé egy újabb hosszú hallgatás után Cohn –, mexikói vagy, vagy nem?

– Los Angelesben születtem, ott is nőttem fel – rázta meg a fejét Cruz. – A szüleim az ötvenes években jöttek át a határon. Az a legfurább az egészben, hogy az egyik nagyapám amerikai volt, csak áttelepült Mexikóba. Az ottani nők miatt. Soha többé nem tért vissza az Államokba.

– Beszélsz spanyolul?

– Egész jól. Az anyám tisztességesen megtanult angolul, de az apám nem, úgyhogy otthon többnyire spanyolul beszélünk. Bár persze elég sokat felejtettem azóta.

– Akkor neked több választásod van – mondta Cohn. – Én és Jesse, ha menekülnünk kell, mi csak valami olyan helyet kereshetünk maguknak, ahol angolul beszélnek.

- Te mehetsz Izraelbe is – javasolta Lane –, ott majdnem mindenki beszél angolul.
- Én nem számítok zsidónak – legyintett Cohn. – Van valami törvény, hogy az anyának kell zsidónak lenni, nálunk pedig anyai ágon egy szál zsidó nincs a családban, mindenki baptista.
- Majd hazudsz valamit – vont vállat Lane. – Úgysem Brutus Cohn néven jelentkezni be.
- Hadd áruljak el neked valamit, te Jesse! Zsidó úgy lesz az emberből, ahogy paraszt. Ti, parasztok genetikusan tudtok egy csomó dolgot, például lovat idomítani vagy vécépapírt csinálni egy kukoricatorzsából...
- Hát ez meg miféle baromság? Vécépapírt kukoricacsutkából?
- ...mert így nevelkedtek. De én nem nevelkedtem zsidóként, körülbelül annyit tudok az egész zsidóságról, mint te. És erről ennyit.
- Ha Lindy nem lép le – kezdte újra egy idő után Cruz –, volna annyi pénzünk, amennyiből pár évre eltűnhetnénk. Legalább összeszednénk magunkat, aztán együtt visszajönnénk.
- A hotelt akkor is megcsinálnám – vitatkozott Cohn.
- Igen, de... Hallottam egy emberről Los Angelesben, állítólag az orosz maffia pénzszállítója. Nagy tételekben hozza-viszi a pénzt, az oroszok meg kötvényeket vagy földet vesznek belőle – mesélte Cruz. – A lényeg az, hogy néha tíz-tizenötmillió dollár is van nála. Persze vannak testőrei is, de hát ott egye őket a fene, aki pénzszállító autókra szakosodott, annak nem lehet probléma néhány testőr!
- Pedig nyilván meg kell ölni őket, pláne, ha oroszok – vélekedett Cohn.
- Hát igen – ismerte el Cruz.
- Ennek csak úgy mernék nekimenni, ha mi hárman csinálnánk, és persze Tate, és senki más – mondta Cohn. – Nem szívesen vállalnám a kockázatot, hogy valaki pofázni kezdjen róla. Az oroszok lenyomoznának, megtalálnának, és miszlikbe aprítanának.
- Szerintem ez volna az ideális utolsó munka. Még nem volt időm kidolgozni a részleteket, de szerintem, ha eleve lövöldözve mentek be a házba, hárman is megcsinálnánk, pont, mint a ma estit. Persze előtte nagyon gondosan fel kéne deríteni a terepet.
- Ha Lindy nem lépett volna le – mélázott el Cohn. – Mindegy, előkerítem, és kinyírom.
- Így is állandóan azzal jössz, hogy a hotelt mindenképpen megcsináltad volna – emlékeztette Lane.
- Igen, de most valahogy kényszerítve érzem magam. Félek, hogy a kényszer rátelepszik a józan eszemre. Merthogy nagyon kell az a pénz. Ki kell szállnom. Véget kell vetnem ennek az egésznek. Ha megvolna az a pénz, amit Lindy elvitt, talán azt mondanám ma este, hogy rossz előérzetem van, hagyjuk a fenébe az egészet. De így... szóval kényszerhelyzetben vagyok, ennél világosabban nem tudom elmagyarázni.
- Értem én, mire gondolsz – bólogatott Cruz.
- Kár, hogy Tate nem lehet velünk – sóhajtott fel Lane. – Jó srác volt, nagyon jó...
- Istenem, de lassan múlik az idő – pillantott az órájára Cruz.

Az udvar végében már ott álltak a rendőrök, a villogóik fénye meg-megcsillant az udvarban álló fák tetején. A rendőrök mellett egy férfi és egy nő állt, valamennyien a Svéd Gödör alját méregették, végül az egyik rendőr megindult lefelé a szakadékba.

Lucas megállt, kiszállt, odasietett hozzájuk. Az egyik egyenruhás megpróbálta megállítani, de Lucas meg sem állt, Davenport, BMH, mordult a rendőrre, és sietett tovább.

– Szevasz, Lucas – köszönt vissza a rendőr: Lucas is felismerte, csak a neve, az sehogys sem akart az eszébe jutni. A rendőr mellett álló nőé viszont igen: Juliet Briar, mormolta magában. – Hát maga mit keres itt? – kérdezte tőle.

– Itt lakom – felelte Briar.

– Itt lakik? – tátotta el a száját Lucas.

– Mi folyik itt? – kérdezett közbe egy rendőr.

– Szóval maga az a Lucas Davenport? – kérdezett most Briar is. – A Letty apukája?

– Hogy mi van? – kíváncsiskodott a rendőr.

– Hol van Letty? – hessegette el a kérdést Lucas.

– Nem tudom – rázta a fejét Briar. – Miért, itt kéne lennie?

– Hívjatok mentőt! – recscent a rádió: a rendőr szólt fel, aki lement a Gödörbe. – Siessenek!

– Mi történt itt? – fordult vissza Lucas a lányhoz.

– Randyre rájött az ötperc, és addig vacakolt, amíg a kocsija beleesett a szakadékba – felelte Briar, de mintha inkább a mellette álló fiúnak címezte volna a szavait, mint Lucasnak.

A fiú nem mondott semmit, csak rándított egyet a vállán, és bizonytalanul bólintott.

– Így volt? – kérdezte meg Lucas tőle is.

A fiú Lucasra függesztette sárga, kifejezéstelen szeméit. – Nem emlékszem – nyögte ki.

– Hogyhogy nem emlékszik? – csattant fel a rendőr. – Egy perce történt az egész!

A Körzeti Közkórház alig pár percre volt innét: már hallották is a mentők szirénáját.

– Szóval az a helyzet – szólalt meg megint a lány –, hogy Randy meg Ranch, ez itten Ranch – mutatott a fiú felé – egy kicsit... szóval...

– Egy kicsit mit? – faggatózott Lucas.

– Hát beálltak.

– Mennyit szívtak? – érdeklődött a rendőr.

– Három ilyen kis zacskóval.

Aha, amennyivel simán haza lehetne vágni egy póni-lovat, gondolta Lucas.

– Na és maga? – kíváncsiskodott tovább a rendőr.

– Nekem nem szabad. Ha betépek, nem tudok dolgozni – nézett a lány Lucasra. – Randy el akarta kapni Lettyt, és mindenfélét csinálni vele.

– Tényleg? És Letty tudott erről?

– Szerintem tudott. Bár többnyire inkább arról beszélgettünk, hogy énvelem mi van.

– Ki az a Letty? – kérdezett közbe a rendőr. – És mi van magával?

– Ez egyre cifrább lesz – csóválta dühösen a fejét Lucas. – Letty a lányom. És fogalmam sincs, hol a fenében mászkál. Ha egy haja szála meggörbült... – mérte végig Briart és a fiút.

Nem folytatta a mondatot, nem is kellett, Briar így is elhúzódott mellőle.

Megérkezett a mentő, most az ő villogójuk fénye söpört át az udvar fáin: és visszaérkezett, négykézláb kapaszkodva, lihegéstől kivörösödött arccal a rendőr is, aki lemászott a Gödörbe. – Él, de nagyon furán áll neki a feje – jelentette. – Mintha kitört volna a nyaka.

– Te jószágos isten – nézett le az egyik mentős a szakadékba –, lehet, hogy inkább lentről kéne próbálkoznunk.

– Nem, mert az emberünk fennakadt valahol félúton – rázta a fejét a rendőr. – Alatta pedig még meredekebb a lejtő. És sietni kéne, emberek, mert nagyon súlyosnak tűnik a sérülése.

A mentősök felszerelkeztek, nekiindultak a szakadéknak.

– Tulajdonképpen mi mit keresünk itt? – nézett az egyenruhás rendőr Lucasra.

– Nem az én ügyem – szabadkozott Lucas. – De Briar kisasszonnyal volt ma már dolgunk.

Elmondta a rendőrnek, mi történt a motelben.

– Na és mi van a lányoddal? – kérdezte végül a rendőr.

– Éppen őt keresem. A választási központ környékén mászkált, de már órák óta otthon kéne lennie – nézett megint Briar arcába Lucas.

– Itt minálunk nem járt – csipogta a lány. – De tényleg nem!

– Honnan ismerik egymást? – kérdezett újra a rendőr. – És hogy keveredett bele a lányod?

– Nem keveredett bele! – vágta rá Lucas és Briar egyszerre.

– Egy tévének dolgozik – folytatta Briar –, és összefutottunk a belvárosban, ő meg interjút akart készíteni velem.

– Igen – kapcsolódott bele Lucas is –, interjúkat tervezett fiatalok... prostituáltakkal.

– Aha, ismerem! – kapcsolt a rendőr. – Az a helyes kis szőke csibefalat!

– Tizennégy éves – mordult fel figyelmeztetően Lucas.

A helyes, az helyes, gondolta magában a rendőr, de azért több esze volt annál, hogy ki is mondja. – Szóval magácska fiatalok... prostituált? – fordult inkább Briar felé.

– Én még gyerek vagyok – felelte Briar.

– De azért nem rossz picse – avatkozott a beszélgetésbe Ranch is, az egy szál sortjában. Talán az emlék hatására, de bele is nyúlt, hogy vakarózzon egyet.

– Mit mondtál? – fordult feléje Lucas, egyszerre a rendőrrel.

– Hát hogy nem rossz... ízé...

– Megerőszakoltak – vágott közbe Briar. – Illetve Ranch megerőszakolt. Azt hiszem.

– Azt hiszi? – álmélkodott a rendőr. – Szóval nem biztos benne?

– Ha hátulról, az is számít? – érdeklődött Briar.

– Igen – vakarta meg a homlokát a rendőr – számít. Na, forduljon csak meg szépen! – szólt oda Ranchnek, ki lesunt fejjel engedelmeskedett. A rendőr megbilincselte. – Hát, kishaver, ez azért durva volt – morogta közben.

– Randy kényszerítette – vette védelmébe a fiút Briar. Megszólalt Lucas telefonja: a kijelzőn Letty neve állt.

– Hát te meg hol a fenében vagy? – ordította a telefonba köszönés helyett.

– A Capitol előtt – válaszolta Letty. – Csak most vettem észre, milyen késő lett. Bocs! Máris indulok haza.

– A Capitol előtt? – Lucas hinni sem akart a fülének.

– Itt, igen. Felvettem néhány anyagot a srácokkal, akik tüntetgetnek itt. Hétvégére jó lesz, egyetemisták Obamáért, meg ilyenek.

– Indíts haza – nyögte ki Lucas, de alig bírta beszélni, mintha egy jeges kéz fonódna a torka köré. – Azonnal indíts haza! Letty, az istenit neki!

– Jól van, megyek már! – csipogta ijedten Letty.

Kicsit túl ijedten cseng a hangja, állapította meg magában Lucas: de a lány már letette, és nem akarta visszahívni, amíg itt áll mellette ez az egyenruhás rendőr.

– Ő volt az? – élénkült fel egy pillanatra Briar.

– Aha. A Capitol előtt van – nyugtatta meg Lucas.

– Jaj, de örülök, hogy semmi baja!

A zsaru csak a fejét csóválta, de elment a kedve a további faggatózástól. Volt elég problémája neki magának is, mi szükség akkor arra, ami minden jelek szerint megoldódik magától? Nincs az a tökéletes estéje a világnak, amit ne lehetne egyetlen, rosszul feltett kérdéssel tönkretenni.

Inkább oldalt lépett, bekapcsolta a rádióját.

– Küldjenek még egy mentőt. Nemi erőszak, minden valószínűség szerint.

Odalent a mentősök nagy nehezen átvergődtek a fák között, idefent a rendőr érdeklődése Lucas felől Briarre terelődött, de, hogy mi történt itt, azt képtelen volt kiszedni belőle. Amit tud, hajtogatta a lány, azt már elmondta: hogy szívtak, aztán Randyre rájött a hoppáré, fel-alá száguldozott a tolószékében...

– Nem baj, ha benézünk egy kicsit a házba? – szakította félbe a rendőr.

– Nem, dehogy, menjenek csak – engedékenykedett Briar.

Hát erre meg mi szükség volt, somolygott magában Lucas: ha a lány nemet mond, akkor a rendőr nem menne be? Így persze nyilván jobban esik neki, hogy meghívásnak tesz eleget.

– Hallottam – nyugtázta mindenesetre a rendőr jóindulatát. A rendőr és Briar elindultak a ház felé: Lucas most vette észre a lány hátát, a blúz vékony anyagán átütő csíkokkal: és Lucas már csak olyan volt, hogy ha vért látott, azt felismerte.

– Hé! – szólt utánuk. A rendőr kihallotta a hangjából, hogy valami fontosat akar mondani: vissza is fordult. – Nézd csak meg a hátát! Vérzik.

Briar erre sírva fakadt, megpróbált elhúzódni a rendőr mellől. – De hát nem akart ő ezzel semmi rosszat – szipogta –, nem akart ő ezzel semmit!

Végre Whitcomb is felkerült a szakadékból, a hordágyra szíjazva, betolták a mentőbe, és nagy szirénázással elszáguldottak vele a kórház felé. Whitcomb meg sem moccant, pedig úgy tűnt, magánál van.

– Csávó megszopta – nézett utánuk fejcsoválva a rendőr. – Nagyon nincs rendben a nyaka.

Lucas már épp válaszolt volna, ekkor azonban Ranch, aki egy ideje már csak álldogált némán, hirtelen előrezuhant, elájult.

– Azt hiszem, elkelne még egy húszszállító – vont a vállát Lucas –, ezek az emberek, ezek egyszerűen nem épelméjűek.

Ráhagyta az egyenruhásokra, tisztázzák, amit lehet, ő meg inkább felhívta Shrake-et, aki azzal az újsággal szolgált, hogy a lakásban nem történt semmi, és a pénzállítódepót megfigyelés alatt tartják. – Lehet, hogy ezek mégiscsak leléptek – kockáztatta meg Shrake.

– Lehet – egyezett bele Lucas –, de idáig maradtak. Ha most elmennének, minek maradtak volna idáig?

– Mi legyen a kommandósokkal?

– Egyelőre hagyjuk békén őket – nézett az órájára Lucas. – Mindjárt én is visszajövök, csak előbb még beszélék Letty fejével. Valami nagyon nem stimmel azzal a lánnyal.

Azzal a sziklaszilárd elhatározással ment haza, hogy mindenáron megőrzi a nyugalma. Meg is tette, ön maga legnagyobb meglepetésére: csak azzal magyarázhatta magának a sikert, hogy Lettyt szemmel láthatóan még jobban összezavarták a történetek, mint őt.

– Szóval letartóztattatok a motelben? De miért? Egyáltalán, honnan tudtál Julietről? Elkaptátok Randyt is?

– Azt sem tudtam, hogy Randy és ő ismerik egymást. Inkább te mondd meg, honnan ismered Randyt.

– Csak egyszer találkoztunk egy MacDonaldsban, John és Jeff is velem volt, tudod, aznap, amikor értem jöttek, hogy felvigyenek a Capitolhoz, te meg adtál nekem egy húszast. Nem tudtam, mit akar tőlem Randy, én csak Julietből akartam kihozni egy anyagot.

– De aztán rájöttél, hogy Randynek meg nekem volt már egy ügyünk egymással, ugye?

– Igen, de csak később. Arra gondoltam, hogy biztos miattad járkál a nyomomban, de hát akkora seggfejnek tűnt, hogy azt hittem, egyáltalán nem kell félni tőle.

– Hát ebben tévedtél – szögezte le Lucas. – Igenis volt miért félni tőle. Az efféle alakoktól mindig van miért félni, mert elmebeteg. Te meg, ugyebár, elkezdted járni hozzájuk, igaz?

– Nem hozzájuk, csak Juliethez – védekezett Letty. – Randytől nem akartam semmit. Jennifer beszélt arról a perverz postásról?

– Életemben először hallok perverz postásról – kotyogott közbe Weather.

– De mégis, mi volt abban a motelben? – tért vissza az előbbi kérdésre Letty. – Letartóztattál egy gyilkost, akit Julietnek le kellett volna... érted, nem?

– Térjünk inkább vissza arra a postásra – kérte Lucas.

De hiába beszéltek át mindent, utána sem lettek okosabbak, mint odáig. – Jó, de most aztán vége legyen ennek a sztorinak – fújtatott egyet Lucas. – Randy kórházba került, súlyosan megsérült, lehet, hogy kitört a nyaka. De Randyről és Julietről ennyit. Ezt szeretném, ha megígérnéd, és ragaszkodom hozzá, hogy komolyan is vedd. Érted? Ragaszkodom hozzá! Nem kényszerítelek, csak kérek, de ha akarsz tőlem valamit ebben az életben, megteszed.

– Ha még egyszer – emelte esküre a kezét Letty – szóba állok bármelyikükkel is, bármilyen apróság miatt, te leszel az első, aki megtudja – fogadta meg, és látszott rajta, hogy komolyan gondolja.
Kezet ráztak, szent volt az eskü, szent a béke.
– Most már csak azt a kibaszott Cohnt kéne előkeríteni – nyögte megkönnyebbülten Lucas.
– Talán vigyázhatnál kicsit a szádra – lövellt megrovó pillantást a férje felé Weather.
– Lehet, hogy kirabolják a republikánusok buliját? – élénkült fel Letty.
– Egy bulit nem lehet kirabolni – hűtötte le a reményeket Lucas. – Egy helyet lehet kirabolni, vagy egy bankot, bármi olyan helyet, ahol pénz van. Mindenesetre megfigyelés alatt tartjuk a készpénz-depókat, a pénzz szállítók útvonalát, mindent. Már csak azt kéne tudnunk, hogy mit akarnak kirabolni – legyintett kétségbeesetten.
– Aludj rá egyet – tanácsolta Weather. Mire mindennel végeztek, éjfél lett.

Weather és Letty elment lefeküdni, Lucas megint felhívta Shrake-et, aki ismét csak azzal fogadta, hogy semmi változás. Ledőlök egy órácskára – mondta Lucas. – Jó lenne, ha te meg Jenkins váltanátok egymást. Addig mindenképpen őriznünk kell a lakást, amíg meg nem bizonyosodunk róla, hogy elmentek, de annak semmi értelme, hogy mindketten ott legyetek.

– Te mikor jössz vissza?
– Háromra állítom be az ébresztőt, tehát fél négy körül. Ha hazaküldöd Jenkinst, mondd meg neki, hogy hétkor váltson le engem.
– Rendben, legyen így – fogadta el Shrake. – Mi legyen a kommandósokkal?
– Mikor akarnak elmenni?
– Amikor tehetik.
– Hát, mondjuk, maradjanak háromig. Már úgyis túlóráznak, és ha addig nem történik semmi, akkor már azután sem fog, három után már senki sem dolgozik.
– Akkor fél négykor látjuk egymást – búcsúzkodott Shrake.
Lucas kihozta a hálósobából a párnáját és az ébresztőórát: Weather holnap, mint rendesen, operál, Lucas nem akarta az éjszaka közepén felzavarni. Lerúgta a cipőjét, elnyújtózkodott a díványon.
Miközben elszenderedett, egyre csak az járt a fejében, hogy mit is hallott ma, ami annyira idegesíti.

Órák óta kucorogtak már az egyterűben, nem csoda, hogy kicsit elzsibbadtak. Az utolsó órákban Cohn már hárompercenként megnézte az óráját.

– Basszameg, gyerünk, csináljuk meg! – fújt végül riadót.

– Van még húsz percünk – csitította Cruz. – Nem baj, ha pár percet késünk, de ha előbb érkezünk, az nagyon nem jó.

– De hát mindjárt bedilizek itt! – tiltakozott Cohn.

– Akkor sétáljunk egyet – találta ki Cruz. – Sehol senki az utcákon, nyugodtan járhatunk egyet, kimegyünk az utcára, elsétálunk egy sarkot, kettőt, és meglátod, rögtön jobban leszel.

– Nekem jól tenne – mondta Lane. – Fáradt vagyok, és egy kicsit félek is.

Kikecmeregtek a kocsiból, lementek a lépcsőn. Egy ápolónő jött szemközt velük: épp most végezhetett a kórházban, ahogy átment az utcán, odaköszönt nekik, és sietett tovább a parkolóház felé.

– Erre – mutatta az irányt Lane. Mentek utána, maguk mögött hagyták a belváros fényeit. Ahogy befordultak a sarkon, azonnal még sötétebb lett körülöttük, de ők nem féltek: ha létezik a sötétben ólálkodó szörny, hát ők testesítették meg azt.

Újabb sarkon kanyarodtak be: most viszont fényeket vettek észre, a távolban emberek, nem sokan, néhányan mindössze, járkáltak az Xcel Center körül: itt jelentették be, hogy John McCain a republikánusok elnökjelöltje.

– Azért van még egy kis forgalom – jegyezte meg Lane.

– Ezért hívtam Shafert – magyarázta Cruz. – Fel akartam hívni a rendőröket, hogy láttam egy háztetőn, valamelyik régi ház tetején, ott bujkál, várja, hogy McCain kijöjjön az Xcelből. A város összes rendőre azonnal a nyomába vetette volna magát.

– Igen, ez bejött volna – nyújtózott Cohn, és megint az órájára nézett. – Miért negyed négyre tűzted ki?

– Mert az éjszakások többsége háromkor végez a szállodában – felelte Cruz. – Csak az éjszakás szakács marad, meg egy szobainas, de azok lent maradnak az alagsorban, mert az emeleteket akkor takarítják. A többiek meg... Szóval arra gondoltam, hogy aki háromkor végez, az pár percet még ellébecol, de maximum annyit. Szóval negyedóra-húsz perc múlva már nyomuk sincs. A reggelesek meg ötkor kezdenek, egy perccel sem jönnek be előbb, vekkerre kelnek, vagyis mindent összevetve azt kapjuk, hogy negyed három és fél három között érdemes kezdeni. Egy teljes nyugodt óránk van.

– Kivéve az éjszakás londonereket – vetette ellen Cohn.

– Már mondtam, hogy azokkal mi a helyzet.

– Istenem, ha az én fejembe is beleférnie ennyi minden! – sóhajtott fel Lane. Ezt a bejelentést némi csönd követte, Lane törte meg újra. – Még egy óra, és megtudjuk, hogy mire jutottunk.

– Ezzel szoktam én is biztatni magam, ha a fogorvosnál vagyok – nevetett fel Cohn. – Egy óra, és szépen kísételek innét.

Lane ült a volán mögé, Cohn melléje, Cruz pedig hátra. Kinyitotta a bőröndjét, sötét üzletasszonykosztümöt varázsolt elő, gyorsan átöltözött, az sem zavarta, hogy Cohn a belső visszapillantóból bámulta a fenekét.

A kosztümhöz vékony, piros kendőt választott Cruz, végül hosszú, barna parókával koronázta meg magát. Belenézett a tükörbe, úgy döntött, minden rendben. Lane úgy kanyarodott, hogy ne kelljen elmenniük az Xcel előtt, inkább hátulról közelítették meg a szálló parkolóházát. Felmentek három szintet, megálltak a biztonsági kocsik egyike mögött. Cohn kiszállt, felnyitotta a kocsik csomagtartóját, kivett mindent: fegyveres-zsákot, szerszámos-zsákot, kesztyűket, maszkokat, átpakolt mindent az egyterűbe, becsukta az ajtaját, végül ő maga is visszaült. Lane megint kivitte a kocsit a parkolóból, elhajtottak a St. Paul szálloda előtt, ott bekanyarodtak, és megálltak a St. Andrews portájánál.

Cruz kiugrott a kocsiból, bement a szállodába, könnyű léptekkel sietett el a recepció, a bezárt bár, a bezárt szuvenírbolt és a bezárt étterem előtt, bár odabent ült még két férfi, közöttük egy whiskysüveg és két pohár. Cruz most könnyebben lélegzett, a szívverése felgyorsult. Visszament a recepcióhoz, itt két

fiatal nő fogadta, mosolygott mindkettő. – Mondják, nyitva van itt még valami, ahol adnak enni? – kérdezte Cruz. – Mindjárt éhen halok!

– Sajnos minden bezárt már – tárta szét a karját az ifjú hölgyek egyike. – De a szobaszerviz működik.

– Rendben, köszönöm.

Cohn ebben a pillanatban szállt ki a kocsiból. – Rendben vagyunk – lépett oda hozzá Cruz. – Két nő a recepción, két részeg az étteremben, pont az ajtónál, sötétben üldögélnek. Ennyi.

– Jól vagy? – vetett egy gyors pillantást Cohn Lane arcára.

– Asszem – biccentett Lane.

Valamennyien gumikesztyűt húztak. Cohn finoman az arcára gördítette a maszkot, baseballsapkát illesztett föléje. A sapka lazán állt a fején, kissé hülyén is nézett ki miatta, de ez nem zavarta, a fenébe is, választási bulik idején tele a világ hülyén kinéző alakokkal, hülye sapkákkal a hülye fejükön. Cruz előbb levette a parókáját, nejlonharisnyát húzott az arcára, és visszatette a parókát a fejére. Cohn egy kilencmilliméteres, hangtompítós pisztolyt emelt ki a zsákból, és egy kisebbet, hangtompító nélkül: ezt Cruz kapta. A hangtompítós Uzi a zsákban maradt – az Lane holmija. – Oké? – kérdezte.

– Oké – felelte Cruz.

Cohn és Cruz egymás oldalán léptek be a hotelbe, egyenesen a recepció és a két nő felé közelítettek. Valahol rádió szólt, de ettől eltekintve néma csönd ülte meg a szállodát.

– Jó estét, hölgyeim! – lépett a pulthoz Cohn. Mosolygott, a két nő visszamosolygott rá, de Cohn már emelte is a pisztolyát. – Ez itt egy rablás – magyarázta –, ha nem teszik azt, amit mondok maguknak, megölöm mindkettejüket. Nem viccelek!

Beterelték a két rémült, félholtra vált nőt a szálló ökömenikus kápolnájába: kopár szobácska volt ez, egyszerű fapadok néztek közönyösen egy piederasztálra, rajta a nagy semmivel. Cruz itt már levehette a maszkját, a harisnya jótékonyan elfedte vonásait, anélkül hogy az ő kilátását elrontotta volna. A padokra ültették a két nőt. – Ha megnyikkannak, kinyírjuk magukat – közölte velük Cruz. – Megértették, amit mondtam?

Mindketten bólintottak. – Mondják ki hangosan, hogy igen – szólt rájuk Cruz. – Nem engedhetjük meg magunknak a félreértéseket.

– Igen – mondták ki mindketten.

– Rendben. Akkor most elmondom, mire készülünk. És megtette. Mialatt beszélt, Cohn lehúzta a maszkot a fejéről, átment az étterembe. – Uraim, meg kell kérnem önöket, hogy jöjjenek velem – mondta a két részegnek.

– Ki maga?

– Aki épp most rabolja ki a szállodát – szolgált felvilágosítással Cohn. – És ha csak megnyikkantok, kinyírlak mindkettőtöket, faszfejek.

A két férfit is a kápolnába terelte, megállította őket a padsorok között, szemközt a két nővel a recepcióról: most olyanok voltak ezek négyen, mint két házasulandó pár.

A pisztolyt a két férfi közül a fiatalabbik, egy pufók, pirospozsgás képű szőke arcának szegezte. – Neve? Foglalkozása? – kérdezte tőle.

– Rob Benedict a nevem. A Schumer és White cégnél vagyok konzultáns.

– Mi az Schumer és White?

– Egy ügyvédi iroda. Washingtonban.

– És maga? – fordult Cohn pisztolya az idősebbik, testes, viharvert farmer kinézetű férfi felé.

– Farmer vagyok. Nebraskából.

– Mit keres itt?

– Küldött vagyok a választási nagygyűlésen.

– Hogy kerültek így össze? – értetlenkedett Cohn. – Csak nem buzik?

A farmer egy pillanatra mintha megsértődött volna a feltételezés miatt, de aztán mégiscsak válaszolt. – Mink maradtunk utolsónak a csehóban, kirúgtak minket. De már túl fáradtak vagyunk, hogy felmenjünk lefeküdni.

– Értem – bólogatott Cohn. Egy pillanatig eltűnődött, aztán homlokon lőtte a konzultánst. A konzultáns a földre zuhant, a farmer hátraugrott, elfordult, várta a golyót. A két nő torkából vékony, ijedt hangocská tört ki, de Cruz az ujjával csendre intette őket.

– Üljön a padra – utasította Cohn a farmert.

A farmer leült. A halott konzultáns a két padosor közötti folyosón feküdt, hátán.

– Tulajdonképpen nem rajongok különösebben a gyilkolásért – mondta Cohn mindhármuknak –, de ha kell, hát megteszem. Ezt az embert is csak azért lőttem le, hogy elhiggyék, amit mondok maguknak. Azért őt, mert ha muszáj, inkább egy nyavalyás konzultáns vesszen oda, és ne egy farmer. De komolyabb kifogásom az ellen sincs, hogy farmereket vagy recepciósokat nyírjak ki, világos?

Bólintottak.

– Na már most, lányok, maguk közül az egyik a barátommal megy, a másik meg marad velem, velem és farmer barátunkkal. Melyikük kezeli a széfeket a pánccélteremben?

Az egyik nő a másikra nézett. Cruz észrevette.

– Értem, Ann. Szóval maga kezeli a széfeket. Akkor maga itt marad, Karen, maga pedig, ahogy talán már említettem is, velem jön.

Cruz és Karen együtt mentek ki a főbejáraton, Cruz intett Lane-nek, Lane kivette a szerszámokat és a fegyveres-zsákot a csomagtartóból.

Bement a két nő után a hotelbe. Cruz visszaültette Karent a pulthoz, ő maga pedig hátrament a folyosón, onnan figyelte a terepet.

– Ne felejtse el, drágaságom – figyelmeztette –, hogy ha megpróbál megszökni, vagy ha bejön valaki, és maga szól neki, hogy itt vagyunk, kinyírjuk magát is, meg akinek szólt, azt is.

– Kérem, ne bántson – hüppögte Karen –, pici lányom van!

– Amíg teszi, amit mondunk, nem esik bántódása – nyugtatta meg Cruz. – A konzultánst is csak azért lőttük le, hogy elkerüljük a félreértéseket. Nem akarunk itt vérfürdőt rendezni, de azt sem szeretnénk, ha nem hinnének nekünk. Ha nincs más választásunk, megöljük magukat.

Míg Cruz a székfoglalóját tartotta, Lane bement a kápolnába, kérdőn Cohnra nézett, aki Ann felé intett a fejével. Lane odatérdel Ann elé, maszkos képe szinte súrolta a nő arcát. – Melyik széfben van a legtöbb pénz? – kérdezte. – Nem kell pontos adat, csak úgy saccra!

– Jajistenem – remegett meg Ann álla. Rémülten nézte a földön fekvő halottat. – Isten bizony, csak egy-kettőtől tudom, hogy mi van benne! Várjon csak! Azt hiszem, a hatvanhatosban! És talán a negyvenkettesben. Meg az egyesben. Igen, az egyesben.

– Jó, akkor most szépen kinyitom ezeket – mondta Lane. – Ha bármelyiküket is üresen találom, akkor maga, kicsikém, nagyon rosszul jár. Ha viszont nem, sőt, akkor... Akkor, azt hiszem, azt teszi a legjobban, ha kigondol még néhány számot, amíg vissza nem jövök.

– Lehet valami a kettesben is. Egy öregember bérelte ki, mindig a markába szorítva tartja, amit beletesz, úgyhogy azt hiszem, valami komoly dolog lehet, de hogy mi, azt nem tudom.

– Na, csak gondolkozzon szépen tovább – veregette meg Lane kesztyűs keze Ann arcát. A nő rémült grimaszt vágott.

– Megy ám az idő, megyeget – szólt oda Cohn, a hangjában derű bujkált. Lane tehát felpakolt, átvette Cruztól a pánccélterem kulcsát, amit épp most szedett el Karentől, és bement.

A pánccélterem hajszálpontosan olyan volt, mint Cruz képein: az egyik oldalán betonfal, tele széfekekkel. Lane letette a zsákot, fűrőt vett elő, bedugta a konnektorba. A kettes széffel kezdte, az öregemberével, már csak a kíváncsiság okán is. Közben mérte az időt.

Negyvennyolc másodperc múlva adta meg magát a zár. – Remek – sóhajtott elégedetten. Szóval egy órán belül megszeli az összességet.

Kihúzta a dobozt a széfből. Nehezen jött, annyira nehezen, hogy Lane már-már azt hitte, beakadt. Végül csak kijött. Lane majdnem elejtette, olyan nehéz volt. Letette a padlóra, kinyitotta: a doboz csordultig tele volt apró aranyrudakkal. Öt rétegben. Negyvenöt aranyrúd, jó néhány kilót nyomott mindegyikük.

– Te jószágos isten – hördült fel. Bepakolta az aranyrudakat a zsákba, felemelte a zsákot. Hát menni lehet vele, talán még futni is, de gyorsan nem, annyi egyszer biztos. – Te jószágos isten!

Most az egyes következett.

Cruz az éjszakai menedzsert játszotta: már nem recepciós, de még nem igazgató, csak a jobb szállodákban van ilyen. Tudta, hogy ha a háttérben marad, épp csak hogy megjelenik néha-néha a hallban, senki nem veszi észre a maszkját, ő viszont egy pillanatra sem téveszti szem elől Karent. Karen elég nehezen bírta a helyzetet, a kezét összekulcsolta, látszott rajta, hogy bármikor elsírhatja magát.

Cruz most már egészen közlőrl figyelte: olyan közlőrl, hogy a két férfi, aki épp most jött le a lépcsőn, kis híján meglepte.

Ahogy meghallotta a lépteiket, azonnal, ösztönösen Karen mellé állt, nehogy észrevegyék a maszkját aztán a pult mögé sietett, onnan hallotta meg az egyik férfi hangját. – Hello, szívi, megmondaná, hogy... Mi az, rosszul van?

Cruz megpördült: két férfit látott gyűrött ingben, de szmokingnadrágban, az egyik még a csokornyakkendőjét is magán felejtette. Rájuk fordította a pisztolyát. – Ha megmozdulnak vagy megnyikkannak, megölöm magukat. Ez itt egy rablás... – és mielőtt a két férfi bármit is szólhatott volna, félhangosan felkiáltott. – Jim!

Lane feje bukkant fel a pánclterem ajtajában. A két férfi arrafelé fordult, most már rémületen, de ahogy meglátták Lane arcán a fekete maszkot, a kezében az Uzit, a rémület helyébe pánik költözött. Atyavilág, suttogta az egyik; Jézusom, motyogta a másik. – A kápolnába! – rivallt rájuk Lane. – Ott szemben, a hall túloldalán.

– Örülök, hogy itt üdvözölhetem önöket, uraim – fogadta őket Cohn a kápolnában. – Remélem, nem kerülte el a figyelmüket a padlón heverő hulla...

Lane folytatta a fűrást, Cruz visszaült a helyére. Egyik szemét most már le nem vette volna a lépcsőről, a másikkal az óráját fürkészte. Tizenkét perce, hogy itt vannak. Egy örökkévalóság.

Karenre megint rájött a remegés, kellemetlen szag áradt felőle.

– Igen – felelt Cruz kérdő tekintetére Karen. – Bepisiltem – és azzal elsírta magát.

– Jaj, uramatyám – nyögött fel Cruz. – Na, indíts a kápolnába!

– Ne lőjön le, nagyon kérem, neeee...

Karen helyét Ann vette át: ő valamelyest megbízhatóbbnak tűnt.

– Semmi oka sincs, hogy féljen, amíg csinálja, amit mondok – adta a tudtára Cruz, bár most már az ő hangjából is idegesség csendült ki. – Karennek sem volt rá oka, hogy bepisiljen.

– Mert fél – magyarázta Ann. Neki meg akcentusa volt.

Külföldi, gondolta Cruz: talán örmény, esetleg orosz. És parasztok voltak a szülei, ahogyan az övéi is: márpedig a parasztok kemények, nem árt szemmel tartani őket.

– Nincs mitől félni – mondta még egyszer.

– Akkor mit keres az a halott a kápolnában? – vitatkozott Ann.

Ekkor egy házaspár jelent meg a szálloda ajtajában, férj és feleség egyaránt estélyiben.

– Jó estét, segíthetek valamiben? – suttogta az emlékeztetőt Cruz, hogy csak Ann hallhassa.

Ann mosolyt erőltetett magára. – Jó estét – köszönt a házaspárnak, Cruz pedig hátrahúzódott. Hallotta, ahogy a férfi visszaköszön, aztán a házaspár elindul a hall vége, a lift felé. Egy perc, és már ott sem voltak.

– Látja, ennyi az egész – könnyebbült meg Cruz. Az órájára nézett. Tizennyolc perc. – Jöjjön csak ide! – szólt oda a nőnek. – Bemegyünk a pánclterembe.

A nő engedelmesen, pár lépés távolságból követte.

– Hogy állsz? – szólt be a pánclszoba ajtaján Cruz.

– Atyavilág, ez egy kibaszott aranybánya! – felelte Lane. Csorgott róla az izzadság, a maszkját már lehúzta a fejéről. – Nem hiszek a szememnek! Ez egy kibaszott aranybánya!

Lucas sötétben ébredt. Először azt se tudta, hol van, csak azt, hogy fáj a nyaka, a nadrágszára és az ingujja feltűrve, hogy gyűrött és borotvátalan, és savanyú íz terjeng a szájában. 2:56, vette észre a világító számokat az óra lapján. Szóval négy perccel a vekker előtt ébredt.

Nem volt könnyű az álma: egy gondolat, maga sem tudta, mi, a gondolatot nem is látta, csak a farka végét, ahogy eltűnik, újra meg újra felzavarta.

Felült, körülnézett az egy szem lámpa pislákoló fényében. Kikapcsolta az órát, felemelte a cipőjét, de rögtön el is ejtette megint, felállt, lábujjhegyen átment a nappalin, benézett a hálósobába, belehallgatott Weather mély, egyenletes szuszogásába, aztán kitámolygott a fürdőszobába. Fogat mosott, hideg vizet lötykölt az arcába, megint átosont a hálósobán, a cipőt a nappaliban vette fel.

Kisandított a ház ajtaján: hűvös volt az éjszaka, majdhogynem hideg. Bezárta maga mögött az ajtót, beült a kocsiba. A hűvös levegő életet lehelt belé, szétkergette az utolsó álomfelhőket is. Rákanyarodott a Mississippi River Boulevard-ra: Minneapolis fényei szikráztak a folyó völgy felett, ahogy a sarkon befordult, és hajtott tovább a Cretin Avenue felé.

A fejében végigfuttatta a tegnapi esti képeket: a kommandósok érkezését, a kutatást Cohn után, a lakás felfedezését. Igen, gondolta, az a legvalószínűbb, hogy Cohn kerekét oldott. Talán épp ebben a pillanatban hajt át Omahán, Kansas Cityn vagy Chicagón, útban a magánrepülőgépe és az Ismeretlen felé.

De miért várt ilyen sokáig ezzel, ha tényleg elment?

A Cretin Avenue-n lélek sem járt. Fél mérföldet tett meg rajta a sztrádáig, ezalatt összesen, ha egy fél tucat kocsit látott. A sztrádán már volt valamelyes forgalom, persze főleg kamionok, azok éjszaka szeretnek járni. Kicsit odalépett a gázpedálra, pár perc alatt le is érte a belvárost. Megállt a tilosban, az apartmanház előtt. – Itt állok a ház előtt – szólt fel a telefonján Shrake-nek.

– Lejövök – felelte Shrake.

Kinyitotta a bejárati ajtót, beengedte Lucast.

– Lettyvel minden rendben?

– Vele igen – válaszolta Lucas. – Én kapok mindjárt szívrohamot – morogta Lucas: a fejében megint ott kísértett az a Valami. – De mi a fene... Mert mást nem tehetett, kötekedő pillantást vetett Shrake felé.

– Mi van? – nyugtalankodott Shrake.

És ebben a pillanatban Lucas rájött, hogy mi van.

– Az a... A fene, és – nézett körül vadul forgó szemekkel, előbb a házon, aztán visszafordult a kocsi felé.

– Hogy mi van? – ismételte meg a kérdést Shrake.

– Gyerünk, gyerünk! – pattogott Lucas. – Gyerünk, kell még néhány ember, és...

– De mire?

– Arra, hogy ezek kirabolják a republikánusok buliját! Nem érted? A bál! Az a rohadék bál! A tánc, hát hiszen láttuk ezeket az embereket az utcán, a gyémántos nyakúak, nem emlékszel?

– Kirabolják a bált? – hitetlenkedett Shrake.

– Mozogj már! Be a kocsiba, kapd elő a telefonodat! Vagy St. Paul lesz az, vagy a St. Andrews, vagy, hogy a fene ott egye meg, mindkettő!

Shrake sűrű fejcsoválások közepette, de azért beült a kocsiba, onnan hívta a BMH ügyeletes tisztjét. – Szedj össze minden embert, akit csak tudsz, és küldj mindenkit a St. Paul szállóba! Legyen rajtuk mellény, és nehogy meglássák őket a St. Paulból vagy a St. Andrewsból! Valószínűleg ott akarják végrehajtani a rablást, amire... Igen, persze hogy Cohn-banda!

Száguldott a Porsche, akár a nyíl, végül a volt kormányépület előtt Lucas lefékezett. – Innen gyalog megyünk – jelentette ki.

– Küldj erősítést – vakkantotta Shrake még a telefonba.

– Nem érdekel, honnét szerzed, csak küldd!

Két rendőr várta őket, mindketten a St. Paul kapitányság kötelékéből. – Davenport, BMH – rohanta le őket Lucas. – Ez itten Shrake. Lehet, hogy ebben a percben, vagy pár perc múlva rabolják ki a St. Andrews hotel, vagy a St. Pault, vagy mindkettőt, vagy – vigyorogta el magát – egyiket se. Basszameg, nem tudom! De valószínűleg. A lényeg az, hogy ha már bent vannak, le kell állítanunk őket. Ha most kezdenék, nem szabad, hogy észrevegyenek minket, meg kell várnunk, amíg ők lépnek. És az is lehet, hogy... hogy csak az időnket vesztegetjük.

Egy rendőrautó kanyarodott a járda mellé. Shrake odakocogott, hogy beszéljen a volán mögött ülő zsaruk fejével: mindketten ki is szálltak, ösztönös mozdulattal ellenőrizték, hogy helyén van-e a fegyverük. – Mi a teendők? – kérdezték Lucast. Shrake és én benézünk a szállodába – mondta Lucas. – Egyikük jöjjön velünk, az egyenruha miatt. A másik kettő állja el a hátsó bejáratot. És kell még valaki, legalább egy ember, aki körbejárja az épületet, és felmegy a lépcsőn a két szálló közti léghídra.

Az autóval érkezett rendőrök kézfegyvert és egy M16-os gépfegyvert is hoztak magukkal: Lucas visszaparancsolta őket a kocsiba. – Kerüljék meg a szállodákat, amilyen gyorsan csak lehet. Maga – mutatott a gépfegyvert szorongató rendőrré – álljon meg a St. Paul lépcsőjének a tetején. Senkit se engedjen át, de azért csak óvatosan, az isten szerelmére, nehogy nekem lelőjön valami aranyos kis anyókat!

A másikat, a kézfegyverével, a hátsó bejáratához küldte.

Újabb rendőrautó állt meg a Porsche mögött, két újabb rendőr szállt ki belőle. Lucas még mindig az előbbi négyel beszélt.

– Beszéljenek a főnökükkel, küldjön erősítést maguk mellé! Ha odabent vannak, bármikor kijöhetnek!

Kicsit tovább tartott az eligazítás, mint Lucas szeretne volna: igaz, technikailag olyan volt ez az egész, mint a csoportos szex. De abban már biztos lehetett, hogy mindenki, akinek kell, elindult már, St. Paul kapitánysága újabb és újabb rendőröket küld, úgyhogy odabíccentett Shrake felé. – Gyerünk, nézzünk szét odabenn!

A St. Paul volt talán a város legrégebbi szállodája, és biztosan ez volt a két legmenőbb közül az egyik. Lucas, Shrake és a kiválasztott rendőr, egy ezüstös hajú, Larkin nevű, elindult a járdán a főbejárat felé. A bejárat elé kis kertet építettek, az utcalámpák hideg fényében kísértetiesen sápadtnak tűntek a virágok.

– Nem látok senkit, aki figyelne – szólalt meg Shrake.

– Az istenit, ezt elbasztam! – fortyant fel Lucas. Végignézett a környező házakon, az egykori Bíróságon, a Közkönyvtár épületén, az Ordway Zenés Színházon. – Nem itt kellett volna találkozunk, de nem jutott az eszembe! Mi van, ha a Bíróságról figyelnek? Vagy a Könyvtárból? Én a helyükben beállítanék egy embert valamelyikbe, rádióval a kezében, onnan belátja az egész környéket... Az is lehet, hogy épp most minket néznek, és... Gyerünk!

Futásnak eredt, végig az utcán, míg el nem érte a hotel bejáratát. Bekukkantott. Két nőt látott a recepciónál, meg egy fickót a hotel formaruhájában, a pultnak támaszkodva, ételhordóval a keze ügyében. Valódinak tűnt, de attól még lehet, hogy pisztolyt tart abban az ételhordóban. Mielőtt elindultak, szólt Larkinnek, hogy vegye le a rendőrsapkáját, tegye a hóna alá, nehogy messziről is kiszúrják, hogy rendőr. Most megkérte, hogy tegye újra fel. – Te pedig tartsd a kezed a pisztolyodon, de úgy, hogy ne lássák meg – utasította Shrake-et. – És most mind egyszerre, befelé! – és átnyomult a forgóajtón, a két oldalajtót meghagyta a másik kettőnek.

– Bűnmegelőzési Hivatal és St. Paul-i rendőrség – lépett a pulthoz Lucas: egyik keze a 45-ösén, a másikkal az igazolványát mutatta fel. – Rendőrtiszt vagyok, kérem, mutassák a kezüket! Tegyük a kezüket a pultra!

– Minek? – akadékoskodott a formaruhás, de végül csak kirakta a kezét a pultra. – De minek?

– Merre vannak a szék? – kérdezte most Larkin.

– Hát izé – szólalt meg az egyik nő a pult mögül: aztán mutatta, hogy merre.

A páncélteremben senkit sem találtak. Shrake közben megnézte a hármak igazolványát: mindhármuk jogosítványát Minnesota államban állították ki.

– Hívja be az emberét a hátsó bejáratról – kérte Lucas Larkint. – Jöjjön ide, álljon a pult mögé, hátha beállítanak. A többieket küldje át a St. Andrews mögé, úgy tudom, annak is van egy kijárata a léghídra, ami a parkolóház felé vezet, szükség lesz egy emberre a léghídon.

– Szóval a St. Andrews? – kérdezte Shrake.

– Gyerünk – bólintott Lucas.

– Kezded már sejteni, hogy bolondot csináltál magadból? – érdeklődött Shrake.

– Kábé negyven százalékban – saccolta meg Lucas. – Pedig milyen jó kis tervnek tűnt az elején! Istenkém, kezdő rendőr koromban hallottam egy hotelrablásról, lent, Miamiban, milliókat vittek ki onnan! Milliókat! Vagy húsz évvel ezelőtt. És ott szó sem volt semmilyen fényes bálról, mint ez itten.

Az ajtóban megállt, visszafordult a pult felé.

– Mondja, nem maguknál volt a ma esti bál? Az Aranykulcs, vagy hogy az istenbe hívják?

– Én erről nem tudok semmit – csóválta meg a fejét az egyik nő.

– Nem, hanem odaát a St. Andrewsban – felelte a másik. – Láttam is, ahogy jönnek kifelé, még akkor, amikor munkába jöttem.

– Mikor állt munkába?

– Egykor...

Lucas, Shrake és Larkin most a háztömb túlsó vége, a fehér téglalap épület felé vették az irányt, Larkin és Shrake útközben nekiálltak dumálgatni. Lucas érezte, hogy nem hisznek neki, őt azonban teljesen a hatalmába kerítette az izgalom, úgy tolta előre, mintha egy kéz nehezedne a hátára. Félúton aztán fel is gyorsított. Modern szálloda volt a St. Andrews, alig négy éve épült fel, de ennek a bejárata előtt is rózsakert ékeskedett, talán, hogy jobban hasonlítson a St. Paulra. A bejárat előtt egy Toyota Sienna parkolt. Lucas megkerülte a kertet: még így is jó öt métert rávert a másik kettőre.

A hallban félerővel égtek a lámpák: a félhomályban mindenütt márványt látott és mély, vörös plüssszőnyegeket, faburkolatot, aranyfüstöt a falakon. A pult mögött egyetlen nő álldogált, tétlenül, de Lucas gyomrába belenyilallt valami.

Shrake és Larkin csak most érték utol. – Az a nő tisztára olyan, mint az indián a szivarboltban – morogta Lucas a bajusza alatt. – Kezeket a pisztolyotokra, és... Gyerünk!

Egyszerre indultak meg a pult felé, Lucas ment elöl: két métert tehettek meg a hallban, amikor Lucas még egy nőt pillantott meg, ezen sűrű kiskosztüm feszült, volt valami fura az arcán, Lucas keze a pisztolyára fonódott, ebben a pillanatban azonban a pult mögötti nő hirtelen eltűnt a képből, a kosztümös nő felemelte a karját: – Zsaruk! – kiáltotta, és tüzet nyitott, a hall félhomályában torkolattüzek szikráztak, akár a csillagszórók Karácsonykor, Lucas a padlóra vetette magát, odébb gurult, ablakok törtek ki a feje felett, bútorok robbantak darabokra, hallotta, hogy valaki ordít, de ő csak gurult tovább, még akkor is gurult, amikor rázendített a gépfegyver.

Cruz azonnal felismerte a magas, fekete hajú zsarut, ahogy belépett az ajtón – még a sajtókonferenciáról ismerte. Hogy hogyan sikerült idáig eljutniuk, nem tudta, csak azt, hogy itt vannak. Láttá, hogy Ann a padlóra veti magát.

– Zsaruk! – kiáltotta, előrántotta a pisztolyt, tüzet nyitott.

Nem volt valami félelmetes lövész, tulajdonképpen nem is igen tudta, mit csinál, csak azt, hogy a golyó, az golyó, így hát kilőtte mindet, amennyi csak a pisztolyában volt. A rendőrök szétrebbentek, aztán Lane bukkant fel mellette, maszk az arcán, Uzi a kezében, rögtön meg is szólaltatta, aztán megjelent Cohn, ordított valamit, megindultak az épület hátsó traktusa felé, Cruz időközben azért észlelte, hogy Lane kezében ott lóg a szerszámos-zsák, igaz, azóta átlényegült ékszeres-zsákká.

Befordultak a folyosóra: a folyosó végén egy rendőr guggolt, tüzelőállásban: habozott, nem úgy, mint Lane, aki felemelte a pisztolyát, és rálőtt a zsarura, aki hanyatt zuhant. Cruz azt gyanította, hogy csak megrémült, de nem sebesült meg. Rohantak tovább, végig a folyosón, Cohn közben hátrafelé tüzelt, ahonnét az első zsaruk jöttek – és végül elérték a légihídra vezető lépcsőket.

Lucas pedig gurult. A bútorok fedezéknek nem igazán váltak be, így aztán nem tehetett mást, mint hogy gurult, és ezt jól tette: hallotta, ahogy a golyók messze fölötté süvitenek. Végül megállt. Hirtelen csönd lett, amit aztán Shrake kiáltása tört meg.

– Szöknek!

Csak egyfelé menekülhettek: át a halion, a hátsó kijárat felé. Lucas tudta, hogy már kikerült a lőtávolságukból: feltápáskodott, előreszegezte a 45-ösét, és ment, amerre a pisztolya vitte. A lépcsőnél megállt, végignézett a folyosón, nem látott semmit. Shrake bukkant fel mellette.

– Súlyos a sebed? – kérdezte tőle.

– Csak üvegszilánkok – nyugtatta meg Shrake –, semmi bajom.

– Larkin?

– Ő is kapott a szilánkokból, de semmi baja, most próbálja kiterelni az embereit a légihídra.

– Visszamegy a hallba – határozta el Lucas.

– Oké!

Lucas elindult, látta, hogy a nő kővé vált arccal kuporog a pult mögött, bekukkantott a pánclétermbe, látta a romhalmazt odabent, ment tovább, vetett egy pillantást a sarok mögé, és ekkor látta meg a magas, fekete ruhás férfit a folyosó végén, a vörös szőnyeggel fedett lépcső alján. Látta azt is, hogy a férfi észreveszi őt, és három, talán négy lövést is lead rá, a golyók süvítése visszhangot vert a folyosó falai közt.

– Segítség! – hallott egy férfihangot az oldalsó szobából. – Halott van idebenn!

Odanézett. Száraz parasztarcot pillantott meg a padló fölött, egy férfiét, aki a padlón térdel, az Ökumenikus Kápolna felirat fölött.

– Mindjárt itt lesz a segítség – szólt oda neki. Megint körülnézett, talált egy üres folyosót, nekivetette magát.

– Merre mentek? – hallotta meg Shrake kiáltását.

– Felfelé a lépcsőkhöz! – kiáltott vissza, és nekivágott a folyosónak. Gyors egymásutánban két pisztolylövést hallott, és látta, hogy a virágcserep a feje mellett pozdorjává törik. A padlóra vetette magát.

– Rendőrség! – kiáltotta valaki egy ajtó mögül, aztán megint Shrake hangját hallotta. – Hé, hé, hé! Mi vagyunk a rendőrség! Rendőrök vagyunk, az isten szerelmére! – aztán Larkin jelent meg, a rendőrsapkájával a folyosó sarka felé intett. Kintől újabb lövéseket hallottak.

Egy egyenruhás rendőr bukkant fel, halálsápadtan a rémülettől, úgy fogta a pisztolyát, akár a kalapácsot.

– Elkapták őket? – kérdezte.

– Felfelé mentek, a légihídra! – üvöltötte vissza Lucas. Fentről újabb sorozat hallatszott: Lucas és Shrake rohanvást nekivágtak a lépcsőknek, most is, mintha a pisztolyuk mutatná az utat.

Cohn, Cruz és Lane rohanva értek fel a lépcső tetejére, lihegve megálltak, egy benyílóban megpihentek egy pillanatra. Lane közben újratárazta az Uzit. – Ezek meg honnét kerültek elő? – kérdezte Cohn Cruztól.

– Nem tudom. De a hosszú, fekete hajút már láttuk a tévében, a sajtóértekezleten.

– Oké – nézett körül Cohn. – Ötven métert kell rohannunk, és elérjük a parkolóházat. Ha már ott vannak, elmegyünk az oldalsó lépcsőházban, és az utcai kocsit választjuk.

– A parkolóból egyetlen kocsit sem engednek ki – mondta Cruz. – Szerintem azonnal induljunk az utcai kocsizhoz. Fel a rámpára, aztán le a lépcsőn. Az kivisz a...

– Tudjuk. Gyerünk!

Nekiindultak. Lane hozta a zsákot, de fémes pengést hallott a háta mögött: megfordult. Láta maga mögött az aranyrudakat a földön: potyogtak, mint a kenyérdarabkák a Jancsi és Juliskában.

Átvágtattak a léghídon, egy utca fölött, már épp elérték volna a parkolóház bejáratát, amikor egy rendőr kinyitotta az ajtót, meglátta őket, és lebukott, mert Lane azonnal egy Uzi-sorozattal köszöntötte. Az ajtónál hallották meg, ahogy a zsaru fut le az utcára vezető lépcsőn, ott, ahol ők akartak lemenni.

– Akkor menjünk a kocsifeljárón – lihegte Cruz. Már a rámpára értek, amikor újra felbukkant a magas, fekete hajú rendőr, leadott egy lövést, és Cruz hirtelen hasító fájdalmat érzett a gerincénél, a gyomra mintha szétszakadt volna, a földre esett. – Eltaláltak – nyögött fel.

Lane újabb sorozatot adott le, és rohant tovább a rámpa felé. Cohn is megelőzte már a nőt, aztán egy olyan tíz méterre tőle megfordult, Cruz látta, ahogy felemeli a pisztolyát, biztos a rendőrt akarja lelőni, gondolta. A torkolattűzet már nem volt ideje észrevenni.

Cohn a homlokán találta el, aztán iszkolt tovább Lane után.

Hogy hol és merre, azt nem tudták, csak azt, hogy a léghídon már nincsenek: Lucas és Shrake hiába meresztették a szemüket, sehol senki.

– A parkolóház! Adta ki a parancsot Lucas.

– A parkolóházba! – adta tovább Shrake a rádión Larkinnak. – A Clayton rámpára, küldje ki oda az embereit!

– Aranyrudak – hebegte válaszul Larkin –, akárhová nézek, mindenütt ilyen kis aranyrudak hevernek a földön!

Lucas rohant tovább az ajtó felé, megállt, megvárta, míg Shrake beéri. Az ajtót Shrake rúgta be, Lucas fegyverrel a kezében rontott be a garázsba, még épp meglátta azt a hármat, ahogy eltűnnek a rámpa aljában. Lőtt, aztán lőtt még egyszer. Láta, hogy eltalálta az egyiket. A másik viszont megszólaltatta az Uziját, mire mindketten jobbnak látták, ha visszahúzódnak a betonfal mögé, hallották, ahogy a golyók szerteszét pattannak az ajtó vasfaláról, ki tudja, merre – de szerencsájuk volt, egyikük sem sérült meg.

– Azt hiszem, eltaláltam az egyiket – hörögte Lucas. – Lefelé rohannak a rámpán.

Shrake bólintott, óvatosan besandított az ajtón. – Eltűntek – jelentette. – Felkészültél?

– Gyerünk!

Autók fedezékében hatoltak előre, amilyen gyorsan csak tudtak, a spirális rámpa vége felé. Megtalálták a hátán fekvő, halott nőt, a szeme üres, a feje mellett hosszú, barna paróka, a kezénél pisztoly. Két lövést kapott, az egyiket a gerince végébe, a másikat a homlokába. – Én csak egyszer lőttem – mondta Lucas. – Ezek már a sajátjaikat gyilkolják!

– Nem akarnak senkit sem hátrahagyni, nehogy alku kössenek – magyarázta Shrake. – Mehetünk?

A rámpa végében Cohn és Lane két kijáratot láttak: az egyik felett Havi parkoló, a másik felett Napi parkoló felirattal. – Melyik a jó? – kérdezte Lane.

– Nem tudom. Arra nem gondoltunk, hogy errefelé kell jönnünk.

– Nekem kezd elegend lenni ebből – morogta Lane. – Én arra megyek – intett a Havi parkoló felé.

– Szerintem nem jó ötlet – mondta Cohn. – Jajistenem, nem tudom, hogy miért, de valahogy úgy érzem, hogy nem az a jó. Szerintem a másik a jó.

– Mindegy, én akkor is arra megyek – döntötte el Lane.

– Én meg a másik irányba – bólintott Cohn. – Ha bármelyikünknek sikerül, a farmodon találkozunk.

– Viszlát – indult el Lane nyílsebesen a Havi parkoló felé, vállán az ékszeres-zsákkal. Cohn fejében átvillant a gondolat, hogy le kéne lőni, és elvenni tőle a zsákot, de ehhez most túl fáradtnak érezte magát. Inkább kiegyenesedett, megrázta a fejét, elindult a Napi parkoló irányába. Végül egy

betonoszlophoz ért. Kinézett az utcára: sehol sem látta az utcai kocsit. Lehet, hogy mégiscsak ő tévedett? Hiszen egy spirálon jöttek lefelé, és...

Hátranézett: lépéseket hallott a rámpa felől. Akkor ideje indulni.

Átrohant az utca túloldalára, kiáltozást hallott maga mögött, látta, hogy két rendőr rohan utána, olyan húszméternyire lehettek tőle. Hátrafordult, két gyors lövést eresztett meg feléjük, aztán rohant tovább, ki az utcára. Ott körülnézett.

Rossz. Ő választotta a rossz irányt. Lane meg a jót. Majdnem elnevette magát.

De nevetés helyett inkább mégiscsak futásnak eredt, ha reménytelenül is, de legalább futott, egy díszes fehér téglaház felé, amellet nyilván lesz majd egy sikátor, az meg csak levezet valahova. Az egyik rendőr utána lőtt, a golyó a feje mellett fűtyült el, nem rossz lövés, de azért még nem telitalálat.

Rohant tovább, két újabb rendőrt vett észre, kövérek mindketten, két nagydarab kövér állat. Épp feléje néztek, egymás felé húzódtak, de mintha nem lenne kéznél a fegyverük. Odaintett nekik. – Segítség! Lőnek rám! – kiabálta. A rendőrök elnéztek mellette, ő pedig már kis híján elrohant mellettük, amikor az egyik rákiáltott: – Megállni! Azonnal álljon meg!

Most látta csak, hogy nem is kövérek: golyóálló mellény van rajtuk. Azért csak felemelte a pisztolyát, háromszor rájuk lőtt, alacsonyra, a fedezetlen lábukra célzott, hallotta is, ahogy az egyik felkiált és összeesik. Elrohant mellettük.

A másik utána lőtt, nem talált, megint utána lőtt, megint nem talált, Cohn már majdnem elérte az utca végét, a harmadik lövés is célt tévesztett, befordult a sarkon, húsz méterre maga előtt két újabb rendőrt látott meg, ezek voltak a szállodában is, gondolta. – A kurva anyátok! – ordított oda nekik, rájuk lőtt. Még látta a torkolattüzet az egyik zsaru fegyveréből.

– Ennek annyi – hajolt Cohn fölé Lucas. – Volt egy másik is, nem?

– Igen, azt hiszem. De nem tudom, hova tűnt.

Shrake adta le a lövést, ami véget vetett Cohn földi pályafutásának.

– Szarházi – mondta el felette a búcsúbeszédet.

– Jobb, ha visszamegyek – mondta Lucas. – Te maradj itt.

Egy golyóálló mellénybe burkolt rendőr jelent meg a saroknál.

– Rendőrség! – kiáltott feléjük.

– Mi is azok vagyunk! – kiabált vissza Lucas. – Maguknál minden rendben?

– Az egyik emberünk megsebesült! Súlyosan!

– Hívd ki a mentőket, ha ezek még nem hívták ki – állt fel Lucas. – Én visszamegyek. Te jól vagy?

– Én jól – felelte Shrake.

– Akkor maradj itt!

Sarkon fordult, visszaroht arra, amerről jöttek, a parkolóház rámpája felé. Volt a parkolónak egy részsútos átjárója, ők azon jöttek, így sikerült Cohn elébe kerülniük. Most is itt ment vissza: a rámpánál egy csapat rendőrbe ütközött. Látták, hogy jön feléjük, néhányan feléje is fordultak, aztán meghallotta, ahogy a nevét kiáltják. Visszakiabált nekik.

– Mi történt? – került elő Larkin, a St. Paul-i őrmester.

– Két halott van, Cohn és a nő – felelte Lucas. – És egy rendőrt meglőttek, nem tudom, kit és melyik kapitányságról, a nagygyűlést biztosította, már útban van érte a mentő. Itt mi a helyzet? Megsérült valaki?

– Nem, csak az én pofámat karistolták össze – vigyorgott Larkin: és valóban, csupa vér volt az arca. – Az egyik kolléga halálra rémült, annyira, hogy kis híján belefutott a gépfegyverbe, de végül megúsza.

– Ez a gépfegyveres, ez az, akit még keresünk – mondta Lucas. – Nem vagyok teljesen biztos benne, hogy hárman voltak, de nagyon valószínű.

– Hárman bizony – vágta rá Larkin. – A recepciós hölgy a szállóból azt mondja, az egyik a kápolnában tartotta sakkban a népeket, ez volt a Cohn, gondolom, a másik a széféket fúrta, a nő meg a pultnál őrködött. A szállodában is megöltek valakit, hidegvérrel, csak azért, hogy ráijesszenek a többire.

– Jézusom!

– Hát igen.

– Mi a helyzet a parkolóban?

– Egyelőre lezárjuk – magyarázta Larkin –, és két háztömböt az utcából szintén. A léghidakat, a sikátorokat, mindent. Megállítunk mindent, ami mozog, ami meg nem, azt elmozdítjuk. Két órán belül ötszáz rendőrt csődítünk ide. Akárhová bújít, előkerítjük.

– Ha tényleg létezik – bizonytalanodott el Lucas. – Kezdjük a parkolóval. Nézzünk be minden kocsi alá, ne engedjünk ki senkit. És óvatosan: gépfegyver van nála!

Lane vidéki gyerek volt, ahhoz szokott, hogy kanyargó patakokat kövessen mérföldeket át, kitalált a legvégtelenebb kukoricatáblából is, hiába nőtt olyan magasra a kukorica, hogy egy zsiráf se tudjon átkukucskálni a címerek felett; és olyan sűrűre, hogy az orráig se látott el benne az ember. Nem szokott ő eltévedni: most is biztos volt benne, hogy tudja az utat a kijárat felé – de egyáltalán nem esett kétségbe amiatt, hogy Cohn nem értett egyet vele.

Lane kijutott a parkolóházból, körülnézett, aztán nekivágott az utcának. Lassan feléledt benne a remény, hogy talán mégis viszontláthatja a feleségét és a lányait. Meglátta a tartalék kocsit, lehajolt a lökhárítóhoz, kitapogatta a pótkulcsot. Bedobta az ülésre az ékszeres-zsákot, beült, remegő kézzel, többszöri próbálkozás után végre megtalálta a kulccsal az önindítót. Elindult.

Az első saroknál elkanyarodott, rendőrt nem látott sehol, gázt adott, megint elkanyarodott, a sarkon néhány rendőr álldogált, elment mellettük anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rájuk, újra elkanyarodott, most már egy főútra ért.

Szó, ami szó, tudta ő pontosan, hogy merre jár. Bejárta már ezt az utat autóval is, gyalog is, amikor a hotel környékét térképezték fel. Lehúzta a kesztyűjét, hagyta, hadd nyugodjon meg vezetés közben. Ha itt egyenesen továbbmegy, egy völgybe ér, aztán át a hídon a vágányok felett, a híd után pedig jobbra, és...

És nem lát újabb piros lámpát, egészen Chicagóig egyet se.

Az meg már félúton van hazafelé.

Vasárnap volt, Weather csak fél nyolckor kelt. Lucas többnyire vele együtt felkelt, de most, mert hosszúnak bizonyult a hét, bár felnyögött és felült, de Weather csak ránézett, aztán megpaskolta a fejét, és visszazavarta aludni.

– Megszolgáltad – tette hozzá.

Tehát visszahanyatlott a párnára, elaludt. Mire végre felkelt, már kilencre járt az idő, de a házban szokatlan csönd uralkodott. Lezuhanyozott, megborotválkozott, új jeanst vett fel – kivasalták, de azért vegytisztítót még nem látott belülről, ötlött az eszébe – és merev léptekkel lebotorkált a konyhába, kezében a cipőjével.

A konyhát is üresen találta, csak egy cédula lógott az ajtó közepén. 8:45 Lementem + Sam/Ellen pékség, Letty még alszik, óra múlva vissza, W.

Ásított, nyújtózott, nescafét tett egy bögre vízbe, betette a mikroba, talált a kredencben egy doboz kekszet, a hűtőben meg egy üveg tejet, tálcára tette, kivárta, míg felcsipog a mikró.

A mikróval együtt Letty is felcsipogott: ott állt a konyhaajtóban, a haja egyetlen szőke szalmakazal, a fürdőköpenyét rágicsálva, álmos szemekkel, nyuszipapucsban.

– Van még kávé? – kérdezte.

– Ez nescafé.

– Aha – sóhajtott egy keserveset, kikotort egy bögrét a szekrényből, elővezette ugyanazt a szertartást, amit az előbb Lucas, még az ásításról és a nyújtózásról sem feledkezett meg.

– Kiolvastad a *Feketerigót*? – kérdezte Lucas.

– Aha – tette le az asztalra a bögréjét Letty.

– És legalább jó könyv?

– Most nem akarok beszélni róla. Inkább valami másról kéne beszélünk, amíg anyu nincs itt.

– Nem nagyon szoktam titkolózni az anyád előtt – váltott egy árnyalattal hűsebbre Lucas.

– Hát pedig ezt jobb, ha eltitkolod – figyelmeztette Letty –, és főleg az ő kedvéért.

– Na, mi az már megint?

– Az az igazság – kortyolt bele a kávéjába Letty –, hogy nem mondtam el neked a teljes igazságot arról az estéről Juliettel.

– És mi volna a teljes igazság?

– Hogy ott voltam, éppen akkor érkeztem oda, amikor kijöttek a házból. Randy üvöltözött Juliettel, Ranchnek pedig azt mondta, hogy kapjon el engem. Juliet nem akarta tolni a székét, erre Randy hadonászni kezdett a korbácsával, megütötte, mire Juliet betolta a szakadékba. Én meg hallottam, hogy jönnek a zsaruk, bekattantam, és leléptem. De nem akarom, hogy anyu megtudja, mert megrémülne miatta.

– Jajistenkém – nyögött fel Lucas. – De ez a Briar lány azt mondta, te nem jártál ott!

– Én tanítottam meg rá, hogy kell hazudnia – magyarázta Letty. – Hogy le tudja rázni Randyt.

– Letty!

– És ez még nem minden – vágott közbe a lány. És elmesélt mindent: hogyan intézte el, hogy Randy megverje Julietet. – De tudtam, hogy nélkülem is megveri, legfőlőbb nem most, csak később, de biztosan megveri! Csak azt reméltem, hogy ha akkor veri meg, amikor ott vagyok, és ki tudom hívni a rendőrséget, akkor Randy visszakérül a börtönbe. Nem tudtam, hogy meg is erőszakolják!

Lucas csak nézett, meg se szólalt, itta a kávéját.

– Gondoltam, jobb, ha megbeszéljük a... tudod, a holnapi előtt – folytatta Letty.

– Miféle holnapi előtt?

– Hát a bíróság!

– Mi köze a két dolognak egymáshoz?

– Hát... – ivott bele megint a kávéjába Letty –, ha esetleg meg akarnád gondolni magad.

– Jézusmária, Letty! Az ember nem szokta csak úgy meggondolni magát! Mi legalábbis nem szoktuk! Mi jár már megint a te fejedben?

– Csak féltem, hogy... – kezdett bele Letty, de rögtön abba is hagyta. Lucas látta rajta, hogy őszintén beszél.

– Nem mondom, én is eléggé megijedtem – mondta Lucas. – Ha felhívtad a kilenc-tizenegyet, akkor rajta van a hangod a magnószalagon, és nincs az az isten, aki letörölné róla. Ha Briar beszélni kezd...

– De hát kit érdekelne ez a história? – vonta meg a vállát a lány. – Már úgyis tudják, mi történt. Julietet megverték, megerőszakolták, ő meg belelőkte Randyt a szakadékba. Azt mondtad, nem kerül bíróság elé, és különben is, fiataikorú.

– De Ranch már nem az – csóválta a fejét Lucas. – Ha feljelent...

– Te mondtad, hogy Ranch nem emlékszik semmire.

– Nem, legalábbis ő azt állítja, hogy nem. És be volt állva, úgyhogy elhiszem neki. De ha mégis az eszébe jut? Lehet, hogy bíróság elé kerül, lehet, hogy Briar is bíróság elé kerül... Emiatt még bajba juthatsz egyszer.

– Azt majd én elintézem. Gyerek vagyok, megijedtem, előbb kihívtam a rendőröket, aztán elszaladtam, és még neked sem mondtam el, soha. Akkor mit hozhatnak fel ellenem?

Lucas megint csak nézte a lányt, némán, de most el is mosolyodott, igaz, azzal a mosolyával, amivel állítólag bárkit halálra tud rémiszteni. Kivéve Lettyt. – Semmit – adta meg magát.

– És ezt mondjuk anyunak is, ugye? Semmit!

– Hát... mondjuk, hogy így a legjobb. Ha... ha hagyjuk az egészet a fenébe.

– Megyek, felöltözöm – állt fel Letty. – Tisztára úgy nézek ki, mint a boszorkány az Óz-ban.

Elindult kifelé, kezében a bögréjével.

– Állj csak meg egy pillanatra! – szólt utána Lucas. Letty megállt.

– Tudod, nem hinném, hogy nekem a te korodban lett volna annyi eszem, mint neked, de az biztos, hogy én is megpróbáltam volna ugyanezt, vagy valami hasonlót. Vagy inkább mégis ugyanezt az örültséget. Meg kell védenünk a családukat, meg kell védenünk a barátainkat.

– Hát ebben kurvára igazad van.

Jesse Lane az ól mellett állt, nézte, ahogy Max Gomez ügyetlenkedik a szénás szekérrel, nézte, ahogy körülötte aranyló napfény önti el a földeket, amikor megszólalt a telefonja. Magántelefonszám, pillantott a kijelzőre.

– Igen? – vette fel, bár biztos volt benne, hogy megint egy automata hívja. Valami közvélemény-kutatás vagy reklámkampány – csakhogy Lindy volt az.

– Jesse, tudod, hogy ki vagyok?

– Hát te meg hol az istenben vagy? – lépett ki Lane az ól elé, a napfényre.

– Azt elég, ha én tudom, te meg majd úgyis kitalálod. Már ha mindenáron bajba akarsz kerülni – hadarta Lindy. – Csak azért hívlak, hogy megkérdezzem, le akarsz vadászni? Ki akarsz nyírni?

– Hát, megfordult a fejemben. Brute biztos, hogy megtenné. Nekem azt mondta.

– Mert, tudod, az a helyzet, hogy ha megpróbálsz, akkor én is megpróbállak megölni téged. Vagy megöletni, megvan rá a pénzem.

– Állj már le, Lindy! – nevetett fel Lane. – Hagyd a csudába az egészet!

– Ha te is... Szóval akkor nincs harag?

– Részemről rendben.

– Hallottad, mit mondanak a zsaruk, nem? Hogy Brute ölte meg Rosie-t is, meg Tate-et is.

– Hallottam, és nem mondhatnám, hogy túlzottan meglepődtem – ismerte el Lane. – Mindig is ez volt a módszere.

– Azért a módszer, az nem minden.

– Nem, tényleg nem. Még csak nem is a legfontosabb.

– Látod, hogy igazam lett a hotellel kapcsolatban? Ha én is veletek vagyok, most én is halott lennék.

– Igen. Igazad volt – felelte Lane. Egy pillangó szállt el az arca előtt, bent, az ólban pedig Gomez épp most oltotta el a fáklyát.

Hallgattak.

– Tartozom neked – szólalt meg végül Lindy.

– Van énnekem pénzem.

– Hát gondoltam, hogy van. Olvastam róla az újságban. Annyi biztos van, hogy talpra állítsd a hülye farmodat, meg az összes többi hülye farmot az egész környéken.

– Hát, van.

– De attól én még tartozom neked – makacskodott Lindy. – Tudod, hol van az a kis híd a Cross Creek felett?

– Persze hogy – a híd vagy három mérföldre volt a farmhoz vezető földúttól. Kölykök kedvenc búvóhelye, van ott egy régi, romos gát, úszni is lehet...

– Na, hát a híd után, ha elfelé mész a gáttól, van ott az a nagy tölgyfa, tudod, amire régebben hintát kötözték.

– Igen?

– Ha benézel a fa mögé, van ott egy nagy kő – mondta Lindy –, és alatta meg hatszázezer dollár. A részed. A többi részt, azt megtartom magamnak.

– Egész rendes lány vagy, te Lindy – nevetett fel az életöröm Lane-ben.

– Brute is mindig ezt mondogatta. Illetve azt, hogy nem vagy rendes, de azért egész rendes.

– Hát igen. Emlékszem, nekem is mondta.

– Akkor rendben vagyunk egymással?

– Rendben – adta be a derekát Lane. – És figyelj csak! Aztán vigyázz ám magadra!

Justice Shafer végül elengedte a Titkosszolgálat, csak az ötvenmilliméteresét tartották meg. Shafer elindult Oklahoma felé. Időről időre felködlött benne Juliet Briar emléke, de ahogy fogyott az út, úgy enyészett el az emlék is, s mire hazaért, elfelejtette.

Juliet Briar halált okozó súlyos testi sértés vádjával letartóztatták, de valahogy senkinek sem volt kedve pert faragni az ügyből, főleg azután nem, hogy napvilágra került a megerőszakolás tényállása, a hátán lévő sebekről pedig fénykép készült, és a felvétel eljutott az államügyész asztalára is. Kiengedték, hadd menjen haza az anyukájához, és iskolakezdekor már ott állt a többi diák között. Néha-néha az eszébe jutott Justice Shafer, de egyre ritkábban, aztán, ahogy elkezdődött az iskola, elhalt az emlék.

Két hete járt már iskolába, amikor egy szép napon beült a Mekibe, épp az epersékjét szopogatta, amikor Dubuque és Moline buktak be az ajtón. Először a buggyos gatyájukat meg a pénztárcájukat őrző vastag aranyláncokat vette észre belőlük. A szíve leheletnyit összeszorult. Odamentek a pulthoz, megkapták, amit kértek, aztán Dubuque észrevette őt.

– Na, nézd csak, ki ücsörög itten! – fordult örömtől ragyogó arccal Moline felé.

Briar visszamosolygott, Dubuque felállt az asztaluktól, ájtott hozzá.

– Mi az ábra, kisanyám?

– Elvagyok – felelte Briar.

Elbeszélgettek, odajött Moline is, a két testvér leült a szemközti boxba: Randyről folyt a szó. Randy bizony eltörte a nyakát, és nyaktól lefelé megbénult.

– Az a nyavalyás már csak egy beszélő fej, semmi más – ingatta a fejét Moline.

– Levélnéhezéknak még talán megtenné – vélte Dubuque de egy ilyen lány, mint te, mihez kezdene vele?

– Én igazán szívesen ápoltam volna – tiltakozott Juliet –, de azt mondták, nem lehet. Ahhoz túl rossz az állapota. Majd beteszik valami intézetbe.

– Hát igen, mindenki megkapja, ami jár neki – ébredt fel a filozófus Moline-ban. Levett a tányérról egy sült krumplit, benyelte, mélyen a lány szemébe nézett. – Én meg Dubuque most éppen kocsikázunk. Ott áll kinn a járgányunk.

Juliet kinézett: egy fekete Toyota 4Runnert látott a Meki előtt, krómfelnikkel. – Tetszik, kisanyám? – kérdezte Dubuque. – Elvigyünk egy körre?

– Egy kibaszott Toyotában? – nevetett Juliet. És az ikrek nélküle távoztak a Mekiből.

Hétfő reggel egy orvos kereste Weathert, aki aztán átadta a telefont Lucasnak. Lucas elvette, belehallgatott.

– Rendben – mondta végül. – Mikor? Jó, rendben, semmi akadálya – és letette.

– Mit akart? – kíváncsiskodott Weather.

– Randy Whitcomb találkozni akar velem.

– Nem is tudtam, hogy... Azt hallottam, elég ramatyul néz ki.
– Stimmel – állt fel Lucas. – Nem tudom, mit akarhat tőlem. Megyek, megnézem. Egy óra múlva visszajövök.

A Porschét vitte, de csak lassan cirkált az esti fényben, az elmúlt hét járt az eszében. Szó, ami szó, rengeteg bajtól sikerült megszabadulni.

A pénzosztogatók ügye nem került be az újságokba, a rendőrök halála elette előlük a hírnevet, Cohn és Cruz halála pedig, mondta ki a közvélekedés, végül is kiegyenlítette a számlát. Mitford, a kormányzó főgörénye elégedetten dörzsölhette a markát.

Amíg elő nem kerítenek egy embert horogkeresztes tetoválással a csuklóján, addig a harmadik embert jobb, ha elfelejtik, vélte Lucas. Ami a DNS-mintát illeti, abból rengeteget találtak a lakásban, de hiszen bemutató lakás volt, megfordult ott boldog-boldogtalan, mindnek hullott a haja, mindnek vedlett a bőre, innen képtelenség olyan mintát szerezni, amin a bíróság előtt is megállná a helyét, úgyhogy végül hagyták a DNS-mintavételt a francba.

A kerületi ügyésznek még a hét vége előtt döntenie kellett, hogy indít-e pert Randy Whitcomb ellen testi sértés és nemi erőszak vádjával, vagy sem. Lucas vádalkura számított, Whitcomb bűnösnek vallja magát, és ennek fejében maradhat az állami kórházban. Így a legcsendesebb, így a legnyugisabb, egy kis papírmunka az egész, és más semmi.

Ranch, ő már más tésza: a dilidokik alaposan kivizsgálták, majd a kirendelt védő úgy döntött, hogy Ranch képtelen egyedül gondoskodni a védelméről, a drogfogyasztás következtében kialakult agykárosodás miatt. Tény, hogy Ranch a minnesotai Stillwaterben rendezett 2006-os július negyedikéi tűzijáték óta semmire sem emlékszik vissza. Egy problémával megint kevesebb.

A Körzeti Közkórházban Lucas kapott egy szobaszámot, az ügyeletes nővér közben felszólított dr. Grigor Papiriannak, aki előbukkant a kuckójából, kezét rázott Lucassal, és megkérdezte, hogy van Weather.

– Jól – felelte Lucas –, halálra dolgozza magát.
– A sebészek már csak ilyenek – legyintett Papirian. Aztán témát váltott. – Ugye, hallottál Mr. Whitcomb balesetéről?

– Halottam, igen. Sőt ott is voltam, amikor történt.
– Tragédia – csóválta meg a fejét Papirian. – Azonnal tudtuk, ahogy megláttuk a röntgent. A gerincoszlopa szilánkokra tört. Hiába vettük le a szorítókötést, az idegek alatta péppé mentek.

– Tudod – mondta Lucas –, volt nekem egy kis afférom azzal az emberrel. Engem okolt azért, hogy megbénult, pedig nem is én adtam le azt a lövést. Most viszont végképp nem értem, mit akar tőlem.

– Erről én nem tudtam – felelte Papirian –, nekem csak annyit mondott, hogy beszélni szeretne veled, de hogy miért, azt nem. Egyébként a hangszálai sincsenek rendben, csak suttogva tud beszélni. Majd hajolj közel hozzá.

– Mik a kilátásai? Tudom, nyaktól lefelé megbénult, de... szóval van rá esély, hogy megmozdul valaha?

– Nem hinném – csóválta megint a fejét Papirian. – Ahhoz túl súlyosak a sérülései. Az a legvalószínűbb, hogy egy-két év, és meghal, az ilyen esetekben általában ez a kilátás. Ha nincs családjuk, akkor valamivel gyorsabban.

Közben a folyosó végére értek, megálltak egy szoba előtt.

– Idebenn van – intett az ajtó felé Papirian.

Lucas lépett be elsőnek. Whitcomb a hátán feküdt, tágra nyílt szemekkel bámulta a plafont. Halottnak tűnt, de aztán megrembent a szeme.

– Jó napot, Randy – hajolt föléje Lucas.

Whitcomb szeme most Lucas felé fordult, még szélesebbre tágulva. Suttogott valamit, bár az ajka épp csak hogy megmozdult.

– Hajolj közelebb! – tanácsolta Papirian.

Lucas megtette: a fülét Randy szája elé tartotta. Érezte a veríték savanyú szagát.

– Tessék, Randy!

– Davenport – Whitcomb suttogása alig hallatszott, de azért lehetett érteni, hogy mit mond. – Davenport... – nem tudta folytatni, elfogyott a levegője, merev arcán veríték csorgott végig, csak a szeme meredt könyörgőn Lucas arcára. – Davenport... öljél... meg...

Másnap, kedden tornaóra volt a harmadik óra, Letty épp ücsörgött a székén, amikor meghallotta a tornatanár hangját.

– Letty West!

– Megváltoztattam a nevemet – állt fel a székről Letty. – Mostantól Letty Davenport a nevem.

– Mi az, férjhez mentél? – vihogott fel egy lány, bizonyos Susan.

Letty feléje fordult, megkínálta egy vitriolos mosollyal, és Susannak rögtön elakadt a szava. Letty még nézte egy ideig, aztán lassan elfordult tőle.

– Letty Davenport... – ismételte meg elégedetten.